En İyi Korku Romanı
LOCUS

MEKSİKA GOTİĞİ

"Lovecraft ve Brontë Kardeşlerin Latin Amerika'daki bir buluşması gibi."
—GUARDIAN

Silvia Moreno-Garcia

Çeviren: Mustafa Gudük

Silvia Moreno-Garcia

25 Nisan 1981 yılında Baja Kaliforniya'da doğan Meksika kökenli Kanadalı yazar. *Meksika Gotiği*, *Certain Dark Things*, *Untamed Shore* ve American Library Association Reading List'in Fantazi dalında kazananı *Yeşimin ve Gölgenin Tanrıları* gibi çoksatan kitaplar yazmış ve Dünya Fantazi Ödülü kazanan antoloji *Gölgede Yürüyen Kız*'ın editörlüğünü üstlenmiştir. *The Washington Post*'ta köşe yazarlığı yapmakta, *NPR*'da ise kitap incelemeleri hazırlamaktadır.

Meksika Gotiği
Silvia Moreno-Garcia

Orijinal Adı: *Mexican Gothic*

İthaki Yayınları - 2080

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayım Sorumlusu: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emirhan Burak Aydın*
Düzelti: *Ece Çavuşlu*
Kapak Tasarımı: *Faceout Studio*
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: *Aslıhan Kopuz*
2. Baskı, Nisan 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8401-03-5

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Mustafa Güdük, 2022
© İthaki, 2022
© Silvia Moreno-Garcia, 2020

Bu eser bir Penguen Random House LLC kuruluşu olan Random House'un tescilli markası Del Rey'le AnatoliaLit Ajans aracılığıyla yapılan anlaşmaya göre yayımlanmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

MEKSİKA GOTİĞİ

SILVIA MORENO-GARCIA

Çeviren
Mustafa Güdük

İthaki

1

Tuñón'ların evindeki partiler her daim tartışmasız biçimde geç biter ve davet sahipleri kostümlü partilerden bilhassa hazzettiklerinden yöresel etekleri ve de saçlarında kurdeleleri, beraberlerinde bir soytarı yahut kovboyla China Poblanalara* rastlamak şaşırtıcı olmazdı. Şoförleri ise Tuñón'ların hanesinin önünde boş yere beklemektense geceleri kendilerince organize etmişlerdi. Taco yemek üzere sokak satıcılarına, hatta Viktoryen melodramlara yaraşır bir şekilde kurlaşmak üzere yakınlardaki evlerde kalan hizmetçileri ziyarete gidiyorlardı. Şoförlerin bir kısmı birlikte oturup sigaralarla hikâyeler paylaşırdı. Bazısı dinlenirdi. Nihayetinde geceyarısı bire değin hiç kimsenin partiyi terk etmeyeceğinden adları gibi eminlerdi.

Lakin saat onda partiden çıkan çift bu geleneği bozmuş oldu. Daha beteri, adamın şoförü akşam yemeğine gitmişti ve bulunamıyordu bir türlü. Dertli görünen genç adam ne yapacağına karar vermeye çabalıyordu. Kâğıt hamurundan yapılma bir at başı takmıştı kafasına ki şimdi üzerinde bu hantal kılıkla şehrin öbür ucuna yapacakları yolculukta başına bela olacak

* Aynı zamanda halkın aziz mertebesine yücelttiği Hindistan kökenli bir köle olan Catarina de San Juan'a işaret etmekle birlikte kabarık, renkli etek, beyaz bluz ve şal kombinasyonundan oluşan yöresel kadın kıyafetinin adıdır. –*çn*

bir seçimdi bu. Noemí, Laura Quezada ile kavalyesini saf dışı bırakarak kostüm yarışmasını kazanmak istediği konusunda onu uyarmış ve böylece ona eşlik eden hanım arkadaşı giyeceğini söylediği kostümden vazgeçtiği için şimdi gereksiz görünen onca çabaya gark olmuştu.

Noemí Taboada kamçısı da dahil tam takım bir jokey kıyafeti kiralayacağını söylemişti. Noemí, Laura'nın boynuna dolanmış yılanıyla Havva kılığına bürüneceğini duyduğundan bu seçimi zekice görülecek, hatta kısmen skandal yaratacaktı. Gelgelelim Noemí fikrini değiştirdi. Jokey kostümü çirkindi ve onu kaşındırıyordu. Bu yüzden onun yerine aplike beyaz çiçeklerle süslenmiş yeşil bir gecelik giydi ve flörtünü bu değişiklikten haberdar etmeye de hiç zahmet etmedi.

"N'olacak şimdi?"

"Üç blok ileride bir anacadde var. Oradan taksi çevirebiliriz," dedi Hugo'ya. "Bu arada sigaran var mı?"

"Sigara mı? Ben daha cüzdanımı nereye koyduğumu bilmiyorum," diye yanıtladı Hugo bir eliyle ceketini yoklayarak. "O bir yana, çantanda her zaman sigaran olmaz mı senin? Tanımasam cimrinin teki olduğundan kendine sigara almadığını düşüneceğim."

"Bir beyefendinin ikram etmesi çok daha eğlenceli oluyor."

"Bu gece sana nane şekeri dahi ikram edemem. Cüzdanımı evde unutmuş olmam mümkün mü sence?"

Noemí cevap vermedi. Hugo at başını kolunun altında taşımaya uğraşırken epey zorlanıyordu. Caddeye vardıklarında neredeyse elinden düşürecekti. Noemí kolunu nazikçe kaldırıp bir taksi çevirdi. Hugo at başını elinden bırakma fırsatını ancak araca bindiklerinde yakaladı.

"En azından bu şeyi yanımda getirmeme gerek olmadığını haber verebilirdin," diye söylendi şoförün yüzünü görüp de adamın onun girdiği masrafla eğlendiğini farz ederek.

"Asabiyken çok çekici oluyorsun," cevabını verdi Noemí minik çantasını açıp sigarasını çıkarırken.

Hugo aynı zamanda Pedro Infante'nin gençliğine de benziyordu ki cazibesinin büyük kısmı buradan gelmekteydi. Noemí geri kalanı –karakter, toplumsal konum ve zekâ– için durup da düşünmemişti bile. Bir şeyi arzuladığında ötesini berisini düşünmezdi ve son zamanlarda arzuladığı şey de Hugo'ydu, ki artık adamın ilgisini bir kere kendine çektiğinden ona eskisi denli özen göstermez olmuştu.

Noemí'nin evine vardıklarında Hugo uzanıp kadının elini tuttu.

"Bana bir iyi geceler öpücüğü ver."

"Şimdi vaktim yok ama yine de rujumdan bir parça alabilirsin," diye yanıtladı Noemí ve sigarasını ağzından alıp adamın dudaklarına kondurdu.

Noemí aceleyle evine girip iç avludan geçerek doğruca babasının ofisine giderken Hugo camdan dışarı sarkıp kös kös izledi. Babanın ofisi de evin geri kalanı gibi, mülk sahibinin servetinin tazeliğini çağrıştırır şekilde modern tarzda dekore edilmişti. Noemí'nin babasının fakir kalmışlığı yoktu ya, küçük bir kimyasal boya işletmesinden koca bir servet kazanmıştı. Adam neyi sevdiğinin bilincindeydi ve bunu sergilemekten de çekinmiyordu: koyu renkler ve düz hatlar. Sandalyeler canlı bir kırmızıyla kaplanmış ve her odaya lüks bitkilerle bir tutam yeşil eklenmişti.

Ofisin kapısı açıktı, Noemí de kapıyı çalmayı umursamadan, topuklarıyla sert ahşap zemini döverek öylece içeri daldı. Parmak uçlarıyla saçındaki orkidelerden birini okşayarak derin bir iç çekişle babasının masasının önündeki sandalyelerden birine çöktü ve küçük el çantasını yere attı. Noemí de neyi *sevdiğinin* bilincindeydi, eve erken çağrılmaktan hoşlanmazdı.

Babası elini sallayarak Noemí'ye içeri girmesini işaret etmiş –o yüksek topuklar kızın gelişini her türlü selamlamadan daha belirgin bir şekilde haber veriyordu– ama o incelemekle meşgul olduğu belgeden başını kaldırıp da ona bakmamıştı.

"Tuñón'larda bana telefon etmeni hâlâ aklım almıyor," dedi

Noemí beyaz eldivenlerini çıkarırken. "Hugo'dan hiç de mutlu olmadığının farkındayım ama–"

"Hugo'yla alakası yok," diye yanıtladı babası kızın lafını keserek.

Noemí kaşlarını çattı. Eldivenin tekini hâlâ sağ elinde tutuyordu. "Yok mu?"

Partiye katılmak için izin istemiş ancak Hugo Duarte'yle birlikte gideceğini özellikle belirtmemişti ki babasının bu adam hakkındaki fikrini biliyordu. Babası, Hugo'nun ona evlenme teklifi edeceğinden ve Noemí'nin de kabul edeceğinden endişeleniyordu. Noemí'nin Hugo'yla evlenmeye niyeti yoktu, bunu ailesine de söylemişti ancak babası ona inanmıyordu.

Noemí de sosyetenin her saygın mensubu gibi alışverişini Palacio de Hierro'dan yapar, dudaklarını Elizabeth Arden rujlarıyla boyar, dolabında birkaç parça yüksek kaliteden kürk bulundurur, İngilizceyi belirgin bir rahatlıkla konuşurdu, nezaketini müstesna bir özel okul olan Monserrat'taki rahibelere borçluydu ve elbette vaktini sürekli bir dinlence ve koca avı içinde tüketmesi beklenmekteydi. Bu sebeple, babasına göre, her türden hoş aktivite aynı zamanda bir eş edinme amacını da içermeliydi. Yani Noemí asla sadece eğlenmek için değil, bir koca bulma amacıyla eğlenmeliydi. Ki babası, Hugo'dan hoşlanıyor olsa her şey pekâlâ güzel olabilirdi de, ama Hugo altı üstü küçük bir mimardı ve Noemí'den daha yukarıları hedeflemesi bekleniyordu.

"Hayır, lakin bu konuyu daha sonra ayrıca konuşacağız," dedi babası, Noemí'yi meraka sürükleyerek.

Hizmetçi gelip de Bay Taboada'dan gelen telefonu cevaplamak üzere stüdyoya gelmesini rica etmek amacıyla omzuna dokunarak bütün gecesini berbat ettiği sırada Noemí yavaş bir dans icra etmekteydi. Babasının, Hugo'yla birlikte olduğunu öğrenip onu adamın kollarından çekip almak ve bir dolu sitem etmek niyetinde olduğunu sanmıştı. Eğer babasının niyeti bu değildiyse bunca tantananın sebebi ne olabilirdi ki?

"Kötü bir şey değildir umarım?" diye sordu sesinin tonunu değiştirerek. Bu geçiş sırasında sesi tizleşip son yıllarda benimseyip ustalaştığı dengeli tondan kadınsı bir hâle dönüştü.

"Bilmiyorum. Sana anlatacaklarımı başkasına söyleyemezsin. Ne annene, ne abine ne de bir başkasına, anladın mı?" dedi babası Noemí başıyla onaylayana değin gözlerini kıza dikerek.

Adam sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini yüzünün önünde kavuşturdu ve başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Birkaç hafta evvel kuzenin Catalina'dan bir mektup aldım. Bu mektupta kocası hakkında ipe sapa gelmez iddialarda bulunuyor. Konunun özünü anlamak maksadıyla Virgil'e yazdım.

"Virgil de Catalina'nın tuhaf ve ıstıraplı bir ruh hâlinde olduğunu ancak düzeleceğine inandığını bildirdi. Bu yazışmamız devam etti, göründüğü denli ıstıraplı bir durumda ise en iyisinin Catalina'yı bir profesyonelle görüşmek üzere Meksiko'ya getirmek olduğunda ısrarcı oldum. O ise bunun gerekli olmadığını söyleyerek karşı çıktı."

Noemí diğer eldivenini çıkarıp dizinin üzerine koydu.

"Bir çıkmaza sürüklenmiştik. Tutumunu değiştireceğini sanmıyordum ki bu gece bir telgraf aldım. İşte, okuyabilirsin."

Babası masasının üzerinden bir kâğıt parçası alıp Noemí'ye uzattı. Catalina'yı ziyarete gelmesini bildiren bir davetiyeydi bu. Tren kasabalarından her gün geçmiyor, pazartesileri buraya uğruyordu, varış zamanına göre istasyona onu alması için bir şoför gönderilecekti.

"Senden oraya gitmeni istiyorum, Noemí. Virgil'in dediğine göre Catalina seni soruyormuş sürekli. Dahası, bunun en iyi bir kadın tarafından çözülecek bir durum olduğu kanaatindeyim. Abartılmış yahut evlilikle alakalı bir meseleden başka bir şey çıkmaması muhtemeldir. Kuzeninin melodrama karşı derin bir ilgisi yok değil. Dikkat çekme numarası olabilir."

"Öyleyse Catalina'nın evlilik sorunları ya da melodramları bizi neden ilgilendiriyor ki?" diye sordu Noemí her ne kadar

babasının Catalina'yı melodram düşkünü olarak yaftalamasını yerinde bulmasa da. Kızcağız her iki ebeveynini de küçük yaşta kaybetmişti. Böyle bir şeyin ardından belli bir çalkantının olması beklenebilirdi pekâlâ.

"Catalina'nın mektubu çok tuhaftı. Kocasının onu zehirlediğini iddia ediyor, üstelik bazı görüleri olduğundan bahsediyor. Tıp uzmanı olduğumu iddia edecek değilim ama şehirdeki iyi psikiyatristlere durumu danışmaya ikna oldum şahsen."

"Mektup yanında mı?"

"Evet, işte burada."

Noemí yazılanları okurken güçlük çektiyse de cümleleri az çok anlamayı becerebildi. El yazısı dağınık ve özensizdi.

...beni zehirlemeye çalışıyor. Bu ev temelinden çürümüş, pisliğe batmış ve her türden iblisle, zalim duygularla dolup taşıyor. Kendime mukayyet olmaya, bu rezillikleri kendimden uzak tutmaya çabaladımsa da beceremedim; zaman ve gerçeklik algısını yitirdim. Lütfen. Yalvarırım. Çok zalim ve insafsızlar, beni asla serbest bırakmayacaklar. Kapımı sürgülüyorum ama yine de geliyor ve geceleri bana fısıldıyorlar; bu amansız ölülerden, bu hayaletlerden, bedensiz şeylerden öyle korkuyorum ki. Bu kuyruğunu ısıran yılandan, ayaklarımızın altındaki kokuşmuş zeminden, yapmacık yüzlerden ve yalancı dillerden, örümcek hareket ettikçe titreşiveren üzerimizdeki bu ağdan. Ben, Catalina Catalina Taboada. CATALINA. Cata, Cata pabucu yarım. Noemí'yi özledim. Umarım seni tekrar görebilirim. Benim hatırım için gelmelisin, Noemí. Beni kurtarman gerek. Ne çok istesem de ben kendimi kurtaramıyorum, zihnim ve bedenim demirden ipliklerle bağlı buraya. Bu duvarların arasına. Beni bırakacağı yok, bu yüzden tek çarem sensin, beni özgür kıl, beni kurtar, durdur onları. Tanrı aşkına...

Acele et,

Catalina

Kuzeni sayfanın boşluklarına bir dolu kelime ve rakam karalamış, daireler çizmişti. Endişe verici bir durumdu.

Noemí, Catalina'yla en son ne zaman konuşmuştu? Aylar öncesiydi, hatta bir yıla yakın olacaktı. Yeni evli çift balayı için Pachuca'ya gitmiş ve Catalina oradan telefonla aramış, bir dizi kartpostal göndermişti ama sonrasında her ne kadar yılın belli günlerinde aile üyelerine mutlu yıllar dileyen telgraflar gelmeye devam etse de pek bir şey olmamıştı. Bir de Noel mektubu olmalıydı zira Noel hediyeleri gelmişti. Yoksa Noel mektubunu yazan Virgil miydi? Her koşulda nazik bir mektup olduğu muhakkaktı.

Hepsi de Catalina'nın yeni evliliğinin tadını çıkardığını ve bu sebepten onlara yazmaya pek vakit ayırmadığını sanmıştı. Yeni evinin, taşrada kanıksandığı üzere telefonu olmamasının da etkisi vardı tabii, her halükârda Catalina yazmayı çok sevmezdi zaten. Noemí toplumsal konumunun ve de okulunun gereklerini yerine getirmekle meşgulken bir yandan da Catalina'yla kocasının er ya da geç Meksiko'ya ziyarete geleceklerini varsaymıştı.

Bundan ötürü, elinde tutmakta olduğu mektup bu düşüncelerinin hepsine ters düşmekteydi. Catalina daktiloyla yazmayı tercih ederken bu mektup el yazısıydı; kâğıdı kullanmada titizken bu mektup darmadağın hâldeydi.

"Bu çok tuhaf," diye onayladı Noemí. Esasen babasının konuyu abarttığını yahut bu talihsizliği kendisini Duarte'den uzaklaştırmak için kullandığını söylemeye niyetlenmişti ama durum hiç de öyle görünmüyordu.

"En iyi ihtimalle öyle. Buna bakınca neden Virgil'e yazıp da durumu açıklamasını istediğimi anlıyorsundur. Ve de hemen beni rahatsızlık vermekle suçlamasına neden bu kadar şaşırdığımı."

"Ona tam olarak ne yazdın?" diye sordu Noemí babasının nezaketsizlik ettiğinden korkarak. Babası asık suratlı birisiydi ve kasıtsız kabalıklarıyla insanları sinirlendirdiği olurdu.

"Öz yeğenimi La Castañeda gibi bir yere göndermekten hiç de memnun olmadığımı anlamanı iste–"

"Böyle mi dedin? Onu tımarhaneye göndereceğini mi?"

"Bir ihtimal olarak bahsettim," diye yanıtladı babası Noemí'nin elini tutarak. Noemí mektubu babasına geri verdi. "Başka bir yer de olur ama oradakileri tanıyorum. Catalina'nın profesyonel bakıma, taşrada bulamayacağı türden bir bakıma ihtiyacı olabilir. Hem korkarım onun çıkarlarını en iyi şekilde gözetmeye imkânı olan sadece biziz."

"Virgil'e güvenmiyorsun."

Babası yapmacık bir şekilde kıkırdadı. "Kuzenin öyle hızlı evlendi ki, handiyse düşünmeden yaptı bu işi demeli. Evvela Virgil Doyle'un çekici göründüğünü bizzat itiraf etmem gerek tabii ama güvenilir olduğu ne malum?"

Babasının hakkı vardı. Catalina'nın nişanlılığı skandal denebilecek ölçüde kısa sürmüş, damatla tanışmaya dahi vakitleri ancak olmuştu. Noemí çiftin nasıl tanıştığından bile emin değildi, birkaç hafta içinde Catalina düğün davetiyelerini dağıtmaya başlamıştı çoktan. İş bu raddeye geldiğinde Noemí kuzeninin bir sevgilisi olduğundan habersizdi. Resmi nikâhta şahitlik etmek üzere davet edilmiş olmasa Catalina'nın evliliğinden haberi bile olmayacağından şüpheleniyordu.

Böylesi bir gizlilik ve acelenin Noemí'nin babasına münasip gelmeyeceği kesindi. Babası, çift için düğün öncesi kahvaltısı düzenlemişti ama Noemí onun, Catalina'nın bu davranışından ötürü alındığının farkındaydı. Noemí'nin, Catalina'nın aileyle pek az iletişime geçmesinden endişelenmemesindeki diğer bir sebep de buydu. Hem o sıra araları bir parça açıktı da. Noemí birkaç ay içinde buzların eriyeceğini, kasımda Catalina'nın Noel alışverişi için Meksiko'ya geldiğinde herkesin gönlünü alacağını varsaymıştı. Zaman, altı üstü zaman meselesiydi bu.

"Catalina'nın söylediklerinin doğru olduğunu ve Virgil'in ona kötü davrandığını düşünüyor olmalısın öyleyse," diye hükmetti Noemí, bir yandan damada ilişkin ilk fikirlerini

anımsamaya çalışırken. *Yakışıklı* ve *hibar*, aklına gelen ilk kelimelerdi ama doğru düzgün iki laf etmişlikleri de yoktu ki.

"Catalina'nın mektubunda dediğine bakılırsa Virgil onu zehirliyormuş, dahası hayaletler geziniyormuş etrafta. Bu sana güvenilir bir şikâyet gibi geliyor mu söyle bakalım?"

Babası ayaklanıp pencereye giderek kollarını kavuşturdu ve dışarıyı seyretti. Ofisin, annesinin kıymetli begonvil ağaçlarına bakan bir manzarası vardı, bu renk cümbüşü şimdi karanlığın altında saklanmıştı.

"Catalina hiç iyi değil, anladığım bu. Hem Catalina'yla boşanırlarsa Virgil'in beş parasız kalacağı da malum. Evlendiklerinde Virgil'in ailesinden kalma birikiminin tükendiği gayet belliydi. Ama evli kaldıkları sürece Virgil onun banka hesabına erişebilir. Catalina'yı evde tutmak onun çıkarına olacaktır, Catalina için en iyisi bizimle yahut şehirde kalmak olsa dahi."

"Onun bir paragöz olduğunu mu düşünüyorsun? Maddi durumunu karısının sağlığının önüne koyduğunu?"

"Adamı tanımıyorum, Noemí. Hiçbirimiz tanımıyoruz. Sorun da bu. O bir yabancı. Catalina'ya iyi bakıldığını, giderek iyileştiğini söylüyor ama her şey mümkün, belki de Catalina şu an yatağa bağlı ve lapayla besliyorlar kızı."

"Bir de Catalina'ya melodramatik diyorsun," dedi Noemí kıyafetindeki orkideyi inceleyip iç geçirerek.

"Hasta bir akrabanın nasıl göründüğünü bilirim. Öz annem de felç geçirmiş, yıllarca yatağa mahkûm olmuştu. Aile üyelerinin böylesi durumları zaman zaman iyi idare edemediklerini de bilirim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun öyleyse?" diye sordu Noemí ellerini zarif bir şekilde kucağına koyarak.

"Durumu incelemeni. Gerçekten şehre gelmesinin gerekip gerekmediğine karar vermeni, eğer öyleyse en iyisinin bu olduğuna Virgil'i ikna etmeni."

"Böylesi bir şeye ben nasıl karar vereceğim ki?"

Babası zorla da olsa gülümsedi. Gülümsemeleri ve o zekâ

parıltılı kara gözlerinde baba ile kızı birbirini andırıyordu. "Çok hercaisin. Tercihlerin her daim değişip duruyor. İlkin tarih okumak istemiştin, sonra tiyatro, şimdi de antropoloji. Akla gelebilecek her sporu denedin, hiçbirinde de karar kılamadın. Bir oğlanla iki defa buluşuyor, sonra telefonlarına dahi çıkmıyorsun."

"Bunların benim sorduğum şeyle alakası yok."

"Sadede geliyorum. Hercaisin evet ama *hatalarında* da çok inatçısın. Eh, bu inadını ve enerjini işe yarar bir yerde kullanmanın vakti geldi bence. Piyano derslerin dışında seni bağlayan bir şey de yok."

"Bir de İngilizce dersleri var," diye itiraz etti Noemí. Ama diğer suçlamalara karşı bir şey demedi çünkü sürekli olarak hayranlarından biriyle ilişki içindeydi ve aynı gün içinde dört farklı kıyafet giydiği de oluyordu.

Ama insan daha yirmi ikisinde her şeye dair karar verecek değil ya, diye geçirdi aklından. Bunu babasına söylemesinin bir anlamı olmazdı. Babası daha on dokuzunda ailenin işlerini devralmıştı. Babasının standartlarına göre gittiği yol yol değildi. Babası mânâlı bakışlarını üzerine dikince Noemí iç geçirdi. "Peki, birkaç hafta içinde gider–"

"Pazartesi, Noemí. Seni gittiğin partiden apar topar çağırmamın sebebi de buydu. İşleri şimdiden kararlaştırmalıyız ki seni pazartesi sabahı El Triunfo'ya giden ilk trene bindirebilelim."

"Ama yaklaşan bir resital var," diye karşılık verdi Noemí.

Bunun zayıf bir bahane olduğunun ikisi de farkındaydı. Yedi yaşından beri piyano dersleri alıyor, senede iki defa da küçük resitallere çıkıyordu. Elbette artık sosyetedekilerin bir enstrüman çalması gerekli bir koşul değildi, o günler annesinin zamanında kalmıştı ama sosyal çevresinde halen takdir toplayan o küçük, tatlı hobilerden biriydi bu da. Dahası, piyano çalmayı seviyordu.

"Resital demek. Bundan ziyade o geceye Hugo Duarte'yle

birlikte gitme planları yapıyor, senin yokluğunda adamın geceye başka bir kadınla gitmesinin önüne geçmeyi istiyor gibisin, belki de yeni bir elbise giyme fırsatından olmak istemiyorsun. Ne yazık ki bu durum çok daha önemli."

"Yeni bir elbise almadığımı bilmeni isterdim. Greta'nın kokteylinde giydiğim eteği giyecektim," dedi Noemí ama bu, durumun ancak bir yarısıydı çünkü geceye Hugo'yla gitme planları yapmıştı çoktan. "Bak, işin doğrusu asıl endişem resital değil. Birkaç gün içinde derslere başlamam gerek. Öylece bırakamam. Beni sınıfta bırakırlar," diye devam etti.

"Bıraksınlar. Dersleri tekrar alırsın."

Noemí bu gamsız tavsiyeye karşı çıkacaktı ki babası dönüp bakışlarını üzerine dikti.

"Noemí, Ulusal Üniversite* diye başımın etini yiyip duruyorsun. Eğer bunu yaparsan oraya kayıt yaptırmana izin veririm."

Ailesi Noemí'nin Meksika Kadınlar Üniversitesi'ne gitmesine izin vermiş ama Noemí mezuniyetten sonra da araştırmalarına devam etmek istediğinde karşı çıkmıştı. Antropoloji yüksek lisansı yapmak istiyordu. Bu da Ulusal Üniversite'ye gitmesini gerektiriyordu. Gelgelelim babasına göre bu hem zaman kaybıydı hem de kampüste dolanan, genç kadınların kafasını aptalca ve uygunsuz fikirlerle dolduran onca genç erkek sebebiyle münasip değildi.

Annesi de Noemí'nin modern düşüncelerine karşı aynı derecede umursamazdı. Kızlar için hayatın akışı belliydi, cemiyete girer ve evlenirlerdi. Daha fazla eğitim bu akışı geciktirir ve kozasındaki tırtılı boş yere bekletirdi. Mesele üzerine çok defa tartışmışlar ve annesi kurnazlıkla bu konudaki kararın babasına ait olduğunu söylemişti ki babasının da izin vereceği yoktu hiç.

Bu sebepten, babasının dedikleri Noemí'yi şaşkınlığa sü-

* Tam adıyla Özerk Meksika Ulusal Üniversitesi (Universidad Nacional Autónoma de México, UNAM). –*çn*

rükledi, önünde beklenmedik bir fırsat belirmişti. Noemí ihtiyatlı davranıp, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet. Ciddi bir mesele bu. Manşetlere düşmüş bir boşanma istemem ama birinin ailemizden faydalanmasına da müsaade edecek değilim. Catalina'dan bahsediyoruz yahu burada," dedi babası sesini yumuşatarak. "Talihsizliklerden payına düşeni fazlasıyla aldı ve dost bir yüze ihtiyacı olması pek muhtemel. Nihayetinde ona gereken tek şey bu olabilir."

Catalina birden çok defa felakete uğramıştı. İlkin babasının ölümü ve ardından annesinin, gözünü yaşsız bırakmayacak bir üvey babayla evliliği. Birkaç yıl sonrasında annesi vefat etmiş, Catalina da Noemílerin yanına yerleşmişti; üvey baba o sırada çoktan göçmüştü. Taboada ailesinin şefkatli kucağına rağmen bu ölümler Catalina'yı derinden etkilemişti. Daha sonra, genç bir kadın olduğunda da bir dolu soruna ve duygularının incinmesine vesile olan bir nişan atma vakası geçmişti başından.

Aylar boyu Catalina'nın peşinden koşan şapşal bir herif de vardı; Catalina adamdan hoşlanmışa benziyordu. Ama Noemí'nin babası, gözü tutmadığı için adamı uzaklaştırmıştı. Boşa çıkan bu aşk hikâyesinin ardından Catalina dersini almış olacaktı ki Virgil Doyle'la ilişkisinde kusursuz bir dikkat göstermişti. Belki de olaylar önlenemez evliliğe varana değin ilişkilerine dair gizlilikte istekli ve ısrarcı olan Virgil'di.

"Sanırım birkaç gün gecikebileceğimi bildirebilirim," dedi Noemí.

"Güzel. Virgil'e telgraf çekip yola çıktığını bildiririz. Gizlilik ve uyanıklık, ihtiyacımız olan bunlar. Virgil, Catalina'nın kocası ve onun adına hareket etme yetkisine sahip ama pervasızlığına göz yumacak değiliz."

"Bunları yazıya dökmeni istesem iyi olur, üniversite konusunu yani."

Babası masasının ardındaki yerine oturdu. "Sözümden cayar mıyım hiç. Şimdi şu çiçekleri başından çıkar da eşyalarını toplamaya başla. Ne giyeceğine karar vermen bir dünya vakit

alır senin. Söz açılmışken, hangi kılığa girdin sen şimdi?" diye sordu babası, Noemí'nin çıplak omuzlarından ve kıyafetinin kesiminden rahatsızlığını belli edercesine.

"Bahar," diye yanıtladı Noemí.

"Orası soğuktur. Buna benzer bir şeylerle dolanacaksan yanına hırka alman iyi olur," dedi babası soğuk bir tonla.

Normalde zekice bir karşılık verirdi vermesine ama bu defa tuhaf bir şekilde sessiz kaldı. Bu maceraya onay vermesinin ardından, gideceği yer ve oradaki insanlar hakkında çok az şey bildiği gelmişti aklına. Keyfine çıktığı bir seyahat değildi bu. Ama hemen babasının onu bu görev için seçtiğini ve elinden geleni yapacağını söyleyerek kendini ferahlattı. Hercai demek? Peh. Beklediği bağlılığı gösterecekti babasına. Belki başarısının ardından –kendini hiçbir şekilde başarısız olarak gözünün önüne getiremiyordu– babası onu ailesine layık ve olgun biri olarak görmeye başlardı.

2

Noemí küçük bir kızken Catalina ona peri masalları okur, Hansel ile Gratel'in ekmek kırıntıları serptiği ya da Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurtla karşılaştığı "orman" denen şu yerden bahsedip dururdu. Noemí büyük şehirde büyüdüğünden ormanların atlaslarda bulunan gerçek yerler olduğunu anlaması epey zaman almıştı. Ailesi Veracruz'da, büyükannesinin görünürde hiç büyük bir ağacın olmadığı deniz kıyısındaki evinde tatil yapardı. Büyüdükten sonra dahi orman onun için çocuk kitaplarında rastlanabilecek, karakalemle çizilip parlak renklerle boyanmış bir resimden ibaretti daha çok.

Bu sebepten, bir ormana gitmekte olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı; El Triunfo, rengârenk çiçeklerle kaplı, sık çam ve meşe örtüsüne sahip dik bir dağın yamacına tünemişti. Noemí etrafta dolanan koyunları, sarp kayalıklarla cebelleşen keçileri seyretti. Bölgeye zenginliğini sağlayan şey gümüştü ama madenleri aydınlatan şey bu hayvanların yağıydı ve sürüsüne bereketti. Her şey çok güzeldi.

Tren yükselip El Triunfo'ya yaklaştıkça bu pastoral manzara da, Noemí'nin fikri de değişti. Pencerenin ardında araziyi derinlemesine kesen koyaklar, engebeli sırtlar belirdi. Şirin dereler, akıntılarına karışanı kıyametine uğratacak güçte, çağlayan nehirlere evrildi. Dağın yamaçlarında çiftçiler meyve

ağaçları dikmiş ve alfalfa tarlaları ekmişlerdi ama burada öyle şeylerden eser yoktu, sadece kayalıklarda inip çıkan keçiler vardı. Arazi zenginliklerini derinlerde gizlemiş, meyve veren tek bir ağaca müsaade etmemişti.

Tren tekleyip durana değin dağdan yukarı güç bela çıkarken hava da inceliyordu.

Noemí bavullarını kaptı. Yanına iki bavul almıştı, en sevdiği sandığını da alacaktı aslında ama sonradan, taşımanın çok zor olacağına karar vermişti. Verdiği bu ödüne karşın bavulları büyük ve ağırdı.

İstasyon pek kalabalık sayılmazdı, aslında tam olarak bir istasyon da sayılmazdı, bilet gişesinin ardında uykulu bir kadın duran, ıssızlıkta tek başına kare biçimli bir yapıdan ibaretti. Üç küçük çocuk istasyonun etrafında koşturarak ebelemece oynuyordu, Noemí bavullarını dışarıya kadar taşımaya yardım etmeleri karşılığında çocuklara para önerdi. Memnuniyetle kabul ettiler. Yetersiz beslenmiş bir hâlleri vardı; Noemí, maden kapatılmış ve geriye alınıp satılacak sadece keçiler kalmışken kasabalıların nasıl geçinebildiklerini merak etti.

Noemí dağ havasının serinliğine karşı hazırlıklıydı. Fakat o öğle sonrasında onu karşılayan ince sise şaşırmıştı. Kendisini almaya gelecek araba için sokağı gözlerken bir yandan uzun, sarı bir tüyle süslü ördek yeşili başlığını düzeltip merakla etrafına bakındı, gözden kaçırmasına imkân yoktu. İstasyonun önünde ona yirmi otuz yıl öncesinin gösterişli sinema yıldızlarını anımsatan muazzam büyüklükte tek bir otomobil park edilmişti – gençliğinde babasının servetini göstermek amacıyla kullanacağı türden bir araçtı.

Fakat önünde duran bu araç eskiyip tozlanmış, boyası dökülmüştü. Yani bu günlerde bir sinema yıldızının kullanacağı türden bir otomobil sayılmazdı, daha ziyade sokağın bir yanına çekilip kendi hâlinde tozlanmaya bırakılmış bir tarihi eser gibi görünüyordu.

Noemí şoförün de otomobile uygun olacağını düşündü-

günden direksiyonun başında yaşlıca bir adam bulmayı bekliyordu ama fitilli kadifeden ceketiyle akranı bir genç adam dışarı adım atıverdi. Genç adam sarışın ve soluk tenliydi –öyle ki Noemí kimsenin bu denli soluk tenli olabileceğini ummazdı; Tanrı aşkına, bu adam hiç gün ışığı görmüş müydü hayatında?–, bakışları kararsızdı, ağzı bir gülümseme yahut selamlama gibisinden gerilmişti.

Noemí bavullarını dışarı çıkarmasına yardım eden çocuklara para verip ilerledi ve elini uzattı.

"Ben Noemí Taboada. Sizi Bay Doyle mu yolladı?" diye sordu.

"Evet, Howard Amca sizi karşılamamı söyledi," diye yanıtladı adam Noemí'nin elini nazikçe sıkarak. "Ben Francis. Umarım yolculuğunuz güzel geçmiştir? Eşyalarınızın hepsi bu mu, Bayan Taboada? Size yardım edebilir miyim?" diye sorularını hızla art arda sıralarken belirli bir yargıda bulunmaktan çekiniyormuş da her cümlesini bir soru işaretiyle bitirmeye gayret ediyormuş gibiydi.

"Bana Noemí diyebilirsin. Bayan Taboada fazla süslü kalıyor. Bagajımın hepsi bu ve evet, biraz yardım hoşuma gider."

Adam Noemí'nin bavullarını alıp bagaja yerleştirdi, ardından otomobilin etrafından dolanarak gelip onun için kapıyı açtı. Noemí'nin penceresinden gördüğü kadarıyla kasaba rüzgârlı sokaklarla, pencere önlerinde çiçeklerle rengârenk evlerle, sağlam ahşap kapılarla, uzun merdivenlerle, bir kiliseyle ve seyahat rehberlerinin "eski ve hoş" diye tabir edeceği bütün o bilindik detaylarla donatılmıştı.

Buna karşın El Triunfo'nun hiçbir rehberde bulunmadığı kesindi. Günü geçmiş mekânların o köhne havasına sahipti. Evler rengârenkti, evet ama duvarların çoğunun boyası dökülüyordu, kapıların bazısı kırıktı, saksılardaki çiçeklerin yarısı solmuştu ve kasaba çok az yaşam belirtisi sergiliyordu.

Bu o kadar da sıradışı bir durum değildi gerçi. Bağımsızlık Savaşı'nın patlak vermesiyle sömürge dönemi boyunca altın

ve gümüş çıkararak gelişen birçok maden kasabasında işler kesilmişti. Sonrasında, Porfiriato'nun sakin yıllarında İngiliz ve Fransızlara kapılar açılmış, bunların cepleri maden zenginlikleriyle epeyce kabarmıştı. Fakat Devrim bu ikinci gelişme döneminin sonunu getirmişti. İnsan ve sermayenin bol olduğu zamanlarda inşa edilmiş güzide şapellerin görülebileceği, El Triunfo gibi birçok kasaba mevcuttu; toprağın rahminden bir daha asla zenginlik doğurmayacağı yerlerdi buralar.

Yine de birçoklarının gitmiş olmasına karşın Doyle'lar bu bölgeye bağlıydı. Belki de, diye düşündü Noemí, burayı sevmeyi öğrenmişlerdir; ki bundan çok da etkilenmiş değildi çünkü arazi yalçın kayalıklardan ibaretti. Noemí'nin çocukluğundaki masal kitaplarında gördüğü, yol kenarlarında sevimli ağaç ve çiçekler biten dağlar gibi değildi hiç; Catalina'nın ileride bir gün yaşayacağını söylediği o peri masalından çıkma büyülü yerlere de benzemiyordu. Noemí'yi almaya gelen eski otomobil gibi kasaba da eski şaşaasının kalıntılarına dört elle sarılmıştı.

Francis dağların derinine çıkan dar bir yoldan gidiyor, hava saflaşırken sis yoğunlaşıyordu. Noemí ellerini ovuşturdu.

"Çok uzak mı?" diye sordu.

Francis'in bakışları yine kararsızlaştı. "O kadar uzak değil," dedi yavaşça, sanki itinayla ele alınması gereken bir konu üzerine konuşuyorlarmış gibi. "Yol kötü olmasa daha hızlı sürerdim. Eskiden böyle değildi, çok önceden, madenler açıkken bu civardaki yollar düzgündü, Doruk Mevki yolları bile."

"Doruk Mevki?"

"Yuvamıza böyle deriz. Ardındaki yere de İngiliz mezarlığı."

"Cidden o kadar İngiliz mi peki?" dedi Noemí gülümseyerek.

"Öyle," dedi adam, iki eliyle o nazik el sıkışmasından sonra Noemí'nin ondan beklemediği bir kuvvetle direksiyona hâkim olurken.

"Aa?" dedi Noemí daha fazla anlatmasını bekleyerek.

"Göreceksin. Her şeyiyle gayet İngilizdir. Eee, Howard

Amca'nın arzusu da buydu, İngiltere'den bir parça. Orası için Avrupa'dan toprak bile satın almıştı."

"Sence de ileri dereceli bir nostaljiye tutulmuş sayılmaz mı?"

"Kesinlikle. Hatta sana diyebilirim ki Doruk Mevki'de İspanyolca konuşmayız. Büyük amcam tek kelime İspanyolca bilmezdi, Virgil çat pat bilir, annemse bir cümle olsun bir araya getiremez. Sizin... senin İngilizcen iyi midir?"

"Altı yaşımdan beri her gün ders alırım," dedi Noemí İspanyolcadan İngilizceye geçerek. "Sorun yaşamayacağımdan eminim."

Ağaçlar sıklaştı ve dalların altı giderek karardı. Noemí doğayı seven biri sayılmazdı, gerçek anlamda değil. Ormana yakın bir yerde bulunduğu son sefer, El Desierto de los Leones'teki gezintilerinde at binerken abisiyle arkadaşının teneke kutulara ateş etme talimi yapmaya karar vermesi üzerineydi. İki yahut üç yıl olmuştu. Burası o yerle kıyaslanır gibi değildi. Daha yabaniydi.

Kendini birden ağaçların yüksekliğini, geçitlerin derinliğini tahmin etmeye çalışırken buluverdi. Her ikisi de kayda değerdi. Kalınlaşan sis ürkmesine sebep oldu, yanlış bir yerden sapıp zirveye doğru çıktıkları yolu gerisingeri düşeceklerinden korkuyordu. Gümüş peşindeki kimbilir kaç hevesli madenci bu kayalıklardan düşmüştü. Dağlar madeni zenginlikler ve çabuk bir ölüm sunuyordu. Ama konuşurken bocalasa da Francis'in otomobil kullanışı güvenli görünüyordu. Noemí normalde utangaç erkeklerden hoşlanmazdı –sinirlerini hoplatıyorlardı resmen– ama ne önemi vardı. Buraya kadar onu ya da ailesinden birilerini görmeye gelmiş değildi ya.

"Sen kimsin peki?" diye sordu düşüncelerini dipsiz koyaklardan ve ağaca çarptıkları kazalardan uzak tutma gayretiyle.

"Francis."

"E tabii ama Virgil'in küçük kuzeni misin mesela? Kayıp amcası mı? Ailenin yüz karalarından biri misin yoksa?"

Kokteyllerde kullandığı ve insanların ondan uzaklaşması-

na sebep olan o acayip tarzda konuşmuştu; tahmin ettiği üzere aldığı karşılık da hafif bir gülümseme oldu.

"Birinci dereceden kuzeniyim ama aramızda bir kuşak var. O benden biraz daha büyüktür."

"Bu işi de hiç anlamam. Bir, iki, üç kuşak. Kim böyle şeylerin kaydını tutar ki? Akrabalarımı doğum günüme gelmeleri üzerinden bilirim ben, bu kadarı yeter, şecere çıkarmanın ne gereği var."

"Bunun daha kolay olduğuna şüphe yok," dedi Francis bu defa gerçek bir gülümsemeyle.

"İyi bir kuzen misin peki? Küçükken erkek kuzenlerimden nefret ederdim. Bu *mordida** işlerine bulaşmayı hiç istememe rağmen doğum günlerimde başımı pastaya bastırırlardı hep."

"Mordida?"

"Evet. Pasta kesilmeden önce bir ısırık alman gerekir ama her zaman başını pastaya gömecek biri çıkar. Galiba Doruk Mevki'de buna katlanmak zorunda kalmadın hiç."

"Doruk Mevki'de pek parti olmaz."

"İsminin hakkını verdiği kesin," dedi Noemí çünkü tırmanmaya devam ediyorlardı. Bu yolun sonu gelmeyecek miydi hiç? Aracın tekerlekleri kırık bir dalın üzerinden geçti, sonra bir ikincisinin daha.

"Öyle."

"Daha önce hiç ismi olan bir eve gitmemiştim. Bugünlerde kim yapar ki bunu?"

"Biz eski kafalıyızdır," diye söylendi Francis.

Noemí genç adamı şüpheyle süzdü. Annesi olsa beslenirken daha fazla demir almaya dikkat etmesini ve iri bir parça eti de ihmal etmemesini söylerdi bu adama. İncecik parmaklarına bakılırsa ordan burdan bulduklarıyla hayatını sürdürüyordu ve sesi daha çok fısıltı gibiydi. Noemí'nin gözünde Virgil bu çocuktan daha fiziki, daha faal biriydi. Tabii bir de Francis'in

* (İsp.) Alavere dalevere. –*yhn*

belirttiği üzere daha yaşlıydı da. Virgil otuzlarında falandı, Noemí adamın tam yaşını unutmuştu.

Yoldaki bir tümseğe yahut taşa çarptılar. Noemí ürkmüş bir "aman" kaçırdı ağzından.

"Kusura bakma," dedi Francis.

"Senin hatan değil. Hep böyle midir?" diye sordu Noemí. "Sanki bir kâse sütün içinde gidiyoruz."

"Bu daha ne ki," dedi Francis kıkırdayarak. Eh. En azından insanı rahatlatan bir yanı vardı.

Derken, birdenbire gelmişlerdi işte, bir açıklığa vardılar ve ev hevesle onlara sarılıp karşılamak istermişçesine önlerine atılıverdi. Oldukça tuhaftı! Kırık padavraları, abartılı süslemeleri ve pencereleri kir bağlamış cumbalarıyla mimari açıdan tam olarak Viktoryendi. Noemí gerçek hayatta böylesini hiç görmemişti; ailesinin modern tarzdaki evinden, arkadaşlarının apartman dairelerinden ya da ön cepheleri ve kırmızı volkanik tuğlalarıyla sömürge dönemi binalarından tamamıyla farklıydı.

Ev üzerlerinde görkemli, dingin bir çörten misali yükseliyordu. Böylesine yorgun görünmese insanda kötü hisler uyandırır, hayaletleri yahut perili mekânları akla getirirdi elbet; kepenklerinin çıtaları eksilmişti ve basamakları çıkıp da bir halkaya asılı yumruk biçimindeki gümüş tokmakla süslü kapıya giderken geçtikleri abanoz sundurma zemini gıcırdıyordu.

Salyangozun terk ettiği bir kabuk bu, dedi Noemí kendi kendine. Ve salyangoz fikri onu çocukluğuna götürdü, evlerinin avlusunda oynarken saksıları kenara çeker, tekrar saklanmak için koşturan tespih böceklerini izlerdi. Ya da annesinin söylenmelerini kulak ardı edip küp şekerle karıncaları beslerdi. Bir de begonvilin gölgesinde uyuklayıp çocukların sürekli ilgisine ses etmeyen sevimli tekir vardı. Bu evde bir kedi yahut sabahları yem verebileceği, kafeslerinde neşeyle cıvıldayan kanaryalar olduğunu sanmıyordu.

Francis bir anahtar çıkarıp ağır kapıyı açtı. Noemí daha gi-

rer girmez maun ve meşeden yapılmış, üstteki sahanlığında renkli camdan bir pencere bulunan muazzam döner merdiveni gözler önüne seren antreye adımını attı. Renkli camın kırmızı, mavi, yeşil tonları aşağıdaki soluk yeşil halıya, evi korur gibi nöbet bekleyen –biri tırabzan babasında, diğeri pencerenin kenarındaki– iki nympha oymasına yansıyordu. Girişin hemen yanındaki duvarda eskiden bir tablo yahut ayna asılı olacaktı ki oval çerçevesinin izleri su mahallinde bırakılmış tek bir parmak izi misali duvar kâğıdı üzerinde seçilebiliyordu. Başlarının üzerinde, kristalleri zamanla bulanıklaşmış, dokuz kollu devasa bir avize asılıydı.

Merdivenlerden aşağı, sol elini tırabzan üzerine kaydıran bir kadın iniyordu. Saçlarında gümüşi çizgiler varsa da yaşlı bir kadın değildi, bedeni yaşlı birine ait olamayacak denli dik ve atikti. Ama gri renkli sade elbisesi ve bakışlarındaki sertlik, bedenine işlenmemiş zamana yıllar ekliyordu.

"Anne, bu Noemí Taboada," dedi Francis bir yandan Noemí'nin bavullarıyla merdivenleri tırmanmaya başlarken.

Noemí de Francis'in peşine düşüp gülümseyerek, sanki günü geçmiş bir balık tutar gibi görünen kadına elini uzattı. Kadın uzatılan eli sıkmak yerine ardına dönüp merdivenlerden çıkmaya koyuldu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi kadın arkasında kalan Noemí'ye. "Ben Florence, Bay Doyle'un yeğeniyim."

Noemí'nin alay edesi geldiyse de dilini tuttu ve Florence'in yanına geçip adımlarını ona uydurdu.

"Teşekkür ederim."

"Doruk Mevki ile ben ilgileniyorum, bu sebeple de bir ihtiyacınız olursa bana söylemelisiniz. Buralarda yaptıklarımıza çok dikkat ederiz, sizden de kurallara uymanızı bekliyoruz."

"Kurallar neler?" diye sordu Noemí.

Renkli camlı pencerenin önünden geçtiler, bu sırada Noemí camda stilize, parlak bir çiçek olduğunu keşfetti. Taçyaprakların mavisi için kobalt oksit kullanılmış olmalıydı. Noemí

böyle şeyleri bilirdi. Boya işi, babasının deyimiyle, ona bitimsiz bir kimyasal ufuk açmıştı ki Noemí bu ufku çoğunlukla görmezden gelse de öğrendikleri sinir bozucu bir şarkı gibi kafasının içinde sıkışmıştı.

"En önemli kural şu ki bizler sessiz ve mahremiyete önem veren insanlarız," diyordu Florence. "Amcam, Bay Howard Doyle çok yaşlı biridir ve zamanının büyük kısmını odasında geçirir. Onu rahatsız etmemelisiniz. İkincisi, kuzeninizin bakımından ben sorumluyum. Kendisinin bolca istirahat etmesi gerek, bu yüzden gerekmedikçe onu da rahatsız etmemelisiniz. Evden tek başınıza çıkıp gezinmeyin; buralarda kaybolmak işten bile değildir, arazi de derin çukurlarla doludur."

"Başka bir şey?"

"Kasabaya öyle sık sık inmeyiz. Eğer orada bir işiniz olursa bana sormalısınız ki Charles'ın sizi götürmesini sağlayayım."

"O da kim?"

"Çalışanlarımızdan biri. Bu günlerde hayli az sayıdalar, sadece üç kişi. Uzun yıllardır aileye hizmet ediyorlar."

Halı kaplı bir koridora girdiler, dekorasyon niyetine duvarlarda oval ve dikdörtgen yağlıboya tablolar asılıydı. Uzun zaman önce ölen Doyle'lar; boneli, dökümlü elbiseli kadınlar, silindir şapkalı, eldivenli ve haşin bakışlı adamlar zamanın ötesinden Noemí'yi izlediler. Soylu olduklarını iddia edebilecek türden insanlardı. Francis ve annesi gibi soluk tenli, sarı saçlılardı. Hepsinin yüzleri birbirine benziyordu. Noemí yakından incelese dahi birbirlerinden ayırt edemezdi.

"Bu sizin odanız," dedi Florence, kristal topuzla süslenmiş bir kapıya vardıklarında. "Bu nadide kusuru işlemeniz ihtimaline karşı, bu evde sigara içilmediği konusunda sizi uyarmış olayım," diye de ekledi sanki içindeki sigara paketini görebiliyormuş gibi Noemí'nin el çantasına gözlerini dikerek.

Kusur, diye düşündü Noemí, eğitimini üstlenen rahibeler gelmişti aklına. Başkaldırmayı duayla tespih çekerken öğrenmişti.

Noemí yatak odasına girdiği gibi Gotik bir hikâyeden fırlamışa benzeyen eski sayvanlı yatağı gördü; etrafında kapatıp da dünyayı dışarıda bırakabileceği perdeleri bile bulunuyordu. Francis bavulları dar bir pencerenin önüne bırakırken –bu pencerenin camları renksizdi; abartılı boyalı camlar yatak odalarına kadar yayılmamıştı– Florence de içinde fazladan battaniyelerin bulunduğu iki kapaklı dolabı gösteriyordu.

"Yüksek rakımdayız. Buralar çok soğuk olur," dedi Florence. "Umarım hırka getirmişsinizdir."

"Rebozomu* getirdim."

Kadın yatağın ayakucundaki sandığı açıp birkaç mumla beraber gümüşten, tutamağı melek şeklinde, Noemí'nin gördüğü en çirkin şamdanı çıkardı. Sonra sandığı kapatıp çıkardıklarını üzerine yerleştirdi.

"Elektrikli aydınlatma 1909'da döşendi. Devrim'den hemen önce. Tabii o zamandan beri geçen kırk yılda bazı yükseltmeler yapıldı. Bir jeneratörümüz var ve buzdolabıyla birkaç ampule yetecek güç sağlıyor. Ama bütün eve yetecek aydınlatma mümkün değil. Dolayısıyla bu konuda mumlara ve kandillere güveniyoruz."

"Kandilin nasıl kullanıldığını bilmem ki ben," dedi Noemí sırıtarak. "Şimdiye kadar doğru düzgün bir kampa gitmişliğim bile yok."

"Aptalın teki bile temel prensiplerini anlayabilir," dedi Florence ve Noemí'ye konuşma fırsatı vermeden sözlerine devam etti. "Isıtıcı zaman zaman sorun çıkarır ama gençlerin çok sıcak suyla yıkanmamaları gerekir zaten; ılık bir banyo işinizi görecektir. Bu odada şömine yok ama alt katta büyük bir tane bulunur. Unuttuğum bir şey var mı, Francis? Yok mu, peki öyleyse."

Kadın, oğluna baktıysa da ona cevap verebileceği bir boşluk bırakmamıştı. Noemí bu kadının yanında insanların konuşma fırsatı bulma ihtimalinden şüphe duydu.

"Catalina'yla konuşsam iyi olur," dedi Noemí.

---

* Meksikalı kadınlar arasında popüler, şala benzer bir kıyafet. –çn

Konuşmalarının sonlandığını düşünen Florence bir elini kapı topuzuna atmıştı bile.

"Bugün mü?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Neredeyse ilaç saati geldi. İlaçlarını aldıktan sonra uyanık kalamaz."

"Birkaç dakika görsem yeter."

"Anne, kız çok uzaklardan geldi," dedi Francis.

Araya girmesi kadını savunmasız yakalamış gibiydi. Florence genç adama bir kaşını kaldırıp ellerini kavuşturdu.

"Eh, ne de olsa siz şehirlilerin zaman mefhumu bir başka olsa gerek, sürekli oradan oraya koşturmaktan," dedi kadın. "İlla hemen şimdi görmeniz gerekiyorsa benimle gelmeniz iyi olur. Francis, sen de git bak bakalım Howard Amca akşam yemeğinde bize katılacak mıymış? Sürprizlerden hazzetmem."

Florence, başka bir uzun koridor boyunca Noemí'ye eşlik ederek onu yine sayvanlı bir yatak, üç kanatlı aynasıyla şatafatlı bir tuvalet masası ve küçük bir orduyu barındırabilecek büyüklükte bir gardırobun bulunduğu bir odaya götürdü. Bu odadaki duvar kâğıdı çiçek desenli ve açık mavi renkteydi. Duvarları süsleyen küçük peyzaj resimleri vardı ama yüksek tepelikli kıyı manzaraları ve ıssız plajlarıyla buralara ait değillerdi. Yağlıboya ve gümüşi çerçevelere aktarılmış, yüksek ihtimalle İngiltere'ye ait sahnelerdi bunlar.

Pencerenin kenarına bir sandalye çekilmişti. Catalina bunun üzerindeydi. Dışarıyı izliyordu ve iki kadın içeri girdiklerinde dönüp onlara bakmamıştı. Kestane rengi saçları ensesi üzerinde toplanmıştı. Noemí kendini, hastalığın yıkıp geçtiği bir yabancıyla karşılaşmaya hazırlamıştı ancak Catalina Meksiko'da yaşadığı zamanlardakinden hiç de farklı görünmüyordu. Dekorun desteğiyle göze batan bir tazeliği vardı ama bütün değişiklik de bundan ibaretti.

"Beş dakika içinde ilaçlarını alması gerek," dedi Florence bileğindeki saati kontrol ederek.

"Öyleyse ben de bu beş dakikayı alırım."

Yaşlı kadın hiç de hoşnut görünmüyordu ama yine de odadan ayrıldı. Noemí kuzenine yaklaştı. Genç kadın hâlâ ona bakmamıştı, tuhaf derecede hareketsizdi.

"Catalina? Benim, Noemí."

Bir elini nazikçe kuzeninin omzuna koydu, ancak bundan sonra Catalina yüzünü ona çevirdi. Hafifçe gülümsedi.

"Noemí, gelmişsin."

Noemí başını onaylar biçimde sallayarak Catalina'nın önünde dikildi. "Evet. Babam nasıl olduğunu görmem için beni yolladı. Nasıl hissediyorsun? Sorun nedir?"

"Çok kötüyüm. Ateşim var, Noemí. Tüberküloza tutulmuştum ama şimdi daha iyi hissediyorum."

"Bize bir mektup yazmıştın, hatırlıyor musun? Tuhaf şeylerden bahsediyordun."

"Yazdığım her şeyi hatırlamıyorum," dedi Catalina. "Ateşim çok yükselmişti."

Catalina, Noemí'den beş yaş büyüktü. Bu fark büyük sayılmazdı belki ama küçüklüklerinde Catalina'nın anaç bir rol üstlenmesine yetmişti. Noemí, beraber öteberiden bir şeyler yaptıkları, kâğıt bebeklerine elbiseler biçtikleri, sinemaya gittikleri, Catalina'nın uydurduğu peri masallarını dinlediği bir dolu günü anımsadı. Şimdi onu böyle dermansız, hepsi de bir zamanlar onun eline bakan insanlara muhtaç görmek Noemí'yi garip hissettirmişti. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"Mektubun babamı çok endişelendirdi," dedi Noemí.

"Çok üzgünüm, hayatım. Yazmasaymışım keşke. Şehirde yapman gereken bin türlü işin olmalı. Arkadaşların, derslerin; oysa sırf ben birkaç kâğıdı saçmalıkla doldurdum diye buraya geldin."

"Dert etme. Gelip seni görmek istedim. Kaç zamandır görüşemedik. Açık konuşmam gerekirse, şimdiye kadar bizi ziyarete gelirsin diye düşünmüştüm."

"Evet," dedi Catalina. "Evet, ben de bunu düşündüm. Ama bu evden çıkmak imkânsız."

Catalina'nın dalgın bir hâli vardı. Durgun su sarısına kesmiş gözleri donuklaştı ve ağzı konuşacakmış gibi açıldıysa da sesi çıkmadı. Bunun yerine nefes alıp bir süre kendini tuttu, sonra başını çevirip öksürdü.

"Catalina?"

"İlaç vaktin geldi," dedi Florence elinde cam bir şişe ve bir kaşıkla odaya dalarak. "Hadi bakalım."

Catalina uysalca kaşıktan ilacını içti, ardından Florence'in yardımıyla yatağına gidip yorganı çenesine kadar çekti.

"Gidelim artık," dedi Florence. "Dinlenmesi gerek. Yarın konuşursunuz."

Catalina başıyla onayladı. Florence, Noemí'yi odasına geri götürürken evi kısaca tarif etti –mutfak şu taraftaydı, kütüphane ise aksi yönde– ve saat yedide onu akşam yemeğine beklediklerini söyledi. Noemí bavullarını açıp kıyafetlerini gardroba yerleştirdi, sonra da yıkanmak üzere banyoya gitti. Banyoda eski bir küvet, bir banyo dolabı ve tavanda da küf izleri vardı. Küvetin etrafındaki fayanslardan birçoğu kırıksa da üç ayaklı bir taburenin üzerine yeni havlular bırakılmış ve bir askıya temiz görünümlü bir bornoz asılmıştı.

Duvardaki düğmeden ışığı kontrol etti ama banyodaki ışık tertibatı çalışmıyordu. Odasında priz vardı ama tek bir ampullü lamba çarpmadı gözüne. Florence'in mum ve kandil konusunda şaka yapmadığını anladı.

El çantasını açıp sigarasını bulana değin kurcaladı. Komodinin üzerinde duran yarı çıplak aşk tanrıçalarıyla süslü minik çanak bu niyetle yapılmadıysa da kül tablası işlevi gördü. Sigarasından birkaç nefes çektikten sonra Florence kokudan şikâyet eder diye pencereye gitti. Ama pencere yerinden oynamıyordu.

Noemí olduğu yerde dikilip dışarıdaki sisi seyretti.

3

Saat yedi olur olmaz Florence elinde kandille Noemí'nin yolunu aydınlatmaya geldi. Merdivenlerden, tepesinde tıpkı antredeki gibi devasa ancak ışık saçmayan bir avize sallanan yemek odasına indiler. Burada üzerinde pek hoş görünen beyaz Şam ipeğinden örtüsüyle bir düzine insana yetecek büyüklükte bir masa vardı. Masaya şamdanlar konulmuştu. Uzun, beyaz ve ince mumlar Noemí'ye kiliseyi anımsatıyordu.

Duvarlarda içleri dantelalar, porselen takımlar ve bir dolu gümüş eşyayla dolu vitrinli dolaplar sıralanıyordu. Üzerinde sahiplerinin baş harfinin –muzafferane bir tarzda işlenmiş Doyle'ların D'si– haşmetli bir şekilde kendini gösterdiği tabak çanak, servis tepsileri ve boş vazolar bir zamanlar mum ışığında tüm görkemleriyle parıldamıştı belki ama şimdi soluk ve aşınmış görünüyorlardı.

Noemí, Florence'in gösterdiği sandalyeye oturdu. Francis hemen karşısında oturmuştu, Florence de oğlunun yanına geçti. Kır saçlı bir hizmetçi gelip sulu bir çorbayla dolu kâseleri önlerine bıraktı. Florence ile Francis yemeye koyuldular.

"Başka kimse bize katılmayacak mı?" diye sordu Noemí.

"Kuzenin uyuyor. Howard Amca ve kuzen Virgil gelebilirler ama muhtemelen daha sonra," dedi Florence.

Noemí peçetesini alıp kucağına serdi. Çorbasından azıcık

da olsa içti. Bu saatte yemeye alışık değildi. Gece vakti ağır yemeklere uygun değildi; evdeyken bu saatlerde sütlü kahve eşliğinde hamur işi yerlerdi. Bu yeni düzene nasıl ayak uyduracağını geçirdi aklından. Fransızca öğretmenlerinin deyişiyle, *À l'anglaise. La panure à l'anglaise,** şimdi tekrar edin bakalım. Saat dört çayı da yapacaklar mıydı, yoksa beş miydi?

Tabakları sessizce değiştirildi ve yine sessizlik içinde ana yemek geldi, hiç de cazip görünmeyen mantarlı, beyaz renkli, kremamsı soslu tavuk. Noemí'ye doldurdukları şarap koyu ve tatlıydı. Bundan hoşlanmadı.

Noemí çatalını kullanarak mantarları tabağının kenarına itelerken bir yandan da karşısındaki loş dolaplarda ne olduğunu görmeye çabaladı.

"Şuradakilerin çoğu gümüş herhalde, değil mi?" dedi sonra. "Bunları hepsi madeninizden mi geldi?"

Francis başıyla onayladı. "Evet, zamanında."

"Maden neden kapandı?"

"Grevler oldu, sonra da–" diye anlatmaya başladı Francis ama derken annesi elini kaldırıp bakışlarını Noemí'ye dikti.

"Yemek sırasında konuşmayız."

"'Tuzu uzat,' dahi demez misiniz?" diye sordu Noemí çatalını döndürürken yumuşak bir sesle.

"Kendinizi fena hâlde komik bulduğunuzu sanıyorum. Yemek sırasında konuşmayız. Bizde böyledir. Bu evde sessizliği takdir ederiz."

"Hadi ama, Florence, biraz muhabbetten zarar gelmez. Konuğumuzun hatırına," dedi siyah takım elbiseli bir adam Virgil'in koluna yaslanmış hâlde içeri girerken.

Yaşlı, onu tanımlamak için uygun olurdu. Adam geçmişe aitti, yüzü kırışıklarla oyulmuş, kafatasına inatla tutunmuş birkaç seyrek tel dışında saçı kalmamıştı. Bir hayli soluk tenliydi üstelik, âdeta yeraltında yaşayan bir canlı gibiydi. Bir sümüklübö-

* Çoğunlukla et veya balığın taze ekmek kırıntılarına bulanıp hazırlandığı yöntem. –*yhn*

cek belki de. Mor ve mavi renkli cılız çizgilerden bir örümcek ağına benzeyen damarları solgun teni üzerinde göze batıyordu.

Noemí adamın masanın baş köşesine giderek oturmasını izledi. Virgil de babasının hemen sağına oturdu, sandalyesi öyle bir açıdaydı ki bir yarısı gölgelerin ardında kalıyordu.

Hizmetçi yaşlı adam için tabak getirmek yerine sadece koyu şarapla dolu bir kadehle yetindi. Belki de yaşlı adam önceden yemiş ve Noemí'yi selamlamak üzere gelmişti alt kata.

"Efendim, ben Noemí Taboada. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Noemí.

"Ben de Virgil'in babası, Howard Doyle. Tabii siz bunu zaten anlamışsınızdır."

Yaşlı adam eski moda bir kravat takmış, boynu kumaştan bir yığının ve üzerinde süs niyetine takılı dairesel bir gümüş iğnenin altında kalmıştı, işaretparmağında kocaman bir amber yüzük takılıydı. Gözlerini Noemí'ye dikmişti. Geri kalanının renkleri solmuş olsa da kataraktla perdelenmemiş, senelerle feri sönmemiş gözleri mavi mavi ışıldıyordu. Kadim yüzünde soğuk alevlerle yanan gözleri Noemí'nin dikkatine hükmediyor, bakışları genç kadını lime lime ediyordu âdeta.

"Kuzeninizden çok daha esmersiniz, Bayan Taboada," dedi Howard, Noemí üzerindeki incelemesini bitirdikten sonra.

"Anlayamadım?" diye sordu Noemí yanlış duyduğunu düşünerek.

Yaşlı adam parmağıyla onu işaret etti. "Hem ten hem de saçlarınızın rengi. Catalina'nınkilere nazaran daha koyu. Tahminimce Fransızdan ziyade Yerli kökeninize delalet. Bir parça Yerliliğiniz var, değil mi? Tıpkı buralardaki *mestizo*lar* gibi."

"Catalina'nın annesi Fransızdı. Babam Veracruzludur, annem ise Oaxacalı. Anne tarafından Mazatec'iz.** Ne ima ediyorsunuz?" diye sordu Noemí düz bir tonla.

---

* Orta ve Güney Amerika'da Yerli-Avrupalı kökenlere sahip kişilere işaret eden bir tanım. –*çn*

** Meksika'nın güney bölgelerinde yaşayan yerli halk. –*çn*

Yaşlı adam gülümsedi. Dişleri sergilemeyen, kapalı bir gülümsemeydi. Noemí adamın dişlerini gözünde canlandırabiliyordu, sararıp dökülmüşlerdi.

Virgil hizmetçiyi çağırdı ve önüne bir kadeh şarap kondu. Diğerleri sessizce yemeklerine devam ediyordu. İki taraf arasındaki muhabbet bundan ibaret olacaktı demek.

"Sadece bir gözlemde bulundum. Şimdi söyleyin bakalım, Bayan Taboada; Bay Vasconcelos'un*, diğer bütün ırkları kapsayacak yeni bir ırk ortaya çıkarmanın Meksika halkının görevi, yo, kaderi olduğu iddiasına katılıyor musunuz? Bir 'kozmik' ırk? Bronz ırk? Bu iddia Davenport ve Steggerda'nın** araştırmalarına aykırı değil midir?"

"Jamaika'daki çalışmalarını mı kastediyorsunuz?"

"Muhteşem, Catalina haklıymış. Antropolojiye ilginiz varmış gerçekten."

"Evet," dedi Noemí. Bu tek kelime dışında bir şey paylaşmak istemedi.

"Üstün ve aşağı türlerin kaynaşması üzerine düşünceleriniz nedir?" diye sordu adam Noemí'nin bariz rahatsızlığını umursamadan.

Noemí bütün ailenin gözlerini üzerinde hissetti. Oradaki varlığı onlar için bir yenilik ve olağan hayatlarında bir değişimdi. Steril ortama dahil edilmiş bir organizmaydı. Ne ortaya koyacağını dinleyip kelimelerini analiz etmek üzere hazır bekliyorlardı. Öyleyse onun sakinliğinden ödün vermeyeceğini görsünlerdi bakalım.

Böyle asap bozmaya meyilli erkeklerle deneyimi vardı. Bu erkekler onu telaşlandırmıyordu hiç. Kokteyllerde, restoran

---

* Tam adıyla José Vasconcelos Calderón (1882-1959): Meksika Devrimi'nin liderlerinden, Modern Meksika'nın oluşumunda büyük etkileri olan yazar, filozof, siyasetçi, milli eğitim bakanı. *–yhn*

** Charles Davenport (1886-1944): İnsanın üstünlüğüne ırkına göre karar veren uydurma bilim dalı öjeniğin en büyük savunucularından Amerikalı biyolog; Nazizmin yükselişinin ardından bile görüşlerinden vazgeçmedi. Morris Steggerda (1900-1950): Bir başka öjenik savunucusu olan Amerikalı antropolog. *–yhn*

yemeklerinde dolana dolana, zorbaca tahriklerine karşılık vermenin onları cesaretlendirdiğini öğrenmişti.

"Zamanında Gamio'nun,* zorlu doğal seçilimin bu kıtadaki yerli halkı varlığını sürdürme konusunda başarılı kıldığını, onlarla kaynaşmanın Avrupalıların çıkarına olduğunu ileri sürdüğü bir makalesini okumuştum," dedi Noemí çatalına dokunup parmaklarının ucunda soğuk metali hissederek. "Üstün ve aşağı fikrini tepetaklak ediyor, değil mi?" diye sordu, sorusu masumane olsa da bir parça iğneleyen bir ton barındırıyordu.

Yaşlı Doyle bu cevaptan hoşnut kalmış olacaktı ki ifadesi canlandı. "Bana kızmayasınız, Bayan Taboada. Niyetim sizi gocundurmak değildi. Hemşeriniz Vasconcelos bu bronz ırkı şekillendirmede yardımı dokunacak 'estetik beğeni'nin gizemlerinden bahsediyor, bana kalırsa siz de bu bakımdan güzel bir örneksiniz."

"Ne bakımdan?"

Adam yine gülümsedi, bu defa dudakları düzleşmiş ve dişleri görünür olmuştu. Dişler Noemí'nin hayalindeki gibi sararmış değil, aksine porselen beyazlığında ve tastamamdı. Ancak açıkça görebildiği diş etleri morun habis bir tonuna bürünmüştü.

"Yeni tür bir güzellik bakımından, Bayan Taboada. Bay Vasconcelos çekici olmayanın üreyemeyeceği konusunu gayet kesin bir dille belirtir. Güzellik, güzelliği çeker ve de güzeli vücuda getirir. Seçilimin bir açıklaması. Görüyorsunuz, size iltifat etmekteyim."

"Hayli garip bir iltifat," dedi Noemí içindeki bulantıyı güçlükle bastırarak.

"Yine de kabul etmelisiniz, Bayan Taboada. Yok yere iltifat etmem ben. Neyse, yoruldum. Gidip dinleneceğim ama kabul edin, coşkulu bir muhabbetti. Francis, bana yardım et."

---

* Manuel Gamio (1883-1960): Meksika yerli azınlıklarının tanınmasını savunan antropolog, sosyolog ve arkeolog. *–yhn*

Genç adam mumyaya yardımcı oldu ve birlikte odadan çıktılar. Florence şarabından bir yudum aldı; kadeh incecik sapından nazikçe kaldırılıp dudaklarına götürüldü. Üzerlerine yeniden bunaltıcı bir sessizlik çökmüştü. Noemí yeterince dikkatli dinlerse masadakilerin nabızlarını duymayı başarabileceğini geçirdi aklından.

Catalina'nın bu yerde yaşamaya nasıl katlanabildiğini merak ediyordu. Dudaklarından gülümsemesi eksik olmayan Catalina her daim cana yakın, her daim kendinden küçükleri koruyup kollayan biri olmuştu. Onu perdeleri çekili, mumların güçbela aydınlattığı odadaki bu masada tavizsiz bir sessizlik içinde oturtmayı başarabilmişler miydi gerçekten? Şu yaşlı herif onunla da rezil muhabbetlere girişmeyi denemiş miydi? Catalina hiç gözyaşlarına boğulmuş muydu? Meksiko'daki yemek masalarında babası bilmeceler sorar, doğru cevabı söyleyene ödüller verirdi.

Hizmetçi tabaklarını almak üzere içeri geldi. Henüz Noemí ile usulünce tanışmamış olan Virgil nihayet ona döndüğünde bakışları karşılaştı. "Sanırım bana sorularınız var."

"Evet," dedi Noemí.

"Hadi oturma odasına geçelim."

Virgil masadaki gümüş şamdanlardan birini alıp onu koridordan geçirerek kara cevizden rafında çiçek desenleri işli, aynı muazzam ölçülerde bir şöminenin bulunduğu başka bir büyük odaya götürdü. Şöminenin üzerinde meyve, gül ve zarif asmalardan oluşan bir natürmort asılıydı. Birbirinin eşi iki abanoz masada duran bir çift yağ lambası fazladan aydınlık veriyordu.

Odanın bir ucuna aynı solgun yeşil kadifeyle kaplı iki kanepe yerleştirilmiş, yanlarına da üzerleri örtülü üç sandalye konmuştu. Toz tutmuş beyaz vazolardan anlaşıldığı kadarıyla burası bir zamanlar ziyaretçileri ağırlamak ve eğlenceler düzenlemek için kullanılıyordu.

Virgil gümüş kulplu, mermer tezgâhlı bir büfenin kapaklarını açtı. Buradan, çiçeğe benzeyen tıpasıyla bir karaf çıkarıp

iki kadeh doldurduktan sonra birini Noemí'ye uzattı. Ardından şöminenin önündeki gösterişli, sağlam, altın işlemeli koltuklardan birine oturdu. Noemí de onu takip etti.

Bu oda iyi aydınlatıldığından adamın yüzünü daha iyi görebilmişti. Catalina'nın düğününde karşılaşmışlardı ama hepsi çok hızlı olup bitmiş ve üzerinden yıllar geçmişti. Virgil'in o zamanlar nasıl göründüğünü anımsayamadı. Sarışındı, babası gibi mavi gözlüydü ve mükemmel biçimlendirilmiş yüzü amirane bir parıltı yayıyordu. Çift düğmeli takımı son derece şıktı, kravat takmaktan kaçınmış ve istese erişemeyeceği kaygısızlıkta bir havayı yansıtır şekilde yakasındaki düğmeyi açık bırakmışsa da kül rengiyle balıksırtı desen çok uymuştu ona.

Noemí adama nasıl hitap etmesi gerektiğinden emin değildi. Yaşıtı oğlanları pohpohlaması kolaydı. Fakat Virgil ondan daha olgundu. Eğer Virgil'in onu bir aptal gibi görmesini istemiyorsa ciddi olmalı, doğal flörtözlüğünü dizginlemeliydi. Virgil'in doğal bir otoritesi vardı ama Noemí de bundan yoksun değildi. Bir elçiydi nihayetinde.

Kubilay Kağan topraklarının dört bir yanına mührünü taşıyan elçiler göndermişti ve bu elçilere kötü davranan kimseler ölüm cezasına çarptırılırdı. Ona masallar ve tarihi hikâyeler anlatan Catalina'dan öğrenmişti bunu.

Böylece Virgil'in, cebinde görünmez bir mühür taşıdığını anlamasını sağlamaya karar verdi.

"Böylesine kısa bir sürede gelmenizi takdir ettim," dedi Virgil ifadesiz bir tonla. Kibardı ama cana yakın değildi.

"Buna mecburdum."

"Gerçekten mi?"

"Babam endişelenmişti," dedi Noemí. İşte mührü ortadaydı; Virgil'in nişanını taşıyan bu ev ve içindeki her şeyle çevriliyse de. Noemí bir Taboada'ydı, bizzat Leocadio Taboada tarafından gönderilmişti buraya.

"Babanıza da anlatmaya çalıştığım üzere ortada endişe edilecek bir şey yok."

"Catalina tüberküloz geçirdiğini söyledi. Ama bunun bile, onun mektubunu açıkladığını sanmıyorum."

"Mektubu gördünüz mü? Tam olarak ne yazılıydı?" diye sordu Virgil öne eğilerek. Sesi hissizse de tetiklenmiş gibi görünüyordu.

"Hafızama işlemedim. Babamın benden sizi ziyaret etmemi istemesine yeterli oldu."

"Anlıyorum."

Virgil kadehini ellerinde çevirdi, alevler camın üzerinde parıldayarak dans ediyordu. Virgil yeniden koltuğuna yaslandı. Yakışıklıydı. Helkel gibiydi. Yüzü deriden ve kemikten ibaret değildi de bir ölüm maskıydı sanki.

"Catalina iyi değildi. Ateşi çok yükseldi. O mektubu da hastalığının bu kötü döneminde gönderdi."

"Tedavisiyle kim ilgileniyor?"

"Anlayamadım?" diye yanıt verdi Virgil.

"Ona bakan biri olmalı. Florence kuzeniniz mi?"

"Evet."

"Eh, kuzeniniz Florence ona ilacını veriyor. Bir de doktor olmalı."

Virgil ayağa kalkıp eline bir şömine sopası geçirdi ve yanan odunları karıştırdı. Havalanan bir kor tanesi yılların tozuyla kirlenmiş, ortasından bir çatlak geçen bir karonun üzerine kondu.

"Bir doktor var. Adı Arthur Cummins. Kendisi uzun yıllardır aile doktorumuzdur. Doktor Cummins'e tamamıyla güveniyoruz."

"Bu bey Catalina'nın davranışlarının, tüberküloz hesaba katıldığında dahi anormal olduğunu düşünmüyor mu?"

Virgil sırıttı. "Anormal demek. Tıbbi bilginiz var mıdır?"

"Hayır. Ama babam beni buraya her şeyin *normal* olduğunu düşündüğünden göndermedi."

"Hayır tabii, babanız eline geçen ilk fırsatta psikiyatristlerden bahsetti. Tekrar ve tekrar bahsettiği şey buydu," dedi

Virgil alayla. Virgil'in, babasından sanki korkunç ve insafsız biriymiş gibi bahsetmesi Noemí'nin sinirini bozdu.

"Catalina'nın doktoruyla konuşacağım," diye karşılık verdi Noemí, yalnız sesi gerekenden daha kuvvetli çıkmış olacaktı ki Virgil kolunun hızlı ve sert bir hareketiyle elindeki şömine sopasını yerine bıraktı.

"Israrcıyız demek?"

"Tam olarak ısrarcı demezdim. Endişeli daha uygun," dedi Noemí bir yandan gülümsemeye çalışarak, böylece bunun kolay çözülebilecek gerçekten küçük bir mesele olduğunu göstermek niyetindeydi ki bunda başarılı da oldu, Virgil başıyla onaylamıştı.

"Arthur her hafta gelir. Perşembe günü Catalina'yı ve babamı görmek üzere uğrayacaktır."

"Babanız da mı hasta?"

"Babam yaşlı. Zamanın her insanoğluna bahşettiği ağrılardan onda da var. O zamana kadar beklerseniz Arthur'la konuşabilirsiniz."

"Henüz ayrılmak niyetinde değilim."

"Söylesenize, bizimle ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Çok uzun olmaz umarım. Catalina'nın bana ihtiyacı olup olmadığına karar verene kadar. Size sıkıntı oluyorsam kasabada kalacak yer bulabileceğimden eminim."

"Çok küçük bir kasabadır. Oteli bulunmaz, pansiyonu da. Hayır, burada kalabilirsiniz. Sizi kovmaya çalışmıyordum. Keşke başka bir sebepten burada olsaydınız."

Noemí kasabada otel olmayacağı ihtimalini düşünmemişti, yine de bir tanesini keşfetmekten memnun olurdu. Ev son derece bunaltıcıydı, içindeki insanlar da. Böyle bir yerde bir kadının hastalanacağına inanmak zor değildi elbette.

Noemí şarabını yudumladı. Yemek odasında içtiği aynı koyu mahsüldü, tatlı ve kuvvetli.

"Odanızdan memnun musunuz?" diye sordu Virgil biraz

daha sıcak, candan bir sesle. Belli ki Noemí'nin düşmanı olduğunu düşünmüyordu.

"Yeterince. Elektrik olmaması tuhaf tabii ama şimdiye kadar ampulsüzlükten ölen de olmamıştır bence."

"Catalina mum ışığının romantik olduğunu düşünüyor."

Noemí öyle olduğunu tahmin ediyordu. Tam da kuzeninin yapacağını düşündüğü türden bir şeydi bu: tepenin üzerine kurulu eski bir ev, sis ve ay ışığı, âdeta Gotik bir romandan fırlamış bir gravür. *Uğultulu Tepeler* ya da *Jane Eyre*, Catalina'nın tarzı kitaplar bunlardı. Kıraç araziler ve örümcek ağları. Bir de şatolar ve prensesi zehirli elma yemeye zorlayan şeytani üvey anneler, genç kızları lanetleyen kötücül periler, yakışıklı lordları hayvana çeviren büyücüler. Noemí hafta sonunda o parti senin bu parti benim gezmeyi ve üstü açılabilir arabasını sürmeyi yeğlerdi.

Yani belki de nihayetinde bu ev Catalina'ya uygundu. Her şey ateşlenmesinden kaynaklanmış olabilir miydi gerçekten? Noemí kadehini elleri arasına alıp başparmağını kadehin dibine doğru kaydırdı.

"İzin verirseniz bir kadeh daha doldurayım," dedi Virgil özenli evsahibi rolüne soyunarak.

Bu içki insanın hoşuna gitmeye başlayabiliyordu. Şimdiden Noemí'yi yarı uykulu bir hâle getirmişti, Virgil konuştuğunda Noemí aniden gözlerini kırpıştırıp kendine geldi. Kadehini doldurmak üzere uzanan Virgil'in eli Noemí'ninkine dokundu ama Noemí başını iki yana salladı. Sınırlarını biliyordu, onları kesin bir şekilde çizmişti.

"Hayır, teşekkürler," dedi kadehi bir kenara bırakıp tahmininden daha rahat bulduğu koltuğundan kalkarken.

"Israr ediyorum."

Noemí sevecen bir ifadeyle başını iki yana salladı, bu deneyimle sabit numara sayesinde muhtemel bir itirazı boşa çıkarmıştı. "Tanrım, olmaz. Geri çevireceğim, yatağıma gidip battaniyeme sarınmak istiyorum."

Virgil'in yüzü hâlâ mesafeliydi, yine de yeni bir canlılıkla dolmuşçasına Noemí'yi dikkatle inceliyordu. Gözlerinde bir kıvılcım parıldadı. İlgisini çeken bir şey keşfetmişti; Noemí'nin yaptığı bir hareket ya da söylediği bir şey ona alışılmışın dışında gelmişti. Noemí, Virgil'e eğlenceli gelen bu şeyin, teklifini geri çevirmesi olduğunu düşündü. Virgil reddedilmeye alışık biri gibi görünmüyordu. Gerçi erkeklerin çoğu aynı durumdaydı.

"Sizi odanıza götürebilirim," diye önerdi Virgil tatlı bir kibarlıkla.

Merdivenlerden üst kata çıktılar; Virgil elle boyanıp asma desenleri işlenmiş bir kandil tutuyor, kandilin ışığı zümrüt rengini alıp duvarları tuhaf bir tona bürüyor, kadife perdeleri yeşile boyuyordu. Catalina hikâyelerinden birinde Kubilay Kağan'ın düşmanlarını kadife yastıklarla boğdurarak öldürdüğünü anlatmıştı, böylece kan dökülmemiş oluyordu. Noemí bütün kumaşları, kilimleri ve püsküllleriyle bu evin bütün bir orduyu boğmaya yeteceğini geçirdi aklından.

4

Kahvaltısı odasına tepsiyle getirilmişti. Tanrı'ya şükür bu sabah tüm aileyle bir arada yemek zorunda değildi ama akşam yemeğinin nasıl olacağını bilemiyordu. Yalnız kalma fırsatı önüne gelen yulaf lapasını, kızarmış ekmek ve reçeli daha da iştah açıcı kılmıştı. İçecek olarak çay vardı ki Noemí sevmezdi. O kahveciydi, hem de sade olmasını tecih ederdi, oysa önündeki çayın alttan gelen bir meyve aroması vardı kesinlikle.

Noemí duş aldıktan sonra ruj sürüp küçük, siyah bir kalemle gözlerine kalem çekti. Kocaman, kara gözlerinin ve dolgun dudaklarının en değerli varlığı olduğunun bilincindeydi ve onları en etkileyici şekilde kullanırdı her daim. Kıyafetlerini acele etmeden gözden geçirip sentetik taftadan, uzun ve pilili etekli bir elbisede karar kıldı. Günlük kıyafet olarak fazla seçkindi bu –daha sekiz ay önce benzer bir elbiseyle girmişti 1950'ye– ama ne de olsa Noemí zenginliğini sergilemekten yana olmuştu hep. Dahası, etrafındaki kasvete karşı koymak istiyordu. Evi bu şekilde keşfetmenin çok daha eğlenceli olacağına karar vermişti.

Buranın epey kasvetli olduğuna şüphe yoktu. Gün ışığı da Doruk Mevki'ye yaramıyordu hiç. Zemin kata inip de etrafta gezinirken açtığı birkaç kapının sonunda kaçınılmaz olarak sıkı sıkı çekili perdeler ve beyaz çarşaflarla örtülü mobilyanın

heyulasıyla karşılaştı. Tek tük güneş ışınlarının bir odaya sızdığı yerlerde havada uçuşan toz zerrecikleriyle karşılaşıyordu insan. Koridorlarda ampul takılı her duya üç boş duy düşüyordu. Evin büyük kısmının kullanılmadığı aşikârdı.

Doyle'ların akordu bozuk da olsa piyanosu olacağını düşünmüştü ancak yoktu ve bırakın radyoyu, eski bir gramofon dahi bulamamıştı. Oysa müziği ne çok severdi. Lara* ya da Ravel'den bir şeyler olabilirdi. Ya da dans edilecek bir şeyler. Müziksiz kalmış olması ne kötüydü.

Kütüphaneye uğradı. Yinelenen kenger yaprağı deseniyle dar, ahşap efriz; aralarında yüksek, deri ciltli kitaplarla dolu gömme raflar bulunan dört köşe sütunlarla desteklenerek odayı dolanıyordu. Rasgele bir kitap alıp açınca sayfalarının küflenerek harap olduğunu, çürümenin o tatlı kokusuna bulandığını gördü. Kitabı kapatıp yerine koydu.

Raflarda *Öjenik: Irk Islahı Mecmuası* ile *Amerikan Öjenik Mecmuası*'nın da aralarında bulunduğu eski dergiler de mevcuttu.

Ne kadar da uygun, diye düşündü Howard Doyle'un saçma sorularını anımsayarak. Adamın konuklarının kafatası çaplarını ölçmek için bir kumpası olup olmadığını merak etti.

Üzerinde ülke isimleriyle günü geçmiş bir dünya küresi köşede tek başına duruyordu, pencere kenarında ise mermer bir Shakespeare büstü. Odanın ortasına geniş, dairesel bir kilim serilmişti, Noemí başını aşağı çevirdiğinde kilimin kızıl arkaplanı üzerine etrafı cılız çiçek ve asmalarla çevrili, kuyruğunu ısıran siyah bir yılan işli olduğunu gördü.

Burası evin en iyi bakılan –tozun yokluğuna bakılırsa en çok da kullanılan– odasıydı muhtemelen, yine de biraz olsun yıpranmış bir görünümü vardı, perdeleri solup çirkin bir yeşile bürünmüş, epey kitap küf tutmuştu.

Kütüphanenin diğer ucundaki kapı büyükçe bir ofise açılıyordu. Buranın duvarlarına üç geyik başı asılıydı. Köşede

* Meksikalı bestekâr ve şarkıcı Agustin Lara. –*çn*

kesme camdan kapaklarıyla boş bir tüfek dolabı duruyordu. Birileri ava gitmeyi bırakmıştı demek. Kara cevizden masanın üzerinde öjenik araştırmalarıyla ilgili başka dergiler buldu. Bir tanesinin sayfası işaretlenmişti. Noemí bu sayfayı okudu.

> Meksikalı melez mestizoların atalarının en kötü özelliklerini devraldıkları fikri asılsızdı. Aşağı bir ırkın onlara verdiği sıkıntı, düzgün toplumsal modellerden mahrum olmalarındaydı. Fevri karakterleri erkenden dizginlenmeliydi. Bununla beraber mestizolar bedensel sıhhatin de aralarında olduğu muhteşem nitelikler de devralmışlardı kalıtımdan...

Noemí, Howard Doyle'un kumpas sahibi olup olmadığını merak etmiyordu artık, elinde kaç tane olduğunu merak ediyordu. Belki de kumpaslar, aile soyağacıyla birlikte hemen ardındaki yüksek dolaplardaydı. Masanın yanında bir çöp kutusu duruyordu, Noemí okuduğu dergiyi oraya atıverdi.

Noemí önceki gün Florence'in yerini tarif ettiği mutfağı aramaya koyuldu. Mutfak kötü aydınlatılmıştı, pencereleri dardı ve duvarlarındaki boya dökülüyordu. Uzun tezgâhta iki kişi oturmaktaydı, kırışık suratı bir kadınla ona nazaran genç sayılsa dahi saçlarında kırları olan bir adam. Ellilerinde falandı muhakkak, kadın ise yetmişe daha yakın duruyordu. Mantarların üzerindeki toprağı temizlemek için yuvarlak bir fırçayla ovalıyorlardı. Noemí içeri girince başlarını çevirdilerse de onu selamlamadılar.

"Günaydın," dedi Noemí. "Dün tanıştırılmadık. Ben Noemí."

Her ikisi de ağızlarını açmadan Noemí'ye baktı. Bir kapı açıldı ve yine kır saçlı bir kadın elinde kovayla mutfağa girdi. Noemí tezgâhtaki adamla aynı yaşlardaki bu kadını dün akşam yemeğinde kendilerine hizmet eden hizmetçi olarak tanıdı hemen. Hizmetçi de Noemí ile konuşmadı, bunun yerine

başını sallayarak onu selamladı; tezgâh sırasında oturan çift de başlarıyla aynı hareketi yaparak işlerine geri döndüler. Doruk Mevki'deki herkes bu sessizlik politikasına uyuyordu demek?

"Ben–"

"İşimiz var," dedi adam.

Üç hizmetçi bakışlarını önlerine çevirdi, soluk yüzleri bu renkli sosyetiğin varlığına kayıtsızdı. Belki de Virgil yahut Florence, Noemí'nin önemsiz biri olduğu konusunda onları uyarmıştı da kendilerini sıkıntıya sokmaktan kaçınıyorlardı.

Noemí dudağını ısırıp hizmetçi kadının açtığı arka kapıyı kullanarak evden dışarı çıktı. Önceki gün gibi sis vardı yine ve hava serindi. Şimdi daha rahat bir kıyafet giymediğine pişmandı, sigarasını ve çakmağını koyabileceği cepleri olan bir şey giyseydi keşke. Omuzlarındaki kırmızı rebozoyu düzeltti.

"Kahvaltınız güzel miydi?" diye sordu Francis arkasından, Noemí ona döndü. O da mutfak kapısından çıkmıştı ve üzerine tam oturan bir hırka giymişti.

"Evet, güzeldi. Senin günün nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda."

"Bu nedir?" diye sordu Noemí sisin bulanıklaştırdığı biraz ötedeki ahşap yapıyı işaret ederek.

"Orası jeneratörü ve yakıtı koyduğumuz kulübe. Ardındaki de garaj. Yakından bakmak ister misiniz? Belki mezarlığı da görmek istersiniz?"

"Elbette."

Garaj içinden iki kara ata koşulu cenaze arabası çıkacakmışa benzer bir yerdi gerçi ama bunun yerine iki otomobil vardı içinde. Bunlardan biri Francis'in geçende kullandığı eski, lüks araçtı; diğeriyse yeniydi belki ama çok daha mütevazı görünümlüydü. Garajın yanından bir yol dolanıyordu, bu yola düşüp ağaçlarla sisin içine girdiler ve kütüphanede gördüğü gibi kuyruğunu ısıran yılan motifiyle süslenmiş kanatlı, demir kapıya varana değin yürüdüler.

Ardından karanlık bir patikaya girdiler, ağaçlar birbirlerine

öyle yakındı ki gün ışığı dalların arasından azıcık sızabiliyordu. Noemí mezarlığın bakımlı çalılıkları ve çiçek yataklarıyla daha düzenli olduğu zamanları gözünün önüne getirebiliyordu ama burası artık uzun çimenin ve yabanotlarının yuvası hâline gelmişti, bitki örtüsü bütün mekânı yuttu yutacaktı. Mezar taşlarını yosun bürümüş, mezarların üzerinde mantar bitmişti. Melankolik bir manzaraydı. Noemí'yi şaşırtan biçimde, ağaçlar bile melul mahzun duruyordu. Ağaçlar her yerdeki ağaçlardı nihayetinde.

İngiliz mezarlığını böylesine hüzünlü hâle getirenin bunların hepsi olduğunu düşündü kendince, tek tek parçalar değil. Bakımsızlık önemliydi tabii ama ağaçların gölgesi, mezar taşlarını bürümüş otlar, havanın soğuğu bu bakımsızlıkla birleşince sıradan bitki örtüsünü ve mezar taşlarını epey nahoş bir manzaraya çeviriyordu.

Burada gömülü her bir insan için üzüldü, tıpkı Doruk Mevki'de yaşayanlara üzüldüğü gibi. Bir mezar taşına bakmak için eğildi, sonra bir başkasına baktı ve derken kaşlarını çattı.

"Bu mezarların hepsi neden 1888'den?" diye sordu.

"Yakınlardaki bir maden Meksika'nın bağımsızlığına değin İspanyollar tarafından işletiliyordu, sonrasında da kimse oradan pek gümüş çıkacağını düşünmediğinden on yıllar boyu atıl kaldı. Ama büyükamcam Howard tersini düşünüyordu," diye açıkladı Francis. "Modern İngiliz makineleri ve işletebilmek için de geniş bir İngiliz kadro getirtti. Başarılı da oldu ama madenin yeniden açılmasından birkaç yıl sonra bir salgın geldi. İngiliz işçilerin birçoğunu öldürdü, burada gömülü olanlar onlar."

"Peki sonra? Howard ne yaptı? İngiltere'den yeni işçiler mi getirtti?"

"Ah... hayır, gerek yoktu... her zaman Meksikalı işçileri de olurdu, hem de ordu kadar... ama onların hepsi burada gömülü değil. Sanıyorum El Triunfo'dalar. Howard Amca daha iyi bilir."

Belli ki ayrıcalıklı bir mahal, diye düşündü Noemí, en iyi-

siydi bu gerçi. Yerel işçilerin aileleri sevdiklerini ziyaret etmek, mezarlarına çiçek bırakmak isteyeceklerdi ki kasabadan izole bir yer olan bu mezarlıkta bunun mümkünü yoktu.

İlerlemeye devam ettiler, derken Noemí saçında çiçek taçlarıyla bir kaidenin üzerinde dikilen mermer kadın heykelinin önünde durdu. Kadın, bir mozoleye çıkan alınlıklı bir girişin hemen yanında duruyor, sağ eliyle girişi işaret ediyordu. Alınlık üzerine büyük harflerle *DOYLE* ismi oyulmuş, şu Latince cümle de eklenmişti: *Et Verbum caro factum est.*[*]

"Bu kim?"

"Heykel salgın sırasında ölen büyükteyzem Agnes anısına. Burası ise, Doyle'ların hepsi burada gömülüdür: büyükteyzem, büyükbabamla büyükannem, kuzenlerim," dedi Francis giderek azalan bir sesle ve ardından tatsız bir sessizliğe gömüldü.

Sessizlik, sadece mezarlıktaki değil, bütün evi kaplayan bu sessizlik Noemí'nin sinirini bozuyordu. O tramvayların, otomobillerin gümbürtüsüne, şırıl şırıl akan çeşmesiyle iç avluda kanaryaların ötüşmesine, köpek havlamalarına ve ocağın başındaki aşçının mırıldanarak eşlik ettiği radyodan süzülen melodilere alışıktı.

"Burası çok sakin," dedi Noemí başını iki yana sallayarak. "Hiç sevmedim."

"Sen ne isterdin?" diye sordu Francis merakla.

"Mezoamerikan eserleri, zapote dondurması, Pedro Infante filmleri, müzik, dans ve araba sürmek," dedi Noemí sayarken parmaklarıyla eşlik ederek. Sohbeti de severdi ama o kadarını da Francis kendi çıkarsındı artık.

"Korkarım bu konuda pek yardımcı olamayacağım. Nasıl bir araba kullanırdın?"

"Görüp görebileceğin en tatlı Buick. Üstü açılırdı elbette."

"Elbette?"

"Üstünde tavan yokken sürmesi daha zevkli. Saçlarının

---

* (Lat.) Söz insan olup aramızda yaşadı. Kitab-ı Mukaddes, Yuhanna 1:14. *–yhn*

film yıldızı gibi muhteşem görünmesini sağlıyor. Hem insana ilham da veriyor, daha iyi düşünüyorsun," dedi Noemí bir elini şakayla karışık dalgalı saçlarından geçirerek. Babası Noemí'ye okulunu ciddiye almaktansa görüntüsüne ve partilere gereğinden fazla önem verdiğini söylerdi; bir kadın iki şeyi aynı anda yapmayı beceremezmiş gibi.

"Ne tür şeyler düşünüyorsun?"

"Tezimi düşünüyorum mesela," dedi Noemí. "Hafta sonu ne yapacağımı, ne olursa. Ben en iyi hareket hâlindeyken düşünürüm."

Francis ona bakıyordu ama birden gözlerini indirdi. "Kuzeninden hayli farklı birisin," dedi ona.

"Sen de hem saçım hem de tenimle daha 'esmer' bir tür olduğumu mu söyleyeceksin yoksa?"

"Hayır," dedi Francis. "Fiziksel olarak demek istememiştim."

"Yani?"

"Çekici olduğunu düşünüyorum." Yüzü paniklemiş bir ifadeyle buruştu. "Kuzenin cazibeden yoksun değil tabii. Seninki başka türden bir cazibe," dedi hızlıca.

Sen Catalina'yı önceden görecektin, diye düşündü Noemí. Francis, Catalina'yı şehirdeyken üzerinde o canım kadife elbisesi, dudaklarında gülümseme ve gözlerinde binbir parıltıyla odanın bir ucundan diğerine salınırken görseydi bir. Ama burada, o küflü odada gözlerinin feri sönmüşken, artık hangi hastalıksa, bedenini esir almışken... belki de o kadar kötü değildi. Belki de hastalanmadan önce Catalina o tatlı gülümsemesini gösteriyor, elinden tuttuğu kocasını yıldızları saymaya dışarı götürüyordu gene.

"Böyle söylüyorsun çünkü annemle tanışmadın hiç," diye yanıtladı Noemí sakince, Catalina hakkındaki düşünceleri diline vursun istemiyordu. "Dünya üzerindeki en çekici kadındı. Onun yanında pejmürde, önemsiz hissederdim."

Francis başını yukarı aşağı salladı. "Bunun nasıl bir his

olduğunu bilirim. Bizim ailenin veliahtı, Doyle'ların parlak umudu Virgil'dir."

"Onu kıskanıyor musun?" diye sordu Noemí.

Francis çok cılızdı, yüzü eli kulağında şehitliğinin dehşetine tutulmuş bir azizi andırır solukluktaydı. Göz altlarındaki koyu çizgiler solgun teni üzerine açılmış yaralar gibi duruyor, adamın gizli bir hastalıktan mustarip olduğunu düşündürüyordu Noemí'ye. Diğer yanda Virgil Doyle mermerden oyulmuş gibiydi; Francis'ten zayıflık akarken o güçle ışıl ışıldı ve Virgil'in siması –kaşları, elmacıkkemikler, geniş ağzı– daha belirgin, kesinlikle daha çekiciydi.

Bu canlılığa imreniyor diye Francis'i kötü belleyecek değildi Noemí.

"Onun kelimelerle arasının iyi olmasını, görünümünü ya da duruşunu kıskanıyor değilim, bir yerlere gidebiliyor oluşunu kıskanıyorum. Bense şimdiye kadar anca El Triunfo'ya gittim. O kadar. O epey dolaştı. Uzun süreliğine değil tabii, Virgil hep çabuk döner ama dinlenecek kadar işte."

Francis'in sözlerinde acılık yoktu, sadece giderek bastıran yorgun bir boyun eğme vardı. "Babam halen hayattayken beni kasabaya götürürdü, istasyonda etrafı seyrederdim. Hareket saatlerinin yazıldığı tabelaya bakmak için içeri sıvışırdım."

Noemí rebozosuna iyice sarınıp ısınmaya çabaladı ama mezarlık fena hâlde rutubetli ve soğuktu; içerilere sokuldukça derecenin giderek düştüğüne yemin edebilirdi. Soğuktan titrerken Francis bunu fark etti.

"Ne aptalım," dedi Francis hırkasını çıkarırken. "İşte, bunu al."

"Ben iyiyim. Gerçekten, kendim ısınacağım diye senin donmana göz yumamam. Eve yürümeye başlarsak daha iyi olurum belki."

"Peki, tamam ama lütfen giy şunu. Donmayacağıma söz veririm."

Noemí hırkayı giyip rebozoyu başına sardı. Hırkayı şimdi

Noemí'nin üzerinde olduğundan Francis'in hızla eve döneceğini düşünmüştü ama Francis'in hiç de acele eder hâli yoktu. Sise, ağaçların gölgesindeki bu soğuğa alışıktı muhtemelen.

"Dün evdeki gümüş eşyaları sormuştun. Haklıydın, hepsi bizim madenden geldi," dedi Francis.

"Kapanalı çok oluyor ama değil mi?"

Catalina bu konuda bir şeyler söylemişti, Noemí'nin babasının bu evliliğe pek güvenmemesinin sebebiydi bu. Babası için Virgil bir yabancı, hatta bir servet avcısıydı. Noemí, babasının Catalina'ya evlilik izni verme nedeninin aslında kızın önceki taliplerini kovalaması yüzünden duyduğu vicdan azabı olduğundan şüpheleniyordu: Catalina, Virgil'i gerçekten seviyordu.

"Devrim sırasında oldu. Bir dolu şey oldu o dönem, biri diğerine sebep oldu ve maden durdu. Virgil'in doğduğu sene, 1915'te ise her şeyin tamamen sonu geldi. Madenleri su bastı."

"Öyleyse otuz beş yaşında," dedi Noemí. "Ve sen de daha gençsin."

"On yıl daha genç," dedi Francis başıyla onaylayarak. "Epey yaş var aramızda ama büyürken sahip olduğum tek arkadaştı."

"Ama okula gitmişsindir nihayetinde."

"Biz Doruk Mevki'de eğitim gördük."

Noemí evin çocuk kahkahalarıyla dolduğunu, saklambaç oynayan çocukları, ellerinde topaç yahut top çeviren çocukları zihninde canlandırmaya çalıştı. Ama başaramadı. Bu ev böylesi bir şeye müsaade etmezdi. Ev onlardan hemen birer yetişkin olmalarını beklerdi.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Noemí, garajın etrafından dolanıp da hafifçe aralanan sisin ardında Doruk Mevki'yi görebildikleri sırada. "Yemek masasında sessiz olunmasındaki ısrarın sebebi ne?"

"Büyük amcam Howard, o çok yaşlı, çok narin ve sese çok duyarlı. Hem sesler evin içinde kolay yayılıyor."

"Üst kattaki odasına kadar mı? Yemek odasındaki insanların konuşmalarını duyuyor olamaz."

"Ses yayılır," dedi Francis, yüzü ciddi ve gözleri eski eve çivili hâlde. "Her neyse, bu onun evi, kuralları o koyar."

"Ve sen de bu kurallara asla karşı gelmezsin."

Francis bakışlarını Noemí'ye çevirdi, bir parça şaşkın görünüyordu, sanki şimdiye değin böyle bir ihtimali hiç aklına getirmemiş gibiydi. Noemí onun hiç fazla içmediğine, dışarıda çok geçe kalmadığına ya da ailesinin yanında yanlış bir fikir öne sürmediğine emindi.

"Evet," dedi Francis yine o boyun eğer tonda.

Mutfağa girdiklerinde Noemí hırkayı çıkarıp ona geri verdi. Şimdi mutfakta tek bir hizmetçi kalmıştı, biraz daha genç olan kadın ocağın başında oturuyordu. Kadın onlardan yana bakmadı, tek bir bakış için dahi vakti yoktu elindeki işten başını kaldırmaya.

"Hayır, sende kalsın," dedi Francis her zamanki nezaketiyle. "Burası sıcak zaten."

"Kıyafetlerini çalamam ama."

"Başka hırkalarım da var," dedi Francis.

"Teşekkürler."

Francis ona gülümsedi. Derken Florence içeri girdi, yine o koyu lacivert elbisesini kuşanmıştı, yüzü ciddiydi, sanki küçük birer çocuklarmış da kurabiye kavanozunu mideye indirip indirmediklerini çıkarmaya çalışırmışçasına bir Francis'e, bir Noemí'ye baktı. "Öğle yemeğiniz için benimle gelin," dedi.

Bu defa masada üç kişilerdi; ne yaşlı adam ne Virgil ortaya çıkmıştı. Öğle yemeği hızla geçti ve tabakların kaldırılmasının ardından Noemí odasına döndü. Akşam yemeğini bir tepside getirdiklerinde anladı ki yemek odası sadece ilk gün için açılmıştı ve öğle yemeği de sıradışı bir durumdu. Tepsiyle birlikte Noemí'nin yatağının başucuna koyacağı bir de kandil getirmişlerdi. Yanında getirdiği *Azande Halkında Cadılık, Kehanet ve Büyü** nüshasını okumaya çalıştıysa da dikkatini bir türlü

---

* Antropolog Sör Edward Evan Evans-Pritchard'ın saha çalışmasına dayalı ünlü bir eseri. –*çn*

toplayamadı. Ses yayılır, diye geçirdi aklından, döşeme tahtalarının gıcırtısına odaklandığı sırada.

Odasının bir köşesinde duvar kâğıdının üzerinde biriken küf gözüne takıldı. Viktoryen dönemde yaşayanların pek beğendiği bu yeşil duvar kâğıtlarının arsenik içerdiğini anımsadı. Sözde Paris veya Scheele yeşili diyorlardı buna. Bu kâğıdın boyasında mikroskobik mantarların üreyebileceğini ve arsin gazı üreterek odadaki insanları zehirleyebileceğini okumamış mıydı bir kitapta?

O medeni Viktoryenlerin kendilerini bu yolla, duvardaki boyayı kemirerek görünmez bir kimyasal reaksiyona sebep olan mantarlarla nasıl öldürdüklerini duyduğundan şüphesi yoktu hiç. Bu durumdan sorumlu mantarın adını hatırlayamıyordu –Latincesi dilinin ucundaydı oysa, *brevicaule*– ama durumu doğru hatırladığını düşünüyordu. Büyükbabası bir kimyagerdi, babasının işi de pigment ve boya üretimiydi, bu yüzden litopon üretmek istiyorsanız çinko sülfitle baryum sülfürü karıştırmanız gerektiğini ve daha bir dünya şeyi biliyordu.

Eh, duvar kâğıdı yeşil değildi. Yeşile yakın bile değildi; yumuşatılmış bir pembeydi, solgun güllerin rengindeydi ve üzeri çirkin bir sarıda madalyonlarla doluydu. Madalyonlar yahut çemberler, yakından bakınca bunların çelenk olduğunu sanmanız mümkündü. Berbat bir şeydi bu, gözlerini yumduğunda gözkapaklarının ardında siyah zemin üzerinde parıldayan sarı çemberler uçuştu.

5

O sabah Catalina yine pencerenin başında oturuyordu. Noemí'nin onu son gördüğünde olduğu gibi mesafeliydi gene. Noemí evlerinde duvarda asılı olan Ophelia tablosunu düşündü. Akıntıyla sürüklenen Ophelia sazlıkların arasında görünüyordu. Catalina'nın o sabahki hâli de böyleydi. Evet, onu görmek güzeldi, birlikte oturmak ve kuzenine Meksiko'daki insanlar ve olaylara dair son havadisleri aktarmak. Catalina'nın böyle şeylerle ilgilendiğini bildiğinden Noemí ona üç hafta önce katıldığı bir sergiyi detayıyla anlattı, sonra da bir iki ortak arkadaşlarının taklidini öyle başarıyla yaptı ki kuzeninin dudakları yukarı kıvrıldı ve Catalina güldü.

"Taklit yapmakta çok iyisin. Söyle bakalım, hâlâ oyunculuk dersleri almayı düşünüyor musun?" diye sordu Catalina.

"Hayır. Antropoloji düşünüyorum. Yüksek lisans. Çok ilginç gelmiyor mu sana da?"

"Her zaman yeni bir fikir peşindesin, Noemí. Hep yeni bir şey kovalıyorsun."

Noemí bu nakaratı sürekli duyardı. Ailesi, onun üniversite eğitimini kuşkuyla izlemekte haklıydı galiba, neyle ilgileneceği konusundaki seçimini şimdiden üç kere değiştirmişti ne de olsa ama diğer yandan hayatında özel bir şey yapmayı arzuladığının da şiddetle farkındaydı. Bunun tam olarak ne olacağı-

nı bulamamıştı, yine de antropoloji önceki araştırmalarından daha umut verici gibi geliyordu ona.

Neyse, Catalina bunları dediyse de Noemí alınmadı çünkü kuzeninin dediklerini ailesinin sürekli serzenişleriyle aynı kefeye koymuyordu. Catalina dantel kadar narin iç çekişlerle ifadelerden meydana gelmiş biriydi. Catalina bir hayalperestti ve bu sebeple de Noemí'nin hayallerini destekliyordu.

"Ya sen, sen neyle uğraşıyorsun? Bana hiç yazmadığını fark etmediğimi sanma sakın. *Ugultulu Tepeler*'deki kıraç topraklarda yaşıyormuş gibi mi yapıyorsun yoksa?" diye sordu Noemí. Catalina o kitabı okuya okuya sayfalarını eskitmişti.

"Hayır. Ev yüzünden. Ev vaktimin çoğunu alıyor," dedi Catalina bir elini uzatıp kadife perdeye dokunarak.

"Yenilemeyi mi düşünüyorsun? Yıkıp yenisini yapmayı seçersen hiç kızmam doğrusu. Gerçekten feci hâlde, değil mi? Hem soğuk da."

"Rutubet. Rutubetten."

"Dün gece ölümüne üşümekten rutubeti düşünmeye gelemedim."

"Karanlık ve rutubet. Her zaman rutubetli, karanlık ve çok soğuk."

Catalina konuşurken dudaklarındaki gülümseme söndü. Uzaklara dönük olan gözleri aniden bir bıçak keskinliğiyle Noemí'nin üzerinde sabitlendi. Noemí'nin ellerine sarılarak öne eğildi ve alçak sesle konuşmaya başladı.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum ama bundan kimseye bahsedemezsin. Bahsetmeyeceğine söz ver bana. Söz mü?"

"Söz veririm."

"Kasabada bir kadın var. Adı Marta Duval. Benim için bir ilaç yapmıştı ama bitirdim. Ona gidip yenisini almalısın. Anladın mı?"

"Evet, elbette. Ne tür bir ilaç peki bu?"

"Orası önemli değil. Önemli olan bu iyiliği yapıp yapma-

man. Yapacak mısın? Lütfen yapacağını söyle, kimseye de bundan bahsetme."

"Tabii, madem istiyorsun."

Catalina başıyla onayladı. Noemí'nin ellerini öyle sıkı kavramıştı ki tırnakları kızın narin bileklerine batıyordu.

"Catalina, diyecektim ki–"

"Şişt. Seni duyabilirler," dedi Catalina ve cilalı taşlar gibi parıldayan gözleriyle sessizliğe büründü.

"Kim beni duyabilir?" diye sessizce sordu Noemí, kuzeni gözlerini kırpmadan ona bakarken.

Catalina yavaşça ona sokuldu ve kulağına fısıldadı. "Duvarların içinde," dedi.

"Duvarların içinde olan ne?" diye sordu Noemí ama bu soru bir refleksti sadece, görüyormuşa benzemeyen gözlerini kırpmaksızın üstüne dikmiş kuzenine soracak başka bir şey düşünemiyordu; bir uyurgezere bakmak gibiydi.

"Duvarlar benimle konuşuyor. Bana sırlar veriyorlar. Sen onları dinleme, ellerinle kapat kulaklarını, Noemí. Hayalet onlar. Gerçekler. Er ya da geç sen de göreceksin onları."

Catalina aniden kuzenini bırakıp ayağa dikildi, sağ eliyle perdeyi kavrayıp pencereden dışarıya baktı. Noemí ondan dediklerini açıklamasını isteyecekti ki Florence içeri girdi.

"Dr. Cummins geldi. Catalina'yı muayene etmesi gerek, seninle daha sonra oturma odasında buluşacak," dedi kadın.

"Muayeneden rahatsız olmam," diye yanıt verdi Noemí.

"Ama doktor olur," dedi Florence itiraz kabul etmez bir tonla. Noemí ısrar edebilirdi ama tartışmaktansa odayı terk etmeyi seçti. Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilirdi ve şimdi ısrar ederse bunun düşmanca bir retle karşılanacağını hissetmişti. Yaygara koparırsa onu sepetlemeleri bile mümkündü. Burada misafirdi ama kendini biliyorsa rahatsızlık vermekten de geri durmayacaktı.

Perdeleri aralayınca oturma odası gündüz vakti, gece ol-

duğundan daha da az konuksever göründü gözüne. Soğuktu bir defa, odayı ısıtan ateş küle dönmüştü ve pencerelerden süzülen gün ışığı her türden kusuru daha da görünür kılıyordu. Rengi atmış kadife kanepeler neredeyse safra renginde marazlı bir yeşile dönmüştü ve şöminenin etrafını saran çinilerde bir dolu çatlak görünüyordu. Bir mantarı farklı açılardan resmeden küçük bir yağlıboya tablo ironik bir şekilde küflenmişti; minik siyah noktacıklar rengini bozup resmi tahrif etmişti. Kuzeni rutubet konusunda haklıydı.

Noemí, Catalina'nın tırnaklarını geçirdiği yerlere bakıp bileklerini ovalayarak doktorun alt kata inmesini bekledi. Doktorun hiç de acelesi yoktu, nihayet oturma odasına geldiğinde de yalnız değildi. Virgil ona eşlik ediyordu. Noemí yeşil kanepelerden birine geçti, doktor da ötekine oturup siyah deriden çantasını yanına bıraktı. Virgil ayakta kaldı.

"Ben Arthur Cummins," dedi doktor. "Siz de Bayan Noemí Taboada olmalısınız."

Doktorun kıyafeti güzel kesimliydi ama on yirmi yıl öncesinin modasında kalmıştı. Doruk Mevki'ye gelen herkes zamanda sıkışmış gibi geliyordu ona ama sonra böylesine küçük bir kasabada insanların gardıroplarını yenilemeyi pek de ihtiyaç görmeyecekleri geldi aklına. Gelgelelim Virgil'in giyimi gayet modaya uygundu. Ya Meksiko'ya son ziyaretinde kendine yeni bir gardırop düzmüştü ya da kendini müstesna saydığından giyim kuşamına daha fazla harcamayı uygun görüyordu. Belki de bu bariz müsrifliğe izin veren şey karısının parasıydı.

"Evet. Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Noemí.

"Ne demek. Şimdi, Virgil bana bazı sorularınız olduğundan bahsetti."

"Evet. Kuzenimin tüberküloz geçirdiğini söylediler."

Noemí devam edemeden doktor başını sallayıp konuşmaya başladı. "Evet, geçirdi. Endişelenecek bir durum yok. Atlatmak için streptomisin kullandı ama 'istirahat' tedavisi halen

önemini koruyor. Bolca uyku, bolca rahatlama ve sağlam bir diyet bu illetin asıl devasıdır."

Doktor gözlüğünü çıkarıp mendilini açarak bir yandan camlarını silerken konuşmayı sürdürdü. "Başa uygulanan bir buz torbası ve alkolle friksiyon, gerçekte hepsi bu kadar. geçecek elbet. Nihayetinde turp gibi sağlıklı olacak. Şimdi izninizle–"

Doktor gözlüğünü göğüs cebine yerleştirdi, konuşmaya devam etmeye niyeti olmadığına şüphe yoktu ama bu defa laf kesme sırası Noemí'deydi.

"Hayır, şimdi izin veremem. Catalina çok tuhaf. Ben küçük bir kızken Brigida Halamın tüberküloz geçirdiğini anımsıyorum da o hiç Catalina gibi davranmamıştı."

"Her hasta başkadır."

"Babama hayli sıradışı bir mektup yazdı ve hiç eski hâline benzemiyor," dedi Noemí izlenimlerini kelimelere dökmeye çabalayarak. "Bambaşka biri olmuş."

"Tüberküloz insanı değiştirmez, hastanın halihazırda sahip olduğu karakter özelliklerini pekiştirir sadece."

"Peki, öyleyse Catalina'da yanlış giden bir şeyler olduğu kesin çünkü rehavet asla sahip olmadığı bir özelliktir. Hayli tuhaf bir hâli var."

Doktor gözlüğünü çıkarıp yeniden gözüne taktı. Gördüğünden hoşlanmamış olacak ki yüzünü astı.

"Bitirmeme izin vermediniz," diye mırıldandı huysuz bir şekilde. Bakışları haşindi. Noemí dudaklarını birbirine bastırdı. "Kuzeniniz çok kaygılı bir kız, epey de melankolik, hastalık işte bunu yoğunlaştırıyor."

"Catalina kaygılı değildir."

"Depresyona meyilli olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?"

Noemí, babasının Meksiko'da dediklerini anımsadı. Catalina için melodrama düşkün demişti. Fakat melodrama düşkün olmakla kaygılı olmak aynı şey değildi ve Catalina Meksiko'dayken hiç ses falan duymazdı, üstelik yüzündeki o garip ifade de yoktu.

"Depresyona meyil mi?" diye sordu Noemí.

"Annesi öldüğünde içine kapandı," dedi Virgil. "Derin bir melankoliye düştüğü dönemler oldu, odasında ağlayıp anlaşılmaz şeyler söylediği. Şimdiyse daha beter."

Virgil o âna değin hiç konuşmamışken birden bunları söyleme gereği duymuştu, dahası son derece mesafeliydi, sanki karısından değil de bir yabancıdan bahsediyordu.

"Evet, sizin de dediğiniz gibi annesi ölmüştü," diye karşılık verdi Noemí. "Hem bu yıllar yıllar önceydi, o zaman küçük bir kızdı."

"Zamanla bazı özelliklerinin geri geldiğini keşfedersiniz belki," dedi Virgil.

"Her ne kadar tüberkülozda ölüm kesin değilse de hasta için çökertici olabilir," diye açıkladı doktor. "İzolasyon, fiziksel semptomlar. Kuzeninizde titreme ve gece terlemesi görüldü; sizi temin ederim hiç de hoş manzaralar değildir, kodein sadece geçici bir rahatlık verir. Ondan gülüp oynamasını beklememelisiniz."

"Endişeleniyorum. O benim kuzenim ne de olsa."

"Elbette ama siz de taşkınlaşırsanız bize bir faydası olmaz, değil mi?" dedi doktor başını iki yana sallayarak. "Şimdi, gerçekten gitmem gerek. Seninle haftaya görüşürüz, Virgil."

"Doktor," diye seslendi Noemí.

"Hayır, hayır, gidiyorum," dedi doktor, gemisinde isyanın yaklaşmakta olduğunun farkına varan biri gibi.

Doktor, Noemí'yle tokalaştı, çantasını kaptı ve Noemí'yi dudaklarını ısırır, ne diyeceğini bilemez hâlde kanepede bırakarak çıkıp gitti. Virgil doktordan boşalan yere umursamazca geçip arkasına yaslandı. Şu dünyada damarlarında kan değil, buz akan biri varsa o da Virgil'di. Yüzündeki kan çekilmişti. Catalina'ya kur yapmış mıydı gerçekten? Ya da herhangi birine? Noemí onun yaşayan herhangi bir şeye yakınlık duymasını gözünün önüne getiremedi.

"Dr. Cummins çok yetenekli bir uzmandır," dedi Virgil tuhaf bir sesle, sanki Cummins'in dünyanın en iyi yahut da kötü doktoru olmasıyla hiç ilgilenmiyordu. "Babası aile doktorumuzdu, şimdi de sağlığımızla kendisi ilgileniyor. Sizi temin ederim ki hiçbir yönden eksiği yoktur."

"İyi bir doktor olduğuna şüphem yok."

"Bundan pek eminmişsiniz gibi gelmiyor sesiniz."

Noemí bu sözü önemsememeye çabalayarak omuzlarını silkti, yüzüne bir gülücük kondurur ve neşeli kelimeler seçerse Virgil'in daha anlayışlı olacağını düşünüyordu. Ne de olsa Virgil tüm bu meseleyi hafife alır görünüyordu. "Eğer Catalina hastaysa Meksiko yakınlarında bir sanatoryuma, düzgün bakım görebileceği bir yere giderse daha iyi olur."

"Karıma bakabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Öyle demedim. Ama bu ev soğuk, dışarıdaki sis de iç açıcı bir manzara sayılmaz."

"Babanızın size verdiği görev bu mu?" diye sordu Virgil. "Buraya gelip Catalina'yı mı kaçıracaktınız?"

Noemí başını iki yana salladı. "Hayır."

"Kulağa öyle geliyor," dedi Virgil hızla, sesi kızmış gibi gelmiyordu. Kelimeleri hayli soğuktu. "Evimin en modern türden olmadığının, son modayla donatılmadığının farkındayım. Doruk Mevki bir zamanların zirvesiydi, evlerin mücevheriydi ve madenden o kadar gümüş çıkıyordu ki yüklüklerimize ağzına kadar ipek ve kadife yığmaya, kadehlerimizi en halis şaraplarla doldurmaya gücümüz yetiyordu. Artık öyle değil.

"Ancak hasta insanlara nasıl bakılacağını biliriz. Babam yaşlı, sağlığı da mükemmel değil ama ona layığıyla bakıyoruz. Evlendiğim kadın için de daha azını söylemeyeceğim."

"Şimdilik. Belki de Catalina başka türden bir uzmanlığa ihtiyaç duyuyordur. Bir psikiyatriste–"

Virgil öyle gürültülü bir kahkaha attı ki Noemí korkuyla bir parça yerinden sıçradı, şimdiye değin Virgil'in yüzü gayet ciddi olmasına karşın kahkahası ayrıca rahatsız ediciydi. Virgil

kahkahasıyla Noemí'ye âdeta meydan okuyup gözlerini onun üzerine sabitledi.

"Psikiyatrist demek. Buralarda öyle birini nereden bulacaksınız? Gökten zembille ineceğini mi sanıyorsunuz? Burada kasabadaki halk kliniğinde duran tek bir doktordan fazlası yok. Buralarda psikiyatrist bulmanız imkânsız. Pachuca'ya hatta Meksiko'ya kadar gitseniz anca bulursunuz. Onun da buraya geleceğinden şüpheliyim."

"En azından klinikteki doktor ikinci bir görüş sunabilir ya da Catalina için başka bir fikir öne sürer."

"Babamın İngiltere'den kendine özel doktor getirmesinin bir sebebi var, o sebep de buradaki sağlık sisteminin muhteşem olması değil. Kasaba fakir, insanları da bayağı ve ilkel. Etraf doktordan geçilmez hâlde değil yani."

"Israr ediyo–"

"Evet, evet, ısrar ettiğinizin farkındayım," dedi Virgil o parlak mavi gözlerini rahatsız edici bir şekilde Noemí'ye dikip ayağa kalkarak. "Her şeyde illa dediğiniz oluyordur, değil mi Bayan Taboada? Babanız dilediğinizi yerine getiriyordur. Erkekler bir dediğinizi iki etmiyordur."

Virgil, Noemí'ye önceki yaz bir partide dans ettiği adamı hatırlatmıştı. Hızlı adımlarla danzóna eşlik ederek birlikte eğlenmişler, ardından sıra daha yavaş şarkılara gelmişti. "Some Enchanted Evening" sırasında adam, Noemí'yi gereğinden fazla sıkıştırmış ve onu öpmeye kalkışmıştı. Noemí kafasını çevirmişti ama daha sonra adama baktığında ifadesinin pek sakin, hatta alay eder bir hâle büründüğünü görmüştü.

Noemí de bakışlarını dikip karşılık verdi, Virgil'in yüzünde de aynı alaycılık, aynı acı, çirkin bakış vardı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu, meydan okuması sorusunu daha da güçlendiriyordu.

"Catalina'nın, âşığınızı kendi dediğinize getirmek istediğinizde ne denli ısrarcı olabileceğinizden bahsettiğini anımsıyorum. Sizinle tartışmayacağım. Eğer becerebilirseniz ikinci

bir görüş alın tabii," dedi Virgil odadan çıkarken ürpertici bir nokta koyarak.

Noemí onu kışkırtmayı başarmasından bir parça keyiflenmişti. Virgil'in de tıpkı doktor gibi Noemí'den sessiz bir şekilde her denileni kabullenmesini beklediğini düşünüyordu.

O gece rüyasında, odasının duvarında açan altın bir çiçek gördü ama bu... bu bir çiçek değildi galiba. Filizleri vardı ama yine de bir asma değildi; bu çiçek olmayan şeyin yanında bir dolu küçük küçük altın şekiller belirmişti.

Mantarlar, diye düşündü nihayet bu bombeli figürleri tanıyarak. Duvara doğru yürürken parıltıyla kafası karışmış ve merakı uyanmıştı, elleriyle bu şekillere dokundu. Altın soğancıklar patlayıp dumana dönüştü ve toz misali zemine yayıldı. Elleri bu toza bulanmıştı.

Geceliğine silerek ellerini temizlemeye çabaladı ama altın toz yapışmıştı bir kere, tırnaklarının arasına kadar girmişti. Altın toz Noemí'nin etrafında uçuşup odayı doldurdu, yumuşak, sarı bir ışıkta yüzüyordu şimdi. Yukarı baktığında toz zerrelerinin tavanın üzerinde minyatür birer yıldız gibi parıldadığını gördü ve altında, kilimin üzerinde yine altın renginde başka bir yıldız denizi vardı.

Ayağını ileri sürüyerek kilimin üzerindeki tozları oynattı, toz havalanıp tekrar yere serildi.

Aniden odada başka birinin varlığını hissetti. Başını kaldırıp geceliğine sarındı ve kapının yanında birinin durduğunu gördü. Sararmış, eski danteladan bir kıyafet giyen bir kadındı bu. Yüzünün olması gereken yerde bir parıltı vardı, duvardaki mantarlar gibi altın rengindeydi. Kadının parıltısı kuvvetlendi, sonra dindi. Bir yaz gecesi ateşböceği izlemek gibiydi.

Noemí'nin bitişiğindeki duvar, altın kadınla aynı tempoda titreşmeye başladı. Altındaki döşeme de yaşayan ve bilinci olan bir kalpmişçesine atmaya başladı. Mantarlardan çıkan altın lifler ağ misali duvarı sarıp büyümeyi sürdürdüler. Noemí

o zaman farkına vardı ki kadının kıyafeti danteladan değil, bu aynı liflerden dokunmuştu.

Kadın eldivenli elini kaldırıp Noemí'ye işaret etti ve ağzını açtı fakat altın bir parıltıdan ibaret yüzünde ağzı belirsizdi, bir şey söylemedi.

Noemí korkmamıştı. O âna değin. Ne var ki kadının konuşmaya çalışması onu tarif edilemez ölçüde korkuttu. Ürpertisi bedeni boyunca yayılıp ayaklarına ulaştı ve Noemí ellerini ağzının üzerine kapayıp geriledi.

Dudakları yoktu, derken bir adım daha gerilemeye çalışınca fark etti ki ayakları yere sabitlenmişti. Altın kadın öne çıkıp yakınına sokuldu ve Noemí'nin yüzünü elleri arasına aldı. Kadın yaprak hışırtısına, gölete damlayan suya, zifiri karanlıkta uçuşan böceklere benzer bir ses çıkarıyordu; Noemí ellerini kulaklarına götürdü ama artık elleri yoktu.

Terden sırılsıklam hâlde gözlerini açtı. Bir dakikalığına nerede olduğunu hatırlayamadı, sonra Doruk Mevki'ye geldiğini anımsadı. Yatağının başucuna bıraktığı su bardağına uzandı, az kalsın bardağı devirecekti. Suyu bir dikişte içip başını çevirdi.

Oda karanlıktı. Ne ışık vardı ne de duvarda altın yahut başla renkte şekiller. Buna karşın kalkıp ellerini duvarda gezdirmek için bir istek duydu içinde, duvar kâğıdının ardında saklı bir şey olmadığından emin olmak istiyordu.

6

Noemí'nin bir araca ulaşmak için en iyi seçeneği Francis'ti. Florence'in değerli zamanını kendisine harcayacağını sanmıyordu, Virgil ise önceki günkü konuşmalarından sonra tamamıyla ona sinir olmuştu. Noemí, Virgil'in erkeklerin onun bir dediğini iki etmemesi konusunda dediklerini anımsadı. Kötü olarak anılmak canını sıkıyordu. Noemí beğenilmek istiyordu. Partilerin, o billur kahkahaların, güzelce yapılmış saçların, gülümseme provalarının açıklaması da buydu. Erkeklerin, babası gibi müsamahasız ve Virgil gibi soğuk olduğunu düşünürdü; kadınların ise beğenilmeye gereksinimi vardı, yoksa sorun çıkardı. Beğenilmeyen kadın kaltağın teki sayılırdı, bir kaltağın yapabileceği şeyler de çok azdı: Bütün yollar kapalıydı ona.

Eh, bu evde kendini hiç de sevilen biri gibi hissetmiyordu ama Francis dostane yaklaşıyordu ona en azından. Noemí onu mutfağın yakınlarında buldu, önceki günden de solgun görünüyordu Francis, fildişinden cılız bir heykeldi âdeta ama gözleri kıpır kıpırdı. Noemí'yi görünce gülümsedi. Ve gülümsediğinde hiç de fena görünmüyordu. Francis, kuzeni Virgil gibi değildi –Virgil muazzam bir çekicilikteydi– ama Noemí birçok başka erkeğin de Virgil'le rekabette geride kalacağını düşündü. Catalina'nın aklını çelenin ne olduğuna şüphe yoktu. O tatlı

yüz. Bir ihtimal Virgil'in taşıdığı gizemli hava da Catalina'nın mantıklı düşünmeyi bırakmasında etkili olmuştu.

Soylu sefalet, demişti Noemí'nin babası. *Bu adamın sunduğu şey bu işte.*

Belli ki bir de derme çatma, kötü rüyalar görme garantili bir ev de vardı yanında. Şehir ne kadar da uzak geliyordu şimdi, yarabbi.

"Senden bir iyilik isteyecektim," dedi Noemí sabah hoşbeşi merasimi ardından. Konuşurken bir yandan da akışkan, iyi prova edilmiş bir hareketle onun koluna girdi ve birlikte yürümeye başladılar. "Arabalarınızdan birini alıp kasabaya gitmek istiyorum. Yollamak istediğim bazı mektuplar var. Babam burada ne yapıp ettiğimden habersiz."

"Seni oraya benim mi götürmemi istiyorsun?"

"Ben kendim de gidebilirim."

Francis bir an duraksayarak suratını astı. "Virgil buna ne der bilmem."

Noemí omuz silkti. "Ona söylemen gerekmez ya. Ne yani, benim kullanamayacağımı mı sanıyorsun? İstersen ehliyetimi gösterebilirim."

Francis elini açık renkli saçlarından geçirdi. "Ondan değil. Aile otomobilleri konusunda çok titizdir."

"E ben de arabamı kendim kullanmak konusunda çok titizimdir. Başıma bir şaperon istemediğimden eminim, hem senden şaperon olmaz zaten."

"Nedenmiş o?"

"Erkekten şaperon nerede görülmüş? Çekilmez bir teyze lazım bu iş için. Çok istiyorsan benimkilerden birini hafta sonu için ödünç verebilirim. Tabii sana bir arabaya patlar. Bana yardım edecek misin lütfen? Çaresiz durumdayım."

Noemí onu dışarı çekiştirirken Francis kıkırdadı. Mutfaktaki bir askıdan araba anahtarlarını aldı. Hizmetçilerden biri, Lizzie, un serili masanın üzerinde ekmek yoğuruyordu. Ne Noemí'ye ne de Francis'e biraz olsun aldırış etmişti. Doruk

Mevki hizmetçileri âdeta görünmezlerdi, Catalina'nın peri masallarından fırlamış gibiydiler. *Güzel ve Çirkin*'den olacaktı herhalde? Yemekleri pişirip gümüşleri dizen görünmez hizmetçiler. Ne saçma şey. Noemí evinde çalışan herkesi ismiyle bilirdi ve onlarla konuşmaktan da geri durmazdı. Hatta Doruk Mevki'dekilerin isimlerini de bilmesi mucize kabilindendi, Francis'e sormuş, adam da eli mecbur tanıtmıştı hepsini: On yıllar evvel İngiltere'den ithal edilip de dolaplara tıkılmış porselenlere benzeyen Lizzie, Mary ve Charles.

Kulübeye doğru yürürlerken Francis anahtarları uzattı. "Kaybolmazsın, değil mi?" diye sordu sonra arabanın penceresine yaslanıp Noemí'ye bakarak.

"Hallederim."

Yeterince gerçekçiydi. İnsanın kaybolmasına imkân yoktu. Yol dağdan aşağı yahut yukarı gidiyordu, o da aşağıya, küçük kasabaya doğru gidecekti. Yolda kendini epey keyifli hissetti ve camını açıp taze dağ havasının tadını çıkardı. O kadar da fena bir yer değil, diye düşündü, yeter ki evden dışarı çıkılsın. Bu toprakların güzelliğini bozan o evdi.

Noemí postanenin ve kliniğin yakınlarda olacağını düşünerek arabayı kasaba meydanına park etti. Bu düşüncesinde haklı çıkarak çok geçmeden bir klinik olduğunu belli eden yeşil-beyaz boyalı küçük bir bina gördü ilerisinde. İçeride üç yeşil sandalye ve hastalıkları etraflıca anlatan afişler vardı. Bir kabul masası da vardı ama ardı boştu ve üzerinde büyük harflerle doktorun adı yazılı kapı da kapalıydı. *Julio Eusebio Camarillo* yazıyordu kapıda.

Noemí geçip oturdu, birkaç dakika sonra kapı açıldı ve kucağında bebekle bir kadın çıktı odadan. Sonra doktor kafasını kapıdan uzatıp Noemí'ye işaret etti.

"Hayırlı günler," dedi doktor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Noemí Taboada," dedi Noemí de. "Siz Doktor Camarillo musunuz?"

Bunu sormak zorunluluğu duymuştu çünkü karşısındaki

adam epey genç sayılırdı. Ortasından ayrılmış, hayli koyu ve kısa saçları vardı ve bıyığı görünüşüne yaş katmıyor, daha çok doktor kılığına girmiş bir çocuk havası vererek bir parça gülünç gösteriyordu. Hem adam beyaz doktor önlüğü de giymiyordu, sadece kahverengili bejli bir hırka vardı üzerinde.

"Benim. İçeri buyurun," dedi doktor.

Noemí ofise girer girmez masanın ardındaki duvarda asılı, doktorun isminin gösterişli bir şekilde yazıldığı UNAM diplomasını gördü. Bir de dolabı vardı doktorun; kapıları açık, haplarla, pamuklu çubuklarla ve şişelerle dolu. Bir köşede, sarı bir saksının içinde büyükçe bir agave duruyordu.

Doktor masasının ardına geçip oturdu. Noemí ise girişteki lerin aynı bir plastik sandalyeye geçti.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Doktor Camarillo.

"Ben buralı değilim," dedi Noemí el çantasını kucağına yerleştirip öne uzanarak. "Kuzenimi görmeye geldim. Kendisi hasta ve sizin onu muayene edebileceğinizi düşünüyorum. Kuzenim tüberkülozlu."

"Tüberküloz mu? El Triunfo'da?" diye sordu doktor hayli şaşkın bir sesle. "Bunun hakkında bir şey duymadım."

"Tam olarak El Triunfo sayılmaz. Doruk Mevki'de."

"Doyle'ların evi," dedi doktor duraksayarak. "Onlarla akrabalığınız var mı?"

"Hayır. Yani evet. Evlilik üzerinden. Virgil Doyle, kuzenim Catalina'yla evli. Ona bir bakmanızı rica edecektim."

Genç doktor kuşkulu görünüyordu. "Lakin onunla Doktor Cummins ilgilenmiyor muydu? Onların doktoru kendisidir."

"İkinci bir görüş almak istiyorum diyelim," dedi Noemí ve Catalina'nın ne denli tuhaf göründüğünden, onu psikiyatrik bir muayeneden geçirme düşüncesinden bahsetti.

Doktor Camarillo, Noemí'yi sakin bir şekilde dinledi. Noemí bitirdiğinde doktor, bir kalemi parmakları arasında döndürüyordu.

"Sorun şu ki oraya gittiğimde Doruk Mevki'de hoş karşılanacağımı sanmıyorum. Doyle'ların her daim kendi doktorları olmuştur. Kasaba halkıyla haşır neşir olmazlar. Maden işlerken, Meksikalı işçilerini dağdaki bir kampta barınmaya mecbur etmişlerdi. Büyük Arthur Cummins bu işçilerle de ilgileniyordu. Maden açıkken bir dizi salgın yaşanmıştı, biliyorsunuzdur. Birçok madenci öldü, Cummins'in işi başından aşkındı ama yine de yerel doktorlardan yardım talep etmedi. Buralı doktorlar hakkında pek iyi düşündüklerini sanmam."

"Ne tür salgınlardı bunlar?"

Doktor kaleminin silgisini üç defa masaya vurdu. "Pek net değildi. Yüksek ateş, baş etmesi çok zor. İnsanlar çılgınca şeyler söylemiş, bilinçsizce konuşmuş, saçmalamışlar, havale geçirmiş olacaklar, birbirlerine saldırmışlar. İnsanlar hastalanmış, ölmüş, sonra her şey düzelmiş, derken birkaç yılın ardından gizemli hastalık yeniden saldırıya geçmiş."

"İngiliz mezarlığını gördüm," dedi Noemí. "Çok sayıda mezar vardı."

"Onlar sadece İngilizlere ait olanlar. Bir de yerel mezarlığı görün. Dediklerine göre Devrim'in başlangıcına denk gelen son salgında Doylelar usulünce gömülmeleri için cesetleri aşağı yollamaya dahi uğraşmamış. Hepsini bir çukura atmışlar."

"Böyle olmamıştır, değil mi?"

"Kimbilir."

Sözleri üstü kapalı bir hoşnutsuzluk barındırıyordu. Doktor, "Eh, ben buna inanıyorum," dememişti ama görünen o ki inanmamak için de bir sebep bulamıyordu.

"Bütün bunları bildiğinize göre El Triunfolu olmalısınız herhalde."

"Hayli yakınından diyelim. Babam Doyle'ların madenindeki insanlara öteberi satardı, madeni kapattıkları zaman ailem Pachuca'ya taşındı. Eğitimim için Meksiko'ya gittim ama döndüm işte. Buradaki insanlara yardımcı olmak istiyorum."

"Öyleyse kuzenime yardım etmekle başlamalısınız," dedi Noemí. "Eve gelecek misiniz?"

Doktro Camarillo gülümsedi ama başını özür dilercesine iki yana salladı. "Söylemiştim, Cummins ve Doyle'larla aram bozulur."

"Size ne yapabilirler ki? Siz kasabanın doktoru değil misiniz?"

"Klinik buraya ait, hükümet de bandajlar, friksiyon alkolü ve gazlı bez için ödenek yolluyor. Ama El Triunfo küçük bir yer, hem de muhtaç. İnsanların çoğu keçi çobanlığı yapıyor. Geçmişte, maden İspanyolların elindeyken madencilere donyağı satarak geçimlerini sağlayabiliyorlardı. Şimdi böyle değil. Burada bir kilise ve çok nazik bir de rahip var. Yoksullar için yardım topluyor."

"Bahse girerim Doyle'lar rahibin bağış kutusuna para atıyor ve rahip de sizin dostunuz," dedi Noemí.

"Kutuya parayı Cummins koyuyor. Doyle'lar bununla uğraşmaz. Ama onların parası, aynı şey, bunu herkes de biliyor."

Noemí, Doyle'ların geriye bu kadar paraları kaldığını düşünmemişti; maden otuz yıldan fazladır kapalıydı. Demek banka hesaplarında makul bir bakiye kalmış olmalıydı ki küçük bir miktar para biçare El Triunfo kasabasına kadar ulaşmayı başarıyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Hızlıca durumu tartıp babasının para israfı olarak gördüğü o tiyatro derslerinden faydalanmakta karar kıldı.

"Demek bana yardım etmeyeceksiniz. Onlardan korkuyorsunuz! Ah, buralarda bir başıma kaldım," dedi Noemí el çantasını sıkıca avuçlayıp yavaşça ayağa kalkarak, dudağı son derece dramatik bir şekilde titreşiyordu. Bu hareketi ne zaman yapsa erkekler onun ağlayacağından çekinip hemen panikler-di. Erkekler gözyaşlarından ve ellerinde histerik bir kadın olmasından her daim çok korkarlardı.

Bu sırada doktor eliyle yatıştırıcı bir harekette bulunarak hızla konuştu: "Ben onu demedim."

"Yani?" diye ısrar etti Noemí umut dolu bir sesle; ona en cazibelisinden, polisten trafik cezası yememek için kullandığı şu gülücüklerden birini attı. "Doktor, eğer bana yardım ederseniz dünyalar benim olur."

"Oraya gitsem bile ben bir psikolog değilim."

Noemí mendilini çıkarıp avcuna aldı, her an ağlamaya başlayacağının, gözlerinden yaşlar süzüleceğinin küçük, görsel bir işaretiydi bu. Ardından iç çekti.

"Meksiko'ya gidebilirdim ama Catalina'yı bir başına bırakmak istemiyorum, hem de buna hiç gerek yokken. Belki de yanılıyorum. Beni uzun bir yolu gidip gelmekten kurtarmış olacaksınız; tren her gün yok üstelik. Bana bu küçük iyilikte bulunur musunuz? Benimle yukarı gelir misiniz?"

Doktor, Noemí'nin bakışlarına bir miktar şüpheyle karşılık veriyordu ama başını yukarı aşağı salladı. "Pazartesi günü öğlene doğru uğrarım."

"Sağ olun," dedi Noemí hemen ayağa kalkıp adamın elini sıkarken, derken yaptığı hatanın farkına varıp durakladı. "Bu arada, Marta Duval adında birini tanıyor musunuz?"

"Kasabadaki tüm uzmanlarla konuşacak mısınız?"

"Neden böyle dediniz ki?"

"Kendisi buraların şifacısıdır."

"Yaşadığı yeri biliyor musunuz? Kuzenimin ondan istediği bir ilaç var."

"Öyle mi? Eh, şimdi anlıyorum. Marta'nın kasabadaki kadınlarla bir sürü işi olur. Gordolobo çayı tüberküloza karşı halen revaçta bir tedavi."

"İşe yarıyor mu?"

"Öksürüğü geçiriyor."

Doktor Camarillo masasına eğildi, not defterine bir kroki çizip Noemí'ye uzattı. Noemí, doktorun yakında olduğunu söylediği Duval'in evine yürümeye karar verdi, iyi ki de böyle

yapmıştı çünkü kadının evine giden yol arabayla gidilecek gibi değildi; sokaklar eğilip bükülüyor, belli bir planı takip etmeksizin düğümleniyordu. Noemí elindeki krokiye rağmen yolu sormak zorunda kaldı.

Evinin önünde çamaşır yıkamakla meşgul, bir gömleği yıkama tahtasına sürten bir kadına sordu. Kadın elindeki Zote sabunu yere bırakıp Noemí'ye biraz daha yukarılara gitmesi gerektiğini söyledi. Merkezindeki meydandan ve kiliseden uzaklaştıkça kasabanın ihmal edilmişliği daha iyi anlaşılıyordu. Evler çıplak tuğladan barakalara dönmüştü artık, bir deri bir kemik keçilerden kırık dökük çitlerin ardına hapsedilmiş tavuklara değin her şey gri renkte ve tozlu görünüyordu. Kimi haneler terk edilmişti, ne pencereleri ne de kapıları kalmıştı. Noemí komşuların tahta, cam yahut alabilecekleri ne kaldıysa yağmaladığını düşündü. Daha önce kasabanın içinden geçtiklerinde Francis onu en iyi manzaralı yoldan geçirmiş olmalıydı ki o zaman bile izleniminde ağır basan şey çürüme olmuştu.

Şifacının evi epey küçüktü ve beyaza boyandığı, bir hayli de iyi bakıldığı için göze çarpıyordu. Uzun örgülü saçları, mavi önlüğüyle yaşlı bir kadın kapının önünde üç ayaklı bir tabureye oturmuştu. Hemen yanına iki tas koymuş, yerfıstığı ayıklıyordu. Tasların birine boş kabukları, diğerine ise fıstıkları atıyordu. Noemí yaklaşırken kadın ondan yana bakmadı. Bir ezgi mırıldanıyordu.

"Affedersiniz," dedi Noemí. "Marta Duval'e bakmıştım."

Mırıldanma kesildi. "Gördüğüm en güzel ayakkabılara sahipsin," dedi yaşlı kadın.

Noemí ayaklarındaki siyah, yüksek topuklulara baktı. "Teşekkür ederim."

"Böyle güzel ayakkabısı olan pek insan tanımam."

Kadın bir yerfıstığını daha kırıp tasa attı. Sonra ayağa kalktı. "Marta benim," dedi Noemí'ye bakarak, gözleri kataraktla perdelenmişti.

Marta ellerinde birer tasla eve girdi. Noemí de onun peşin-

den içeriye, aynı zamanda yemek odası görevi gören küçük mutfağa girdi. Bir duvarda Kutsal Kalp* tasviri asılıydı ve kitaplıkta alçıdan küçük aziz heykelcikleri, mumlar ve de bitkilerle dolu şişeler dizilmişti. Tavandan da yine şifalı bitkiler ve kurutulmuş çiçekler, lavanta, epazote ve sedefotu dalları sarkıyordu.

Noemí her türden ilaçlar yapan şifacılar olduğunu biliyordu, bunlar akşamdan kalmalar yahut ateşi çıkanlar için şifalı otlar toplar hatta kem göze karşı bile şifalar yaparlardı, gelgelelim Catalina bu türden şifalara inanan biri olmamıştı hiç. Noemí'nin antropoloji merakına sürüklendiği ilk kitap *Azande Halkında Cadılık, Kehanet ve Büyü* olmuştu; bu kitaptan bahsetmek istediğinde Catalina dinlemeye dahi katlanamamıştı. Daha "cadılık" kelimesi ürkütüyordu onu; üstelik Duval'in şifacılığı cadılıktan iki yönden ayrılıyordu, hem iksirlerini bağışlamaları hem de *susto*** illetini hastanın başının üzerine hurma dalından haç koyarak tedavi etmeleriyle.

Hayır, Catalina bileğine *ojo de venado**** tohumundan bileklik takacak biri değildi. Peki ya ne olmuştu da bu eve yolu düşmüş, Marta Duval'le denk gelmişti öyleyse?

Yaşlı kadın taslarını masaya bırakıp bir sandalye çekti. Kadın otururken ani bir kanat çırpıntısı duyulup Noemí'yi ürküttü ve bir papağan kadının omzuna tünedi.

"Otur," dedi Marta soyulmuş fıstıklardan bir tane alıp papağana uzatarak. "Ne istiyorsun?"

Noemí kadının karşısına oturdu. "Kuzenime bir ilaç yapmışsın, daha fazlasına ihtiyacı var."

"Ne ilacıymış?"

"Bilmem ki. Adı Catalina. Onu anımsar mısın?"

---

* Özellikle Katoliklerde İsa Peygambere bağlılık amacıyla kullanılan bir sembol. Genelde etrafında dikenli taçla ve bir mızrakla delinmiş olarak resmedilir. –*çn*

** Latin Amerika kültürlerinde depresyona benzer, melankolik ruh hâlini ifade eden bir hastalık. –*çn*

*** Bire bir anlamıyla geyik gözü. Kadife fasulye olarak da bilinen ve alternatif tıpta kullanılan bir bitki. –*çn*

"Doruk Mevki'deki kız."

Kadın yeniden bir fıstık alıp papağana verdi, papağan fıstığı almaya eğilirken gözlerini Noemí'ye dikti.

"Evet, Catalina. Onunla nasıl tanıştın?"

"Tanışmadım. Gerçek anlamda değil yani. Kuzenin bir zamanlar kiliseye gelirdi, orada birisiyle konuşmuş olacak ki beni görmeye geldi ve uyumasına yardımcı olacak bir şeylere ihtiyaç duyduğunu söyledi. Birkaç defa daha uğradı. Onu son gördüğümde altüst olmuş bir hâldeydi ama derdinin ne olduğunu söylemedi. Onun için bir mektup yollamamı istedi, Meksiko'daki birilerine."

"Mektubu neden kendi postalamadı ki?"

"Bilmiyorum. Dedi ki, 'Önümüzdeki cuma görüşemezsek bunu postala,' ben de öyle yaptım. Dediğim gibi, derdini söylemedi. Kötü rüyalar gördüğünü söyledi, ben de buna yardımcı olmaya çalıştım."

Kötü rüyalar, diye düşündü Noemí kendi kâbusunu anımsayarak. Öyle bir evde kötü rüyalar görmek işten değildi. Ellerini el çantası üzerinde kavuşturdu. "Peki, ona her ne verdiysen işe yaramış olmalı çünkü daha fazla istiyor."

"Daha fazla." Kadın iç çekti. "O kıza da dedim, gerçekten rahatlamasının yolu çaydan geçmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"O aile lanetli." Kadın papağanın kafasını okşayınca kuşun gözleri kapandı. "Hikâyeleri duymadın herhalde?"

"Bir salgın varmış," dedi Noemí dikkatle, kadının bunu kastettiğinden emin olamadan.

"Öyle, hastalık vardı, hem de ne hastalık. Ama olan tek şey bu değildi. Bayan Ruth, onları vurdu."

"Bayan Ruth da kim?"

"Buralarda meşhur bir hikâyedir. Sana anlatırım anlatmasına da bir bedeli olur."

"Sen basbayağı tüccarlık peşindesin. İlaç için ödeme yapacağım zaten."

"Karnımızı doyurmamız gerek. Dahası, güzel de hikâyedir hani, hem kimse de benim kadar iyi bilmez."

"Demek hem şifacı hem de öykücüsün."

"Dedim ya, genç hanımcığım, karnımızı doyurmamız gerek," dedi kadın omuzlarını silkerek.

"Pekâlâ. Hikâyene para vereceğim. Küllüğün var mı?" diye sordu Noemí sigarasını ve çakmağını çıkararak.

Marta mutfaktan kalaylı bir bardak getirip önüne bıraktı, Noemí de öne uzanıp dirseklerini masaya dayadı ve sigarasını yaktı. Yaşlı kadına sigara ikram etti, kadın gülümseyerek iki tane aldı ama hiçbirini yakmadı, bunun yerine önlüğünün cebine koydu. Sonradan içecekti herhalde. Hatta belki de satacaktı.

"Nereden başlamalı? Ruth, evet. Ruth, Bay Doyle'un kızıydı. Bay Doyle'un gözdesiydi, bir dediği iki edilmezdi. O zamanlar bir dolu hizmetçileri vardı ailenin. Gümüşleri parlatmak ve çay yapmakla uğraşıp duran bir dolu hizmetçi. Bu hizmetçilerin ekseriyeti kasabanın insanlarıydı, evde yaşarlardı ama arada aşağı, kasabaya geldikleri olurdu. Alışveriş ya da diğer şeyler için. Ve Doruk Mevki'deki o güzel şeyler hakkında, tatlı Bayan Ruth hakkında konuşurlardı.

"Kız, kuzeniyle –Michael'dı adı– evlenecekti, Paris'ten elbise ve fildişi tarak ısmarlamışlardı. Ama düğünden bir hafta evvel kız eline bir tüfek geçirdi ve damadı, annesini, amcasını ve yengesini vurdu. Babasını da vurdu ama adam kurtuldu. Minik kardeşi Virgil'i de vuracaktı da Bayan Florence çocuğu kaçırdı. Belki de Ruth insafa geldi."

Noemí evde tek bir silah bile görmemişti, tüfeği atmışlardı herhalde. Sergilenen sadece gümüşler vardı ki Noemí yersiz de olsa katilin kullandığı mermilerin gümüşten olup olmadığını merak etti.

"Onları vurduktan sonra da tüfeği çevirip kendini vurdu." Kadın bir yerfıstığı kırdı.

Ne hastalıklı hikâyeydi ama! Gerçi bir neticeye varmamıştı. Küçük bir araydı belki. "Dahası da var, değil mi?"

"Evet."

"Gerisini anlatmayacak mısın?"

"İnsanın karnını doyurması gerek, küçükhanım."

"Parası neyse vereceğim."

"Sonra cimrilik etmezsin, değil mi?"

"Asla."

Noemí sigara paketini masanın üzerine bıraktı. Marta buruşuk elini uzatıp bir sigara daha aldı ve yine önlüğünün cebine koydu. Noemí gülümsedi.

"Bunun ardından hizmetçiler işten ayrıldı. Doruk Mevki'de sadece aile ve uzun zamandır yanlarında çalışan güvendikleri insanlar kaldı. Orada kaldılar, gözlerden uzakta. Derken bir gün Bayan Florence tren istasyonunda göründü, asla evin dışına adım atmazken birden tatile çıkacağı tutmuştu. Genç bir adamla evlenmiş hâlde geri döndü. Richard'dı adamın adı.

"Bu adam Doyle'lara benzemiyordu. Konuşkandı; arabasıyla kasabaya inip içmeyi, muhabbet etmeyi severdi. Londra ve New York'ta, Meksiko'da bulunmuştu ve Doyle'ların evinin favori mekânı olmadığı izlenimine kapılıyordunuz. Konuşkan biriydi, evet, derken tuhaf şeylerden bahsetmeye başladı."

"Nasıl şeyler?"

"Hayaletler, ruhlar, kem göz. Kuvvetli bir adamdı bu Bay Richard, ta ki zayif düşene kadar; sefil ve cılız bir hâle bürünüverdi, kasabadan ayağını kesti ve göze görünmedi. Onu bir koyakın dibinde buldular. Buralarda koyak doludur etraf, fark etmişsindir, işte sonu böyle oldu, yirmi dokuzunda gitti, ardında bir oğlan bıraktı."

Francis, diye geçirdi aklından Noemí. Soluk benzi, sarı saçları ve o belli belirsiz gülümsemesiyle Francis. Bu büyük hikâyeye dair hiçbir şey duymamıştı, öyle herkesin konuşmak isteyeceği türden bir şey de değildi gerçi.

"Kulağa çok trajik geliyor ama bunun lanet sayılabileceğinden şüpheliyim."

"Tesadüf dersin sana kalsa, değil mi? Evet, öyle dersin elbette. Ama gerçek şu ki dokundukları ne varsa çürüyor."

Çürüyor. Kelime öyle çirkin geldi, diline öyle yapıştı ki daha önce hiç böyle bir şey yapmamasına karşın Noemí'nin tırnaklarını kemiresi geldi. Elleri konusunda titizdi; çirkin tırnaklarla işi olmazdı. Bu ev gerçekten tuhaftı. Doyle'lar ve hizmetçileri de toptan tuhaftı ama lanet? Hayır.

"Tesadüften başka bir şey olamaz," dedi Noemí başını iki yana sallayarak.

"Olabilir."

"Catalina'ya son seferinde yaptığın ilaçtan yapabilir misin?"

"Basit iş o. Malzemelerini toplamam lazım, biraz vaktimi alır. Sorunu çözmez ama. Dediğim gibi, sorun o ev, o lanetli ev. Bir trene atla ve hepsini ardında bırak, kuzenine bunu dedim. Dinleyeceğini sanmıştım ama ben ne bileceğim ki?"

"Evet, eminim öyledir. İlacın ücreti nedir peki?" diye sordu Noemí.

"İlacın ve hikâyenin."

"Evet, o da var."

Kadın bir meblağ söyledi. Noemí el çantasını açıp birkaç banknot çıkardı. Marta Duval'in kataraktı olabilirdi ama banknotları gayet iyi gördü.

"Bir haftamı alır. Haftaya gel ama söz vermiyorum," dedi kadın elini uzatarak; Noemí paraları bu avuca teslim etti. Kadın banknotları katlayıp önlüğünün cebine tıkıştırdı. "Bir sigara daha verir misin?" diye de ekledi.

"Pekâlâ. Umarım sigaraları beğenirsin," dedi Noemí bir tane uzatırken. "Adı Gauloises."

"Benim için değil."

"Kim için öyleyse?"

"Aziz Luka," dedi kadın raflarda duran alçı figürlerden birini işaret ederek.

"Azizlere sigaralar?"

"Seviyor."

"Pahalı keyifleri var," dedi Noemí kasabada Gauloises'a yakın bir sigara satan bir yer bulup bulamayacağını düşünerek. Yakında paketini yenilemesi gerekecekti.

Kadın gülümseyince Noemí ona bir banknot daha uzattı. Olan olmuştu bir kere. Kadının dediği gibi, insanın karnını doyurması gerekti ve Tanrı bilir bu yaşlı kadının kaç müşterisi vardı. Marta hâlinden memnun, daha da geniş gülümsedi.

"Eh, ben çıkayım artık. Aziz Luka'nın sigaraların hepsini tek seferde içmesine izin verme sakın."

Kadın kıkırdadı, birlikte evden çıktılar. El sıkıştılar. Derken kadın gözlerini kıstı.

"Uykun nasıl?" diye sordu Noemí'ye.

"İyi."

"Gözlerinin altı kararmış."

"Buralar soğuk. Gece uyutmuyor."

"Umarım bundandır."

Noemí tuhaf rüyasını, altın parıltıyı düşündü. Hayli korkunç bir rüyaydı ama durup bunu inceleyecek vakti yoktu. Jung'u adama kefil olacak kadar savunan bir arkadaşı vardı ama Noemí bütün bu "rüya, rüyayı görenden ibarettir" mevzusunu hiç anlayamamıştı, kendi rüyalarını yorumlamayı da umursamazdı. Şimdi Jung'un bir sözü gelmişti aklına: Herkes bir gölge taşır. Doruk Mevki'ye doğru giderken kadının sözleri Noemí'nin üzerine bir gölge misali kapandı.

7

O akşam Noemí bir kez daha beyaz ipekli masa örtüsü ve mumlarıyla o bunaltıcı yemek masasına çağrıldı. Doyle ailesi; Florence, Francis ve Virgil eski masanın etrafında toplanmıştı. Aile reisi, görünüşe bakılırsa yemeğini odasında yiyecekti.

Noemí çok az yedi, beslenme değil de konuşma arzusuyla dolu hâlde kaşığını kâsesinde dolandırdı durdu. Ancak bir süre sonra daha fazla kendini tutamayıp kıkırdadı. Üç çift göz üzerine çevrildi.

"Cidden bütün yemek boyunca dilimizi tutmamız mı gerek?" diye sordu. "Şöyle iki çift laflasak olmaz mı?"

Sesi heybetli mobilyalar, ağır dökümlü perdeler ve ona dönen aynı derecede donuk yüzlerin aksine son derece billurdu. Rahatsızlık vermek istemiyordu ama gamsız doğası, ciddiyeti benimseyemiyordu. Karşılık almayı, bu altın kafesin içini bir anlık olsun neşeyle doldurmayı umarak gülümsedi.

"Son seferinde de açıkladığım üzere genel bir kuralımızdır bu, yemek sırasında konuşmayız. Lakin siz bu evdeki her bir kuralı çiğnemekte ısrar etmeye heveslisiniz," dedi Florence peçetesini özenle ağzına dokundururken.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Arabayla kasabaya gitmişsiniz."

"Postaneye birkaç mektup götürmem gerekti." Yalan de-

ğildi, gerçekten de eve kısa bir mektup göndermişti. Hugo'ya bir mesaj yollamak konusunda da kendini sorumlu hissetmişti. Hugo'yla kelimenin gerçek anlamıyla bir çift değillerdi ve Noemí eğer ona bir mektup gönderirse Hugo'nun bunu muhtemel ve ciddi bir birlikteliğe yoracağından çekinmişti.

"Her türlü mektubunuzu Charles götürebilir."

"Bunu kendim yapmayı tercih ederim, teşekkürler."

"Yollar kötü. Arabanız çamura saplansaydı ne yapardınız?" diye sordu Florence.

"Sanırım geri yürürdüm," diye yanıtladı Noemí kaşığını kenara bırakarak. "Gerçekten, hiç sorun olmaz."

"*Sizin* için bir sorun olmadığı belli. Dağın kendine özgü tehlikeleri vardır."

Sözlerinde bariz bir saldırganlık yoktu ama Florence'in onu kınadığı bal gibi de ortadaydı, her kelimeye her heceye bulanmıştı. Noemí aniden cezaya kalmış küçük bir kız gibi hissetti ki bu da başını dikleştirip, ona okuldaki rahibeler gibi gözlerini belerterek bakan kadına aynı şekilde bakmasına sebep oldu, o zehirli isyankâr havasını kuşanmıştı. Florence, okuldaki başrahibeyi andırıyordu bir parça: Aynı umuttan yoksun ifadeye sahipti. Noemí neredeyse tespihini çıkarmasını söylemesini bekleyecekti kadından.

"İlk geldiğinizde kendimi gayet iyi açıkladığımı düşünmüştüm. Bu evle, burada yaşayanlarla ve içindekilerle alakalı konularda bana danışmanız gerek. Burası yeterince açık. Sizi kasabaya Charles'ın götüreceğini, o olmazsa bunu Francis'in yapacağını size söylemiştim," dedi Florence.

"Sanmıştım ki–"

"Hem odanızda sigara da içiyorsunuz. Sakın inkâr etmeye çabalamayın. Bunun yasak olduğunu söylemiştim."

Florence gözlerini Noemí'ye dikmişti; Noemí onun dantelleri kokladığını, kül izi bulmak adına fincanları kontrol ettiğini canlandırdı gözünde. Ava çıkmış bir tazı gibi. Noemí itiraz edecek, odasında sadece iki defa sigara içtiğini, her iki seferin-

de de pencereyi açmaya çalıştığını, açamamasının kendi kabahati olmadığını söyleyecek oldu. Pencere öyle sıkı kapanmıştı ki insan çivilendiklerini sanırdı.

"Bu çok pis bir alışkanlık. Şu malum kızlardaki gibi," diye ekledi Florence.

Bu defa dik dik bakma sırası Noemí'deydi. Florence buna nasıl cüret ederdi? Noemí bir şey diyemeden Virgil araya girdi.

"Karımın bana dediğine göre babanız hayli katı biriymiş," dedi Virgil soğuk bir tarafsızlıkla. "Kendine has prensipleri varmış."

"Evet," diye yanıtladı Noemí, Virgil'e dönerek. "Yeri gelince öyledir."

"Florence on yıllardır Doruk Mevki'yi idare ediyor," dedi Virgil. "Pek ziyaretçimiz olmadığından, onun da kendi prensiplerine bağlılığını tahmin edebilirsiniz. Hem hiç de kabul edilesi şey değil hani, ne dersiniz; misafir, evin kurallarını reddeder mi?"

Noemí tuzağa düşmüş hissetti, onu birlikte azarlamayı planladıklarını düşündü. Hatta Catalina'ya da böyle mi yaptıklarını merak etti. Catalina yemek odasında –yemekler, dekor ya da gündelik rutin hakkında– bir öneri yapmaya yeltenmiş, onlar da kibarca, tatlılıkla susturmuşlardı onu. Zavallı Catalina hep nazik ve uysal olmuştu, kibarca bastırılırken bile.

Noemí'nin iştahı kaçmıştı, zaten en başından pek yoktu; sohbet etmeyi denemek yerine mide bulandırıcı bir tatlılıktaki şarabını yudumladı. Biraz sonra Charles içeri girip Howard'ın onları yemekten sonra görmek istediğini iletti ve kralı karşılamaya giden bir maiyet misali hep beraber üst kata çıktılar.

Howard'ın yatak odası bir hayli büyüktü, evin geri kalanını kaplayanlardan daha da ağır, koyu renkli mobilyalarla döşenmişti ve kalın kadifeden perdeler en ince güneş ışınını dahi engelliyordu.

Odanın en dikkat çekici unsuru şömineydi; oyma ahşaptan rafı ilk bakışta çember gibi görünen ama yaklaşınca Noemí'nin

daha evvel mezarlıkta ve kütüphanede gördüğü kuyruğunu ısıran yılan oldukları anlaşılan desenlerle işlenmişti. Şöminenin önüne bir divan çekilmiş, bunun üstüne de yeşil robdöşambrına sarınmış evin reisi yerleşmişti.

O akşam Howard eskisinden de yaşlı görünüyordu. Noemí'ye Guanajuato'daki katakompta gördüğü, turistler bakabilsin diye yan yana sergilenen iki mumyadan birini anımsatmıştı. Dikine yerleştirilmiş mumyalar doğanın bir hikmetiyle korunmuş, defin vergisi ödenmediğinden sergilenebilir olduklarından mezarlarından dışarı sürüklenmişlerdi. Howard da âdeta mumyalanmış, şartlar onu iğne ipliğe çevirmişçesine aynı kırışık, çökmüş görünüme sahipti.

Diğerleri Noemí'nin önüne geçti ve her biri yaşlı adamın elini tutup esenlik diledikten sonra kenara çekildi.

"İşte buradasın. Gel, yanıma otur," dedi yaşlı adam Noemí'yi işaret ederek.

Noemí, Howard'ın yanına oturup ona belli belirsiz, kibar bir şekilde gülümsedi. Florence, Virgil ve Francis onlara katılmak yerine odanın diğer ucundaki koltuk ve sandalyelere oturmayı seçtiler. Noemí adamın insanları hep bu şekilde mi karşıladığını merak etti; şanslı bir kişiyi yanında oturtmak üzere seçiyor ve ailenin geri kalanı bir köşeye itilmişken sahneyi bu kişiye mi bırakıyordu? Uzun zaman önce bu oda, her biri Howard Doyle parmağıyla kendisine işaret etsin de bir süreliğine yanına oturmaya çağırsın diye hevesle bekleyen akrabalar, tanıdıklarla dolmuştu muhakkak. Evde bir sürü insanın fotoğrafını ve resimlerini görmüştü ne de olsa. Resimler eskiydi, hepsi de Doruk Mevki'de yaşamış akrabalardan değildi muhtemelen ama mozole hayli geniş bir aileye işaretti, belki de sonraki nesillere buraya gelmeleri yönünde bir güvenceydi.

Şömine üzerinde asılı iki büyük yağlıboya tablo Noemí'nin dikkatini çekti. Her ikisinde de genç bir kadın tasvir edilmişti. İki kadın da sarı saçlı ve öyle benzerdi ki ilk bakışta aynı kadın oldukları sanılabilirdi. Yine de farklar söz konusuydu: Düz ve

kızıla kaçan sarı saçların karşısında bal rengi bukleler vardı, soldaki kadının yüzü birazcık daha dolgundu. Kadınlardan biri parmağına, Howard'ın elindekinin eşi, amber bir yüzük takmıştı.

"Bunlar akrabalarınız mı?" diye sordu Noemí, Doyle ifadesi dediği şeyle benzerlik ilgisini çekmişti.

"Eşlerim," dedi Howard. "Agnes, bu bölgeye gelişimizin hemen ertesinde vefat etti. Hastalık onu aldığında hamileydi."

"Üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi. Ama unutulmadı. Ruhu Doruk Mevki'de yaşar halen. Ve sağ taraftaki, o da ikinci eşim. Alice. Bereketli bir kadındı. Kadının görevi ailenin soyağacını muhafaza etmektir. Çocuklar ise, eh, geriye sadece Virgil kaldı ama Alice görevini yerine getirdi, layıkıyla hem de."

Noemí, Alice Doyle'un soluk benzine, sırtına salınan sarı saçlarına, iki parmağı arasında bir gül duran sağ eline baktı, kadının ifadesi ciddiydi. Solundaki Agnes de bir o kadar neşeden yoksundu, avuçlarında bir buket tutuyordu ve amber yüzüğü bir ışık demeti yayıyordu. İpekliler ve dantellerle çevrilmiş, ileri bakıyorlardı aynı ifadeyle. Kararlılık mıydı bu yoksa inanç mı?

"Güzeller, değil mi?" diye sordu yaşlı adam. Kasaba panayırında domuzu yahut kısrağıyla ödül kazanmışçasına bir gurur vardı sesinde.

"Evet. Her ne kadar..."

"Her ne kadar ne, canım."

"Hiçbir şey. Birbirlerine çok benziyorlar."

"Öyle olmaları gerek sanırım. Alice, Agnes'in küçük kardeşiydi. İkisi de öksüz ve beş parasız kalmıştı ama kan bağımız vardı, kuzendik, böylece ben de onları evime aldım. Ve ben buraya gelip de Agnes ile bağlandığımda Alice de bizimle geldi."

"Öyleyse ikinci defa kuzeninizle evlendiniz," dedi Noemí. "Ve de karınızın kardeşiyle."

"Utanılacak bir şey mi? Aragonlu Catherine önce VIII.

Henry'nin kardeşiyle evlenmişti, Kraliçe Victoria ile Albert de kuzenlerdi."

"Kral olduğunuzu düşünüyorsunuz öyleyse?"

Howard öne uzanıp Noemí'nin eline dokundu; teni kâğıt inceliğinde ve kuruluğundaydı, gülümsedi. "O kadar şatafatlı bir şey değil."

"Utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Noemí kibarca ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Agnes'i pek tanımazdım," dedi Howard omuzlarını silkerek. "Evlendik, daha senesi dolmadan kendimi cenaze düzenlerken buldum. O zamanlar ev daha bitmemişti, maden de henüz birkaç aydır güçbela işliyordu. Derken yıllar geçti ve Alice büyüdü. Dünya'nın bu köşesinde ona uygun bir damat adayı yoktu. Gayet doğal bir seçimdi. Takdiri ilahi diyesi geliyor insanın. Bu onun evlilik portresi. Bak, şurasını görüyor musun? Arkaplandaki ağacın üzerinde tarih açıkça görülüyor: 1895. Muhteşem bir yıldı. O yıl o kadar çok gümüş çıkmıştı ki. Nehir gibi akmıştı."

Ressam gerçekten de ağaca yılı ve gelinin başharflerini kazımıştı: AD. Agnes'in portresi de aynı detayı paylaşıyordu, yıl taş bir sütuna işlenmişti: 1885, AD. Noemí eski gelinin çeyizini raftan indirip küçük kardeşine verip vermediklerini merak etti. Hayalinde Alice'in, üzerinde başharfleri işli çamaşır ve kombinezonları çıkarıp üzerine tutarak aynada kendine baktığını canlandırdı. Bir Doyle daima bir Doyle'du. Hayır, utanılası bir şey değildi ama sonuna kadar da tuhaftı.

"Güzellerim, güzel sevgililerim," dedi yaşlı adam, bakışlarını tablolara çevirdiyse de eli hâlâ Noemí'nin eli üzerinde, onun parmaklarını okşuyordu. "Doktor Galton'un güzellik haritasını hiç duymuş muydun? Gördüğü kadınları derleyerek Britanya Adaları'nı dolaşmış. Kadınları çekici, sıradan ya da itici diye sınıflandırmış. Londra güzellik açısından ilk sırada gelirken, Aberdeen sonuncu olmuş. Eğlenceli bir deney gibi görülebilir ama kendine has bir mantığı var."

"Yine mi estetik konusu," dedi Noemí elini ihtiyatla kurtarıp sanki resimlere yakından bakacakmış gibi ayağa kalkarak. Doğruya doğru, adamın ona dokunmasından hoşlanmamıştı, ne de robdöşambrından yayılan o nahoş koku katlanılır gibiydi. Sürdüğü bir merhemden ya da kullandığı bir ilaçtan geliyordu belki de.

"Evet, estetik. İnsan bunun önemsiz olduğuna hükmedemez. Nihayetinde, Lombroso'nun* bir suçlu tipi tanımlayabilmek adına erkek yüzlerini araştırması boşa değil ya? Bedenlerimiz birçok sırrı barındırır ve tek kelime etmeksizin birçok hikâye anlatır, öyle değil mi?"

Noemí başlarının üzerinde asılı portrelere baktı, ciddi ağızlarına, sivri çenelerine ve güzelim saçlarına. Fırça tuvalin üzerinde gidip gelirken, düğün kıyafetleri içindeki bu kadınlar ne anlatmışlardı? Mutluyum, mutlu değilim, idare ederim, sefil hâldeyim. Kimbilir? İnsan yüzlerce farklı fikre varabilirdi ama bunlardan biri illa gerçek olacak değildi.

"Son konuşmamızda Gamio'dan bahsetmiştin," dedi Howard bastonuna tutunup Noemí'nin hemen yanında ayağa kalkarak. Noemí'nin araya mesafe koyma girişimi boşa çıkmıştı; adam onu rahat bırakmayıp koluna dokundu. "Haklısın. Gamio doğal seçilimin bu kıtanın yerli halkını ilerlemek zorunda bıraktığına, yabancıların başa çıkamayacağı biyolojik ve coğrafi etkenlere adapte olmalarına yol açtığına inanıyordu. Bir çiçeği şaşırtacağın zaman toprağı da hesaba katmalısın, değil mi? Gamio doğru yoldaydı."

Yaşlı adam ellerini bastonunun tepesinde kavuşturup tablolara bakarak başıyla onayladı. Noemí birinin pencereyi açmasını diledi içinden. Oda tıklım tıkışıtı, diğerlerinin konuşmaları fısıltıya dönmüştü. Eğer konuşuyorlardıysa tabii. Susmuşlar mıydı? Sesleri böceklerin vızıltısını andırıyordu.

---

* İtalyan kriminolog ve hekim Cesare Lombroso (1835-1909) suçun insan doğasında olduğunu reddetmekle birlikte suça yatkınlığın atavistik bir durum olduğunu ve kimi morfolojik özelliklerle saptanabileceğini iddia etmiştir. –*çn*

"Neden evlenmediğinizi merak ediyorum, Bayan Taboada. Buna uygun bir yaştasınız."

"Babam da kendisine aynı soruyu soruyor," dedi Noemí.

"Peki ya siz ona ne bahane sunuyorsunuz? Çok meşgul olduğunuzu mu? Birçok genç adamı takdir ettiğinizi fakat sizi gerçekten büyüleyen bir tanesini bulmayı başaramadığınızı mı?"

Bu sözler Noemí'nin aklındakilere epey yakındı, hatta Howard sözlerini belli bir laubalilikle dillendirse sonuç Noemí'nin onun koluna dokunup güleceği bir şaka bile olabilirdi. "Bay Doyle," derdi ve birlikte Noemí'nin anne ve babasından, Noemí'nin abisiyle nasıl sürekli didiştiğinden, sayısız ve hayat dolu kuzenlerinden laflarlardı.

Ancak Howard Doyle'un sözleri haşindi, bakışları da bunlara tiksindirici bir canlılık katıyordu. Bakışları resmen kötü niyet taşıyordu, cılız ellerinden biriyle sanki nezaket gösterirmişçesine Noemí'nin saçından bir tutamı okşuyordu –küçük bir kumaş tiftiği bulunca çekip attı– ama nezaket değildi bu. Hele Naomí'nin buklesini omuzlarının ardına atmasının nezaketle uzaktan yakından alakası yoktu. Yaşına rağmen uzun boylu bir adamdı ve Noemí ona aşağıdan bakmaktan hoşlanmıyordu, onu böyle üzerine eğilir hâlde görmekten hoşlanmıyordu. Bir çubuk böceği gibi görünüyordu adam, kadife robdöşambrın ardına saklanmış bir böcek. Howard daha da eğilip yakınlaşır, ona daha bir dikkatle bakarken Noemí'nin dudakları kıvrılarak gülümsedi.

Adam ekşi ekşi kokuyordu. Noemí başını çevirip bir elini şömine rafına dayadı. Gözleri onlara bakmakta olan Francis'inkilerle buluştu. Noemí onu belirginleşmiş gözleri ve o ürkmüş hâliyle bir kuşa, bir güvercine benzetti. Francis'in, hemen önünde dikilen böcek adamla akraba olduğunu düşünmek çok zordu.

"Oğlum size serayı gösterdi mi?" diye sordu Howard gerileyerek, bir yandan da yüzünü ateşe döndü ki bu sırada bakışlarındaki nahoşluk da yok oldu.

"Bir seranız olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladı Noemí bir parça şaşkın. Sonuçta evdeki her kapıyı açmamış, mekânın her yanına bakmamıştı. Doruk Mevki'deki ilk üstünkörü gezintisinin ötesini istememişti de. Davetkâr bir ev değildi burası.

"Çok küçük ve bakımsız bir sera, tıpkı buralardaki birçok şey gibi ama çatısı mozaikli camdandır. Seversiniz bence. Virgil, Noemí'ye ona serayı göstereceğini söyledim," dedi Howard, sesinin gürültüsü sessiz odada öyle bir şok dalgası yarattı ki Noemí bu sesin küçük bir sarsıntı yaratmış olabileceğini düşündü.

Virgil sadece başını yukarı aşağı salladı ve sanki bu bir işaretmiş gibi yanlarına geldi. "Mutluluk duyarım, baba," dedi.

"Güzel," dedi Howard odanın diğer tarafına gidip Florence ile Francis'e katılarak az önce Virgil'in oturduğu koltuğa yerleşmeden evvel onun omzunu sıkarak.

"Babam erkeklik ve kadınlığın en seçkin örneklerinin neler olduğu hakkındaki görüşlerinden bahsedip canınızı çok sıktı mı?" diye sordu Virgil gülümseyerek. "Cevabı biraz hileli bir sorudur: Buralardaki en seçkin örnek Doyle'lar ama bu fikrin beni esir almasına izin vermemeye çabalıyorum."

Noemí gülümseme karşısında bir parça şaşırmıştı şaşırmasına ama Howard'ın kötü niyetli bakışlarına ve sinsi sırıtışına maruz kaldıktan sonra bu sıcaklığı hoş karşılamıştı. "Güzellikten bahsediyordu," dedi cazibeli sakinlikteki bir sesle.

"Güzellik. Elbette. Eh, güzellik konusunda uzmandır, öyleydi, bakmayın şimdi lapayı dahi zor yiyip akşam dokuza kadar anca ayakta kalabildiğine."

Noemí elini kaldırıp gülümsemesini sakladı. Virgil işaretparmağıyla yılan oymalarından birinin üzerinden geçti, birden gülümsemesi silindi ve daha ciddi bir hâle büründü.

"Önceki akşam için özür dilerim. Kabalık ettim. Bu sabah Florence araba üzerine yaygara kopardı. Ama bunun için kendinizi kötü hissetmemelisiniz. Bütün huylarımızı ve küçük kurallarımızı bilmeniz beklenemez," dedi.

"Sorun değil."

"İnsan geriliyor. Babamın durumu çok nazik, üstüne şimdi Catalina da hasta. Bugünlerde pek de iyi olduğum söylenemez. Sizi burada istemediğimizi düşünmemelisiniz. İstiyoruz. Hem de çok istiyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Beni pek de affettiğinizi sanmıyorum."

Hayır, pek sayılmazdı ama Doyle'ların hepsinin her daim kasvetli olmadığını görmekle rahatlamıştı. Belki de Virgil doğruyu söylüyordu ve Catalina'nın hastalığından önce keyfi bu kadar kaçık değildi.

"Henüz değil ama böyle devam ederseniz ceza kartınızdan birkaç puan silebilirim."

"Çetele tutuyorsunuz demek? İskambil mi oynuyoruz?"

"Bir kız bazı şeylerin kaydını tutmalı. Ve bu sadece dansı içermiyor," dedi Noemí rahat, cana yakın sesiyle.

"İyi bir dansçı ve kumarbaz olduğunuzu görüyorum. En azından Catalina'ya kıyasla," dedi Virgil gülümsemesini sürdürerek.

"Ben de şaşkına döndüğünü düşünüyorum."

"Bu ne ki, bilseniz şaşarsınız."

"Sürprizleri severim, tabii şöyle güzel, büyük bir hediye paketiyle geldikleri sürece," dedi Noemí ve Virgil'in nezaketine aynı şekilde karşılık vererek ona gülümsedi.

Karşılığında Virgil ona, "*Görüyorsun ya, hâlâ arkadaşlık edebiliriz*," dercesine hoşnut bir bakış attı. Noemí'ye kolunu uzattı ve birlikte, Howard'ın konuk ağırlamak için fazla yorgun olduğunu söylemesi üzerine dağılmalarından evvel birkaç dakika daha ailenin geri kalan üyelerinin yanına gittiler.

Çok huzursuz geceler geçirdiği bu evde şimdiye değin gördüklerine hiç benzemeyen, ilgi çekici bir rüya gördü.

Rüyasında kapısı açılıyor ve içeriye yavaşça, adımlarının her biri bir ton çekermişçesine yürüdükçe döşemeyi çatırda-

tan, duvarları sarsan Howard Doyle giriyordu. Âdeta bir fil dolaşıyordu odasında. Noemí kıpırdayamadı. Görünmez bir iple bağıydı yatağına. Gözleri kapalıydı ama Howard'ı görebiliyordu. Ona yukarıdan, tavandan bakıyordu, derken görüş açısı değişiyor, Howard'ı zeminden görüyordu.

Uyumakta olan kendisini de görüyordu. Howard'ın, yatağının başına gelip yatak örtüsünü çektiğini gördü. Bunu gördü ama Howard uzanıp da yüzüne dokunur, tırnağının tersini boynunda gezdirir, hafif dokunuşlarla geceliğinin düğmelerini çözmeye koyulurken bile gözleri kapalı kalmaya devam etti. Hava buz gibiydi ve Howard onu soyuyordu.

Arkasında bir şeyin varlığını hissetti, tıpkı evdeki soğuk bir noktanın farkına varmış gibiydi, derken bu şeyin sesi geldi; eğilip Noemí'nin kulağına yanaştı ve fısıldadı.

"Aç gözlerini," dedi ses, bir kadının sesiydi. Başka bir rüyada odasında altından bir kadın vardı ama aynı kişi değildi bu. Farklıydı, Noemí bu sesin genç birine ait olduğunu düşündü.

Gözleri sımsıkı yumulu, elleri yanında uzanmış hâldeyken Howard başında dikilmiş, Noemí uyurken ona bakıyordu. Howard karanlıkta gülümsedi, o hastalıklı, kokulu ağzında beyaz dişleri göründü.

"Aç gözlerini," diye dürttü onu ses.

Aydan ya da başka bir kaynaktan gelen ışık Howard Doyle'un zayıf, böceğe benzer bedenini aydınlatınca Noemí gördü ki yatağının başında dikilip uzuvlarını, memelerini inceleyen, kasık kıllarına bakan kişi yaşlı adam değil. Babasının kötü niyetli sırıtışını alan, onun gibi dişlerini göstererek gülen bu kişi Virgil Doyle'du ve Noemí'ye, kadife kumaşa iğnelenmiş bir kelebeği izlermiş gibi görünüyordu.

Virgil elini Noemí'nin ağzına koyup onu yatağa bastırıyordu ve yatak öyle yumuşaktı ki gömülüyor, battıkça batıyordu, balmumu gibiydi, balmumundan bir yatağa batırılmak gibiydi. Ya da çamurdan, topraktan. Topraktan bir yatak.

Derken bütün bedenini saran, onu kalçalarından kavrayıp

bir yılan, bir sürüngen gibi sarmalayan hoş bir hisse tutuldu. Lakin ona sarılan, ürpertiyle çıkardığı inlemeyi dudaklarıyla yutuveren Virgil'di, oysa Noemí'nin istediği bu değildi, bu şekilde değildi, o parmakların etine öylesine sertçe geçtiği bir şekilde değil, yine de neden istemediğini anımsaması zordu. Bunu istiyor olmalıydı. Karanlıkta, toprağın içinde, bir başlangıç ya da mazeret olmaksızın sahip olunmayı.

Kulağının dibindeki ses yeniden konuştu. Onu ısrarla dürtüyordu.

"Aç gözlerini."

Öyle yaptı ve uyanır uyanmaz çok üşümüş olduğunu fark etti; örtüsünü açmış, nevresim ayağına dolanmıştı. Yastığı yere düşmüştü. Kapı sımsıkı kapalıydı. Noemí her iki elini de göğsüne bastırıp hızla atan kalbini hissetti. Bir elini geceliğinin önünden aşağı kaydırdı. Bütün düğmeler yerli yerindeydi.

Öyle olacaklardı elbette.

Ev sessizdi. Kimse etrafta gezinmiyor, uyuyan bir kadını gözetlemek için kimse odalara sokulmuyordu. Yine de uykuya dönmesi zaman aldı ve bir ya da iki defa, bir çıtırtı duyduğunda hemen doğrulup ayak sesi var mı diye kulak kabarttı.

8

Noemí evin dışında kamp kurmuş, doktorun gelişini bekliyordu. Virgil ona, isterse ikinci bir görüş alabileceğini söylemişti, o da Florence'i doktorun ziyareti ve bu ziyaret için Virgil'in iznini aldığı konusunda bilgilendirmişti ama Doyle'lardan hiçbirinin Doktor Camarillo'yu karşılayacağını ummadığından nöbet tutmaya karar vermişti.

Kollarını kavuşturmuş, ayaklarıyla yeri döverken bir anlığına Catalina'nın çocukluk masallarındaki karakterlerinden biriymiş gibi hissetti kendini. Genç kız kuleden etrafa bakınıyor, ejderhayı yenip kendisini kurtaracak olan şövalyenin yolunu gözlüyordu. Doktorun bir teşhis koyup deva bulacağına hiç şüphe yoktu.

Doruk Mevki böylesine umutsuz bir yerken pozitif ve umutlu olmayı bir gereklilik olarak görüyordu. Bu sefil korkunçluk onda ilerleme, aşma arzusu uyandırıyordu.

Doktor dakik biriydi, arabasını bir ağacın yakınına çekip indi, şapkasını kaldırarak selam verdikten sonra gözlerini eve dikti. O gün pek sis yoktu, yeryüzü ve gökyüzü bu ziyaretçinin gelişiyle temizlenmiş gibiydi, ne ki bu durum evi daha da perişan, açıkta ve çıplak gösteriyordu. Noemí, Julio'nun evinin bambaşka olduğunu hayal etti, anacaddedeki eskimiş fakat rengârenk, küçük evlerden biriydi onunki, minik bir bal-

konu ve ahşap kepenkleri, eskimiş *azulejo*ları* olan bir mutfağı vardı.

"Peh, ünlü Doruk Mevki bu demek," dedi Doktor Camarillo. "Görmenin zamanı gelmişti."

"Daha önce buraya gelmemiş miydiniz?" diye sordu Noemí.

"Gelmem için bir neden olmadı. Eskiden madenci kampının olduğu yerden geçmiştim. Ya da ondan geriye ne kaldıysa artık, bir şey de kalmamış ya, ava gidiyordum. Bu rakımda bol geyik olur. Dağ aslanları da tabii. Bu dağda dikkatli olmalısınız."

"Bunu bilmiyordum," dedi Noemí. Florence'in onu nasıl uyardığını hatırladı. Dağ aslanlarından mıydı endişesi? Yoksa kıymetli arabaları için mi?

Doktor çantasını aldı ve birlikte içeri girdiler. Noemí, Florence'in koşarak merdivenlerden aşağı gelip o kötü bakışlarını ikisinin üzerine dikeceğinden korkmuştu ama merdivenler boştu ve Catalina'nın odasına ulaştıklarında onu bir başına buldular.

Catalina gayet iyi bir havada gibiydi, basit ama üzerine yakışan mavi bir elbise giymiş, güneş ışığında oturuyordu. Doktoru gülümseyerek karşıladı.

"İyi günler, ben Catalina."

"Ben de Doktor Camarillo. Tanıştığımıza memnun oldum."

Catalina elini uzattı. "Aa, ne kadar da genç duruyor, Noemí! Senden anca bir iki yaş büyüktür!"

"Benden bir iki yaş büyük olan sensin," dedi Noemí.

"O da ne demek? Sen küçük bir kızsın sadece."

Şakalaşan Catalina onca gündür en mutlu hâlinde gibiydi, öyle ki Noemí doktoru buraya getirdiği için aptallık ettiğini düşünmeye başladı. Ama derken dakikalar geçti ve Catalina'nın coşkusu dinmeye başlayıp giderek fokurdayan bir gerginliğe dönüştü. Ve Noemí hiçbir şey tamamıyla yanlış

---

* Portekiz ve İspanya'ya özgü, üzerine desenlerin boyandığı, süs kadar soğuğu engelleme amaçlı da kullanılan seramik türü. –*yhn*

olmasa dahi, *doğru olmayan* bir şeylerin varlığını düşünmekten kendini alamadı.

"Söyleyin bakalım, uykunuz nasıl? Gece ürpertileri oluyor mu?"

"Hayır. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Gerçekten, burada olmanıza hiç gerek yok, endişelenecek bir şey yok. Gerçekten yok," dedi Catalina. Konuşurkenki hararetinde zoraki bir neşe vardı. Durmadan bir parmağıyla alyansını kurcalıyordu.

Julio sadece başını yukarı aşağı salladı. Bir yandan notlar alırken sakin, ölçülü bir tonla konuşuyordu. "Streptomisin ve paraaminosalisilik asit kullandınız mı hiç?"

"Sanırım evet," dedi Catalina ama öyle bir aceleyle cevaplamıştı ki Noemí onun soruyu dinlediğini bile sanmıyordu.

"Marta Duval, o da size bir ilaç gönderdi mi? Çay ya da bir bitki?"

Catalina'nın gözleri odada dolandı. "Ne? Neden bunu soruyorsunuz ki?"

"Hangi ilaçları aldığınızı öğrenmeye çalışıyorum. Bir ilaç ya da benzeri türden bir şey için ona gittiğinizi farz ediyorum?"

"İlaç falan yok," diye mırıldandı Catalina.

Başka bir şey de söyledi ama gerçek anlamda bir kelime değildi bu. Küçük bir çocuk gibi anlamsız lakırdılar ediyordu, derken aniden kendini boğarmış gibi boğazını kavradı ama eli gevşekti. Hayır, boğulma değildi bu, savunmaya yönelik bir hareketti, kendini koruyan bir kadının savunma amacıyla kaldırılmış elleriydi. Bu hareketi ikisini de ürpertti. Julio neredeyse kalemini düşürecekti. Catalina dağlardaki bir geyiği andırıyordu, güvenli bir alana doğru her an atılmaya hazırdı ve ikisi de ne diyeceklerini bilemez hâldeydiler.

"Nedir o?" diye sordu Julio biraz zaman geçtikten sonra.

"Şu ses," dedi Catalina ve ellerini yavaşça boynundan yukarı kaydırıp ağzını kapadı.

Julio hemen yanında oturan Noemí'ye baktı.

"Ne sesi?" diye sordu Noemí.

"Sizi burada istemiyorum. Çok yorgunum," dedi Catalina ve ellerini kavuşturup kucağına koydu, sanki misafirlerini kendinden uzaklaştırmak istercesine gözlerini kapadı. "Uyuyor olmam gerekirken neden burada bulunup da beni rahatsız ettiğinizi gerçekten anlayamıyorum!"

"Eğer–" diye konuşmaya girişti doktor.

"Daha fazla konuşacak hâlim kalmadı, yorgunum," dedi Catalina, kavuşturmaya çabaladığı elleri titriyordu. "Hasta olmak gerçekten hayli yorucu ve birileri gelip de hiçbir şey yapmamanız gerektiğini söyleyince daha da beter oluyor. Çok tuhaf, değil mi? Gerçekten... yani... yoruldum. Yorgunum!"

Nefesi yetmemiş gibi durakladı. Bir anda Catalina gözlerini kocaman açtı ve yüzü dehşetli bir hâle büründü. Deliye dönmüş bir kadının görüntüsüydü bu.

"Duvarların içinde insanlar var," dedi Catalina. "İnsanlar ve sesler var. Bazen onları görüyorum, duvarın içindeki insanları. Ölüler."

Catalina ellerini uzattı ve ağlamaklı sesler çıkarıp başını iki yana sallarken çaresiz Noemí onu rahatlatabilmek adına bu ellere tutundu. "Mezarlıkta yaşıyor, mezarlıkta, Noemí. Mezarlığa bakmalısın."

Sonra birden ayağa kalkıp pencereye gitti, sağ eliyle perdeye tutunup dışarıya baktı. İfadesi yumuşamıştı. Sanki bir fırtına gelip geçmişti üzerinden. Noemí ne yapacağını bilmez hâldeydi, doktor da aynı derecede şaşkındı.

"Özür dilerim," dedi Catalina sakince. "Ne desem bilmiyorum, özür dilerim."

Catalina ellerini ağzına kapatıp öksürdü. Florence ile Mary, en yaşlı hizmetçi, üzerinde bir demlikle fincan bulunan bir tepsi taşıyarak içeri girdiler. Her iki kadın da Noemí ile Doktor Camarillo'ya kınayan bakışlar atıyordu.

"Daha kalacak mısınız?" diye sordu Florence. "Dinlenmesi gerek."

"Ben de tam çıkıyordum," dedi Doktor Camarillo bir yan-

dan defteriyle şapkasını alırken, Florence'in başını hafifçe eğişinden ve ettiği bu birkaç kelimeden burada istenmeyen bir yabancı olduğunu gayet iyi anlamıştı. Florence telgrafa yaraşır bir iki küçük kelimeyle sizi nasıl alaşağı edeceğini bilirdi her daim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Catalina."

Odadan çıktılar. Bir iki dakika boyunca tek kelime etmediler, ikisi de bitap düşmüş ve bir parça sarsılmıştı.

"Fikriniz nedir peki?" diye sordu Noemí nihayet, merdivenlerden inmeye koyulduklarında.

"Tüberküloz konusunda, durumunu daha iyi anlayabilmek için ciğerlerine röntgen çekmem gerek, ki belirtmem gerekirse tüberküloz üzerine uzman da değilim," dedi doktor. "Diğer konuya gelince, sizi uyarmıştım, ben psikiyatr değilim. Varsayımda bulunmamam gerek–"

"Hadi ama, geçin bunları," dedi Noemí çileden çıkarak, "*bir şeyler* söylemelisiniz."

Sahanlıkta durdular. Julio iç çekti. "Haklı olduğunuzu, psikiyatrik gözetime ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bu tavırlar hiçbir tüberküloz hastasında gördüğüm türden değil. Belki Pachua'da onu tedavi edecek bir uzman bulabilirsiniz? Meksiko'ya gidemezseniz tabii."

Noemí herhangi bir yere gidebileceklerini düşünmüyordu. Howard'la konuşup endişelerini açıklamayı deneyebilirdi belki? Ne de olsa bu evin reisiydi o. Gelgelelim yaşlı adamdan hoşlanmıyordu, Howard onu rahatsız ediyordu, Virgil de onu aldatmaya çalıştığını sanabilirdi. Florence'in ona bir yardımı dokunmayacağı ortadaydı ama peki ya Francis?

"Korkarım sizi öncekinden daha beter bir muammanın içinde bıraktım, değil mi?" dedi Julio.

"Hayır," dedi Noemí. "Hayır. Size minnettarım."

Noemí'nin keyfi kaçmıştı ve ondan daha fazlasını umduğu için kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Julio ne parıldayan zırhı içindeki şövalyeydi ne de kuzenini sihirli bir iksirle sağlıklı kılacak bir büyücü. Bunu daha iyi bilmesi gerekirdi elbette.

Julio tereddüde düştü, Noemí'yi daha fazla rahatlatacak bir şeyler düşündü. "Neyse, başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz," diye bağladı lafını. "Gerekli olursa bana haber verin."

Noemí başıyla onayladı ve arabasına binip uzaklaşırken Julio'nun ardından baktı. Daha gaddarca, sonu kanlı biten bazı peri masallarını geçirdi aklından. Külkedisi'nde kız kardeşler kendi ayaklarını kesiyordu ve Uyuyan Güzel'de üvey anne yılanlarla dolu bir fıçıya sokuluyordu. Catalina'nın onlara okuduğu kitaplardan birinin son sayfasında basılı olan bu çizim aniden ve bütün canlılığıyla aklına geliverdi. Yeşil ve sarı yılanlar, üvey anne içeri tıkılırken fıçıdan taşan kuyrukları.

Noemí bir ağaca yaslanıp kolları önünde bağlı hâlde bir müddet öylece durdu. Eve döndüğünde Virgil'i elini tırabzana dayamış hâlde merdivende dikilirken buldu.

"Sizi görmeye gelen bir adam vardı."

"Halk sağlığı kliniğindeki doktordu. Gelebileceğini söylemiştiniz."

"Sizi azarlamıyorum," dedi Virgil merdivenleri inmeyi bitirip Noemí'nin önünde durduğunda. Bir parça meraklanmış gibiydi ve Noemí onun, doktorun ne söylediğini öğrenmek istediğini ama bunu hemen sormayacağını düşündü; Noemí de bunu ona söylemek istiyor değildi.

"Bana serayı şimdi göstermek için vaktiniz var mı sizce?" diye sordu diplomatik bir tavırla.

"Memnuniyetle."

Hayli küçük bir şeydi bu sera – uygunsuz bir mektubun sonundaki kısa not gibi. İhmal her yandaydı, cam paneller kirlenmiş ve etrafa cam kırıkları saçılmıştı. Yağmur mevsiminde sular içeri kolayca süzülmüştü. Saksılar küf tutmuştu. Yine de açmış birkaç çiçek vardı ve Noemí başını kaldırınca renkli camlardan çarpıcı bir manzarayla karşılaştı: Dolaşık bir yılanla süslü cam tavan. Yılanın bedeni yeşil, gözleri ise sarı renkteydi. Bu görüntü Noemí'yi hayrete düşürdü. Mükemmel

tasarlanmıştı, her an camdan dışarı fırlayacakmışçasına çeneleri açılmıştı.

"Aaa," dedi Noemí parmak uçlarını dudağına koyarak.

"Sorun mu var?" diye sordu Virgil yanına gelerek.

"Önemli bir şey değil. Bu yılanı evde de birkaç yerde görmüştüm."

"Ouroboros."

"Hanedan sembolü mü?"

"Bizim sembolümüz, tabii bir armamız yok. Yine de babam bu sembolü mühründe kullanıyor."

"Ne anlama geliyor?"

"Kuyruğunu ısıran yılan. Sonsuzluk, önümüzde ve ardımızda."

"Öyle demek, ama aileniz neden sembol olarak bunu seçmiş? Sonsuzluk her yerde var ne de olsa."

"Öyle mi?" diye yanıtladı Virgil umursamazca omuz silkerek.

Noemí başını eğip yılanın başını daha dikkatli incelemeye çalıştı. "Bir serada böyle bir cam görmemiştim hiç," diye açıkladı. "Saydam bir cam bekliyor insan."

"Annem tasarladı."

"Kromik oksit. Eminim yeşil rengi veren budur. Ama bir parça uranyum oksit de kullanılmış olmalı, şurayı görüyor musunuz? Hemen şurada, neredeyse parıldıyor," dedi Noemí yılanın başını, acımasız gözlerini işaret ederek. "Burada mı üretilmiş yoksa parçalar hâlinde İngiltere'den mi getirilmiş?"

"Nasıl yapıldığını pek bilmiyorum."

"Florence biliyor mudur?"

"Pek meraklısınız."

Noemí bu sözün bir iltifat mı yoksa kusurunu belirten cinsten mi olduğunu çözemedi. "Sera, hımm?" diye devam etti Virgil. "Eski olduğunu biliyorum. Annemin burayı evin diğer yerlerine nazaran daha çok sevdiğini biliyorum."

Virgil seranın ortasındaki alan boyunca devam eden, üze-

rinde bitkileri sararmış saksılar ve arka tarafta da eskiden kalma birkaç pembe gülüyle bir bahçe yatağı bulunan uzun masaya yanaştı. Elinin tersiyle nazikçe taçyaprakları okşadı.

"Zayıf ve işe yaramaz sürgünleri ayıklamaya özen gösterir, her çiçekle ilgilenirdi. Ama ölümünden sonra bitkilerle ilgilenen çıkmadı ve elimizde kalan işte bu."

"Buna üzüldüm."

Virgil gözlerini güllere dikmiş, kurumuş bir taçyaprağını koparıyordu. "Sorun değil. Onu hatırlamıyorum zaten. Öldüğünde ben daha bebektim."

Alice Doyle, isminin başharflerini kız kardeşiyle paylaşıyordu. Alice Doyle sarışın ve açık tenliydi, duvardaki bir portreden ibaret değildi, bir zamanlar yaşamıştı gerçekten ve bir kâğıt parçasına başlarının üzerindeki bu dolaşık yılanı çizmişti. Pullu bedeninin ahenkli salınışını, kısık gözlerini ve dehşetengiz ağzını.

"Dehşetli bir ölümdü. Biz Doyle'ların yolu dehşetle kesişmiştir hep. Ama dirençliyiz," dedi Virgil. "Hem uzun zaman önceydi. Sorun değil."

Kız kardeşin onu vurdu, diye düşündü Noemí ama o anı gözünde canlandıramadı. Öyle canavarca, korkunç bir eylemdi ki bu evde gerçekten böyle bir şey yaşandığını hayal edemiyordu. Sonrasında birileri kanı temizlemiş, kirli çarşafları yakmış, çirkin kızıl lekelerle kaplı kilimleri değiştirmişti ve hayat devam etmişti. Ama nasıl olabilmişti bu? Böylesi bir ıstırap, böylesi bir iğrençlik tamamen silinemezdi kuşkusuz.

Ne ki Virgil gayet sakin görünüyordu.

"Babam dün sizinle güzellikten konuşurken üstün ve aşağı türleri de anlatmıştır," dedi Virgil başını kaldırıp dikkatle ona bakarak. "Teorilerinden bahsetmiştir kesin."

"Hangi teorileri kastettiğinizden emin değilim," diye yanıt verdi Noemí.

"Önceden belirlenmiş bir doğaya sahip olduğumuz teorisi."

"Kulağa hayli kötü geliyor, değil mi?" dedi Noemí.

"Yine de iyi bir Katolik olarak ilk günaha inanmanız icap eder."

"Belki de kötü bir Katoliğimdir. Nereden bileceksiniz?"

"Catalina tespihle dua eder," dedi Virgil. "Hastalanmadan önce her hafta kiliseye giderdi. Sizin de evdeyken aynısını yaptığınızı düşünüyorum."

İşin aslı Noemí'nin en büyük amcası bir rahipti ve Noemí'den de ayinlere dantel şalını düzgünce başına iğnelemiş, güzel, mütevazı siyah elbisesine bürünmüş bir hâlde katılması bekleniyordu. Herkes gibi onun da minik bir tespihi ve bir kolye ucunda asılı altın bir haçı vardı; yine de ilk komünyonuna hazırlık için ilmihal öğrenmekle meşgul olduğu günlerden bu yana ne bu kolyeyi takmış ne de ilk günah üzerine kafa yormuştu. Şimdi aklından kolye geçerken, yokluğunu hissedeceğini bilse de neredeyse elini göğsüne koyası gelmişti.

"Önceden belirlenmiş bir doğamız olduğuna inanıyorsunuz öyleyse?" diye sordu.

"Dünyayı epeyce gezip gördüm ve bu sırada şunu fark ettim ki insanlar kusurlarına fazlasıyla bağlılar. Herhangi bir yerleşimin etrafında dolandığınızda hep aynı türden insanları, aynı yüzleri, o yüzlerde hep aynı ifadeleri görürsünüz. Üzerlerindeki lekeyi hiçbir temizlik çabasıyla silemezsiniz. Bir sağlıklı insanlar vardır, bir de sağlıksız olanlar."

"Bu bana mantıklı gelmiyor," dedi Noemí. "Bu öjenik söylemler midemi bulandırmıştır hep. Sağlıklı ve sağlıklı olmayanlarmış. Kedi köpekten bahsetmiyoruz."

"İnsanlar neden kedi köpekten farklı olsun ki? Hepimiz hayatta kalmaya çalışan organizmalarız, gerçekten önemi olan o tek içgüdü üzerinden ilerlemeye çabalıyoruz: Türümüzün devamı ve gelişimi. İnsan doğası üzerine çalışmayı sevmiyor musunuz? Antropologların işi bu değil mi?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?" diye sordu Virgil tat-

sız bir neşeyle. "Dilinizin ucuda bir şeyler olduğunu biliyorum. Hadi çıkarın şu baklayı."

Noemí daha çekici, daha gizli saklı davranmak niyetindeydi ama artık saklanmanın gereği kalmamıştı. Virgil ona üstün gelmiş ve onu konuşmaya mecbur bırakmıştı.

"Catalina."

"Ne olmuş ona?"

Noemí sırtını uzun masaya eğip ellerini aşınmış yüzeyine dayadı ve Virgil'e baktı. "Bugün gelen doktor onun bir psikiyatriste ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

"Evet, er geç buna ihtiyacı olacak elbette," diye onayladı Virgil.

"Er ya da geç derken?"

"Tüberküloz şakaya gelmez. Onu oradan oraya sürükleyemem. Dahası, hastalığını göz önüne alırsak bir psikiyatri kurumuna kabul edilmesi de hayli zor. Yani evet, er ya da geç onun manevi tedavisini de değerlendireceğiz. Şimdilik Arthur'la bunun üstesinden geliyor gibi görünüyor gayet."

"Gayet mi?" diye dudak büktü Noemí. "Sesler duyuyor. Duvarların içinde insanlar olduğunu söylüyor."

"Evet. Bunun farkındayım."

"Endişelenmiş görünmüyorsunuz."

"Fazla cüretkârsınız, küçük kız."

Virgil kollarını kavuşturup uzaklaştı. Noemí ona söylenerek –İspanyolca dillendirdiği bir lanet okuma kaçırmıştı ağzından– hızla peşine düştü, kolları kuru yapraklara ve solgun eğreltiotlarına sürtündü. Virgil aniden dönüp gözlerini Noemí'ye dikti.

"Önceki hâli daha kötüydü. Üç dört hafta önceki hâlini görmediniz. Öyle kırılgandı ki, bir porselen bebekti âdeta. Ama giderek iyileşiyor."

"Bunu bilemezsiniz."

"Arthur bilir. Ona sorabilirsiniz," dedi Virgil sakince.

"Sizin o doktorunuz bir iki soru sormama dahi müsaade etmedi."

"Ve sizin doktorunuz da, Bayan Taboada, karımın bana anlattığına göre henüz sakalı bile çıkmamış birisiymiş."

"Catalina'yla mı konuştunuz?"

"Onu görmeye gittim. Bir konuğunuz olduğundan da bu şekilde haberim oldu."

Doktorun gençliği konusunda Virgil'in hakkı vardı ama Noemí başını iki yana salladı. "Onun yaşıyla bunun ne ilgisi var?" karşılığını verdi.

"Tıp okulundan birkaç ay önce mezun olmuş bir çocuğu dinleyecek değilim."

"Öyleyse neden onu buraya getirmemi söylediniz?"

Virgil onu baştan aşağı süzdü. "Söylemedim. Siz ısrar ettiniz. Bu fazlasıyla boş konuşmayı sürdürmekte ısrar ettiğiniz gibi."

Virgil gidecek gibi olduysa da bu defa Noemí onu kolundan yakaladı ve yüzünü kendisine dönmeye mecbur bıraktı. Virgil'in gözleri fazlasıyla donuk, epey maviydi, bir ışık huzmesi tam da üzerlerine vuruyordu. Bir an için altın sarısına büründü gözleri ama Virgil başını hafifçe eğdiği gibi bu etki kayboldu.

"Peki öyleyse, ısrar ediyorum, hayır, *talep* ediyorum, onu Meksiko'ya geri getirin," dedi Noemí. Diplomasi teşebbüsü boşa çıkmıştı ve ikisi de bunun farkındaydı, dolayısıyla açık açık konuşabilirdi. "Bu saçma, eski ev ona iyi gelmiyor. İlla–"

"Fikrimi değiştiremeyeceksiniz," diyerek onu lafını böldü Virgil. "Nihayetinde o benim karım."

"Benim de kuzenim."

Noemí'nin eli halen Virgil'in kolundaydı. Virgil bu eli dikkatle gevşetip ceket yenini kurtardı, derken bir an için duraklayıp bakışlarını indirerek sanki Noemí'nin parmaklarının uzunluğunu, tırnaklarının şeklini incelermişçesine ellerine dikti.

"Biliyorum. Buradan hoşlanmadığınızı da biliyorum; bu

'harap' evden uzaklaşıp evinize dönme arzunuz varsa buyurun gidin."

"Beni kapının önüne mi koyuyorsunuz?"

"Hayır. Ama burada emirleri veren siz değilsiniz. Bunu aklınızda tuttuğunuz sürece aramız iyi olur."

"Çok kabasınız."

"Hiç sanmıyorum."

"Hemen gitmeliyim o zaman."

Bütün bu konuşmaya karşın Virgil'in ses tonu sabit kalmıştı ve Noemí için bu epey sinir bozucu bir durumdu, Virgil'in yüzünde asılı kalan gülümsemeye dahi gıcık olmuştu. Gayet medeni ve aynı zamanda mağrur durmuştu Virgil.

"Belki de. Ama bunu yapacağınızı sanmıyorum. Bence kalmak sizin doğanızda var. Bu sizin kanınızda, soyunuzda var. Buna saygı duyuyorum."

"Belki de boyun eğmemek vardır doğamda."

"Sanırım haklısınız. Bana kin gütmeyin, Noemí. Bunun izlenecek en iyi yol olduğunu göreceksiniz."

"Sanırım ateşkes imzaladık," dedi Noemí.

"Bu savaştığımız anlamına gelir. Öyle mi sizce?"

"Hayır."

"O zaman her şey yolunda," diye bildirdi Virgil ve seradan çıktı.

Noemí'nin sözlerini savuşturmak üzerine can sıkıcı bir becerisi vardı Virgil'in. Noemí babasının Virgil'le olan yazışmalarında neden o derece gerildiğini şimdi anlayabiliyordu. Virgil'in o sinir bozucu bir hiç etrafında dolanıp kümelenen cümlelerle dolu mektuplarını canlandırabiliyordu gözünde.

Masanın üzerindeki saksılardan birini itiverdi. Yankılanan bir sesle yere düşen saksının içindeki toprak saçıldı. Bunu yapar yapmaz pişman oldu. Bütün saksıları kırıp dökebilirdi ama bunun ona bir faydası olmazdı. Dizlerinin üzerine çöküp seramik parçalarını alarak birbirine uydurmaya, hasarı tamir edip edemeyeceğini çözmeye çalıştı ama imkânsızdı bu.

Lanet üstüne lanet okudu. Ayağıyla parçaları masanın altına iteledi.

Virgil'in haklı olduğu bir nokta da vardı elbet. Catalina onun karısıydı ve onun adına karar verebilecek olan da Virgil'di. Sonuçta Meksikalı kadınlar oy bile kullanamıyordu. Noemí ne diyebilirdi sanki? Böylesi bir durumda o ne yapabilirdi? Babasının araya girmesi en iyisiydi muhtemelen. Babası buraya gelmeliydi. Bir erkek daha fazla saygı görürdü. Ama yok, dediğinden caymayacaktı: Boyun eğmeyecekti.

Pekâlâ. Öyleyse bir süre daha kalacaktı burada. Virgil'i dediğine getirememişti ya, belki Doyle ailesinin o iğrenilesi reisini kendi lehine bir karara ikna edebilirdi. Francis'i de kendi yanına çekebilirdi bir ihtimal, orası belli olmazdı. Hepsi bir yana, şimdi giderse Catalina'ya ihanet edecekmiş gibi geliyordu.

Noemí doğruldu, hemen ardından da yerde bir mozaik olduğunu fark etti. Bir adım geri çıkarak odaya baktığında mozaiğin masanın etrafını çevirdiğini gördü. Başka bir yılan sembolüydü. Ouroboros yavaş yavaş kendini yutuyordu. Sonsuzluk, önümüzde ve ardımızda, diye açıklamıştı bunu Virgil.

9

Salı günü Noemí mezarlığa gitme teşebbüsünde bulundu. Bu ikinci ziyarete ilham veren Catalina olmuştu –"Mezarlığa bakmalısın," demişti– ama Noemí'nin orada ilginç bir şey bulmayı umduğu da yoktu. Yine de halihazırda Florence ona odasının mahrem alanında olsun tek bir sigara için izin vermezken mezar taşları arasında rahat rahat sigara içebileceğini düşünüyordu.

Sis mezarlığa romantik bir atmosfer katmıştı. Mary Shelley'nin müstakbel kocasıyla bir mezarlıkta buluştuğu geldi aklına; mezar başında aşk-ı memnu. Noemí *Uğultulu Tepeler*'i henüz okuyup da hayran kalmışken Catalina anlatmıştı ona bu hikâyeyi. Bir diğer gözdesi de Sör Walter Scott'tı. Bir de filmler. *María Candelaria*'nın o yürek burkan romantizminden nasıl da keyif almıştı.

Zamanında Catalina Inclán'ların en genciyle nişanlıydı ama sonra nişanı atmıştı. Adam hemen her bakımdan gayet kabul edilir gibi göründüğünden Noemí ona bunu neden yaptığını sorduğunda Catalina, daha fazlasını beklediği cevabını vermişti. Gerçek aşk, demişti. Gerçek duygular. Kuzeni o dünyaya meraklı genç kızlığını asla tam olarak kaybetmemişti, Catalina'nın zihni ay ışığında tutkulu âşıklarıyla buluşan ka-

dınlara dair hayallerle dolup taşardı. Tabii artık tükenmişti. Catalina'nın gözlerindeki o merak sönüp gitmiş, yitirilmişti.

Noemí merak ediyordu, Catalina'nın bu hayalleri Doruk Mevki tarafından mı koparılıp alınmıştı yoksa öylece yıkılıp gitmişler miydi? Evlilik insanın kitaplarda okuduğu tutkulu aşklara benzemiyordu hiç. İşin aslı Noemí'ye göre rezil bir anlaşmadan ibaretti. Erkekler bir kadına yanaştıkları vakit gayet özenli ve iyi huylu olabiliyorlardı; onu partilere davet ediyor, ona çiçekler gönderiyorlardı ama bir kere evlenildi mi o çiçekler solup gidiyordu. Eşlerine aşk mektupları gönderen erkeklere rastlanmazdı. Noemí'nin kâh o kâh bu âşığına yanaşmaya meyilli olması da bundandı. Karşısındaki erkeğin ondaki parıltıya öylece kanıverdiğinden ve hemen ardından bu ilgiyi kaybedeceğinden korkuyordu. Kovalamacanın coşkusu da vardı tabii, talibinin ona abayı yaktığını fark ettiğinde damarlarında hissettiği o haz. Dahası onun yaşındaki erkekler genellikle alık oluyordu; daima önceki hafta katıldıkları yahut gelecek hafta katılacakları partiden söz edip dururlardı. Basit, sığ adamlardı. Gelgelelim daha ciddi birinin düşüncesi de onu geriyordu çünkü birbiriyle yarışan arzular arasında sıkışıp kalmıştı; daha anlamlı bir ilişkiye duyduğu arzu ile asla değişmeme arzuları. Ebedi gençlik ve tükenmez eğlencenin peşindeydi.

Noemí üzerindeki isim ve tarihin yosunla kaplanmış olduğu bir grup mezarı dolandı. Sırtını kırık bir mezar taşına dayayıp sigara paketini almak üzere elini cebine attı. Derken hemen yakınındaki bir tümseğin üzerinde, biraz sis biraz da ağaçlarla yarı yarıya gizlenmiş bir hareket çarptı gözüne.

"Kim var orada?" diye seslendi bunun bir dağ aslanı olmamasını dileyerek. Bahtına anca bu uygun düşerdi.

Sis doğru düzgün görmesine engel oluyordu. Gözlerini kısıp parmak uçlarında yükselerek endişeyle bakındı. Belli belirsiz bir şekildi görebildiği. Şeklin bir de halesi vardı sanki. Sarı yahut altın rengi, bir an için yanıp sönen bir ışık...

Mezarlıkta yaşıyor, demişti Catalina. Bu sözler onu korkutmamıştı. Ama şimdi yanında yalnızca bir paket sigara ve bir çakmakla dışarıdayken kendini açıkta ve savunmasız hissediyordu; mezarlıkta yaşayanın tam olarak *ne* olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Sümüklüböcekler, solucanlar, böceklerdir, başka ne olacak, dedi kendine bir yandan elini cebine daldırıp da çakmağını bir tılsım misali avucunda sıkarken. Sisin arasında belli belirsiz fark edilen boz renkli ve tanımsız şekil Noemí'den yana bir harekette bulunmadı. Öylece duruyordu. Altı üstü bir heykel olabilirdi pekâlâ. Işığın bir oyunu onu bir anlığına hareket hâlinde göstermiş olabilirdi.

Tabii ya, bunun bir ışık oyunu olduğuna şüphe yoktu, tıpkı yanıp sönen o hale gibi. Ayak izlerini takip ederek oradan uzaklaştı ve eve yöneldi.

Çimenlerin hışırtısını duyunca başını hızla geriye çevirdi ve şeklin ortdan kaybolduğunu gördü. Bir heykel olamazdı.

Aniden ve hiç hoş olmayan bir biçimde arı kovanından geliyora benzer bir vızıltının farkına vardı ama bu ses alçak değildi. Yüksek bir sesti. Ama yok, yüksek demek de hata olurdu. Noemí sesi gayet net biçimde duyabiliyordu. Tıpkı boş bir odada duvarlardan yankılanıp kendine dönen sesi gibi.

Mezarlıkta yaşıyor.

Eve geri dönmesi gerekiyordu. Şu yanda, sağ tarafında kalıyordu ev.

Kapıdan çıktığında zayıf ve ince görünen sis şimdi yoğunlaşmıştı. Noemí sağa mı yoksa sola mı gitmesi gerektiğini çözmeye çalıştı. Yanlış patikayı izleyip de bir dağ aslanına rastlamayı ya da koyuğa yuvarlanmayı istemiyordu hiç.

Mezarlıkta yaşıyor.

Sağ taraf, kesinlikle sağ taraftı. Vızıltı da sağ taraftan geliyordu. Bal ya da yabanarıları. O yanda arılar olsa ne olacaktı ki? Onu sokacak değillerdi ya. Ballarını çalmak üzere kovalarına saldırmayacaktı sonuçta.

Ama o ses. Hiç de hoş gelmiyordu. Tam tersi yöne gitme isteği uyandırıyordu. Vızıldama. Belki de sineklerdi. Bir parça leşin üzerinde şişman bedenleriyle zümrüt yeşili sinekler. Kırmızı renkli ve taze bir et parçası; peki ya neden böyle şeyleri düşünmek zorundaydı? Neden böyle bir eli cebinde, gözlerini kocaman açmış ve gergince dinleyerek dikilmek zorundaydı...

Mezarlığa bakmalısın.

Sol, sola gitmeli. Her ne kadar sis o yanda daha yoğun, bir bulamaç kadar yoğun gibi görünse de.

Derken bir ayağın altında kırılan dal parçasının çatırtısı ve mezarlığın o soğuğunda hoş ve sıcak gelen bir ses duyuldu.

"Gezintiye mi çıktın?" diye sordu Francis.

Balıkçı yaka kazak, lacivert bir palto ve aynı renkte bir şapka vardı üzeride. Sağ elinde bir sepet sallanıyordu. Noemí'ye hep güçsüz gibi görünmüştü ama şimdi, sisin içinde gayet güçlü kuvvetli ve gerçek duruyordu. Bu da Noemí'nin tam aradığı şeydi.

"Ah, seni öpsem yeridir, seni gördüğüme öyle mutlu oldum ki," dedi Noemí neşeyle.

Francis nar gibi kızardı ki pek de yakışık alır cinsten bir hareket olmamıştı ama aynı zamanda samimi ve bir parça da komikti çünkü Noemí'den birkaç yaş büyük olmakla beraber Francis bir erkekti de. Utangaç bakire rolünü oynayacak biri varsa bu Noemí olmalıydı. Ama sonra buralarda Francis'e yanaşacak pek genç kız bulunmadığını anımsadı.

Onu Meksiko'da bir partiye götürse Francis'in ya heyecandan deliye döneceğini yahut da büsbütün taş kesileceğini düşündü; mümkün tek sonuç bu iki uçtan biri olurdu.

"Bunu hak edecek bir şey yaptığımdan pek emin değilim," dedi Francis kelimeleri yarı yutarak.

"Hak ettin elbette. Bu siste neyin nerede olduğunu çıkaramıyorum. Daireler çizdiğimi düşünmeye başlamıştım, yakınlarda içine yuvarlanacağım bir çukur olmamasını umuyor-

dum. Sen bir şeyler görebiliyor musun? Bir de mezarlık kapısının yerini biliyor musun?"

"Elbette biliyorum," dedi Francis. "Aşağı bakarsan hiç de zor değil. Sana yol gösterecek her türden işaret mevcut."

"Sanki gözlerimin üzerine peçe örtülü gibi," dedi Noemí. "Yakınlarda arıların olmasından ve beni sokmalarından da korktum. Bir vızıltı duydum da."

Francis başını sallayıp bakışlarını aşağıya, sepetine çevirdi. Şimdi yanında Francis'le Noemí hoppalığına kavuşmuştu yeniden, meraklı gözlerle inceliyordu adamı.

"Ne taşıyorsun orada?" diye sordu sepeti işaret ederek.

"Mantar topluyordum."

"Mantar mı? Mezarlıkta?"

"Aynen. Her taraf onlarla dolu."

"Salataya katmayı planlamadığın sürece sorun değil," dedi Noemí.

"Bunda yanlış olan ne ki?"

"Ölülerin üzerinde yetişmeleri haricinde hiçbir şey!"

"Ama mantarlar daima ölü bir şeylerin üzerinde yetişir denebilir."

"Bu siste mezarların üzerinde biten mantarları toplamak için etrafta dolandığına inanamıyorum. Kulağa çok vahşi geliyor, ucuz on dokuzuncu yüzyıl romanlarından fırlamış bir beden işgalcisiymişsin gibi."

Catalina buna bayılırdı. O da mezarlıkta mantar avına çıkmıştı muhtemelen. Belki de burada öylece durmuş, rüzgâr saçıyla oynarken özlemle gülümsemişti sadece. Kitaplar, ay ışığı, melodram.

"Ben mi?" diye sordu Francis.

"Evet. Sepetinde bir kurukafa olduğuna bahse varım. Horacio Quiroga'nın hikâyelerinden çıkma bir karaktersin sen. Dur bakayım."

Francis sepetin üzerine kırmızı bir mendil örtmüştü, Noemí'nin mantarlara bakması için bu mendili çekti. Turuncu

renkli, karmaşık kıvrımlarıyla taze, etli mantarlar kadife gibi yumuşacıktı. Noemí küçük bir tanesini işaret ve başparmağı arasına aldı.

"*Cantharellus cibarius*. Epey lezzetlidirler ve mezarlıkta değil, biraz daha ötede yetişirler. Buradan sadece eve dönmek için geçiyordum. Buralılar bu mantara *duraznillos* der. Koklasana."

Noemí başını eğip sepete yaklaştı. "Çok hoş kokuyorlar."

"Bir o kadar da sevimlidirler. Bazı medeniyetlerle mantarlar arasında önemli bir bağ vardır, biliyor muydun? Sizin memleketin Zapotec yerlileri diş ameliyatlarını yaparken insanlara sarhoşluk vererek anestezi etkisi yapan bir mantar verirmiş. Ve Aztekler, onlar da mantarları ilgi çekici bulmuş. Halüsinasyon deneyimi için mantar tüketmişler."

"Teonanácatl," dedi Noemí. "Tanrıları eti."

Francis coşkuyla karşılık verdi. "Mantarlardan anlıyorsun öyleyse?"

"Yo, pek sayılmaz; tarihi olarak diyelim. Vazgeçip de antropolojiyi seçmeden önce tarihçi olmayı düşünüyordum. En azından şimdilik planım bu."

"Anlıyorum. Azteklerin yediği şu minik, kara mantarlardan bulmayı isterdim doğrusu."

"Neden? Bana hiç de o tip bir oğlan gibi gelmedin," dedi Noemí turuncu mantarı ona geri verirken.

"Ne demek istiyorsun?"

"O mantarlar seni sarhoş edip muazzam bir şehvet uyandırır. En azından İspanyol vakanüvisler öyle diyor. Onlardan yiyip de bir randevuya mı gideceksin yoksa?"

"Yok, hayır, onları bunun için istemiyorum," diye hızla cevapladı Francis.

Noemí flört etmeyi severdi ve bunda iyiydi de; Francis'in yanağındaki yeni kızarıklığa bakarak onun bu işte acemi olduğunu söyleyebilirdi ama. Hiç dansa gitmiş miydi acaba? Onu bir eğlence için kasabaya giderken ya da Pachua'daki karanlık

bir sinema salonunda gizli saklı öpüşürken hayal edemiyordu, zaten Pachua Francis'in gidemeyeceği bir mesafedeydi en başta. Kimbilir belki de bu seyahat sona ermeden Noemí onu öper ve Francis de bu hareketle donar kalırdı.

Neden sonra arkadaşlığından keyif aldığı bu genç adama işkence etmek istemediğini fark etti.

"Şaka yapıyorum. Büyükannem Mazatecti, Mazatecler buna benzer mantarları bazı törenlerde kullanır. Şehvetle alakası yok, ayinsel bir durum. Mantarın seni konuşkan yaptığını söylerler. Onlara olan ilgini anlıyorum."

"Vay canına," dedi Francis. "Dünya ne acayip harikalarla dolu, değil mi? Ömrünü ormanlarda, cengellerde arayarak geçirsen dahi doğanın gizemlerinden ancak iki elinin parmağı kadarına rastlarsın."

Sesi çok coşkulu geliyordu ve bir parça komikti. Noemí'nin karakterinde doğacı bir yan olmasa da Francis'in bu tutkusunu yadırgamaktansa coşkusuyla içi kıpırdandı. Böyle konuşurken ne de hayat dolu oluyordu Francis.

"Bütün bitkileri sever misin yoksa botanik ilgin sadece mantarlarla mı sınırlı?"

"Bütün bitkileri severim ve çeşit çeşit çiçek, yaprak, ot ve benzerini kuruturum. Ama mantarlar daha ilginç. Spor baskıları yapıyor, biraz da çiziyorum," dedi Francis memnun bir görünümle.

"Spor baskısı nedir?"

"Mantarın lamellerini bir kâğıda yerleştirip iz çıkarıyorsun. Mantarları ayırt etmeye yarıyor. Bir de botanik çizimler var, çok güzeller. Renkleri öyle çeşitli ki. Ben... belki de..."

"Belki de ne?" diye sordu Noemí, Francis susunca.

Francis sol eliyle kırmızı mendili sıkıca kavradı. "Belki de bir ara baskıları görmek istersin? Öyle çok çekici gelmediğine kuşkum yok tabii ama canın çok çok sıkılırsa biraz kafa dağıtmaya yarayabilir."

"Çok isterim, teşekkürler," dedi Noemí ona yardımcı ola-

rak; Francis bildiği tüm kelimeleri unutmuşçasına mutlak bir sessizlik içine girmişti, saki dilinin ucunda bir şey vardı da diyemiyor gibiydi.

Francis bir yandan kırmızı mendili dikkatle mantarların üzerine örterken Noemí'ye gülümsedi. Onlar konuşurken sis azalmıştı, Noemí mezar taşlarını, ağaçları, çalılıkları görebiliyordu şimdi.

"Nihayet, artık kör değilim," dedi Noemí. "Gün ışığı! Gökyüzü."

"Evet. Yolu kendi başına bulabilirsin," diye karşılık verdi Francis sesinde bir parça hayal kırıklığıyla etrafa bakınarak. "Yine de benimle yol arkadaşlığını biraz daha sürdürebilirsin. İşin yoksa tabii," diye dikkatle ekledi.

Noemí daha birkaç dakika önce mezarlığı terk etmeye epey hevesliydi ama şimdi etraf gayet sakin ve huzurluydu. Sis bile hoş geliyordu göze. O denli ürktüğüne inanamıyordu. Görmüş olduğu o şekil mantar arayarak etrafta gezinen Francis olabilirdi pekâlâ.

"Bir sigara yakayım bari," dedi Noemí ve çevik hareketlerle sigarasını yaktı. Paketi uzatarak teklif ettiyse de Francis başını iki yana salladı.

"Annemin bu konuda seninle konuşacakları var," dedi Francis ciddi bir ifadeyle.

"Sigaranın kötü bir alışkanlık olduğunu mu söyleyecek yine?" diye sordu Noemí başını geri atıp sigarasından bir nefes çekerken. Bunu yapmayı seviyordu. Bu hareket en güzel dış özelliklerinden biri olan uzun, zarif boynunu öne çıkarıyor ve onu bir film yıldızıymış gibi hissettiriyordu. Hugo Duarte ve etrafında dolanan bütün o diğer oğlanlar da bunun çekici bir detay olduğunu düşünüyorlardı kesin.

Kibri vardı, evet. Ama bunun bir günah olduğunu da düşünmüyordu. Doğru pozu verirken Katy Jurado'yu andırırdı biraz, bunun hangi poz olduğunu ve ne zaman yapılması gerektiğini de gayet iyi biliyordu. Ama oyunculuk derslerini bı-

rakmıştı yine de. Bu günlerde Ruth Benedict ya da Margaret Mead olası vardı.

"Belki de. Ailem bazı sağlıklı alışkanlıklarda ısrarcıdır. Sigara yok, kahve yok, yüksek sesli müzik ya da gürültü yok, soğuk duş, kapalı perdeler, nazik sözler ve–"

"Neden?"

"Doruk Mevki'de hep böyle olagelmiştir," dedi Francis rahatça.

"Mezarlık daha yaşam dolu geliyor," dedi Noemí. "Belki de bir mataraya viski doldurup burada, çam ağaçları altında parti yapmalıyız. Ben yoluna duman halkaları üflerim ve birlikte şu halüsinatif mantarları arayıp buluruz. Ve gerçekten de bir şehvet ve azgınlık verdikleri ortaya çıkar, bana kanın kaynarsa da bunu kafama takacak değilim."

Noemí işin şakasındaydı. Herkes bunun şaka olduğunu anlayabilirdi. Ses tonu, bir kadının büyük bir performans sırasında yapacağı türden dramatik bir titreşim taşıyordu. Ama Francis hepsini yanlış anladı, şimdi kızarması geçmiş, yüzü bembeyaz olmuştu.

Francis başını iki yana salladı. "Annem bunu yanlış bulur, ona göre... bu yanlış bir şey..."

Sesi giderek söndü, devam etmesinin bir önemi yoktu gerçi. Bariz bir şekilde iğrenmişti.

Noemí onu fısıltılar eşliğinde annesiyle konuşurken, dudakları *müstehcen* sözcüğünü hecelerken getirdi gözünün önüne; ana oğul başlarını sallayarak mutabık kalıyorlardı. Üstün ve aşağı türler vardı, Noemí ilk kategoride değildi, Doruk Mevki'de yeri yoktu, hor görmek dışında hak ettiği bir şey de yoktu.

"Annenin ne düşündüğü umurumda değil, Francis," dedi Noemí sigarasını atıp iki sinirli ayak darbesiyle ezerken. Çabuk çabuk yürümeye koyuldu. "Geri dönüyorum. İnsanı bunaltıyorsun cidden."

Birkaç adımın ardından durdu ve kollarını göğsünde kavuşturup arkasına döndü.

Francis onu takip etmişti, bayağı da yakınındaydı.

Noemí derin bir nefes aldı. "Beni rahat bırak. Bana yolu göstermene ihtiyacım yok."

Francis eğildi ve Noemí'nin mezarlık kapılarına doğru yaptığı hızlı yürüyüş sırasında yanlışlıkla ezdiği bir mantarı dikkatle yerden aldı. Saten beyazlığındaydı mantar, sapıyla şapkası ayrılmıştı, Francis her iki parçayı da avcunun içinde tutuyordu.

"Yok edici melek," diye mırıldandı Francis.

"Anlayamadım?" diye sordu Noemí kafası karışarak.

"Zehirli bir mantar. Sporlarının izi beyaz çıkar, yenebilir olanlarla arasındaki farkı böyle anlarsın."

Francis mantarı yere bırakıp ayağa dikildi ve pantolonundaki toprağı silkeledi. "Beni gülünç buluyorsundur herhalde," dedi sessizce. "Annesinin eteklerine yapışmış gülünç bir sersem. Haklısın da. Onu kızdıracak hiçbir işe girişmem, ne de Howard Amca'yı. Özellikle de Howard Amca'yı."

Başını kaldırıp Noemí'ye baktı; Noemí fark etti ki adamın gözlerindeki küçümseme ona değil, adamın bizzat kendisineydi. Noemí kendini çok kötü hissetti, Catalina'nın ona, o sivri diline sahip olmadığı zamanlarda insanlarda derin yaralar açmaya muktedir olduğunu söylediği geldi aklına.

Bütün o zekâna karşın bazen çok düşüncesiz oluyorsun, demişti Catalina. Ne kadar da haklıydı. Francis ona hiçbir zalimce söz söylemediği hâlde Noemí aklından hikâyeler uyduruyordu işte.

"Hayır. Özür dilerim, Francis. Aptal olan benim, saray soytarısıyım resmen," dedi Noemí kelimelerini nazikçe sıralamaya çalışarak; Francis'in, kötü bir niyeti olmadığını, bu saçma muhabbete gülüp geçebileceğini düşünmesini bekleyerek.

Francis yavaşça başını yukarı aşağı salladı ama ikna olmuşa benzemiyordu pek. Noemí elini uzatıp adamın mantar toplarken kirlenmiş parmaklarına dokundu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi bu defa ciddiyetsiz hiçbir tavra yer vermeden.

Francis ona derin bir ciddiyetle bakıp Noemí'nin elini sıkıca tuttu ve onu yakınına almak istermiş gibi hafifçe çekti. Ama Noemí'yi hızlıca bırakıp geri çekildi ve sepetinin üzerinde duran kırmızı mendili alıp ona uzattı.

"Korkarım seni kirlettim," dedi Francis.

"Evet" –Noemí toprağa bulanmış eline baktı– "sanırım öyle yaptın."

Noemí mendille elini silip Francis'e geri uzattı. Francis de mendili bir cebine tıkıp sepeti yere bıraktı.

"Geri dönmelisin," dedi başka yana bakarak. "Benim mantar toplamaya devam etmem gerek."

Noemí onun gerçeği söylediğinden emin olamıyordu, belki de halen kızgındı ve Noemí'nin gitmesini istiyordu sadece. Ona darıldığı için Francis'i suçlayamazdı. "Pekâlâ. Sisin seni yutmasına izin verme sakın," dedi Noemí.

Hızla mezarlık kapılarına varıp açtı. Omzundan geriye bakınca biraz uzakta bir şekil gördü, sepetiyle Francis, sisin dolanan burgaçları bu görüntüyü silikleştiriyordu. Evet, mezarlıkta daha önce gözüne çarpan o şekil Francis olmalıydı; yine de bir şekilde o olması mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Belki de değişik türden bir yok edici melektir, diye geçirdi aklından Noemí ve hemen bu tuhaf, ürkütücü fikri reddetti. Cidden, bugün nesi vardı böyle?

Ayak izlerini takip ederek Doruk Mevki'ye geri döndü. Mutfağa girdiğinde Charles'ı eski bir süpürgeyle yeri süpürürken buldu. Noemí selam niyetine gülümsediği sırada Florence içeri girdi. Florence'in üzerinde gri bir elbiseyle çift kat inci kolye vardı ve saçını tepesinde toplamıştı. Noemí'yle bakışları karşılaştığında ellerini birbirine çarptı.

"Nihayet geldiniz. Nerelerdeydiniz? Sizi arıyordum." Florence yüzünü buruşturarak onu süzdü. "İçeriye çamur taşıyorsunuz. Çıkarın şu ayakkabıları."

"Özür dilerim," dedi Noemí toprak ve çimene bulanmış yüksek topuklularına bakarak. Ayakkabılarını çıkarıp eline aldı.

"Charles, şunları al ve temizle," diye adama emretti Florence.

"Ben yapabilirim. Sorun değil."

"Bırakın alsın."

Charles süpürgeyi bir kenara bırakıp Noemí'ye yaklaşarak elini uzattı. "Bayan," dedi, sadece tek kelime.

"Ah," diye karşılık verdi Noemí ve ayakkabıları uzattı. Charles ayakkabıları ve bir rafın üzerinde duran fırçayı alıp odanın köşesindeki tabureye oturarak yüksek topuklardaki toprağı fırçalamaya başladı.

"Kuzeniniz sizi soruyor," dedi Florence.

"O iyi mi?" diye sordu Noemí hemen endişeye kapılarak.

"Gayet iyi. Canı sıkıldı ve sizinle sohbet etmek istedi."

"Hemen üst kata çıkayım," dedi Noemí çoraplı ayakları soğuk zeminde hızla hareket ederken.

"Buna gerek yok," dedi Florence. "Şu an biraz uzanıyor."

Noemí şimdiden koridora varmıştı. Dönüp ona yaklaşmakta olan ve omuzlarını silken Florence'e baktı. "Belki de daha sonra gitmelisiniz?"

"Evet, sonra giderim," dedi Noemí, kederli ve Catalina onu sorduğu sırada burada olmayışından ötürü bir parça kötü hissederek.

10

Sabahları Noemí'nin kahvaltısını tepsiyle getirmek üzere ya Florence ya da hizmetçi kızlardan biri gelirdi. Noemí hizmetçi kızlarla konuşmayı denediyse de kızlar evet efendim, hayır efendim gibi ters cevaplar vermek dışında ağızlarını açmıyorlardı. Bu bir yana, Doruk Mevki'deki herhangi bir çalışanla –Lizzie, Charles ya da üç hizmetlinin en büyüğü Marie– karşılaştığında bile bu insanlar, sanki Noemí aslında yokmuş gibi başlarını yana eğip yürümeye devam ediyorlardı.

Çekili perdeleriyle ev öyle sessiz sakindi ki kurşunla dokunmuş bir kumaş gibiydi âdeta. Her şey ağırdı, hava bile, bir de küflü bir koku sarmıştı her yanı. İnsanın alçak sesle ve diz çökerek konuşmasını gerektiren bir tapınak, bir kilise gibi geliyordu burası; Noemí'ye göre hizmetliler de bu ortama uyum sağlamış, merdivenlerden ayakuçlarında, sessizlik yemini etmiş gönülsüz rahibeler misali geçip gidiyorlardı.

Gelgelelim o sabah, Mary ya da Florence'in kapıyı tek bir kez tıklatıp içeri girerek tepsiyi masaya bırakmaları rutini bozuldu. Kapı üç kez vuruldu, üç hafif tıkırtı geldi. İçeri giren kimse olmadı ve kapı tekrar vurulunca Noemí kapıyı açıp kahvaltı tepsisini taşıyan Francis'le karşılaştı.

"Günaydın," dedi Francis.

Gelişi onu hayli şaşırtmıştı. Noemí gülümsedi. "Merhaba. Bu sabah çalışanlar yetişemedi herhalde?"

"Büyük Amca Howard'ın yanında işi olduğundan anneme bunu getirmesinde yardım teklif ettim. Howard Amca'nın bacağına dün gece ağrı girdi, böyle olduğunda tadı kaçar. Bunu nereye koyayım?"

"Şuraya," dedi Noemí yana çekilip masayı işaret ederek.

Francis tepsiyi dikkatle elinden bıraktı. Sonrasında ellerini cebine atıp boğazını temizledi.

"Şu spor baskılarını bugün görmekle ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyordum. Eğer yapacak daha iyi bir işin yoksa tam sırası."

Noemí bunun, Francis'ten onu arabayla kasabaya bırakmasını rica etmek için bulunmaz fırsat olduğunu düşündü. Biraz sosyalleştikten sonra Francis kesin her istediğini kabul ederdi. Noemí'nin kasabaya gitmesi gerekiyordu.

"Sekreterime sorayım bir. Ajandam dolup taşıyor da," diye cevap verdi Noemí arsızlık ederek.

Francis gülümsedi. "Kütüphanede buluşalım mı? Ne desek, bir saate?"

"Çok güzel."

Kütüphaneye yaptığı bu seyahat, insan içine karışmaya en yakın şeydi ve hayli coşkulu bir sosyal varlık olan Noemí'yi canlandırmıştı. Noemí üzerine kare yakalı, puantiyeli bir elbise geçirdi. Elbisenin üzerinde çok iyi giden bolero ceketini nereye koyduğunu bilmiyordu ve şüphe yoktu ki bu elbiseye beyaz eldivenler eşlik etmeliydi ama bulundukları yer belliydi sonuçta, göze batıp da sosyete sayfalarına çıkacak türden bir gaf olmazdı yoklukları.

Saçlarını fırçalarken şehirdekilerin neyle meşgul olduğu sorusu geldi aklına. Abisinin kırık ayağıyla halen bir bebek gibi davrandığına şüphe yoktu, Roberta da her zaman yaptığı üzere arkadaş çevrelerinde bulunan herkesin psikoanalizi-

ni yapmakla meşguldü kesin, Hugo Duarte'nin ise resital ve partilere götürmek için yeni bir kız bulduğundan emindi. Bu düşünce Noemí'yi bir an için rahatsız etti. Gerçeği itiraf etmek gerekirse Hugo iyi bir dansçı ve de sosyal ortamlarda yakışık alan bir arkadaştı.

Merdivenleri inerken, Doruk Mevki'de gerçekleşecek bir parti fikriyle neşelendi. Müzik olmayacaktı elbette. Dans sessizlik içinde edilmeli ve herkes cenazeye katılıyormuş gibi grisiyah giyinmeliydi.

Kütüphaneye açılan koridor, ikinci kattaki gibi tablolar yerine Doyle'ların fotoğraflarıyla donatılmıştı. Yine de fotoğrafları görmesi hayli zordu çünkü koridor yarı karanlık bırakılmıştı. Doğru düzgün görebilmek için fotoğraflara fener ya da mum ışığı tutması gerekirdi. Noemí'nin aklına bir fikir geldi. Kütüphaneye, ardından ofise girip perdeleri kenara çekti. Odaların açık kapılarından içeri süzülen ışık koridor duvarına vurup fotoğrafları inceleyebilmesine fırsat verdi.

Florence, Virgil ve Francis'in yüzlerinden izler taşıyor olsalar da tanıdık gelmeyen bütün o tuhaf yüzleri inceledi. Howard Doyle'un şöminesi üzerinde asılı tabloda verdiğine pek benzer bir pozda duran Alice'i ve genç, yüzünde kırışık bulunmayan Howard Doyle'u tanıyabildi.

Çerçevesi içinden kocaman gözleriyle Noemí'yi izleyen, elleri kucağında sıkıca kavuşturmuş, sarı saçlarını başının tepesinde bağlamış bir kadın vardı. Noemí'nin yaşlarında gösteriyordu; ya bundan ya da dudaklarının incitilmiş, kederli bükülüşünden, Noemí fotoğrafa yaklaşıp parmaklarını yüzeyinde gezdirdi.

"Umarım seni bekletmemişimdir," dedi Francis bir kolunun altında tahta bir kutu, ötekinde bir kitapla yaklaşırken.

"Yo, hiç de değil," dedi Noemí. "Buradakinin kim olduğunu biliyor musun?"

Francis, Noemí'nin gösterdiği fotoğrafa baktı. Sonra boğazını temizledi. "Bu... bu, kuzenim Ruth."

"Onu duymuştum."

Noemí daha önce bir katilin yüzüne bakmamıştı hiç, adli haberler için gazeteleri tarama âdeti yoktu. Virgil'in, kusurlarına yenilen insanlar ve bu doğalarının nasıl da yüzlerine vurduğu üzerine söyledikleri geldi aklına. Ancak bu fotoğraftaki kadın basbayağı huzursuz görünüyordu, cani değil.

"Onun hakkında ne duydun?" diye sordu Francis.

"Birkaç kişiyi ve kendini öldürmüş."

Noemí başını fotoğraftan kaldırıp Francis'e döndü. Francis tahta kutuyu yere koymuştu, ifadesi soğuktu.

"Kuzeni Michael."

Francis, göğsünde bir saat zinciri parıldayan, saçları düzgünce ayrılmış, sol elinde bir çift eldiven tutan, sepya tonlu fotoğrafta gözlerinin rengi neredeyse tümden yitip gitmiş, filinta gibi bir oğlanı işaret ediyordu.

Ardından da tıpkı Agnes'e benzeyen Alice'in fotoğrafını işaret etti. "Annesi."

Francis'in eli iki fotoğraf arasında gidip geldi; biri sarı saçları geriye taranmış bir kadın, diğeri ise koyu renk ceketli bir adamınki. "Dorothy ve Leland. Yengesi ve amcası, büyükannemle büyükbabam."

Ardından sessizleşti. Söylenecek bir şey kalmamıştı; ölülerin duası edilmişti bir kere. Michael, Alice, Dorothy, Leland ve Ruth, hepsi de seçkin bir mozoledeki toz ve örümcek ağı tutmuş tabutlarında yatıyorlardı. Müziksiz, cenaze kıyafetleri içindeki parti fikri şimdi fazlasıyla marazi ve de münasip görünüyordu.

"Bunu neden yaptı?"

"Bunlar olduğunda ben henüz doğmamıştım," dedi Francis hemen, başını öte yana çevirerek.

"Tabii, sana anlatmışlardır, muhakkak bir–"

"Dedim ya, o zaman daha doğmamıştım. Kimbilir? Bu yer insanı delirtebilir," dedi Francis kızgınlıkla.

Soluk duvar kâğıtları ve yaldızlı çerçevelerle dolu bu ses-

siz mekânda sesi gürültülü çıkmıştı; bu ses duvarlardan sekip onlara dönmüş, keskinliğiyle derilerini kesip atmış, âdeta patlamıştı. Bu akustik etkiyle Noemí ürperdi, Francis de etkilenmişe benziyordu. Sanki kendini küçültmek istermişçesine omuzlarını kamburlaştırıp büzüldü.

"Özür dilerim. Sesimi böyle yükseltmemeliydim. Burada ses ötelere taşınır, bense büyük kabalık ettim."

"Hayır, kabalık eden bendim. Böyle bir şey hakkında konuşmak istememeni anlayabiliyorum."

"Başka bir zaman anlatırım sana belki," dedi Francis.

Sesi şimdi kadife kadar yumuşaktı, böylece etraflarında yeniden sessizlik hâkim oldu. Noemí, silah seslerinin de tıpkı Francis'inki gibi birden gümleyip ardında yankılar bıraktığını ve yerini yumuşacık bir sükûnete bıraktığını geçirdi aklından.

Şeytani bir aklın var, Noemí, diye azarladı kendini. *Rüyanda korkunç şeyler görmene şaşmamalı.*

"Tabii. Peki, bahsettiğin şu baskıları yanında getirdin mi?" dedi Francis'e çünkü daha fazla bu zulümden bahsetmek istemiyordu.

Kütüphaneye geçtiler, Francis kutuda sakladığı hazinelerini Noemí'nin önüne masaya serdi. Üzerlerinde kahverengi, siyah ya da morumsu lekeler bulunan kâğıtlardı bunlar. Noemí'ye, –Jung'a küfürler savuran arkadaşı– Roberta'nın gösterdiği Rorschach çizimlerini hatırlatmışlardı. Bunlar daha sahici şeylerdi; belirlenmiş öznel anlamlar barındırmıyorlardı. Bu baskılar, bir karatahtaya yazılmış kendi ismi kadar bariz bir hikâye anlatıyordu.

Francis bir kitabın sayfaları arasında güzelce kuruttuğu bitkilerini de gösterdi. Eğreltiotları, güller, papatyalar kurutulup Noemí'nin sefil yazısını utandıracak mükemmellikte bir elyazısıyla kataloglanmışlardı. Noemí başrahibelerinin, zarifliği ve düzenli karakteriyle Francis'e tapacağını geçirdi aklından.

Okulundaki rahibelerin ona bayılacağını söyleyerek Francis'e de bundan bahsetti.

"Ben hep 'Kutsal Ruh'a inanıyorum,' da takılırdım," dedi Noemí. "Sembollerini hatırlayamazdım bir türlü. Kumru vardı, belki bir de bulut ve kutsal su ve ah, gerisini unuttum."

"Dokunduğu her şeyi dönüştüren ateş," dedi Francis yardımcı olarak.

"Demiştim, rahibeler sana bayılırdı."

"Eminim seni de sevmişlerdir."

"Hayır. Herkes beni yeterince sevdiğini *söylüyor* ama bu zorunluluk icabı. Kimse Noemí Taboada'dan nefret ettiğini beyan etmez. Kanepe kemirirken böyle bir şey yapmak açık bir hıyanet olurdu. Bu tip şeyleri fuayede fısıldaşmak gerek."

"Meksiko'daki partilerinde tüm zamanını insanların seni sevmediğini düşünerek mi geçiriyorsun öyleyse?"

"Vaktimi kaliteli şampanya içerek tüketiyorum, tatlı çocuk," dedi Noemí.

"Elbette." Francis kıkırdayarak masaya eğilip spor baskılarını inceledi. "Etkileyici bir hayatın olmalı."

"Bunu bilemem. Ama iyi vakit geçiriyorum sanırım."

"Partiler haricinde ne yaparsın?"

"Eh, üniversiteye devam ediyorum, bu da günlerimin çoğunu alıp götürüyor. Ama sen boş vaktimde ne yaptığımı soruyorsun? Müzikten hoşlanırım. Sık sık filarmoni biletim olur. Chaves Revueltas, Lara, dinleyecek o kadar çok iyi müzik var ki. Azıcık piyano da çalarım."

"Çalabiliyor musun, gerçekten mi?" diye sordu Francis şaşırmış bir ifadeyle. "Bu müthiş."

"Filarmoniyle *beraber* çalmıyorum tabii."

"Evet, yine de kulağa etkileyici geliyor."

"Hiç de değil. Çok sıkıcı. Tüm o gamlar, doğru notayı bulmayı denemekle geçen onca sene. Çok sıkıcıyım!" diye açıkladı Noemí elinden geldiğince. Kabalık etmekten ziyade coşkulu görünmeye çabalayarak.

"Öyle değilsin. Hiç de değil," diyerek onu teselli etti Francis hızla.

"Böyle dememelisin. Bu şekilde değil. Fazla dürüst görünüyorsun. Hiçbir şey bilmez misin sen?" diye sordu Noemí.

Francis özür dilemek istermişçesine omuzlarını silkti, Noemí'nin hararetini yakalayamamıştı. Çekingen ve biraz da tuhaftı. Ama Noemí tanıdığı o gözü pek oğlanlara olan sevgisinden daha farklı bir şekilde hoşlanmıştı ondan; güzel dans ettiği ve Pedro Infante'ye benzediği için aralarında en fazla hoşlandığı kişi olan Hugo Duarte'den daha farklı bir şekilde. Daha candan, daha hakiki bir sevgiydi bu.

"Beni şımarık buluyorsundur sen şimdi," dedi Noemí dertli bir sesle çünkü Francis ondan hoşlansın istiyordu ve gösteriş icabı da değildi bu isteği.

"Hiç de değil," diye yanıt verdi masaya uzanmış, spor baskılarıyla oyalanan Francis insanı yatıştıran bir dürüstlükle.

Noemí kollarını masaya koyup gülümseyerek Francis'le bakışları hizalanıncaya dek öne eğildi. Bakıştılar.

"Senden bir iyilik istesem ne dersin acaba," dedi Noemí kafasını kurcalayan soruyu seslendirmek için.

"Neymiş?"

"Yarın kasabaya gitmek istiyorum ama annen arabayı alamayacağımı söyledi. Düşündüm ki sen beni götürüp, nasıl desem, birkaç saat sonra alabilirsin."

"Seni kasabaya götürmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Francis bakışlarını kaçırdı. "Annem bununla yetinmeyecektir. Sana bir şaperon gerektiğini söyleyecektir."

"Bana *sen* mi şaperonluk edeceksin?" diye sordu Noemí. "Ben çocuk değilim."

"Biliyorum."

Francis yavaşça masanın etrafından dolanıp Noemí'nin yakınında durdu ve eğilerek, sergilenen bitki örneğini inceledi. Parmakları bir eğreltiotunun üzerinde hafifçe gezindi.

"Sana göz kulak olmamı istediler," dedi sesini alçaltarak. "Pervasız olduğunu söylüyorlar."

"Sanırım sen de aynı fikirdesin ve bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun," diye karşılık verdi Noemí alayla.

"Pervasızlık edebileceğini düşünüyorum. Ama belki bu defalığına umursamayabilirim," dedi Francis nerdeyse fısıltı sayılacak bir sesle, başını da sırrını saklamak çabasıyla olabildiğince eğmişti. "Yarın erkenden yola çıkmalıyız, sekiz gibi, onlar uyanıp da odalarından çıkmadan önce. Bir de gideceğimizi kimseye söyleme."

"Söylemem. Teşekkür ederim."

"Ne demek," karşılığını veren Francis, Noemí'ye bakmak üzere başını çevirdi.

Bu defa bakışı bir dakikadan daha fazla Noemí'ye takılı kaldı, ürkmüştü, gerileyip masayı dolanarak eski yerine gitti. Bütün bedeniyle gerilmişti.

Taze ve kanayan bir kalp, diye düşündü Noemí ve bir anda gözünün önünde belirdi bu görüntü. Lotería kartlarındaki gibi kanlı, bütün damar ve arterleriyle, parlak kızıla kesmiş, anatomik bir kalp. Nasıl diyorlardı? Beni özleme, sevdiceğim, otobüsle döneceğim. Evet, kuzenleriyle Lotería oynayarak geçirdiği bir dolu öğle sonrası olmuştu, oynarken de her kartın o bilindik şiirlerini okur, öyle bahis koyarlardı.

Beni özleme, sevdiceğim.

Kasabada Lotería kartlarından bulabilir miydi? Catalina'yla birlikte vakit geçirecek bir etkinlik olurdu. Daha önceden yaptıkları, güzel günlerin hatırasını uyandıracak bir şey.

Kütüphane kapısı açıldı ve temizlik kovası taşıyan Lizzie peşinde, Florence içeri girdi. Florence'in bakışları odada gezindi, Noemí'ye şöyle bir bakıp oğlunun üzerinde asılı kaldı.

"Anne. Bugün kütüphaneyi temizleyeceğini bilmiyordum," dedi Francis hızla doğrulup ellerini cebine atarak.

"Nasıl olduğunu biliyorsun, Francis. Etrafa dikkat etmezsek her şey dökülür gider. Her ne kadar kimileri aylaklık etse de diğerleri görevlerini sürdürmek zorunda."

"Evet, elbette," dedi Francis eşyalarını toplamaya koyularak.

"Siz temizlikle meşgulken seve seve Catalina'ya göz kulak olabilirim," diye önerdi Noemí.

"Catalina dinleniyor. Mary yanında zaten. Size ihtiyaç yok."

"Yine de işe yarar bir şeyler yapabilirim, dediğiniz gibi," diye devam etti Noemí meydan okuyarak. Florence'in, hiçbir şey yapmadığı şikâyetlerine katlanacak değildi.

"Beni takip edin."

Noemí kütüphaneden çıkmadan omzu üzerinden bakıp Francis'e gülümsedi. Florence onu yemek odasına götürüp gümüşle dolu büfeleri işaret etti.

"Bu parçalarla ilgilenmiştiniz. Onları cilalarsınız da o zaman."

Doyle'ların gümüş koleksiyonu insanı şoke edecek türdendi; tozlu ve matlaşmış camın ardında tepsiler, çay takımları, kâseler ve de şamdanlarla dolu raflar uzanıyordu. İnsan tek başına tüm bunların üstesinden gelemezdi ama Noemí kendini bu kadına kanıtlamayı kafasına koymuştu bir kere.

"Bana bir bezle biraz cila verirseniz yaparım tabii."

Yemek odası hayli karanlık olduğundan Noemí ne yaptığını görebilmek adına birkaç lamba ve mum yaktı. Sonra da bezi sırlı asma ve çiçeklerin üzerinde gezdirip her bir çatlak ve her bir kıvrımı cilalamak üzere özenle işine koyuldu. Bir şekerlik onu fazlasıyla zorlasa da geri kalanında idare etti.

Florence döndüğünde birçok gümüş parça masanın üzerinde parıldıyordu. Noemí dikkatle, stilize mantar biçimli bir çift süslü kupadan birini cilalıyordu. Kupaların tabanı minik yapraklar ve hatta bir böcekle süslenmişti. Francis bunların gerçek mantarlara benzer olup olmadıklarını, hangi tür olduklarını söyleyebilirdi belki.

Florence kapıda dikilip Noemí'yi izledi. "Pek hamaratmışsınız."

"Günümdeysem arı gibiyimdir," diye yanıtladı Noemí.

Florence masaya yanaşıp elini Noemí'nin cilaladığı parçaların üzerinde gezdirdi. Bir kupa seçip eline alarak inceledi. "Bu işle takdirimi kazanmayı bekliyorsunuz sanırım. Ama hemen olacak iş değil."

"Saygınızı, evet. Ama takdirinizi beklemiyorum."

"Saygıma neden ihtiyacınız var ki?"

"Yok."

Florence kupayı masaya bırakıp ellerini birbirine vurdu, bakışları metal objeler üzerinde hayranlık hatta neredeyse saygıyla dolandı. Noemí bu kadar fazla sayıda parıltılı varlığın sergilenişinde karşı konulmaz bir şey olduğunu kabul etmeliydi kuşkusuz ama hepsinin saklanmış, tozlanmış, unutulmuş olması da yazıktı. Kullanmadığınız sürece dağ kadar gümüşünüz olmasının ne faydası vardı? Peki ya kasabadaki insanlar, ellerinde avuçlarında bir şeyleri yoktu. Kilitli vitrinlerde gümüş saklamıyorlardı.

"Bunları çoğu bizim madenlerimizden çıkan gümüşle yapıldı," dedi Florence. "Madenimizin ne kadar gümüş ürettiği konusunda fikriniz var mı? Tanrım, baş döndürücüydü! Amcam gümüşü karanlıklardan kazıyıp almak için bütün ekipmana, bütün bilgiye sahipti. Doyle ismi önemli bir isimdir. Kuzeninizin, ailemizin bir parçası olmakla ne kadar da şanslı olduğunu fark ettiğini sanmam. Bir Doyle olmak insana *çok şey katar*."

Noemí koridordaki eskimiş fotoğrafları ve tozlu köşelerinde harabeye dönmüş ev halkını düşündü. Ve bu kadın, Doyle olmanın insana çok şey kattığını söylüyordu bir de? Bu, Catalina'nın Doruk Mevki'ye gelmeden önce bir hiç olduğu anlamına mı geliyordu? Noemí de talihsiz, kişiliksiz bir hiç kimseler topluluğunun içinden mi çıkmıştı yani?

Florence, Noemí'nin yüzündeki kuşkulu ifadeyi sezmiş olacak ki gözlerini genç kadınınkilere dikti. "Oğlumla ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu kadın ansızın, ellerini tekrar birbirine çarparak. "Biraz önce, kütüphanedeyken. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Spor baskıları."

"Bu kadar mı?"

"Şey, hepsini hatırlamıyorum. Ama düşününce, evet, spor baskıları."

"Şehirden bahsetmişsinizdir belki de."

"Bir ara bahsettik."

Howard ona bir böceği anımsatıyorsa Florence de bir sineği yutmaya hazırlanan şu böcekçil bitkileri andırıyordu. Noemí'nin abisi eskiden bir Venüs sinekkapanı almıştı. Bitki henüz çocuk olan Noemí'yi korkutmuştu.

"Oğlumun aklına bir şeyler sokmayın. Bu ona sadece acı verir. Francis burada hâlinden memnun. Partileri, müziği, içkiyi ve Meksiko'yu anlatmak için seçeceğiniz başka türlü havailikleri duymasına lüzum yok."

"Onunla emrettiğiniz önceden kararlaştırılmış konuları konuştuğuma emin olurum. Belki de dünya küresindeki bütün şehirleri siler, sanki hiç yokmuşlar gibi davranırız," yanıtını verdi Noemí çünkü her ne kadar Florence aşağılar bir şekilde konuşuyorduysa da bebek gibi bir köşeye sinmeye niyeti yoktu.

"Çok küstahsınız," dedi Florence. "Ve sırf amcam sizin güzel bir yüze sahip olduğunuzu düşünüyor diye kendinizce özel güçleriniz olduğunuzu sanıyorsunuz. Ama özel güç falan hikâye. Sorumluluk bu."

Florence masaya eğilip büyük, kenarları stilize çiçek taçlarıyla işli, dikdörtgen bir servis tepsisini inceledi. Florence'in yüzü gümüş yüzeyde uzatılmış, deforme bir şekilde yansıyordu. Tepsinin kenarından parmağını geçirip çiçeklere dokundu.

"Gençken dışarıdaki dünyanın umutla ve harikalarla dolu olduğunu düşünürdüm. Hatta bir süreliğine bu dünyaya açılıp gösterişli bir genç adamla tanışmıştım. Beni alacağını, böylece her şeyi, beni değiştireceğini sanmıştım," dedi Florence ve yüzü çok kısa bir anlığına da olsa yumuşadı. "Ancak doğamızı inkâr etmenin mümkünü yok. Ben Doruk Mevki'de yaşayıp

ölmeye yazgılıyım. Bırakın Francis de öyle kalsın. Bu hayattan payına düşene razı o. Böylesi çok daha kolay."

Florence mavi gözlerini Noemí'ye kenetledi. "Gümüşleri kaldıracağım, başka yardıma gerek yok," dedi aniden konuşmalarını sonlandırarak.

Noemí odasına geri döndü. Catalina'nın anlattığı peri masallarını anımsadı. Vakti zamanında bir kulede yaşayan bir prenses varmış, o vakitler prensin biri bu prensesi kuleden kurtarmış. Noemí yatağına oturdu ve asla bozulamayan büyülerin de var olduğunu düşündü.

11

Noemí onu çağıran, âdeta davul gibi atan bir kalp gümbürtüsüne uyandı.

Sesin gizlendiği yeri aramak üzere dikkatlice odasından dışarı süzüldü. Elini duvara dayadığı vakit avucunun altında hissediyordu bu kalp atışını; duvar kâğıdının gerilmiş bir kas misali kayganlaştığını ve ayaklarının altında zeminin ıslanıp yumuşadığını hissediyordu. Bir yaraydı. Üzerinde yürüdüğü, kocaman bir yaraydı ve duvarlarda da başka yaralar vardı. Duvar kâğıdı yer yer dökülüyor ve tuğla duvar yahut ahşap döşemeyi değil de hastalıklı organları seriyordu göz önüne. Bilinmez bir ifratla tıkanmış damar ve arterleri.

Kalp atışını ve halıdaki kızıl izi takip etti. Bir kesik gibiydi iz. Kızıl bir çizgiydi. Kandan bir çizgi. Derken koridorun ortasında durdu ve gözünü dikmiş ona bakan kadını gördü.

Ruth'tu bu, fotoğraftaki kız. Beyaz bir gecelik giymiş, saçlarında altın rengi bir hale, kanı çekilmiş yüzüyle Ruth. Bu evin karanlıkları içinde incecik, ak mermerden bir sütun. Ruth ellerinde bir tüfek, doğrudan Noemí'ye bakıyordu.

Birlikte, yan yana yürümeye başladılar. Hareketleri mükemmelen uyum içindeydi; hatta solukları dahi birdi. Ruth bir tutam saçı yüzünden çekti, Noemí de saçını geriye attı.

Etraflarındaki duvar, adımlarına az çok rehberlik edecek loş bir fosfor aydınlığıyla ışıldıyordu ve ayaklarının altındaki halı sünger gibi yumuşaktı. Noemí aynı zamanda duvardaki izlerin de farkındaydı – duvarlar ettendi. Ev âdeta çürümüş bir meyveymiş gibi tüylü mantarlardan izler vardı duvarda.

Kalp atışı hızlandı.

İnildiyor, irkiliyor, kan pompalıyordu ve öyle gürültüyle atıyordu ki Noemí bu sesle sağır olacağını düşündü.

Ruth bir kapıyı araladı. Noemí dişlerini gıcırdattı çünkü sesin kaynağı buradaydı, atan kalp içerideydi.

Kapı tamamen açılınca Noemí yatakta bir adam gördü. Ama gerçek bir adam değildi bu. Sanki boğulmuş da su yüzeyine çıkmışçasına şişmiş bir adam görünümündeydi, beyaz teni mavi damarlarla çizgi çizgiydi ve bacakları, elleri, karnı tümörlerle bezenmişti. Bir çıbandı, bir adam değil; yaşayan, soluk alıp veren bir çıban. Göğsü inip kalkıyordu.

Hayatta olması mümkün değildi lakin adam hayattaydı ve Ruth kapıyı açtığında yatağında doğrulup onu kucaklamak istermişçesine kollarını açtı kıza. Noemí kapı eşiğinde kaldıysa da Ruth yatağa yanaştı.

Kız yatağın ayakucunda durmuş ona bakarken adam ellerini uzattı, hevesli parmakları kıpır kıpırdı.

Ruth tüfeğini doğrulturken Noemí başını öte yana çevirdi. Bunu görmek istemiyordu. Gelgelelim başını çevirmiş olsa dahi tüfeğin dehşetli sesini, adamın boğuk çığlığını takiben çıkan gırtlaktan gelen iniltiyi duydu.

Ölmüş olmalı, diye düşündü. *Ölmüştür.*

Noemí yanından geçip şimdi koridorda dikilmekte olan Ruth'a baktı, genç kadın da Noemí'ye dikti gözlerini.

"Pişman değilim," dedi Ruth ve namluyu çenesine dayayıp tetiği çekti.

Her yer kana bulanmış, koyu lekeler duvara saçılmıştı. Noemí, Ruth'un düşüşünü, bedeninin bir çiçek sapı misali katlanışını seyretti. Nasıl olduysa bu intihar Noemí'yi sarsma-

mıştı. Olayların doğal akışının böyle olması gerektiğini hissetmişti; rahatlamıştı, hatta gülümsemeyi düşündü.

Ancak koridorun sonunda dikilmiş, onu izleyen simayı gördüğünde gülümsemesi yüzünde donup kalıverdi. Altın rengi bir seraptı, yüzü bulanık görünen şu kadındı, bütün bedeni sıvı gibi dalgalanıyor, korkunç bir çığlık atacakmış gibi kocaman açtığı ağzıyla –ki aslında bir ağzı yoktu– Noemí'ye doğru koşturuyordu. Noemí'yi canlı canlı yiyecekti sanki.

Artık Noemí korkuyordu, dehşete düşmüştü, korunmak için çaresizce ellerini kaldırdı...

Elini sıkıca tutan bir el Noemí'yi olduğu yerde sıçrattı.

"Noemí," diye seslendi Virgil. Noemí neler olduğunu anlamayı deneyerek hızla ardına baktı, sonra yine Virgil'e döndü.

Bir koridorun ortasında dikiliyordu, Virgil de sağ elinde bir yağ lambası, hemen önünde duruyordu. Uzun, işlemeli bir lambaydı bu, camı bulanık bir yeşil renkteydi.

Noemí tek kelime edemez hâlde Virgil'e bakıyordu. Daha bir iki saniye öncesinde altın renkli bir varlık duruyordu orada ama şimdi gitmişti! Gitmişti ve onun yerinde şimdi altın sarmaşıklarla işli kaliteli kadife kumaştan bir robdöşambrla Virgil dikiliyordu.

Noemí'nin üzerinde geceliği vardı. Şifon takımının bir parçası olmalıydı bu ama yeleğini giymemişti. Kolları çıplaktı. Kendini çıplak hissediyordu ve üşümüştü. Kollarını ovuşturdu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Noemí," diye tekrarladı Virgil, ismi adamın dudaklarında öyle pürüzsüz bir hâl alıyordu ki ipektendi âdeta. "Uykunda yürüyordun. İnsan bir uyurgezeri uyandırmamalı. Uyuyan kişinin büyük bir şok yaşayabileceğini söylerler. Ama kendini incitmenden korktum. Korkuttum mu seni?"

Noemí bu soruyu anlamamıştı. Virgil'in dediklerini kavraması biraz vaktini aldı.

Sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Olacak iş değil. Yıllardır yapmamıştım bunu. Çocukluğumdan beridir."

"Belki yapıyordun da farkında değildin."

"Fark ederdim."

"Seni birkaç dakikadır takip ediyor, sarsıp uyandırsam mı yoksa bıraksam mı karar vermeye çalışıyordum."

"Uyurgezerlik değildi bu."

"Öyleyse ben yanılmış olmalıyım, sen de sadece karanlıkta yürüyordun heralde," dedi Virgil sakince.

Tanrım, geceliği içinde dikilmiş, aval aval Virgil'e bakarken nasıl da aptal gibi hissediyordu kendini. Onunla tartışmaya niyetli değildi; bunun bir anlamı yoktu. Virgil haklıydı, dahası Noemí odasına dönmeyi öyle çok istiyordu ki. Bu koridor nasıl da karanlık ve soğuktu böyle; zar zor görebiliyordu etrafını. Cehennemin dibinde olduklarına inanabilirdi pekâlâ.

Kâbusunda resmen oradaydılar sonuçta, değil mi? Hayır. Organlardan oluşan bir mağaraydı orası. Etten duvarları vardı. Gördüğü, bildiği buydu. Şimdi duvara dokunmayı denese elinin altında ufalanıp gidebilirdi. Elini saçından geçirdi.

"Peki. Belki de uyurgezerim. Ama–"

Derken alçak perdeden ama inkâr edilemez şiddetteki sesi duydu, tıpkı rüyasındaki gibi derinden gelen bir inildeme. Bu Noemí'yi havaya, geriye sıçrattı yine. Neredeyse Virgil'in üzerine yıkılacaktı.

"O neydi?" diye sordu koridorun bir ucuna bakıp gergin bir şekilde yeniden Virgil'e geri dönerek.

"Babam hasta. Asla tam olarak iyileşmeyen eski bir yarası var ve ağrısı onu resmen öldürüyor. Zor bir gece geçiriyor olmalı," dedi Virgil gayet sakin bir ifadeyle, lambanın fitiliyle uğraşıp biraz daha parlak ışıtmasını sağlamayı deniyordu. Noemí şimdi duvar kâğıdını, üzerindeki çiçek işlemelerini, yüzeyini kaplayan soluk küf izlerini görebiliyordu.

Duvarlarda dolanan damarlar yoktu.

Kahretsin, evet, gündüz vakti Francis de Howard'ın hastalığı konusunda benzer şeyler söylemişti. Peki ama Noemí evin o kısmında, yaşlı adamın hasta yatağının tarafında mıydı? Kendi

odasından bu kadar uzaklaşmış mıydı? Odasının kapısından birkaç adımlık mesafeye gidebileceğini aklı alırdı da evin bir ucundan ötekine kadar dolanmak başkaydı.

"Bir doktor çağırmalısınız."

"Dediğim gibi, bazen ağrısı geliyor. Biz alışkınız. Doktor Cummins haftalık ziyaretine geldiğinde onu muayene edecektir ama işin esası basit, babam yaşlı bir adam. Seni ürküttüyse özür dilerim."

Yaşlı, evet; Meksika'ya geldiklerinde 1885'ti. O zaman bile Howard Doyle çocukluğunu geride bırakmış genç bir adamdı ve bunun üzerinden yaklaşık yetmiş yıl geçmişti. Tam olarak kaç yaşındaydı peki bu adam? Doksan? Yüz var mıydı? Virgil doğduğunda çoktan yaşlı bir adam olmalıydı. Noemí tekrar kollarını ovuşturdu.

"Al, üşümüşsündür," dedi Virgil yağ lambasını yere bırakıp robdöşambrını çözerken.

"İyiyim ben."

"Şunu giy."

Robdöşambrını çıkarıp Noemí'nin omuzlarına yerleştirdi. Kıyafet çok büyüktü. Virgil uzundu ama Noemí değildi. Uzun erkekler Noemí'nin canını hiç bu denli sıkmamıştı. Umursamadan bakardı Noemí onlara. Ama o anda pek de kendinden emin hissetmiyordu, o saçma rüyanın etkisiyle sinirleri bozuktu halen. Noemí kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini halıya dikti.

Virgil lambayı yerden aldı. "Seni odana götüreyim."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Yapacağım. Öteki türlü karanlıkta bacaklarını incitmen mümkün. Etraf hayli karanlık."

Bir kere daha Virgil haklıydı. Az da olsa ışık veren birkaç duvar şamdanı vardı belki ama aralarında geniş karanlıklar bulunuyordu. Virgil'in lambasının parıltısı ürkütücü bir yeşillikte olsa dahi Noemí bu görece yeterli aydınlıktan memnundu. Bu ev, hayli emindi ki periliydi. Noemí gece varlıkla-

rına inanan biri değildi ancak o anda her türden hayalet, iblis yahut şeytanın Catalina'nın masallarında olduğu gibi dünya üzerinde dolandığına dair büyük bir şüphe uyanmıştı içinde.

Beraber yürürlerken Virgil sessizdi ve evin sükûneti hayli nahoş olsa da, gıcırdayan her tahta Noemí'nin tüylerini ürpertiyor olsa da onunla konuşmaya mecbur kalmasından iyiydi bu. Böylesi bir anda konuşabilecek hâlde değildi.

Resmen bebeğim ben, diye düşündü. Ah, abisi onu böyle görse gülerdi. Noemí onu, herkese Noemí'nin baya baya *el coco*'ya* inandığını anlatırken gözünde canlandırabiliyordu. Abisinin, ailesinin, Meksiko'nun hatırası iyi gelmişti. Bu hatıralar onu omzundaki robdöşambrdan daha iyi ısıtıyordu.

Nihayet odasına vardıklarında Noemí rahat bir nefes aldı. Dönmüştü. Her şey yoludaydı. Kapıyı açtı.

"İstersen bu sende kalabilir," dedi Virgil lambayı işaret ederek.

"Yok. O zaman karanlıkta bir yerlerini çarpan sen olursun. Biraz bekle," dedi Noemí kapının bitişiğindeki şifoniyerin üzerine, melek biçimli şatafatlı gümüş şamdanı bıraktığı yere uzandı. Eline bir kibrit kutusu geçirip mumu yaktı.

"Işık olsun. Gördün mü? Her şey yolunda."

Robdöşambrı çıkarmaya koyuldu. Virgil bir elini Noemí'nin omzuna koyup parmaklarını dikkatle yakasından aşağı kaydırarak onu durdurdu. "Benim kıyafetlerim sana ne de yakıştı," dedi ipekten bir sesle.

Bu yorum biraz uygunsuzdu. Gün ışığında, başka insanların içindeyken bir şaka gibi anlaşılabilirdi. Gece vakti, şimdi söylendiği sesle ise hiç de kibar görünmüyordu. Yine de, biraz hatalı biçimde, kendini cevap veremez hâlde buldu Noemí. *Saçmalama*, demeyi düşündü. Hatta: *Al kıyafetini başına çal.* Ama hiçbir şey söyleyemedi çünkü gerçekten de kötü bir yo-

---

* Bizdeki öcünün Latin kültüründeki karşılığı olan, çocukları yaramazlık yapmamaları için korkutmak üzere hikâyeleri anlatılan bir doğaüstü varlık. –*çn*

rum değildi, birkaç kelimeden ibaretti ve karanlık koridorun orta yerinde belli belirsiz, varlığı şüpheli bir şey yüzünden kavga çıkarmak istemiyordu.

"Peki, iyi geceler o zaman," dedi Virgil elini hiç acele etmeden yakadan çekip gerileyerek.

Lambasını göz hizasında tutup Noemí'ye gülümsedi. Virgil etkileyici bir adamdı ve gülümsemesi de hoş bir gülümsemeydi –âdeta muzipçe, şaka edercesine– ama ifadesinde gülümsemesinin saklayamadığı bir pürüz vardı. Noemí sevmemişti bunu. Birden rüyasını anımsadı, yatakta kollarını açmış hâlde yatan adam geldi gözünün önüne, gözlerinde altın tonları vardı adamın, maviler arasında altın rengi bir parıltı. Başını sertçe çevirip gözlerini kırpıştırarak yere baktı.

"Bana iyi geceler demeyecek misin?" diye sordu Virgil neşeli bir sesle. "Bir teşekkür de mi yok? Etmemek ayıp olur doğrusu."

Noemí başını ona çevirip adamın gözlerinin içine baktı. "Teşekkürler," dedi.

"İyisi mi kapını kilitle de kendini gene evin içinde dolanırken bulma, Noemí."

Ardından Virgil lambanın ışığını bir kademe daha artırdı. Noemí'ye son bir bakış atıp koridorun ucuna doğru uzaklaşırken gözlerinde bir parça olsun altın sarısı yoktu. Noemí onunla birlikte uzaklaşan yeşil ışıltıyı izledi, renkli parıltı giderek soluyor, evi karanlığa teslim ediyordu.

12

Gün ışığının Noemí'nin bakışını tümüyle değiştirmesi ne de güzeldi. Geceleyin, uyurgezerlik faslından sonra Noemí epey korkmuş, yorganını çenesine kadar çekmişti. Gökyüzünü inceleyip bileklerini kaşımış, bütün bu faslı sıkıcı ve bayağı bulmuştu.

Perdeler sonuna kadar açılıp da güneş içeri dolduğunda odasının hâli içler acısıydı belki ama hayaletler ve canavarlarla kıyas kabul etmezdi elbette. Hortlaklar ve lanetler, peh! Uzun kollu, baştan aşağı düğmeli, donuk krem renginde bir bluz ve kapalı yırtmaçlı lacivert bir etek giyip ayağına da topuksuz ayakkabılarını geçirerek makbul saatin çok öncesinde alt kata yollandı. Bunalmış bir hâlde yine kendini kütüphaneye atıp botanik ciltleriyle dolu bir kitaplığın önüne dikildi. Francis'in mantarlar üzerine bilgisini bu yoldan edindiğini düşündü, güve yemiş sayfalar arasında bilgelik peşinde koşturarak. Koridorlardaki gümüş çerçeveler üzerinde elini gezdirip işlemelerdeki sarmallarla döngüleri parmak uçlarında hissetti. Nihayet Francis alt kata teşrif etti.

O sabah Francis pek konuşkan değildi, Noemí birkaç kısa kelamla kendini sınırlayıp sigarasıyla oynamaya koyuldu, henüz yakmak istemiyordu. Aç karnına sigara içmekten hoşlanmazdı.

Francis onu kilisenin önüne bıraktı, Noemí'nin öğrendiği kadarıyla Catalina kasabaya indiği zamanlarda onu haftada bir burada bırakıyorlardı.

"Seni öğle vakti alırım," dedi Francis. "Bu kadar vakit yeter mi?"

"Evet, teşekkürler," diye cevapladı Noemí. Francis başıyla onaylayıp arabasını sürdü.

Noemí şifacının evine yollandı. Çamaşır işini önceki günden halletmiş olan kadın bahçede değildi, çamaşır ipleri boş kalmıştı. Kasaba sakin, halen daha yarı uykuluydu. Gelgelelim Marta Duval uyanıktı ve güneşte kurumaları için tortillalarını kapının yanına dizmekle meşguldü, bunları *chilaquiles** pişirmede kullanacağına şüphe yoktu.

"Günaydın," dedi Noemí.

"Selam," diye karşılık verdi yaşlı kadın gülümseyerek. "Tam zamanında geldin."

"İlacı yaptın mı?"

"Yaptım. İçeri gel."

Noemí kadının peşinden mutfağa gidip bir masanın başına oturdu. O gün papağan ortada yoktu. Kadın ellerini önlüğüne silip bir çekmeceyi araladı, ardından Noemí'nin önüne küçük bir şişe bıraktı.

"Yatmadan önce bir çorba kaşığı yeterli olacaktır. Bu sefer daha kuvvetli yaptım ama iki kaşık içse de bir şey olmaz."

Noemí şişeyi masadan alıp içeriğine baktı. "Uyumasına yardımı olacak mı?"

"Yardımı olacak, evet. Ama bütün sorunlarını çözmeyecek."

"Çünkü ev lanetli."

"Aile, ev." Marta Duval omuz silkti. "Bir farkı yok, değil mi? Lanetli, lanetlidir."

Noemí şişeyi masaya bırakıp tırnağıyla dürttü. "Ruth Doyle'un neden ailesini öldürdüğünü biliyor musun? Bu konuda bir şeyler kulağına çalındı mı hiç?"

---

* Kahvaltıda yenen bir Meksika yemeği. –*çn*

"Her türden şey çalınır benim kulağıma. Evet, bir şeyler duydum. Sigaran var mı?"

"Sürekli dağıtırsam elimdekiler tükenecek."

"Bahse varım yenisini alabilirsin."

"Buralarda bulacağımı sanmıyorum," dedi Noemí. "Azizinizin hikâyeleri amma da pahalı. Papağan nerede bu arada?"

Noemí *Gauloises* paketini çıkarıp Marta'ya bir sigara uzattı, Marta da bunu alıp aziz heykelinin yanına bıraktı. "Hâlâ örtüsünün altında, kafesinde. Sana Benito'dan bahsedeyim. Kahve ister misin? Bir şeyler içmeden güzel hikâye anlatılmaz."

"Olur," dedi Noemí. Halen daha acıkmamıştı ama kahvenin iştahını yerine getireceğini düşünüyordu. Tuhaftı. Abisi onun kahvaltıda her daim yemeğini önünden kapıp götüreceklermiş gibi yediğini söylerdi ama gel gör ki iki gündür sabahları bir iki lokma anca yiyordu. Akşamları da pek bir şey yediği yoktu ya. Bir parça hasta hissediyordu. Belki de hastalığın önsafhasındaydı, soğuk algınlığı geçireceğini anlaması gibiydi insanın. Öyle olmadığını umut ediyordu.

Marta Duval bir demliği ocağa koyup küçük bir teneke kabı bulmak için çekmecelerini karıştırdı. Kaynayan suyu iki kalaylı fincana döküp kâfi miktarda kahve ekledi ve fincanları masaya getirdi. Marta'nın evi buram buram biberiye kokuyordu, şimdi bu kokuya kahve aroması da eklenmişti.

"Ben sade içerim, seninkine şeker ister misin?"

"Böyle iyi," dedi Noemí.

Kadın oturup elleriyle fincanını sarmaladı.

"Kısa versiyonunu mu istersin, uzun olanı mı? Çünkü uzun hâli bir parça geçmişe uzanıyor. Benito'yu tanımak istiyorsan evvela Aurelio'yu tanımalısın. Hikâyeyi doğru düzgün öğrenmek istiyorsan durum bu."

"Peki, sigaradan yana tedarikli olmasam da zamanım bol."

Kadın gülümsedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Noemí de aynını yaptı.

"Madenin yeniden açılması büyük olay olmuştu. Bay Doy-

le İngiltere'den işçiler getirtmişti ama bir madeni işletmeye yetecek sayıda değillerdi. İşleri denetleyebilirlerdi, bir kısmı da Bay Doyle'un yaptırmakta olduğu evde çalışabilirdi pekâlâ ama altmış İngiliz erkeğiyle bir madeni açamaz, Doruk Mevki gibisinden bir ev inşa edemezsin."

"Ondan önce madeni kim işletiyordu?"

"İspanyollar. Ama bu yıllar yıllar öncesindeydi. Maden yeniden açıldığında insanlar mutluydu. Buralılar için iş demekti, bir iş fırsatı yakalamak için Hidalgo'nun diğer köşelerinden gelenler için de öyle. Nasıl olduğunu bilirsin. Maden olan yerde para da olur ve kasaba gelişir. Ama tam da bu sırada insanlar şikâyete başladılar. İş zorluydu elbette, gelgelelim Bay Doyle daha da beterdi."

"İşçilere kötü mü davranıyordu?"

"Hayvan gibi, derdi işçiler. Evi inşa edenlere karşı daha iyiydi. En azından bunlar diğerleri gibi yerin altındaki bir delikte değillerdi. Meksikalı madenciler, işte onlara karşı hiç merhameti yoktu Bay Doyle'un. O, Bay Doyle ve abisi işçilere bağırıp çağırıyorlardı sürekli."

Francis, fotoğraflara baktıkları sırada Howard'ın abisi Leland'dan bahsetmişti ama Noemí adamın neye benzediğini anımsayamıyordu, neyse ne, zaten ailedeki herkes, Noemí'nin "Doyle çehresi" diye andığı benzer bir fizyonomiye sahipti. İkinci Charles'ın Habsburg çenesi misali bir şeydi bu ama o kadar bile değeri yoktu. Nihayetinde ciddi bir altçene ileriliği vakasıydı ilki.

"Evin hızla inşa edilmesini istiyordu ve İngiliz tarzı, gülistanlı muazzam bir bahçe de vardı istedikleri arasında. Çiçeklerin tutmasını garantiye almak adına Avrupa toprağıyla dolu sandıklar bile getirtmişti. İşte halk evi inşa eder, bir yandan da gümüş çıkarmaya çabalarken hastalık geldi. Evvela evdeki işçileri vurdu, ardından da madendekileri ama nihayetinde herkesin nefesi daraldı, ateşi çıktı. Doyle'un, tıpkı toprak gibi yanında getirdiği bir doktoru vardı ama bu kıymetli doktorun

pek bir yardımı dokunmadı. İşçiler öldü. Geneli madencilerdendi. Evde çalışanlardan bazısı ve hatta Howard Doyle'un karısı da öldü ama madencilerden büyük bir kısmı göçüp gitti."

"İngiliz mezarlığını bunun ardından yaptılar," dedi Noemí.

"Evet. Öyle oldu." Marta başıyla onayladı. "Eh, hastalık geçti. Yeni insanlar işe alındı. Hidalgo'dan gelme insanlardı evet ama bir İngilizin buralarda maden açtığını duyan ya da basitçe yolunu bulma peşindeki gümüş ve para heveslisi civar madenlerdeki İngilizler de geldi. Gümüş dedin mi akla hep Zacatecas gelir ama Hidalgo'nun da aşağı kalır yanı yoktu.

"Geldiler ve yeniden bütün işler doldu, o zaman ev tamamlanmıştı ve büyük bir evi idare etmek için bir dolu çalışan lazımdı. İşler yeterince iyi gidiyordu ve madenciler de daha iyinin beklentisindeydi – Doyle yine çok katıydı ama zamanında ödeme yapıyordu ve buralarda âdet olduğu üzere madenciler gümüşten kendi küçük paylarını da alıyordu. Derken bu sırada Bay Doyle yeniden evlendi ve işler tatsızlaşmaya başladı."

Noemí, Doyle'un ikinci karısının düğün portresini anımsadı: 1895. Agnes'e benzeyen Alice. Küçük kız kardeş Alice. Şimdi düşününce Agnes taş bir heykelle ölümsüzleştirilirken Alice'in bundan mahrum bırakılması tuhaf geldi Noemí'ye. Howard Doyle onu pek tanıyamadığını söylemişti. Ama yıllarca beraber yaşadığı ikinci karısı ve çocuğunun annesiydi. Yoksa Howard Doyle onu ilk karısından bile daha az mı sevmişti? Belki de heykel önemsiz bir şey, geçici bir hevesle yapılmış bir anıttı? Heykelin yanında yöresinde Agnes'ten bahseden bir kitabe olup olmadığını anımsamaya çalıştı. Öyle olduğundan şüpheliydi ama olabilirdi de. Yakından bakmamıştı.

"Başka bir hastalık dalgası daha oldu. Tanrım, ilkinden daha da beter bir darbe indirdi onlara. Sinek gibi düştüler. Ateş, havale derken hemencecik mezara yollandılar."

"Toplu mezarların açıldığı zaman bu muydu?" diye sordu Noemí, Doktor Camarillo'nun anlattıklarını anımsayarak.

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Toplu mezar mı? Hayır. Yerli

halk, aileleri onları kasabadaki mezarlığa gömdü. Ama madenlerde çalışanlardan burada ailesi, akrabası olmayan bir dolusu vardı. Kasabada ailesi olmayanları İngiliz mezarlığına gömdüler. Meksikalıların payına ne bir mezar taşı ne de bir haç düştü ki insanların toplu mezarlardan bahsetmesi de bu yüzden sanırım. Ne başına bir çiçek konulan ne de gerektiğince ayin yapılan bir çukura toplu mezar denilebilir pekâlâ."

Bu hayli acı bir manzaraydı. Aceleyle gömülen bütün o işçiler, nerede olduklarını, nasıl can verdiklerini bilen eden kimse yok. Noemí kalaylı fincanını masaya bırakıp bileklerini kaşıdı.

"Her neyse, madendeki tek sorun bu değildi. Doyle, işçilerin maaş yanında bir miktar gümüş alması âdetini sonlandırmaya karar verdi. Adı Aurelio olan bir adam vardı. Aurelio bu değişimden hiç hoşlanmayan madencilerden biriydi ama kendi kendilerine homurdanan diğerlerinin aksine o fikirlerini diğerleriyle paylaştı."

"Ne söyledi insanlara?"

"Bariz olanı söyledi. Çalıştıkları yerin boktan olduğunu. Doyle'un yanında getirdiği İngiliz doktorun o vakte kadar kimseyi iyileştirdiğinin görülmediğini ve iyi bir doktora ihtiyaçları olduğunu söyledi. Arkalarında dul ve yetimler bırakmalarına karşın miraslarının neredeyse bir hiç olduğunu, bunlar yetmezmiş gibi tek derdi cebini doldurmak olan Doyle'un onlara ait gümüşe de göz koyup her şeylerini yağmaladığını söyledi. Ardından da madencilere greve gitmeyi önerdi."

"Bunu yaptılar mı?"

"Evet, yaptılar. Tabii Doyle biraz diklenerek onları hemen işlerinin başına döndürebileceğini düşündü. Doyle'un abisi ve güvenilir adamları silahlanıp gözdağı vermek üzere maden kampına gittiler ama Aurelio ve diğerleri onlara karşı koydu. Baskıncılara taş attılar. Doyle'un abisi canını zor kurtardı. Bunun üzerinden çok geçmeden Aurelio ölü bulundu. Bunun doğal bir ölüm olduğunu söylediler ama kimse inanmadı

buna. Grevin lideri bir sabah aniden ölecekti, öyle mi? Bu hiç de normal gelmiyordu kulağa."

"Ama halihazırda bir salgın vardı," diye hatırlattı Noemí.

"Elbette. Ama cesedini görenler Aurelio'nun yüzünün çok kötü göründüğünü söylüyordu. Korkudan ölen insanlar olduğunu duydun mu hiç? Eh işte, adamın korkudan öldüğünü söylediler. Gözleri yuvalarından uğramış, ağzı bir karış açık, sanki şeytanla göz göze gelmiş biri gibi görünüyormuş. Bu durum herkesi epeyce korkuttu, grevi de sonlandırdı."

Francis grevlerden ve madenin kapatılmasından bahsetmişti ama Noemí ona daha fazlasını sormayı akıl edememişti. Belki bu hatasını düzeltebilirdi ama şimdilik bütün dikkatini Marta'ya verdi yeniden.

"Aurelio'nun Benito'yla yakın olduğunu söylemiştin. O kimdi?"

"Sabırlı ol, kızım, aklımdaki unutturacaksın bana. Benim yaşımda neyin ne vakit, nasıl olduğunu hatırlamaya çalışmak öyle kolay olmuyor." Marta konuşmasına devam etmeden önce kahvesinden birkaç büyük yudum aldı. "Nerede kalmıştım? Hah, evet. Maden çalışmayı sürdürdü. Doyle tekrar evlendi, nihayetinde yeni karısı ona bir kız evlat doğurdu, Bayan Ruth'u, yıllar sonrasında da bir erkek çocuk. Doyle'un abisi Bay Leland'ın da çocukları vardı. Bir erkek, bir kız. Erkek olan, Bayan Ruth'a vurgundu."

"Tutkun kuzenler, yine," dedi Noemí bu durumdan rahatsız olarak. Habsburg çenesi düşündüğünden de uygun bir karşılaştırmaydı demek; hem Habsburglar için bunun iyi bittiği de söylenemezdi.

"Tutkunluktan ibaret değildi sanırım. Sorun da buydu ya. İşte Benito'nun hikâyeye dahil olduğu an da buydu. Benito, Aurelio'nun yeğenlerinden biriydi ve evde çalışıyordu. Bu olay grevden yıllar sonra olduğu için Doyle onun Aurelio'yla akraba olmasını pek önemsemiyordu sanırım. Belki de ölü bir madenci aklını kurcalamıyordu yahut da bilmiyordu bu durumu.

Her halükârda Benito evde çalıyor, bitkilerle ilgileniyordu. O vakitler Doyle'lar bahçe yerine bir sera kurmuşlardı.

"Benito, ölü amcasına epey benziyordu. Zekiydi, neşeliydi ve başını beladan uzak tutmasını bilmezdi. Amcası bir grev örgütlemişti, o ise daha da beter bir şey yaptı: Bayan Ruth'a âşık oldu, Bayan Ruth da ona."

"Ruth'un babası bundan hiç hoşlanmamıştır," dedi Noemí.

Doyle, kızına öjenik konuşması yapmıştı muhtemelen. Üstün ve aşağı türlerden bahsetmişti. Doyle'un, odasındaki şöminenin başında kızı azarladığını, kızın da gözleri yerde dikildiğini hayal edebiliyordu Noemí. Zavallı Benito'nun hiç şansı yoktu. Yine de Doyle'un gerçekten de öjeniğe meraklı olmasına karşın bütün bu aile içi ilişkilerde diretmesi komikti doğrusu. Belki de akraba evliliği yapmış olan Darwin'in izinden gidiyordu.

"Dediklerine göre Doyle bu durumu öğrendiğinde az daha kızı öldürecekmiş," diye mırıldandı Marta.

Noemí, Howard Doyle'un kızcağızın incecik boynunu sıktığını canlandırıyordu şimdi de gözünde. O kuvvetli parmaklar sertçe bastırır, etin derinine gömülürken kızcağız nefes alamadığından en küçük bir itiraz dahi edemiyordu. *Baba, yapma.* Hayali öylesine gerçekçiydi ki Noemí bir anlığına gözlerini yumup bir eliyle masanın kenarını kavrama ihtiyacı hissetti.

"İyi misin?" diye sordu Marta.

"Evet," dedi Noemí gözlerini açıp başıyla da onaylarken. "İyiyim. Biraz yoruldum."

Kahve fincanını dudaklarına götürüp yudumladı. Sıcak sıvının sert tadı iyi geldi. Noemí fincanını masaya bıraktı. "Lütfen devam et," dedi kadına.

"Söylenecek pek bir şey yok. Ruth cezalandırıldı, Benito ise ortadan kayboldu."

"Öldürüldü mü?"

Yaşlı kadın öne uzanıp bakışlarını Noemí'ye kenetledi. "Daha da kötüsü: Bir günden ötekine, bir anda yok olup gitti.

Halk onun Doyle'un yapacaklarından korktuğu için kaçtığını söylüyor ama bazıları da bu işte Doyle'un parmağı olduğunu iddia ediyor.

"Ruth o yaz Michael'la, kuzeniyle evlenecekti ve Benito'nun ortadan kaybolması bunu biraz olsun değiştirmedi. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Devrim'in civcivli zamanlarıydı ve kargaşa madenin az personelle çalışmasına sebep olmuştu ya yine de işliyordu maden. Birilerinin makineleri çalışır tutması, suyu dışarı basması lazımdı, yoksa maden su altında kalırdı. Buralarda çok yağar.

"Bu sırada evde de birilerinin çarşafları değiştirmesi, toz alması lazımdı tabii, yani diyeceğim şu ki ortada bir savaş varken hiçbir şey değişmiyordu, bir adam kayboldu diye neden değişsindi ki? Howard Doyle düğün için sürüsüyle incik boncuk sipariş etti, ters giden bir şey yokmuş gibi davranmak niyetindeydi. Sanki Benito'nun kaybolması bir sorun değilmiş gibi. Gelgelelim Ruth için bu bir sorundu elbet.

"Ne olup bittiğinden kimse emin değil ama kızın ailenin yemeğine uyku iksiri kattığını söylerler. Bunu nereden eline geçirdiğini hiç bilmiyorum. Akıllı kızdı, bitkiler ve ilaçlar üzerine bir dolu şey bilirdi, belki de iksiri kendi karmıştır yani. Belki de âşığı ona önceden getirmişti bunu. Bilinmez ya, ilkin niyeti sadece milleti uyutup kaçmak da olabilir ama sonradan fikrini değiştirmişti. Benito'nun kaybolmasının ardından. Babasını uyutup vurdu, âşığının başına gelenlerden ötürü."

"Ama sadece babasını değil," dedi Noemí. "Annesini ve diğerlerini de vurdu. Öldürülen âşığının intikamını almaya niyetlenmişse sadece babasını vurması gerekmez miydi? Diğerlerinin bu konuyla alakası ne?"

"Belki onların da bu işte suçlu olduklarını düşünmüştür. Belki de delirivermiştir. Bilemeyiz. O aile lanetli, dedim sana, o ev de perili. O perili evde yaşadığına göre ya çok aptalsın ya da çok cesur."

Pişman değilim, Noemí'nin rüyasında böyle demişti Ruth.

Evde oradan oraya dolanıp hısımlarına kurşun sıkarken gerçekten bu denli amansız mıydı? Sırf Noemí gözünde bu şekilde canlandırdı diye böyle olması gerekmiyordu ya. Ne de olsa kâbusundaki ev imkânsız biçimlerde çarpılmış, şekil değiştirmişti.

Noemí yüzünü buruşturarak kahve fincanına dikti gözlerini. Birkaç yudum almıştı. Bu sabah midesi hiç aman vermiyordu.

"Sorun şu ki ister hayalet olsun ister peri, senin yapabileceğin bir şey yok. Geceleri onlar için bir mum yakabilirsin mesela, belki de hoşlanırlar bundan. *Mal de aire* nedir bilir misin? Şehirdeyken anneciğin bahsetmiş miydi sana bundan?"

"Şöyle böyle duymuşluğum var," dedi Noemí. "İnsanı hasta eden bir şeydi sanırım."

"İnsanın omzuna çöken yerler vardır. Havası bile insanı ezen, üzerine şeytan çöreklenmiş hissettiren yerler. Bazen ölümdür bu, bazen de başka bir şey; her halükârda bu kötü hava bedenine girer, orada yuvalanır ve seni aşağı çeker. Doruk Mevki'de Doyle'ların başına gelen bu işte," dedi kadın hikâyesini sonlandırırken.

Bir hayvanı kızıl köklü bitkilerle beslemek gibi; yemi hayvanın kemiklerini boyar, içinin her yanını kızıla bular ya, işte öyle, diye düşündü Noemí.

Marta Duval sandalyesinden kalkıp mutfak çekmecelerini karıştırmaya başladı. Boncuklu bir bilezik bulup masaya getirdi ve Noemí'ye uzattı. Mavi beyaz cam boncuklar ve ortası siyah benekli büyükçe bir mavi boncuk vardı dizide.

"Kem göze karşı."

"Evet, biliyorum," dedi Noemí, daha evvelinden de bu tarz takılar görmüştü.

"Bunu tak, olur mu? Sana faydası olur, zararı olmaz. Azizimden de seni kollamasını dileyeceğim ayrıca."

Noemí el çantasını açıp küçük şişeyi içine yerleştirdi. Ardından da yaşlı kadının duygularını incitmek istemediğinden

bileziği alıp münasip yer olan bileğine geçirdi. "Teşekkür ederim."

Kasaba merkezine doğru yürürken Noemí, Doyle'lar hakkında bildiği onca şeyi ve bunların hiçbir şekilde Catalina'ya yardımı dokunmayışını geçirdi aklından. Sıtmalı bir rüyanın eseri değil de gerçek olduğunu varsayıldığında, nihayetinde eve musallat olan hayalet dahi hiçbir anlam ihtiva etmiyordu. Önceki gecenin korkuları dinmişti şimdi, geriye kalan tek şey hayal kırıklığının damakta bıraktığı tattı.

Noemí hırkasının yenini sıyırıp bileğini kaşıdı yeniden. Bir şey çok fena kaşındırıyordu. Bileği çevresinde incecik, yeni ve kızıl bir iz olduğunu fark etti. Sanki kendini yakmışa benziyordu. Kaşlarını çattı hemen.

Doktor Camarillo'nun kliniği yakındaydı, bu yüzden geçerken oraya uğramaya karar verdi ve adamın bir hastası olmamasını umdu. Şanslı günündeydi. Doktor bekleme odasında *torta* yemekle meşguldü. Beyaz önlüğünü giymiyordu, bunun yerine gündelik, tek düğmeli bir tüvit ceket vardı üzerinde. Noemí hemen önüne vardığında Julio Camarillo *torta*sını hızla bitişikteki masaya bırakıp ağzıyla ellerini bir mendile sildi.

"Yürüyüşe mi çıktınız?" diye sordu doktor.

"Sayılır," dedi Noemí. "Kahvaltınızı böldüm galiba?"

"Tatsızlığını düşünürsek bölmüş sayılmazsınız. Güya kendim yaptım ama pek beceremeyişim. Kuzeniniz nasıl? Onun için bir uzman buldular mı?"

"Korkarım kocası kuzenimin başka bir doktora ihtiyacı olduğunu düşünmüyor. Arthur Cummins onlar için yeterli."

"Konuşsam faydası olur mu dersiniz?"

Noemí başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, işleri kötüleştirebilir bu."

"Yazık. Siz nasılsınız peki?"

"Pek emin değilim. Şöyle bir kızarıklığım var," dedi Noemí adam görsün diye bileğini uzatarak.

Doktor Camarillo, Noemí'nin bileğini dikkatle inceledi.

"Tuhaf, dedi. "Isırgan otuna değmişsiniz sanki ama buralarda yetişmez ki o. Yapraklarına temas ederseniz deri yangısı kesindir. Alerjiniz var mı?"

"Hayır. Annem sağlığımın neredeyse densizlik boyutunda olduğunu söyler. Bana dediğine göre onun genç kızlık zamanlarında apandisit ağrısı ve bağırsak kurdu diyeti modaymış."

"Bağırsak kurdu hikâyesi şakadır muhakkak," dedi Doktor Camarillo. "Bu uydurma bir hikâye."

"Hep tüylerimi ürpertmiştir. Ama bir şeye alerjim var yani? Bir bitki ya da çalıya?"

"Bir sürü şey olabilir. Elinizi yıkayıp hafifletici bir merhem süreceğiz. İçeri gelin," dedi doktor onu ofisine yönlendirerek.

Noemí köşedeki küçük lavaboda ellerini yıkadı, Julio da çinko oksit merhemi sürüp Noemí'nin bileğini sardı; etkilenen bölgeyi kaşımaması gerektiğini, bunun tahrişi daha da kötüleştireceğini söyledi. Ertesi gün bandajlarını değiştirmesini ve yine çinko oksit merhemi sürmesini tembihledi.

"Enflamasyonun geçmesi birkaç gün alır," dedi doktor, çıkışa doğru Noemí'ye eşlik ederken. "Ama bir haftaya kalmaz iyileşirsiniz. Eğer merhem etki etmezse gelip beni görün."

"Teşekkürler," dedi Noemí ve doktorun ona hediye ettiği minik merhem kutusunu el çantasına attı. "Başka bir sorum daha var. Neyin insanı yeniden uykusunda yürümeye başlatacağını biliyor musunuz?"

"Yeniden?"

"Çok gençken uyurgezerdim ama yıllardır yapmamıştım bunu. Ama geçen gece uyurken yürüdüm."

"Evet, uyurgezerlik çocuklarda sık görülür. Yeni bir ilaç kullandınız mı?"

"Hayır. Bahsetmiştim. Sinir bozucu derecede sağlıklıyımdır."

"Stresten olabilir," dedi doktor ve hafifçe gülümsedi.

"Uykumda dolanırken tuhaf ötesi bir rüya gördüm," dedi Noemí. "Çocukken böyle olmazdı."

Dahası aşırı derecede hastalıklı bir rüyaydı bu ve sonrasında Virgil'le ettiği muhabbet de dinginleşmesine yaramamıştı hiç. Noemí suratını astı.

"Yardımcı olmakta bir kere daha başarısız olduğumu görüyorum."

"Öyle demeyin," diye hızla yanıtladı Noemí.

"Bakın ne diyeceğim, yine olursa gelip beni bir görün. O bileği de ihmal etmeyin."

"Elbette."

Noemí kasaba meydanını çevreleyen küçük dükkânlardan birine uğradı. Bir paket sigara aldı. Lotería kartı yoktu ama ucuzundan bir deste iskambil kartı buldu. Günü geçirmek için en ideali; kupalar, sopalar, sikkeler, kılıçlar. Birileri ona bu kartları okumanın mümkün olduğunu, fal bakılabildiğini söylemişti ama Noemí'nin sevdiği arkadaşlarıyla parasına oynamaktı.

Dükkân sahibi para üstünü aheste aheste saydı. Epey yaşlı bir adamdı ve gözlük camları ortalarına değin çatlamıştı. Dükkânın girişinde pis bir kaptan su içen sarı bir köpek vardı. Noemí çıkışta köpeğin kulaklarını okşadı.

Postane de kasaba meydanındaydı, Noemí babasına Doruk Mevki'deki son durumu aktaran kısa bir mektup gönderdi: Catalina'nın psikiyatrik bakıma ihtiyacı olduğunu belirten ikinci bir doktora başvurmuştu. Virgil'in, Catalina'yı bir başka doktora göstermekte aşırı derecede isteksiz olduğunu yazmadı çünkü babasını endişelendirmek istemiyordu. Aynı şekilde kâbuslarından ve uyurgezerliğinden de bahsetmedi. Bileğinde beliren kızarıklıkla birlikte bunlar da seyahatinin nahoş kazanımlarıydı ama lüzumsuz ayrıntılardı.

İşlerini halletmesinin ardından meydanın ortasında dikilip etraftaki birkaç dükkânı inceledi. Dondurmacı, ıvır zıvır satan hediye dükkânı ya da müzisyenler için ayrılmış bir köşe yoktu. Birkaç dükkânın vitrini kalaslar çakılıp kapatılmıştı ve üzerlerinde *Satılık* yazısı iliştirilmişti dışarıdan. Kilise halen görke-

mini korusa da diğer yerler içler acısı hâldeydi. Solup gitmiş bir yerdi burası. Ruth'un zamanında da böyle miydi? Kızın kasabaya inmeye izni var mıydı ki? Yoksa Doruk Mevki'de esir mi tutuluyordu?

Noemí, Francis'in onu bıraktığı noktaya yöneldi. Birkaç dakika sonra Francis geldiğinde dövme demirden bir banka oturmuş, sigarasını yakmak üzereydi.

"Beni almaya gelmede pek hızlısın," dedi Noemí.

"Annem gecikmelerden hoşlanmaz," dedi Francis, Noemí'nin önüne gelip bu sabah başına geçirdiği lacivert şeritli fötr şapkasını çıkarırken.

"Nereye gittiğimizi ona söyledin mi?"

"Eve dönmedim. Eğer dönseydim annem ya da Virgil, seni neden yalnız bıraktığımı sorardı."

"Öylesine dolandın mı?"

"Sayılır. Şu tarafta bir ağacın altına çekip biraz kestirdim. Başına bir şey mi geldi?" diye sordu Noemí'nin sargılı bileğini göstererek.

"Küçük bir kızarıklık," dedi Noemí.

Ayağa kalkmasına yardımcı olsun diye elini uzattı, Francis ona yardımcı oldu. Muazzam yüksek topukluları olmadan Noemí'nin başı ancak Francis'in omuzlarına geliyordu. Böylesi bir boy farkına denk geldiğinde Noemí ayak parmakları üzerinde dururdu. Kuzenleri onun bu huyuyla eğlenir, onu "balerin" diye çağırırlardı. Catalina hariç çünkü o kimseyle dalga geçmeyecek kadar tatlı biriydi; kuzen Marilulu ise her zaman geçerdi dalgasını. Şimdi de refleks olarak bunu yapmıştı Noemí ve bu anlamsız hareket Francis'i irkiltmiş olacak ki şapkasını tuttuğu elini serbest bırakıverdi; zamansız bir esinti şapkayı önüne katıp uçurdu.

"Ah, hayır," dedi Noemí.

Noemí şapkayı yakalamayı becerene kadar iki blok kadar peşinden koşturdular. Sıkı eteği ve çoraplarıyla yabana atılacak marifet sayılmazdı bu. Dükkânda gördüğü sarı köpek bu

temaşayla heveslenip bir yandan havlayarak Noemí'nin etrafında dönmeye başladı. Noemí yakaladığı şapkayı sıkıca göğsüne bastırdı.

"Eh, günlük egzersizimi yapmış sayılırım artık," dedi Noemí kıkırdayarak.

Bu durum Francis'in de hoşuna gitmiş olacak ki sıradışı bir neşeyle bakıyordu Noemí'ye. Francis'te, Noemí'nin dikkatini çekecek ölçüde, yaşına yakışmayan bir keder ve teslimiyet vardı ama öğle güneşi bu melankolik hâlini silip götürmüş, yanaklarına renk çalmıştı. Virgil yakışıklıydı, Francis değildi. Varlığından şüphe edilesi bir üstdudağı vardı, kaşları biraz fazla eğikti ve gözkapakları yarı örtüktü. Noemí yine de hoşlanıyordu ondan.

Tuhaf biriydi Francis ve bu da cazip geliyordu.

Francis, Noemí'nin uzattığı şapkayı alıp ellerinde dikkatle çevirdi. "Ne var?" diye sordu utangaç bir sesle çünkü Noemí gözünü dikmiş ona bakıyordu.

"Şapkanızı kurtardığımdan ötürü bana bir teşekkür bahşetmeyecek misiniz, sevgili beyefendiciğim?"

"Teşekkür ederim."

"Aptal çocuk," dedi Noemí, Francis'in yanağına bir öpücük kondururken.

Francis'in şapkayı tekrar elinden düşüreceğinden ve yine bir kovalama yaşayacaklarından korktuysa da bu defa Francis durumu idare etti ve birlikte arabaya yürürlerken gülümsemesi eksik olmadı.

"Kasabaya gelmene sebep işlerini halledebildin mi?" diye sordu Francis.

"Evet. Postane, doktor. Bir de orada neler olup bittiği üzerine Doruk Mevki'yi konuştum birisiyle. Anlamışsındır, Ruth'u diyorum," dedi Noemí. Aklı Ruth'a gidip duruyordu. On yıllar evvelki bu cinayete kafa yormaması gereksizdi esasında ama arsız fikir kafasının içinde dönenip duruyordu işte, üzerine konuşası vardı. Francis'ten âlâsını mı bulacaktı bunun için?

Yürümeye devam ederken Francis şapkasını pat pat bacağına vurdu. "Ne olmuş ona?"

"Sevdiğiyle kaçmak istiyormuş. Bunun yerine tüm ailesini vurma noktasına gelmiş. Neden bunu yaptığını anlamıyorum. Neden Doruk Mevki'den kaçıp gitmemiş ki? Öylece ayrılıp gidebilirdi pekâlâ."

"Doruk Mevki'yi bırakıp gidemezsin."

"Gidebilirsin tabii. Yetişkin bir kadındı o."

"Sen de bir kadınsın. Her istediğini yapabilir misin? Aileni kızdırma pahasına hem de?"

"Hiç yapmamış olsam da teknik olarak evet, yapabilirim," dedi Noemí hızla babasının, skandallardan ve sosyete sayfalarına düşmekten korkusunu hatırlayarak. Ailesine karşı doğrudan bir isyanı göze alabilir miydi hiç?

"Annem Doruk Mevki'yi bıraktı, evlendi. Ama geri döndü. Buradan kaçış yok. Ruth da biliyordu bunu. Yaptıklarını bu sebeple yaptı."

"Nerdeyse gururla söyledin bunu," diye sesini yükseltti Noemí.

Francis şapkasını başına oturtup ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Hayır. Ama Ruth'un Doruk Mevki'yi yakıp kül etmesi gerektiği gerçeği söylenmeli."

Öylesine şok edici bir açıklamaydı ki Noemí bir an için yanlış duyduğunu sandı; arabayla eve dönerlerken yolculukları kesif bir sessizlik içinde geçememiş olsaydı kendini buna ikna edecekti de. Bu derin sessizlik tek başına, diğer her şeyden daha sağlam şekilde açıklıyordu Francis'in sözlerini. Francis'in dediklerini vurguluyor, Noemí'yi başını çevirip pencereden dışarı bakmaya mecbur ediyordu. Avucunda yakmadığı sigarayı hissederek ağaçları, dalların arasından süzülen gün ışığını seyretti.

13

Noemí bir kumarhane gecesi düzenlemenin iyi olacağına karar vermişti. Kumarhane gecelerini hep sevmişti. Büyük anne babalarının dolabından aşırdığı eski kıyafetleri kuşanır, yemek odasında toplanıp Monte Carlo yahut Havana'daki büyük kumarbazlarmış gibi yaparlardı hep beraber. Bütün çocuklar katılırdı bu oyuna; rol yapma oyunları için yaşları geçtiğinde dahi Taboada kuzenler yemek masası etrafında toplanıp plakçaları da oyuna dahil ederek bir yandan ayaklarını enerjik bir ritimle yere vurup bir yandan da büyük bir dikkatle kartlarını oynarlardı. Çalacak plak olmadığından Doruk Mevki'deki gece buna pek benzemeyecekti ama Noemí eğer uğraşırlarsa eski kumarhane gecelerinin ruhunu yakalayacaklarını düşünüyordu.

İskambil destesini hırkasının büyük ceplerinden birine, küçük şişeyi de diğerine koydu ve başını Catalina'nın odasına uzattı. Kuzeni yalnız ve uyanıktı. Çok iyi.

"Sana bir sürprizim var," dedi Noemí.

Catalina pencerenin başında oturuyordu. Ardına dönüp Noemí'ye baktı. "Gerçekten mi, şimdi mi?"

"Önce seçmen lazım, sağ cep mi yoksa sol mu? Ona göre ödülün olacak," dedi Noemí kuzenine yanaşarak.

"Ya yanlış seçim yaparsam ne olacak?"

Catalina'nın saçı omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kısa saç modellerini oldum olası sevmezdi zaten. Noemí bu durumdan memnundu. Catalina'nın saçları düz ve güzeldi, Noemí'nin küçük bir kız olduğu zamanlarda bu saçları fırçalayıp örmekle ilgili bir dolu anısı vardı. Catalina, Noemí'ye karşı her daim sabırlı olmuş, kendisine yaşayan bir bez bebek gibi davranmasına ses çıkarmamıştı.

"O zaman diğer cepte ne olduğunu asla bilemeyeceksin."

"Aptal kız seni," diye karşılık verdi Catalina gülümseyerek. "Oyununa varım. Sağ."

"Ta-da."

Noemí iskambil destesini Catalina'nın kucağına bıraktı. Kuzeni destenin paketini gülümseyerek açıp bir kart çekti ve yukarı kaldırdı.

"Birkaç el oynayabiliriz," dedi Noemí. "Hatta ilk eli kazanmana bile izin veririm."

"İzin verirmiş! Hiç bu kadar rekabetçi bir çocuğa rastlamadım. Hem Florence'in gece geç vakte kadar oynamamıza izin vereceğini sanmam."

"Azıcık da olsa oynayabiliriz ama."

"Bahse koyacak param yok, sen de ortada para yokken oynamazsın."

"Bahane arıyorsun. Korkunç, dırdırcı Florence'ten mi korkuyorsun yoksa?"

Catalina hızla kalkıp tuvalet masasının başına gitti ve masanın aynasını yana çekip bir yandan yansımasını seyrederek iskambil destesini saç fırçasının yanına bıraktı. "Hayır. Hiç de değil," dedi fırçayı kapıp birkaç defa saçından geçirirken.

"Güzel. Çünkü senin için ikinci bir hediyem daha var ve onu ödleğin tekine verecek değilim."

Noemí yeşil şişeyi tutup çıkardı. Catalina ardına döndü, gözlerinde şaşkınlık, dikkatle eline aldı şişeyi. "Getirmişsin."

"Getireceğimi söylemiştim."

"Canım benim, teşekkürler," dedi Catalina onu kollarına

sararken. "Beni asla terk etmeyeceğini bilmem gerekirdi. Seninle canavarların, hayaletlerin sadece kitaplarda olduğunu düşünürdük, oysa gerçekten varlar, biliyor muydun?"

Kuzeni Noemí'yi salıp bir çekmeceyi açtı. Aradığı şey olan küçük gümüş kaşığı bulmazdan evvel birkaç mendil, bir çift beyaz eldiven çıkardı çekmeceden. Ardından devam edip titreyen ellerle ilacından dökerek kaşığı doldurdu, bir daha ve üçüncü defa doldurdu. Dördüncüde Noemí onu durdurup şişeyi elinden alarak kaşıkla beraber çekmeceye koydu.

"Aaa, bu kadarı fazla. Marta bir çay kaşığı almanı, bu kadarının yeteceğini söyledi," diye azarladı onu Noemí. "Daha tek bir el atmadan horul horul on saat uyumanı istemiyorum."

"Evet. Evet, elbette," dedi Catalina zayıf bir gülümsemeyle.

"O zaman kartları karayım mı yoksa bu şerefi sen mi üstlenirsin?"

"Dur bakayım."

Cataline bir elini masanın üzerinde kaydırdı. Ardından durdu; elini kaldırdı ama parmakları destenin üzerinde kalıverdi, sanki donup kalmış gibi durgundu. Ela gözleri kocaman açılmış, ağzıysa sımsıkı kapanmıştı. Çok tuhaf görünüyordu. Transa geçmiş bir kadın gibiydi. Noemí'nin kaşları çatıldı.

"Catalina? Kötü mü oldun? Oturmak ister misin?" diye sordu kuzenine.

Catalina cevap vermedi. Noemí onu kolundan nazikçe tutup yatağına doğru götürmeye çalıştı. Catalina yerinden oynamadı hiç. Yumruğunu sıkmıştı ve vahşi bir ifadeye bürünmüş o kocaman gözleriyle önüne bakmayı sürdürüyordu. Noemí bir fili yerinden oynatmayı dener gibiydi. Catalina'yı bir milim olsun hareket ettirmek bile imkânsızdı.

"Catalina," dedi Noemí. "Neden–"

Gürültülü bir çatırtı duyuldu –Tanrılar aşkına, Noemí bunu kırılan bir kemikten çıktığını sandı bir an– ve Catalina titremeye başladı. Geniş ve dalgalı hareketlerle başından ayaklarının ucuna değin titriyordu. Derken titremesi daha

şiddetlendi, artık sarsılıyordu resmen, elini midesinin üzerine koymuştu ve başını iki yana sallayarak bağrından bedbaht bir çığlık salıverdi.

Noemí onu tutmaya, yatağına çekelemeye çabaladı ancak Catalina kuvvetliydi. Bu denli narin görünmesine karşın kuvveti muazzamdı, Noemí'ye direnmeyi başarıyordu, derken ikisi birden yere yuvarlandı; Catalina'nın kasılmalarla ağzı açılıp kapanıyor, kolları inip kalkıyor, bacakları çılgınca savruluyordu. Ağzının kenarından salyası süzülüyordu.

"İmdat!" diye bağırdı Noemí. "Yardım edin!"

Noemí'nin epilepsi hastası bir okul arkadaşı vardı ve her ne kadar bu kız okuldayken bir nöbet geçirmediyse de Noemí onun, eğer bir nöbet gelirse ağzına yerleştirmek için çantasında taşıdığı küçük çubuktan bahsedişini anımsıyordu.

Catalina'nın nöbeti şiddetini artırırken –imkânsızmış görünmesine karşın barizdi bu– Noemí çekmecenin içinden gümüş kaşığı kaptığı gibi, dilini ısırmasına mâni olmak için Catalina'nın ağzına yerleştirdi. Bu sırada tuvalet masasının üzerinde duran iskambil destesini yere devirmişti. Kartlar uçuşup zemine yayıldı. Tılsım uşağı kartı suçlarcasına Noemí'ye bakıyordu.

Noemí koridora koşturup bağırmaya başladı. "Yardım edin!"

Bu kadar patırtıyı duyan olmamış mıydı? Koridorda hızla ilerleyip kapıları yumrukladı, avazı yettiğince bağırdı. Aniden Francis çıkageldi, ardından da Florence.

"Catalina nöbet geçiriyor," dedi Noemí onlara.

Birlikte odaya koştular. Catalina halen yerdeydi, sarsılmaları bitmemişti. Francis hemen atılıp onu doğrulttu ve zaptetme çabasıyla kollarıyla sarmaladı. Noemí yardıma gidecekti ki Florence önünü kesti.

"Çık dışarı," diye buyurdu Noemí'ye.

"Yardım edebilirim."

"Dışarı, hemen dışarı," diye emretti Florence, bir yandan Noemí'yi itekleyip kapıyı suratına çarparken.

Noemí kapıyı öfkeyle yumrukladıysa da açan olmadı. İçeriden gelen mırıltıları, bir iki tane de bariz kelimeyi duyabildi. Koridorda voltalamaya başladı.

Francis odadan çıktığında ardından kapıyı hızla kapadı. Noemí bir hışımla onun yanına gitti.

"Neler oluyor? O nasıl?"

"Yatağında. Doktor Cummins'i getirmeye gidiyorum," dedi Francis.

Merdivenlere doğru aceleyle yürüdüler, Francis'in uzun adımları Noemí'yi geride kalmamak için daha hızlı yürümeye mecbur ediyordu.

"Seninle gelceğim."

"Olmaz," dedi Francis.

"Faydam dokunsun istiyorum."

Francis durdu ve Noemí'nin ellerini kendi elleri arasına sarmadan evvel başını iki yana salladı. Sonra nazikçe konuştu. "Benimle gelirsen her şey daha kötü olur. Oturma odasına git, döndüğümde gelip seni alacağım. Çok sürmez."

"Söz mü?"

"Söz."

Ardından Francis merdivenlerden aşağı koşturdu. Noemí'de merdivenlere atıldı ve aşağı vardığında ellerini yüzüne koydu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Oturma odasına gidene kadar gözyaşları sıklaşmıştı, halıya oturup ellerini kavuşturdu. Dakikalar birbiri ardına geçip gitti. Hırkasının yenleriyle burnunu, avuç içleriyle de gözyaşlarını sildi. Ardından ayağa kalkıp biraz da öyle bekledi.

Francis yalan söylemişti. Uzun zaman geçmişti. Daha da fenası Francis döndüğünde yanında Doktor Cummins ve Florence de vardı. En azından Noemí kendini toplayacak zamanı bulmuştu o âna değin.

"O nasıl?" diye sordu Noemí hızla doktora yaklaşarak.

"Şimdi uyuyor. Nöbeti geçti."

"Tanrı'ya şükür," dedi Noemí ve kanepeye oturdu. "Ne olduğunu anlamadım hiç."

"Olan işte *bu*," dedi Florence sinirle, Noemí'nin Marta Duval'dan alıp getirdiği şişeyi uzatıyordu. "Nereden buldun bunu?"

"Sadece bir uyku toniği," dedi Noemí.

"Uyku toniğin Catalina'yı hasta etti."

"Hayır." Noemí başını iki yana salladı. "Hayır, buna ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Siz tıp uzmanı mısınız?" diye sordu Doktor Cummins. Durumdan hoşnutsuzluğu barizdi. Noemí dilinin damağının kuruduğunu hissetti.

"Hayır ama–"

"Yani şişenin içinde ne olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Dedim ya, Catalina uyumasına yardımcı olması için buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Benden rica etti. Daha önce de kullanmış, onu hasta eden bu olamaz."

"Ama öyle," diye açıkladı doktor.

"Afyon tentürü. Kuzenin boğazından aşağı boca ettiğin şey buydu," diye devam etti Florence parmağını suçlamayla Noemí'ye doğrultarak.

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Çok ama çok ihtiyatsız bir hareket kuşkusuz," diye mırıldandı Doktor Cummins. "Böyle rezil bir zehri ona getirirken aklınızdan neler geçtiğini bir türlü anlayamıyorum. Ve de kuzeninizin ağzına kaşık sokuşturmaya teşebbüs etmenizi. Sanıyorum ki dilini yutan insanlara dair şu saçma hikâyeyi duymuştunuz. Saçmalık. Tamamen saçmalık."

"Ben–"

"Tentürü nereden aldın?" diye sordu Florence.

Kimseye söyleme, demişti Catalina; Marta Duval'den bahsetmesi suçunu hafifletecek olsa da Noemí bu soruya cevap vermedi. Bir eliyle kanepenin sırtını kavrayıp tırnaklarını kumaşa gömdü iyice.

"Onu öldürebilirdin," dedi kadın.

"Öyle yapmazdım!"

Noemí yeniden ağlayacak gibi hissetti ama kendine bu rahatlama iznini vermedi, onların karşısında yapamazdı bunu. Francis kanepenin yanına geldi, Noemí elinin üzerinde onun parmaklarını hissetti, neredeyse yoktular. Rahatlatıcı bir hareketti bu ve Noemí'ye ağzını kapalı tutma cesareti verdi.

"Bu zehri kimden buldunuz?" diye sordu doktor.

Noemí onlara bakıp kanepeyi sıkıca tutmaya devam etti.

"Seni tokatlasam yeridir," dedi Florence. "Yüzündeki o saygısız bakışa bir tane geçirsem yeridir."

Florence öne atıldı. Noemí bir an Florence'in gerçekten de dediğini yapacağını düşündü. Francis'in elini iterek ayağa kalkmaya davrandı.

"Gidip babamı kontrol ederseniz müteşekkir olurum, Doktor Cummins. Bu geceki gürültü patırtı sinirlerini hoplattı," dedi Virgil.

Hiçbir şey yokmuş gibi rahat adımlarla odaya süzülmüştü, büfeye doğru yürüyüp yalnızmış da alelade bir akşamda kendine bir içki dolduracakmış edasıyla sürahiyi incelerken sesi sakindi.

"Evet. Öyledir muhakkak," dedi doktor.

"Siz ikinizin de onunla gitmesi en iyisi olur. Noemí'yle yalnız konuşmak istiyorum."

"Gitmeyeceğim–" diye konuşmaya başladı Florence.

"Onunla yalnız kalmak istiyorum," diye keskin bir karşılık verdi Virgil. İpeksi sesi şimdi zımparaya dönmüştü.

Doktor, "Evet, bir an evvel," diye mırıldanır, Florence ise katı bir sessizlik içinde yürürken odadan çıktılar. En son çıkan Francis'ti, oturma odasının kapılarını yavaşça kapatmadan önce Noemí'ye gergin bir bakış attı.

Virgil kadehini doldurdu, ardından elinde hafifçe çalkalayıp içindeki sıvıyı seyretti ve Noemí'ye yaklaşıp oturduğu aynı ka-

nepede yanına yerleşti. Otururken bacakları Noemí'ninkilere sürtündü.

"Catalina senin fazlasıyla dediğim dedik yapıda olduğunu anlatmıştı bir seferinde ama ne kadar inatçı olduğunu şimdiye değin anlayamamıştım," dedi Virgil içkisini ince uzun bir sehpaya bırakırken. "Kuzenin bir parça zayıf karakterli, değil mi? Ama sende bariz bir atılganlık var."

Virgil öylesine tasasız bir sesle konuşuyordu ki Noemí buna şaşırmıştı. Bütün bunlar bir oyundan ibaretmiş gibi konuşuyordu adam. Sanki Noemí meraktan ölmek üzere değildi. "Biraz saygılı ol," dedi Noemí.

"Saygı göstermesi gerekenin başkası olduğunu düşünüyorum. Burası benim evim."

"Üzgünüm."

"Hiç de üzgün değilsin."

Noemí adamın gözlerindeki ifadeyi çıkaramıyordu. Küçümseme olsa gerekti. "Üzgünüm! Ama niyetim Catalina'ya yardımcı olmaktı."

"Niyetini göstermek için tuhaf bir yol seçmişsin. Karımı ikide bir üzme hakkını nereden buluyorsun?"

"İkide bir üzmekten kastın ne? Benim yakında olmamdan memnun, bana böyle söyledi."

"Ona baksın diye yabancıları çağırdın, şimdi de ona zehir getirdin."

"Tanrı aşkına," dedi Noemí ayağa kalkarak.

Virgil onu hemen bileğinden yakalayıp aşağı çekti. Sargılı bileğiydi bu ve adamın dokunuşuyla Noemí'nin canı acımıştı; teni bir anlığına yanan Noemí irkildi. Kolunu sıyırıp sargının üzerini açtı ve yüzünü buruşturdu.

"Bırak beni."

"Doktor Camarillo'nun işi muhtemelen? Tıpkı tentür gibi? O muydu?"

"Dokunma bana," diye buyurdu Noemí.

Ancak Virgil onu bırakmadı, bunun yerine öne doğru eğil-

di. Noemí'nin kolunu daha sıkı kavradı. Noemí, Howard'ı bir böcek, Florence'i ise böcekçil bir bitki olarak canlandırıyordu zihninde. Ama Virgil Doyle bir etoburdu, besin zincirinin en tepesindeydi.

"Florence haklı. Tokatlanmayı ve birkaç dersi hak ediyorsun," diye söylendi Virgil.

"Bu odada tokadı hak eden biri varsa o ben değilim."

Virgil başını geriye atıp gürültüyle kahkaha attı, yabani bir kahkaha; ardından hiç o yana bakmadan bardağına uzandı. Kadehi kaldırdığı sırada birkaç koyu renkli damla masaya sıçradı. Virgil'in sesinin tınısı Noemí'yi gerçek anlamda yerinden hoplatıyordu. Ama en azından kolunu kurtarabilmişti.

"Çıldırmışsın sen," dedi Noemí bileğini ovuşturarak.

"Endişeden çıldırdım, evet," diye yanıtladı Virgil şarabını yuvarlamadan önce. Kadehi sehpaya geri bırakmaktansa umursamazca yere çaldı. Kırılmayan kadeh halının üzerinde yuvarlandı. Peki ya kırılsaydı? Bu onun kadehiydi. İsterse kırardı. Evdeki diğer her şey gibi.

"Catalina'ya olanlarla ilgilenen tek sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Virgil gözlerini kadehe kilitlemiş hâlde. "Bence öyle sanıyorsun. Catalina ailene yazdığında, 'Ah, nihayet onu o belalı adamın elinden kurtarabileceğiz,' diye düşünmüşsündür? Ve şimdi de, 'Onun kötü olduğunu biliyordum zaten,' diye düşünüyor olmalısın. Babanın beni damat olarak beğenmediği kesin.

"Maden açık olsaydı Catalina'nın benimle evlendiğini görmekten memnuniyet duyardı. O zamanlar değerli olurdum. Benim önemsiz biri olduğumu düşünmezdi. Catalina'nın beni seçtiğini bilmek onu ve seni halen sinir ediyor olmalı. Ben iki paralık bir servet avcısı değilim, bir Doyle'um. Bunu hatırlaman hayrına olur."

"Konuyu neden buraya getirdiğini bilmiyorum."

"Çünkü benim yetersiz olduğumu düşünüp Catalina'ya ilaç vermeyi kendine görev bildin. Onunla ilgilenmemi aşa-

ğılık görüp arkamdan iş çevirdin ve ona ne idiği belirsiz bir çöp içirdin. Farkına varmayacağımımızı sandın? Bu evde olup biten her şeyi biliriz biz."

"O ilacı kendisi istedi. Florence'e ve doktora da söyledim bunu, böyle olacağını düşünmemiştim."

"Hayır, hiçbir şey bildiğin yok ama her şeyi bilir gibi hareket etmekten de geri durmuyorsun. Şımartılmış bir çocuksun sen sadece ve benim karımı incittin," diyerek zalim bir şekilde sözünü sonlandırdı Virgil.

Ardından ayağa kalkıp kadehi aldı ve şömine rafına bıraktı. Noemí yüreğinde öfke ve utancın ikiz ateşini hissediyordu. Virgil'in onunla bu şekilde konuşmasından nefret ediyordu, tüm bu sohbetten de. Ama yine de aptallık etmemiş miydi? Azarlanmayı hak etmemiş miydi? Ne cevap vereceğini bilmiyordu ve zavallı Catalina'nın yüzüni anımsadıkça gözleri doluyordu.

Virgil onun telaşını sezmiş olmalıydı ya da basit bir azarlamadan ibaretti bu çünkü sesi bir parça dalgalandı. "Bu akşam beni neredeyse dul bırakacaktın, Noemí. Bu defa yeterince bağışlayıcı olmadığım için beni affet. Yatsam iyi olacak. Uzun bir gün oldu."

Gerçekten de yorgun, hatta tükenmiş görünüyordu Virgil. Mavi gözleri ışıl ışıldı, ani bir öfkenin ışıltısına sahiplerdi. Bu sahne Noemí'nin tüm bu kargaşa için daha da kötü hissetmesine neden oldu.

"Catalina'nın tedavisini Doktor Cummins'e bırakmanı ve bu eve başka bir tonik ya da ilaç getirmemeni rica ediyorum senden. Duydun mu beni?"

"Duydum," diye yanıtladı Noemí.

"Bu basit ricayı yerine getirecek misin?"

Noemí ellerini yumruk yaptı. "Getireceğim," dedi kendini âdeta bir çocuk gibi hissederek.

Virgil bir adım yaklaşıp onu dikkatle, yalanını yakalamaya çalışıyormuş gibi inceledi ama bir sorun bulamadı. Noemí

dediklerinde samimiydi ama Virgil yine de bir organizmanın bütün detaylarını analiz edip not almaya çalışan bir biliminsanı gibi ona iyice sokulup yüzüne, büzülü dudaklarına varana değin onu incelemişti.

"Teşekkür ederim. Anlayamadığın birçok şey var, Noemí. Ama gayet açık bir şekilde ifade etmeme müsaade et, bizim için en önemli olanı Catalina'nın iyiliğidir. Ona zarar verdin ve bunu yapmakla beni de yaraladın."

Noemí başını öte yana çevirdi. Virgil'in gideceğini düşünmüştü. Ama o bunun yerine oyalanıyordu. Ardından, sonsuzlukmuş gibi gelen bir sürenin sonunda Virgil uzaklaşıp odadan çıktı.

14

Bir anlamda tüm rüyalar olacakları haber verir ama bazıları diğerlerinden daha açıktır.

Noemí *rüyalar* kelimesini kalemiyle çember içine aldı. Kitaplarının kenarına not almaktan keyif alırdı, antropoloji metinlerini okumayı, bereketli paragraflarına, dipnot ormanlarına dalmayı severdi. Ama şu anda değil. Şimdi konsantre olamıyordu. Çenesini elinin tersine dayayıp kalemi ağzına yerleştirdi.

Bekleyerek, yapacak bir şeyler, okuyacak kitaplar bulmaya, dikkatini dağıtmak için oyunlarda ustalaşmaya çalışarak saatler harcamıştı. Saatini kontrol edip iç geçirdi. Neredeyse beş buçuk olmuştu.

Sabah erken vakitte Catalina'yla konuşma girişiminde bulunmuştu ama Florence ona kuzeninin dinlenmekte olduğu cevabını vermişti. Öğle vakti Noemí tekrar denedi. İkinci defa geri çevrildi ve bu defa Florence geceyarısına değin hastayı ziyaret şansı olmayacağını açık ve net biçimde dile getirdi.

Her ne kadar bunu çok istese de Noemí diretip burnunu sokma ve kendini bir şekilde o odaya atmayı deneme fikrinden caymak zorundaydı. Ama bunu beceremiyordu bir türlü. Bunu yapsa onu dışarı atarlardı, dahası Virgil haklıydı. Noemí hata yapmıştı ve bundan dolayı utanıyordu.

Evde bir radyo olmasını nasıl da isterdi şimdi. Müziğe, muhabbete ihtiyacı vardı. Arkadaşlarıyla katıldığı partileri, elinde kokteyliyle piyanoya yaslandığını hayal etti. Bir de üniversitedeki derslerini ve şehirdeki kafelerde yaptıkları o ateşli tartışmaları. Şimdi elinde olansa sessiz bir ev ve kaygıdan allak bullak olmuş yüreğiydi.

...hayaletlere dair rüyalar, bu kitapta bahsedilmemiş olsalar da, insanları ölüler diyarında olup biten üzerine bilgilendirir.

Kalemi ağzından çıkarıp kitabı bir kenara bıraktı. Azandeler üzerine bir şeyler okumak ona iyi gelmemişti. Kafasını dağıtmıyordu bunlar. Kuzeninin yüzü, çarpılmış uzuvları, dünün o korkunç olayları gözünün önünden gitmiyordu.

Noemí –Francis'in verdiği– hırkasını kapıp dışarı çıktı. Niyeti bir sigara yakmaktı ama evin gölgesinde dikilirken evle arasına biraz mesafe koymaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Ev o kadar amansızdı ki; o kadar hasmane ve soğuktu ki ona gözkapaksız, canlı gözler gibi gelen pencerelerin önünde dolanmayı istemiyordu hiç. Patikayı takip ederek evin etrafından dolandı ve mezarlığa yöneldi.

İki, üç, derken dört adım atması ve kendini demir kapıların önünde bulup içeri girmesi uzun sürmedi. Geçen sefer sis yüzünden tamamen kaybolmuştu ama şimdi yine kaybolursa ne yapacağını düşünmekle zaman harcamadı.

İşin aslı bir yanı hayli samimi bir şekilde kaybolmayı diliyordu.

Catalina. Catalina'yı incitmişti, kuzeninin şimdi ne hâlde olduğunu da bilmiyordu üstelik. Florence'in ağzı sıkıydı; Virgil'i ise görmemişti bile. Gerçi onu görmek istediği de yoktu ya.

Ona son derece kaba davranmıştı Virgil.

Bu akşam beni neredeyse dul bırakacaktın, Noemí.

Noemí öyle olsun istememişti ki. Ama istesin ya da istemesin, bir önemi var mıydı? Önemi olan sadece olaylardı. Böyle derdi babası, Noemí iki misli utanç duydu. Buraya bir sorunu

çözmek üzere gönderilmişti, onu daha karmaşık hâle getirmek üzere değil. Catalina ona kızgın mıydı acaba? Nihayet birbirlerini gördüklerinde Noemí ne diyecekti ona? Özür dilerim, kuzen, seni neredeyse zehirleyecektim ama şimdi iyi görünüyorsun.

Mezar taşlarının, yosunların ve yabançiçeklerinin arasından çenesi havada, hırkasının içine büzülmüş hâlde yürüyerek geçti. Mozoleyi ve hemen önünde de Agnes'in taş heykelini gördü. Başını kaldırıp heykelin yüzüne, kara küf öbekleriyle dollu ellerine baktı.

Mozoleye gömülenin ismi yazılı bir plaket ya da işaret olup olmadığını merakla bakarken görüverdi. Önceki ziyaretinde bunu gözden kaçırmıştı ama bunun için suçlanamazdı doğrusu. Plaket gür bir yosun öbeğinin altında kalmıştı. Noemí yosunları çekip bronz plaketin üzerindeki toz toprağı temizledi.

Agnes Doyle. Anne. 1885. Howard Doyle, ilk karısının anısını onurlandırmak için bunları seçmişti. Howard, Agnes'i pek tanımadığını söylemişti daha önce, evliliklerinin ilk yılında öldüğünü; yine de kadının heykelinin dikilmesi ama anısına doğru düzgün bir iki satır yazılmamış oluşu tuhaftı.

Kadının ismi altına kazınan o tek kelimenin doğası da Noemí'nin canını sıkmıştı. Anne. Noemí'nin bildiği kadarıyla Howard Doyle'un çocukları ikinci karısından doğmuştu. Niteleyici olarak neden "anne" kullanılmıştı o hâlde? Noemí bu konuyu fazla uzatıyordu belki de. Mozelenin içinde, kadının naaşının dinlendiği yerde münasip bir plaket ve üzerinde de rahmetli hakkında düzgün bir mesaj olması mümkündü. Yine de tam anlayamadığı bir biçimde huzursuz ediciydi bu, küçük bir dikiş izini ya da eskiden kalma bir masa örtüsündeki minik lekeyi fark etmek gibiydi.

Noemí hemen oracığa, heykelin ayakları dibine oturdu ve eliyle bir çim yaprağı koparırken birilerinin hiç mozeleye ya da buradaki herhangi bir mezara çiçek getirmeyi umursayıp umursamadığını düşündü. Bu mezarlığa gömülenlerin hepsinin ailesi uzaklara mı gitmişti? Gerçi İngilizlerin çoğu yalnız

gelmiş olmalıydı, böyle şeyleri dert edecek bir akrabaları yoktu etrafta dolayısıyla. Yerel halktan işçilere ait isimsiz mezarlar da vardı hem, başlarında mezar taşı olmayınca çiçek olması da beklenemezdi.

Eğer Catalina ölürse, diye düşündü, *o da buraya gömülecek ve mezarı çıplak, boş kalacak hep.*

Ne ürkütücü bir düşünceydi. Ürkmüştü bundan, değil mi? Sadece ürkmüştü işte. Noemí elindeki çimi bırakıp derin bir nefes aldı. Mezarlıktaki sessizlik mutlaktı. Ağaçlarda hiçbir kuş ötmüyor, hiçbir böcek kanat çırpmıyordu. Her şeyi örtmüştü sessizlik. Dünyadan toprak ve taşla ayrılıp gizlenmiş derince bir kuyunun dibinde oturmak gibiydi.

Bu aman vermez sessizlik çimen üzerinde yürüyen botların ve çatırdayan dal parçalarının sesiyle delindi. Noemí başını çevirip baktığında Francis'in ellerini fitilli kadife ceketinin ceplerine iyice sokmuş hâlde durduğunu gördü. Francis her zaman olduğu gibi görünüyordu; nazik, kabataslak bir erkek. Lakin böylesi bir yerde, salkım söğütlü, sisin taşlar üzerinden eksik olmadığı bir mezarlıkta Francis sağlam bir hakikat kazanıveriyordu. Şehirde olsa Francis klakson seslerinden, motor gümbürtülerinden yitip gitmiş olurdu, diye düşündü Noemí. Duvara toslayan nazik bir porselen misali. Çelimsiz olsun olmasın, o eski ceket içinde bir parça kambur duruşuyla Francis hoşuna gitmişti doğrusu.

"Burada olacağını tahmin etmiştim."

"Yine mantar avında mısın?" diye sordu Noemí ellerini kucağına yerleştirip sanki hiç gergin değilmiş gibi sesini dinginleştirerek. Dün gece bu ailenin karşısında ağlayacaktı neredeyse. Bunu şimdi de yaşamak istemiyordu.

"Evden çıktığını gördüm," diye kendini ele verdi Francis.

"Bir şey mi diyecektin?"

"Benim şu eski hırka, onu giymişsin," dedi Francis.

Bu tam olarak Noemí'nin beklediği cevap değildi. Kaşlarını çattı. "Geri mi istiyorsun?"

"Yo, hayır."

Noemí ona çok uzun gelen yenlerini toplayıp omuzlarını silkti. Başka zaman olsa bunu flörtöz bir muhabbet girişimi olarak görebilirdi pekâlâ. Ona sataşır, giderek heyecanlanmasını keyifle izlerdi. Şimdiyse yerden çim yaprakları koparmayı seçti.

Francis yanına oturdu. "Bu senin hatan değildi."

"Böyle düşünen tek kişi sensin. Annen, Catalina'nın kendine gelip gelmediğini bile söylemiyor bana, Virgil ise beni boğazlamak istiyor. Amcan Howard'ın da aynısını istiyor olduğunu söyleseler hiç şaşırmam."

"Catalina kısa bir süreliğine uyandı ama ardından uyudu tekrar. Az da olsa etsuyu içti. İyileşecektir."

"Evet, bence de," diye söylendi Noemí.

"Senin hatan değildi derken ciddiyim," diye ona güvence verdi Francis bir elini Noemí'nin omzuna koyarak. "Lütfen bana bak. Senin hatan değildi. İlk de olmuyor zaten. Daha önce de oldu bu."

"Ne demek istiyorsun?"

Kısa bir süreliğine bakıştılar. Bu defa yerden bir çim koparıp oynama sırası Francis'teydi.

"Hadi ama. Ne demek istedin?" diye sorusunu tekrarladı Noemí elindeki çimi bir kenara atarak.

"O tentürü daha önce de almıştı... Daha önce de böyle tepki vermişti."

"Kendini yine bu şekilde zehirlediğini mi söylüyorsun? Yoksa intihar etmeye kalkıştığını mı? Katoliğiz biz. Bunu yapmamız günah. Bunu yapmaz, asla yapmaz."

"Ölmek istediğini sanmıyorum. Bundan bahsettim çünkü bunu ona senin yaptığını düşünüyorsun ama sen değildin. Onu hasta eden senin olaya dahil olman değil; sebebi sen değildin yani. Burada çok kötü durumda. Onu bir an önce alıp götürmelisin."

"Virgil daha önce bunu yapmama izin vermemişti, şimdi

hayatta vermez," dedi Noemí. "Bir şekilde burada kilit altında tutuluyor, değil mi? Şimdi bir dakikacık olsun görebilsem onu. Annen bana öfkeli–"

"Öyleyse gitmen gerek," dedi Francis kaba bir tonla.

"Gidemem!"

Öncelikle babasında uyandıracağı büyük hayal kırıklığını düşündü. Babası onu buraya elçi olarak, bir skandalı bastırması ve gerekli cevapları bulması için göndermişti, oysa eve eli boş dönecekti. Anlaşmaları geçersiz olacaktı –yüksek lisansa elveda–, dahası hezimete uğramaktan hiç hoşlanmazdı Noemí.

Bunlar bir yana, Catalina'yı bu durumda bırakıp da bir yere gitmeyi aklından geçiremiyordu. Ya ona ihtiyacı olursa? Catalina'yı incitip ardından nasıl kaçarcasına gidebilirdi ki? Onu böyle acı içinde, bir başına bırakıp da nasıl gidebilirdi?

"O benim ailem," dedi Noemí. "İnsan ailesinin yanında olmalı."

"Ona yardım etme şansın olmasa bile mi?"

"Orasını bilemezsin."

"Burası sana göre değil," diye onu temin etti.

"Sana beni kovalamanı mı söylediler?" diye sordu Noemí hızla ayağa kalkarak, Francis'in bu ani öfkesinden tedirgin olmuştu. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Benden bu kadar mı hoşlanmadın?"

"Senden çok hoşlanıyorum, bunu sen de biliyorsun," dedi elleri yeniden ceketinin cebine yerleşen ve bakışları önüne eğilen Francis.

"Öyleyse bana yardım et ve beni hemen kasabaya götür, olur mu?"

"Kasabaya niçin gideceksin?"

"Catalina'nın içtiği o tentürde ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bunun sana bir faydası olmaz."

"Öyle olsa bile yine de gitmek istiyorum. Beni götürecek misin?"

"Bugün olmaz."

"O zaman yarın."

"Yarından sonraki gün belki. Belki de sonra."

"Çıkmaz ayın son çarşambası," karşılığını verdi Noemi sinirle. "Bana yardım etme niyetin yoksa yürüyerek de giderim."

Ayağını yere vura vura yürümeye niyetlendi ama elinden gelen tökezlemek oldu. Francis ona yardımcı olmak adına elini uzattı ve Noemi onu yeninden yakalamayı başarınca rahat bir nefes aldı.

"Sana yardım etmeyi çok istiyorum. Çok yorgunum. Hepimiz öyleyiz. Howard Amca geceleri bizi uyanık tutuyor," dedi Francis başını iki yana sallayarak.

Yanakları daha çökmüş görünüyordu ve göz altlarındaki karanlık çizgiler neredeyse mora dönmüştü. Noemi bir kere daha bencil ve berbat hissetti kendini. Kendinden başka kimseyi düşündüğü yoktu ve bir an olsun durup da Doruk Mevki'deki diğer insanların da kendilerine ait sorunları olduğunu getirmemişti aklına. Al işte, Francis'in geceleri hasta amcasıyla ilgilenmekle görevli olduğunu bilmiyordu mesela. Florence'i, yaşlı adamın yüzüne soğuk kompres yaparken oğluna kandili tutmasını emrederken getirebiliyordu gözünün önüne. Belki de genç adamlara verilen başka görevler vardı. Eli kulağında ölümün kokusuna batmış o her yanı kapalı odada Virgil ve Francis, Howard Doyle'un kırılgan, beyaza kesmiş bedenini soymakla, çeşitli merhemler ve benzeri tedaviler uygulamakla meşgullerdi.

Soluk tenli adamın kollarını kaldırıp ona doğru uzattığı o dehşetli kâbusu belli belirsiz anımsayan Noemi parmaklarını büküp elini ağzına götürdü.

"Virgil, amcanın eski bir yarası olduğunu söylemişti. Nasıl olmuş bu yara?"

"İyileşmeyen bir ülser. Ama sonu bundan dolayı olmayacak. Hiçbir şeyden olmayacak gibi sanki." Francis boğuk, kederli bir kıkırdama koyuverdi, gözleri Agnes'in heykelindeydi.

"Seni kasabaya yarın erkenden, diğerleri kalkmadan götürürüm. Geçen seferki gibi kahvaltıdan önce. Eğer bavulunu da almak istersen–"

"Benden kurtulmak için daha yaratıcı şeyler düşünmen gerek," dedi Noemí karşılık olarak.

Birlikte yavaş adımlarla mezarlığın demir kapılarına yürüdüler. Noemí yürürken bir yandan da soğuk mezar taşlarının tepelerini okşadı eliyle. Ölüp devrilmiş bir meşenin yanından geçtiler bir ara, çürüyen kütüğün üzerinde bal rengi mantar öbekleri bitmişti. Frencis çömelip tıpkı Noemí'nin mezar taşlarına yaptığı gibi parmağıyla mantarların pürüzsüz şapkalarını okşadı.

"Catalina'yı bu denli perişan eden ne?" diye sordu Noemí. "Evlendiğinde mutluydu. Aptalca bir mutluluk, demişti babam. Virgil ona zulüm mü ediyor? Önceki gece onunla konuşurken Virgil çok sert, acımasızdı."

"Sebebi ev," diye mırıldandı Francis. Artık üzerlerindeki kara yılan işlemeleriyle kapılar önlerindeydi. Ouroborosların gölgesi toprağa vuruyordu. "Aşka uygun bir yer değil bu ev."

"Neresi öyle ki," diye itiraz etti Noemí.

"Ne burası ne de bizler. İki üç nesil gerisine bak, ne kadar geriye gidersen git, yine de aşk bulamazsın. Böylesi bir şey için yetkin değiliz."

Parmakları dallanıp budaklanan parmaklıkların arasında bir an için durup yere baktı Francis, ardından Noemí'ye kapıyı açtı.

O gece başka bir tuhaf rüya daha gördü. Bu seferkini kâbus olarak dahi adlandıramıyordu çünkü gayet dingin hissetmişti kendini. Buna hissizlik dese yeriydi.

Rüyasında ev dönüşüme uğramıştı ama bu defa et ve kastan ibaret bir şey değildi. Noemí yosundan bir halının üzerinde yürüyordu, duvarları sarmaşıklar, çiçekler bürümüştü ve donuk sarı renkte parıldayan uzun ince mantarlar tavanla

zemini aydınlatıyordu. Orman, gecenin bir vakti sezdirmeden eve girmiş de ardında kendinden bir parça bırakmış gibiydi âdeta. Noemí merdivenden inerken elini çiçekler bürümüş turabzanda gezdirdi.

Kalçasına varan mantar öbekleriyle dolu bir koridordan geçerken yaprak tabakaları ardında kalmış tablolara bakındı.

Rüyasında nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Mezarlıkta onu karşılayan demir kapılardan eser yoktu, neden olsundu ki? Mezarlığın öncesindeki zamandı bu, dağın yamacına bir gül bahçesi kurdukları vakitti.

İçinde yetişen hiçbir çiçek olmasa da bir bahçeydi. Hiçbir çiçek yetişmemişti de. Çam ormanının kıyısındaki bu yer kayaları ve çalıları örten sisin ardında öylesine huzurluydu ki.

Noemí hayli gürültülü bazı sesler duydu, ardından da acı bir çığlık, gelgelelim her şey öylesine durağan, öylesine sakindi ki bu onu da sakinleştiriyordu. Çığlıklar yükselip derinlik kazanırken dahi korkmadı hiç.

Bir açıklığa çıktı ve yerde yatan bir kadınla karşılaştı. Kadının karnı kocaman şişmişti ve doğum sancıları içindeydi ki bu da çığlıkların sebebini açıklıyordu. Kadının yanında elini tutan, yüzüne düşen bukleleri düzelten, kulağına fısıldayarak onu sakinleştiren başka kadınlar da vardı. Bazı adamlar da ellerinde mum yahut kandillerle duruyordu.

Noemí bir sandalyede oturan, sarı saçları iki bukle hâlinde örülü küçük bir kızı fark etti. Küçük kızın kucağında yeni doğacak yavruyu kundaklamak üzere beyaz bir kumaş duruyordu. Kızın yanı başında parmağı yüzüklü elini onun omzuna atmış duran bir adam oturmuştu. Bir amber yüzük.

Sahne bir parça gülünçtü. Kadının biri toprağın üzerinde ıkına sıkıla doğum yaparken adamla çocuk kadife döşemeli sandalyelere yerleşmiş, âdeta bir tiyatro oyunu izliyorlardı.

Adam, çocuğun omzundaki elinin parmağıyla bir, iki, üç defa hafifçe vurdu.

Ne zamandır orada, karanlıkta böyle oturyorlardı? Doğum ne zaman başlamıştı? Çok vakit geçmiş olamazdı. Artık zamanı gelmişti.

Gebe kadın birinin eline sıkıca yapıştı ve uzun, alçak tonlu bir inilti koyverdi, derken ıslak bir ses, çıplak toprağa düşen bedenin sesi geldi.

Adam ayaklanıp kadına yanaştı, o yaklaştıkça kadının etrafını sarmış olan kalabalık ikiye ayrılan bir deniz gibi açılıverdi.

Adam yavaşça çömelip kadının henüz doğurduğu çocuğu kucağına aldı.

"Ölüm galip geldi," dedi adam.

Ancak adam kollarını kaldırdığında Noemí adamın çocuk falan tutmadığını gördü. Kadın kül rengi bir et yığını doğurmuştu; şekli bir yumurtayı andıran, kalın bir zarla kaplı, kan lekeli bir yığın.

Bir tümördü bu. Canlı değildi. Gelgelelim hafifçe titriyordu. Yığın kımıldandı ve bu kımıldanmayla etrafını saran zar tabakası yırtılıp üzerinden kaydı. Yığın havaya altın rengi bir toz bulutu salarak yarıldı ve adam bu tozu ciğerlerine çekti. Kadına eşlik edenler, mum ve kandil tutan insanlar ve diğer izleyiciler de âdeta şimdi yavaş yavaş yere düşmekte olan toza dokunmak istermişçesine kaldırarak adama yaklaşmışlardı.

Hiç kimse şimdi tek başına kalmış, bütün dikkatini adamın kafası üzerinde tuttuğu yığına vermiş olan kadının farkında değil gibiydi.

Yalnızca küçük kız, tükenmiş ve titrer hâlde yerde yatan bu figüre dikkat ediyordu. Çocuk, kadına yaklaştı ve kucağında tuttuğu kumaşı sanki bir gelin duvağını örtermiş gibi kadının yüzüne kapatıp sıkıca orada tuttu. Düzgün nefes alamayan kadının bedeni sarsıldı; elleriyle kızı engellemeye çalıştıysa da kadının gücü tükenmişti, oysa yanakları kızarmış hâldeki çocuk tüm gücüyle kumaşı onun yüzüne bastırmaya devam ediyordu. Kadın nefessiz kalıp bedeni sarsılırken adam aynı kelimeleri tekrar ediyordu.

"Ölüm galip geldi," dedi adam ve bakışlarını kaldırıp Noemí'nin üzerine dikti.

Noemí'nin korkmayı, iğrenmeyi ve dehşeti akıl edip de yüzünü çevirdiği işte tam olarak bu andı. Ağzında kanın bakırımsı tadını duyumsadı, kulaklarında ise belli belirsiz bir vızıltı dolanıyordu.

Noemí uyandığında merdivenlerin dibindeydi, ay ışığı renkli camlardan içeri vuruyor, soluk renkli geceliğini sarı ve kızıla boyuyordu. Bir saat çaldı ve zemin tahtaları gıcırdadı, eli tırabzan üzerinde duran Noemí bu seslere kulak kesildi.

15

Noemí kapıyı çalıp bekledi de bekledi ama gelip de kapıyı açan olmadı. Marta'nın evinin kapısında dikiliyordu, nihayet yenilgiyi kabullenip çantasının askısını gergince çekiştirerek ona merakla bakmakta olan Francis'in yanına dönmeye koyuldu. Arabayı kasaba meydanının yakınlarına park etmiş ve Noemí, Francis'e son seferinde olduğu gibi kendisini burada bekleyebileceğini söylemiş olmasına karşın buraya birlikte yürümüşlerdi. Francis biraz yürüyüşün iyi geleceğini söylemişti. Noemí onun kendisini gözetlemeye bahane aradığından şüpheleniyordu.

"Evde kimse yok galiba," dedi Noemí.

"Beklemek ister misin?"

"Yok. Kliniğe uğramam lazım."

Francis başıyla onayladı ve birlikte, çamurlu patikanın yerini gerçek bir yola bıraktığı El Triunfo'nun merkezine doğru yürümeye başladılar. Noemí doktorun da henüz gelmediğinden endişeleniyordu ama kliniğin kapısına vardıkları anda Julio Camarillo da sokağın köşesini dönüverdi.

"Doktor Camarillo," diye seslendi Noemí.

"Günaydın," karşılığını verdi adam. Bir kolunun altında kâğıttan bir poşet, diğerinde ise doktor çantası vardı. "Erkencisiniz. Şunu bir saniye tutar mısınız?"

Francis ellerini uzatıp doktor çantasını aldı. Doktor Camarillo cebinden bir anahtarlık çıkarıp kilidi açtı, geçmeleri için kapıyı araladı. Ardından girişteki tezgâha gidip kâğıt poşeti ardına bıraktı ve onlara bakıp gülümsedi.

"Sizinle resmen tanıştırıldığımızı anımsamıyorum," dedi Julio, "ama sizi daha öncesinde postanede, Doktor Cummins'le beraberken görmüştüm. Francis'siniz, değil mi?"

Sarışın adan başıyla onayladı. "Francis'im," dedi sadece.

"Evet, geçtiğimiz kış Doktor Corona'nın işlerini devraldığımda sizden ve babanızdan bahsetmişti. Birlikte epey kâğıt oynamış olsalar gerek. Doktor Corona iyi ahbaptır. Neyse, eliniz hâlâ acıyor mu, Noemí? Bu yüzden mi geldiniz?"

"Konuşabilir miyiz? Vaktiniz var mı?"

"Elbette. Gelin," dedi doktor.

Noemí ofisine doğru onun peşinden gitti. Francis'in de peşlerinden gelip gelmediğine bakmak için başını çevirip ondan tarafa baktı ama Francis lobideki sandalyelerden birine yerleşmişti bile, işini pek beceremiyordu anlaşılan; halbuki Noemí'nin diyeceklerini rahatlıkla dinleyebilirdi. Noemí, Francis'in buna hiç ilgisi olmadığını görmekle rahatladı. Kapıyı kapatıp masasının ardına geçen Doktor Camarillo'nun karşısına oturdu.

"Peki, mesele nedir?"

"Catalina bir nöbet geçirdi," dedi Noemí.

"Nöbet mi? Epilepsi miydi?"

"Hayır. Marta Duval denen şu kadından bir tonik, ilaç almıştım. Catalina istemişti bunu benden, uyumasına yardımcı olacağını söylemişti. Ama içince nöbet geçirdi. Bu sabah Marta'yı görmeye gittim ama evde yoktu. Sana daha önce kasabada buna benzer bir şey duyup duymadığınızı sormak istedim, kadının ilaçlarının daha önce kimseyi böyle hasta edip etmediğini yani."

"Marta kızını görmeye Pachuca'ya gitmiştir ya da bitki toplama seferlerinden birine çıkmıştır, ona rastlayamamanızın

sebebi budur muhtemelen. Bunun daha önce olup olmadığı konusuna gelince, hiç böyle bir şey duymadım. Doktor Corona bahsederdi bundan, eminim. Arthur Cummins kuzeninizi muayene etti mi?"

"Nöbete afyon tentürünün sebep olduğunu söyledi."

Doktor Camarillo bir kalem alıp parmakları arasında çevirdi. "Biliyorsunuzdur, çok yakın zamana değin afyon epilepsi *tedavisinde* kullanılırdı. Her zaman için bir ilaca alerjik reaksiyon verme ihtimali vardır tabii ama Marta bu konularda çok dikkatlidir."

"Doktor Cummins onun bir sahtekâr olduğunu söyledi."

Camarillo başını iki yana sallayıp kalemi masaya bıraktı. "Sahtekâr değil. Birçok insan deva aramaya Marta'ya gider, o da hepsine elinden geldiğince yardımcı olur. Eğer kasaba halkının sağlığını tehlikeye attığını düşünseydim buna müsaade etmezdim."

"Ama ya Catalina bu tentürden çok fazla içtiyse?"

"Doz aşımı mı? Evet, elbette doz aşımı epey korkunç olurdu. Bilincini kaybedebilir, istifra ederdi ama şu da var ki Marta afyon tentürü temin edemez."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Doktor Camarillo ellerini kenetleyip dirseklerini masaya dayadı. "Bu onun yaptığı ilaçlardan biri değil. Afyon tentürü eczanede bulabileceğin bir şey. Marta ilaçlarını yerel bitki ve otlardan yapar. Buralarda tentür yapmak için afyon yetişmez."

"Öyleyse Catalina'yı hasta edenin başka bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kesin bir şey söyleyemem."

Noemí kaşlarını çattı, bu yeni bilgiyi nereye koyacağına karar verememişti. Kolay bir cevap aradıysa da bulamadı. Buralarda hiçbir şey kolay değildi.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Belki gitmeden şu kızarıklığa bakabilirim? Bandajınızı değiştirdiniz mi?" diye sordu Doktor Camarillo.

"Değiştirmedim. Aklımdan çıkmış hepten."

Noemí içinde çinko oksit merhemi olan minik kavanozun kapağını dahi açmamıştı. Julio sargıyı çıkarırken Noemí incinmiş, kızarık derisini görmeyi bekliyordu. Belki öncekinden de fena hâlde olacaktı bu defa teni. Gelgelelim bileği tamamen iyileşmişti. Teninde tek bir şişlik dahi yoktu. Ve bu, doktoru şaşırtmışa benziyordu.

"Şey, bu biraz sürpriz oldu. Nasıl olduysa yok olup gitmiş," dedi Doktor Camarillo. "Daha önce böylesini gördüğümü hatırlamıyorum. Genelde derinin düzelmesi yedi ila on gün, bazı durumlarda haftalar alır. Oysa daha iki gün oldu."

"Şansım yaver gitmiş olacak," deyiverdi Noemí.

"Hem de çok," dedi doktor. "İşe bak. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Eğer yoksa Marta'ya kendisini aradığınızı iletirim."

Noemí tuhaf rüyasını ve ikinci kez başına gelen uyurgezerliğini düşündü. Ama doktorun ikisi için de yardım edebileceğini sanmıyordu. Kendisinin de dediği üzere pek işe yarar biri değildi. Virgil'in Camarillo hakkındaki çok genç ve deneyimsiz olduğu yorumunun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki de aksi bir olmaya başlamıştı. Aslında kesinlikle yorgundu. Dünden kalma gerginlik aniden üstüne çullanmıştı.

"Büyük iyilik etmiş olursunuz," dedi Noemí.

Noemí kimseye fark ettirmeden odasına döndüğünü sanıyordu ama elbette imkânsız bir şeydi bu. Daha Francis'le arabayı park edeli bir saat olmamıştı ki Florence onu görmeye geldi. Noemí'nin öğle yemeği de getirip masaya bıraktığı tepsideydi. Uygunsuz bir şey söylememişti ama Florence'in yüzü gayet somurtkandı. İsyanı bastırmaya hazır bekleyen bir gardiyanın yüzüydü bu.

"Virgil sizinle konuşmak istiyor," dedi Florence. "Yemeğinizi yer, bir saate hazır olursunuz diye düşünüyorum?"

"Elbette," karşılığını verdi Noemí.

"Güzel. Sizi almaya gelirim."

Dediği gibi tam olarak bir saat sonra gelip Noemí'yi alarak Virgil'in odasına kadar ona eşlik etti. Odanın kapısında durduklarında Florence kapıyı bir defa çaldı, parmak boğumları ahşap üzerinde öylesine hafifti ki Noemí, Virgil'in bu sesi duymasının imkânsız olduğunu düşündü ancak Virgil içeriden açık ve yüksek sesle cevap verdi.

"Girin."

Florence kapı kolunu döndürüp Noemí için kapıyı açtı. Genç kadın içeri adımını atar atmaz Florence kapıyı dikkatle yeniden kapadı.

Virgil'in odasına girdiği anda Noemí'nin gözüne ilk çarpan Howard Doyle'un elleri kenetli, parmağında amber yüzüğü, odanın karşısından gözlerini üzerine dikmiş bakan heybetli portresi oldu. Virgil'in yatağı leylak ve gül dalları bezeli, üç kanatlı bir paravanın ardına gizlenmişti kısmen.

Paravanla bir oturma alanı oluşturulmuştu, soluk renkli bir halı ile bir çift eskimiş deri andalye vardı burada.

"Bu sabah kasabaya gitmişsin," dedi Virgil. Sesi paravanın ardından geliyordu. "Böyle yapmandan Florence hiç hoşlanmıyor. Boş ver gerçi, bir şey deme."

Noemí resimli paravana yaklaştı. Çiçeklerin ve filizlerin arasında bir yılan olduğunu fark etti. Yılan zekice gizlenmişti, gözleri bir demet gülün ardından bakıyordu. Cennet bahçesindeki yılan gibi pusuya yatmış bekliyordu.

"Sorunun kasabaya tek başıma gitmem olduğunu sanıyordum," diye karşılık veri Noemí.

"Yollar kötü, bugünden sonra yağmurlar da kuvvetlenecek. Şiddetli yağmurlar. Toprak çamur deryasına dönüyor. Doğduğum yıl madenleri su basmıştı. Her şeyi kaybetmiştik."

"Yağmur var, fark ettim. Yollar da hiç iyi değil. Ama aşılmaz da değiller."

"Öyle olacaklar. Şu an yatışmış olabilirler ama çok yakında gök yırtılmış gibi yağacak. Sandalyenin üzerindeki sabahlığı uzatır mısın lütfen."

Noemí sandalyelerden biri üzerinde bırakılmış koyu kızıl sabahlığı alıp ahşap paravanın ardına geçti. Virgil'in gömlek giymeksizin, yarı çıplak ve umursamaz bir hâlde durduğunu görünce irkildi. Bu kadarı tesadüfün ötesindeydi; pekâlâ yakışık almazdı, Noemí utanarak kızardı.

"Peki öyleyse Doktor Cummins buraya nasıl gelebiliyor? Her hafta uğraması gerek," dedi Noemí sabahlığı uzatırken gözlerini elinden geldiğince çabuk kaçırarak. Yanakları yanıyor olmasına karşın sesini rahat çıksın diye uğraşmıştı. Virgil'in niyeti onu utandırmaksa daha çok çabalaması gerekti.

"Kamyonu var. Bizdeki arabaların sürekli dağdan inip çıkmaya uygun olduğunu düşünmüyorsun ya cidden?"

"Eğer ki tehlikeli olsaydı Francis bana bundan bahsederdi diye düşünüyorum."

"Francis," dedi Virgil. O bu ismi söylerken Noemí ona baktı. Virgil sabahlığının kuşağını bağlıyordu. "Görünüşe bakılırsa zamanının çoğunu Catalina'dan ziyade onunla geçiriyorsun."

Bu bir sitem miydi? Hayır, Noemí bunun biraz daha farklı bir şey olduğunu düşünüyordu. Virgil onu tartıyordu, pırlantaya bakan bir kuyumcu gibi berraklığını ölçmeye çalışıyor, kelebeğin kanatlarını mikroskop altında inceleyen bir entomolojistin gözleriyle bakıyordu.

"Onunla gereğince vakit geçiriyorum."

Virgil keyifsizce gülümsedi. "Kelimelerinde çok dikkatlisin. Karşımdayken çok temkinlisin. Seni şehrindeki o kokteyl partilerinde, bu özenli kelimelerle hayal edebiliyorum. Oralarda maskeni indirdiğin oluyor mu hiç?"

Virgil ona sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. Noemí itiraz etmeden kendisine denileni yaptı. "İşe bak, ben de maskeli balolar hakkında bana bir iki şey öğretirsin diye ummuştum," cevabını verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Catalina'nın bu şekilde ilk hastalanışı değil. Aynı tentürü önceden de içti ve aynı şekilde kötü tepki gösterdi."

Bu konuda bir şey söylememeyi düşünüyordu aslında ama Virgil'in tepkisini gözlemlemek istemişti. Virgil onu sınamıştı, şimdi sıra Noemí'deydi.

"Francis'le vakit geçirdiğine şüphe yok," dedi Virgil ifadesinde belirgin bir hoşnutsuzlukla. "Evet, bu önceki olaydan bahsetmeyi unutmuşum."

"Nasıl da denk gelmiş."

"Ne? Doktor, Catalina'nın depresif eğilimlerinden sana bahsetti, sen de hepsinin yalan olduğunu düşündün. Sana Catalina'nın intihara eğilimli olduğunu söyleseydim–"

"İntihara eğilimli değil o," diyerek itiraz etti Noemí.

"E tabii, nasılsa sen her şeyi biliyorsun," diye söylendi Virgil. Biraz bıkkın görünüyordu, sanki görünmez bir böceği kovarmış gibi elini salladı. Aslında Noemí'yi kovuyordu başından. Bu hareket Noemí'yi daha da öfkelendirdi.

"Catalina'yı şehirden alıp buraya getirdin, intihara eğilimli olduysa bu senin suçun," diye yanıtladı.

Noemí daha zalim olabilmeyi dilerdi. Virgil'e daha önce kendisine davrandığı gibi davranabilmeyi isterdi ama bir kere zehrini akıttığında hemen sözlerinden pişman oldu çünkü Virgil üzülmüş görünüyordu. Sanki Noemí onu fiziksel olarak incitmişti, bir an için gerçekten acı çekti ama belki de utançtı bu.

"Virgil," diye söze girdi Noemí ama öteki başını iki yana sallayarak onu susturdu.

"Hayır, haklısın. Benim suçum. Catalina bana yanlış sebeplerden âşık oldu." Virgil sandalyesinde dimdik oturuyordu, gözlerini Noemí'ye dikmiş, ellerini kolçaklara yerleştirmişti. "Otur lütfen."

Noemí ateşkese hazır değildi henüz. Oturmadı. Bunun yerine sandalyesinin ardına geçip sırt kısmına yaslandı. Ayakta kalırsa odadan kaçmanın çok daha kolay olacağı fikri dolanıyordu aklında. Bunun nereden aklına geldiğini ise bilmiyordu. Bir ceylan misali fırlayıp kaçmaya hazır hâlde bulunmak hayli

rahatsız edici bir düşünceydi. Nihayetinde kendince şu fikre vardı ki Virgil'le onu odasında baş başa konuşmak hiç hoşuna gitmiyordu.

Virgil'in bölgesiydi burası. Onun iniydi.

Noemí, Catalina'nın bu odaya hiç ayak basmadığından şüpheleniyordu. Geldiyse dahi kısa bir ziyaret içindi muhakkak. Burada hiçbir iz bırakmamıştı. Mobilyalar, babasından yadigâr heybetli tablo, ahşap paravan, küf izleriyle lekelenmiş eski duvar kâğıdı, bunların hepsi Virgil Doyle'a aitti. Onun zevki, onun malıydı. Adamın dış görünümü dahi odayı tamamlar nitelikteydi. Virgil'in sarı saçları koyu teni üzerinde parıldıyor, kızıl kadifeyle çevrelendiğinde yüzü mermerden yapılmışa benziyordu.

"Kuzeninin sınır tanımaz bir hayal gücü var," dedi Virgil. "Bana kalırsa beni trajik, romantik bir figür olarak görüyor. Annesini genç yaşında, yok yere bir trajedi sonucu kaybetmiş, Devrim yıllarında aile serveti pula dönmüş, hasta bir babayla dağlardaki harabe bir konakta büyümüş bir çocuk."

Evet. Bu gerçek Catalina'yı büyülemiştir muhakkak. Başlarda. Virgil, Catalina'nın çekici bulacağı türden bir hararete sahipti; evinde, dışarıdaki sis ve içerideki gümüş şamdanların ışığında pırıl pırıl ışıldamıştır kesin. Acaba ne kadar sürdü, diye düşündü Noemí merakla, bunun da eskimesi?

Virgil, belli ki Noemí'nin aklındaki soruyu sezerek yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Bu evi keyifli, sade, küçük bir çabayla şenlendirilmeye hazır bir barınak olarak hayal ettiğine şüphe yok. Ama şüphesiz ki babamın tek bir perdenin dahi değiştirilmesine müsaade etmeyeceği açık. Hepimiz onun keyfine göre yaşıyoruz."

Howard Doyle'un tıpatıp bir kopyası olan resme bakmak üzere başını çevirdi, bir parmağıyla sandalyesinin kolçağına vuruyordu bir yandan.

"Peki ya sen o tek bir perdeyi değiştirmek ister miydin?"

"Birçok şeyi değiştirirdim. Babam on yıllardır bu evden çık-

madı. Ona göre dünyanın ideal hâli bu, başka bir şey değil. Bense geleceği gördüm ve limitlerimizin bilincindeyim."

"Eğer durum buysa, eğer değişim mümkünse–"

"Perdenin değişimi," diye onayladı Virgil. "Ama olmadığım bir şeye dönüşmeme sebep olacak türden bir değişim değil. Nesnelerin özünü değiştiremezsin. Sorun da bu ya. Esas olan şu ki, bana kalırsa Catalina başka birini istemişti. Beni, etten, kandan ve kusurdan ibaret beni istemedi. Ânında mutsuz oldu ve evet, bu benim hatam. Onun beklentilerine göre yaşamadım. Bende gördüğü her ne ise asla orada değildi."

Ânında. Öyleyse Catalina neden eve dönmemişti? Ama kendine bu soruyu sorsa da cevabı biliyordu zaten. Aile. Herkes bu haberle dehşete düşer, sosyete sayfaları en rezilinden manşetlerle dolardı. Tıpkı Noemí'nin babasının da başlarına gelmesinden korktuğu gibi.

"Peki, sen onda ne gördün?"

Noemí'nin babası bunun para olduğuna emindi. Noemí, Virgil'in bunu kabul etmesini beklemiyordu ama sözlerin ardındaki gerçeğe bir şekilde ulaşmak konusunda Noemí kendine güveniyordu. Üstü örtülmüş olsa dahi bir şekilde o gerçeğe ulaşacaktı.

"Babam hasta. Hatta ölüyor. Göçüp gitmeden önce evlendiğimi görmek istedi. Bir eşe ve çocuklara sahip olduğumu, soyumuzun tükenmeyeceğini görmek istedi. Bunu benden ilk isteyişi değil, benim de ilk boyun eğişim değil. Öncesinde bir kere daha evlendim."

"Bunu bilmiyordum," dedi Noemí. Bu onu bir parça şaşırtmıştı. "Ne oldu?"

"Babamın kafasındaki ideal eşti resmen, ne ki babam bu konuda benim arzumu sormayı düşünmemişti," dedi Virgil gülümseyerek. "İşin aslı, Arthur'un kızıydı bu. Babam daha çocukluğumuzda bizim evliliğimizi kurmuştu kafasında. 'Bir gün evleneceksiniz,' demişlerdi bize. Bunun sürekli yinelenmesi de hiç yardımcı olmadı. Aksi oldu. Yirmi üçüme bastı-

ğımda evliydik. Benden hoşlanmıyordu. Ben de onu sıkıcı buluyordum.

"Her şeye rağmen, bana kalırsa, aramızda bahsetmeye değer bir şeyler var etmemiz mümkündü, tabii düşükler olmasaydı. Dört düşük yaptı ve bu onu mahvetti. Beni terk etti."

"Senden boşandı mı?"

Virgil başıyla onayladı. "Evet, nihayetinde şunu kesin olarak fark ettim ki babam yeniden evlenmemi bekliyordu. Guadalajara'ya, ardından Meksiko'ya gittim birkaç defa. İlgili ve güzel, babamı memnun edeceğinden şüphe edilmeyecek kadınlarla tanıştım oralarda. Ama ilgimi cezbeden Catalina oldu. O kadar sevimliydi ki. Nezaketine, romantik görüşlerine hayran oldum. Bir peri masalı arzuluyordu, ben de ona bunu vermeyi istedim.

"Sonrasında, görüldüğü üzere, her şey ters gitti. Sadece hastalığından bahsetmiyorum, yalnızlığı, keder krizleri. Benimle beraber yaşamanın ne demek olduğunu ve benim de onunla birlikte olmanın mânâsını anladığımızı sanmıştım. Ama yanılmışım. Ve işte buradayız."

Peri masalı, evet. Pamuk Prenses'le sihirli öpücüğü ve Çirkin'i dönüştüren Güzel. Catalina tüm bu masalları okumuştu küçüğü kızlara, hem de her bir satırı öylesine dramatik bir inançla okurdu ki. Gerçek bir gösteriye dönerdi. Catalina'nın gündüz düşlerinin sonucu ortadaydı işte. Onun peri masalı da bu olmuştu. Hastalığı ve ruhsal bunalımlarıyla eşleşen yapmacık bir evliliğe mal olmuştu ona, omuzlarında muazzam bir yük olmuştu.

"Eğer hoşnutsuzluk yaratan şey evse onu başka bir yere götürebilirsin."

"Babam bizi Doruk Mevki'de istiyor."

"Elbet bir gün kendi hayatını kurmak zorunda kalacaksın, değil mi?"

Virgil gülümsedi. "Kendi hayatım. Fark ettin mi bilmiyorum ama hiçbirimiz kendi hayatımıza sahip değiliz. Babamın

bana burada ihtiyacı var, artık karımın hastalığı da var, hepsi aynı yere çıkıyor. Burada kalmak zorundayız. Durumun zorluğunun farkında mısın?"

Noemí ellerini ovuşturdu. Evet, farkındaydı. Bu hoşuna gitmiyordu ama farkındaydı. Yorgun düşmüştü. İlerlemiyor da daireler çiziyormuş gibi hissediyordu. Belki de Francis haklıydı ve çantasını toplamaya başlamak en iyisiydi. Ama hayır, olmaz diyerek reddetti bu fikri.

Virgil bakışlarını Noemí'ye çevirmişti. Masmavi ve alev alevdi gözleri, özenle yontulmuş laciverttaşı parçalarıydı. "Neyse, seni buraya çağırmama sebep konudan hayli saptık gibi görünüyor. Son görüşmemizde ettiğim laflardan ötürü özür dilemek istemiştim. Pek iyi bir ruh hâlinde değildim. Halen de değilim. Her neyse, eğer seni kızdırdıysam çok üzgünüm," dedi Virgil onu şaşırtarak.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Noemí.

"Umarım arkadaş kalabiliriz. Sanki düşmanmışız gibi davranmanın hiç gereği yok."

"Düşman olmadığımıza eminim."

"Tatsız bir başlangıç yaptık ne yazık ki. Belki de tekrar denemeliyiz. Doktor Cummins'ten yeni bir seçenek olarak Pachuca'da psikiyatrlar için bir soruşturma yapmasını isteyeceğim, söz. Sen de birini seçmeme yardım edebilirsin, hatta seçtiğimiz kişiye birlikte yazarız."

"Bu fikri sevdim."

"Ateşkes diyelim mi o zaman?"

"Savaşta değiliz, unuttun mu?"

"Ah, evet. Her neyse," dedi Virgil elini uzatarak. Noemí tereddüt ettiyse de sandalyenin ardından çıkıp uzatılan bu eli sıktı. Virgil'in eli sıkı ve Noemí'nin küçük elini kaplayacak kadar kocamandı.

Noemí müsaadesini isteyip dışarı çıktı. Odasına dönerken bir kapıdan içeri girmekte olan Francis'e rastladı. Noemí'nin

ayak sesleriyle duraklayan Francis dönüp ona baktı. Başıyla onu sessizce selamladıysa da bir şey demedi.

Noemí, Florence'in onu Noemí'ye yardımcı oldu diye azarladığından şüphelendi. Belki Francis de öncesinde Virgil'in huzuruna çağrılmıştı ve Virgil aynı şeyleri ona da söylemişti: Noemí ile çok vakit geçiyor gibisin. Noemí'nin aklında bir tartışma canlandı. Ama sesler kısıktı. Howard yüksek sesten hoşlanmıyordu ve tartışmalar fısıltılar eşliğinde yapılmak zorundaydı.

Bir daha bana yardım etmeyecek, diye düşündü düşündü Francis'in çekingen ifadesine bakarken. *Onun iyi niyetini tükettim.*

"Francis," diyebildi Noemí.

Francis onu duymamış gibi davranıyordu. Genç adam içeri girip kapıyı ardından usulca kapattı ve gözden kayboldu. Bu evdeki sayısız odanın biri tarafından yutulmuştu, bu iblisin sayısız midesinden birindeydi şimdi.

Noemí avucunu kapıya dayadı, sonra vazgeçip zaten yeterince soruna sebep olduğuna karar vererek yürümeye devam etti. Bunu düzeltmek istiyordu. Florence'i aramaya karar verdi ve onu mutfakta Lizzie'yle fısıldaşırken buldu.

"Bir dakikanız var mı, Florence," diye sordu Noemí.

"Kuzeniniz dinleniyor, eğer niyetin–"

"Catalina hakkında değil."

Florence hizmetçiye işaret verip Noemí'ye döndü ve takip etmesini buyurdu eliyle. Nomi'nin daha önce görmediği bir odaya gittiler. Üerinde eski model bir dikiş makinesi bulunan devasa, sağlam bir masa vardı burada. Açıktaki raflarda dikiş kutuları ve dikiş nakış dergileri diziliydi. Duvarda bir zamanlar asılı tabloların olduğunu haber veren eski çiviler görülüyordu, şimdi tablolardan geriye isli, soluk çerçeve izleri kalmıştı sadece. Ama oda gayet temiz ve düzenliydi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Florence.

"Bu sabah Francis'ten beni kasabaya götürmesini istedim.

Size haber vermeden gitmemizden hoşlanmadığınızı biliyorum. Bunun benim hatam olduğunu bilmenizi isterim. Ona kızmamalısınız."

Florence masanın bitişiğindeki büyük bir sandalyeye oturup parmaklarını kenetledi ve gözlerini Noemí'ye dikti. "Gaddar biri olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi? Yo, inkâr etmeyin sakın."

"Disiplinli dersek daha uygun olur," dedi Noemí kibarca.

"İnsanın evinde, hayatında düzenin hâkim olması önemlidir. Dünyadaki yerini, ait olduğun yeri belirlemene yardımı dokunur bunun. Taksonomik sınıflandırmalar her canlıyı soyağacında doğru yere yerleştirmeyi sağlar. İnsanın kendini ya da yükümlülüklerini unutmasından fayda gelmez. Francis'in görevleri, günlük işleri var. Siz onu bu işlerden geri bırakıyorsunuz. Yükümlülüklerini unutturuyorsunuz ona."

"Elbette bütün gününü almıyordur bu işler."

"Almıyor mudur? Bunu nereden bileceksiniz ki? Günü tamamen boş olsa bile neden sizinle geçirsin hem?"

"Bütün vaktini almak niyetinde değilim tabii ama–"

"Sizinleyken aptallaşıyor. Kim olması gerektiğini unutuyor hepten. Howard'ın onun sizi almasına izin vereceğini mi sanıyorsunuz?" Florence başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk," diye söylendi. "Ne istiyorsunuz ha? Ne istiyorsunuz bizden? Verecek bir şeyimiz kalmadı."

"Sadece özür dilemek istemiştim," dedi Noemí.

Florence bir elini sağ şakağına bastırıp gözlerini yumdu. "Dilediniz. Gidin, gidin hadi."

Noemí, tıpkı Florence'in bahsettiği o ne yerini ne de nasıl bulacağını bilmeyen habis yaratık misali merdivenlerin başında bir süre oturup tırabzan direğindeki nymphayı inceledi, bir ışık huzmesinde dans eden toz zerreciklerini seyretti.

16

Floence, Noemí'nin Catalina ile yalnız oturmasına izin vermemişti. Hizmetçilerden biri, Mary bir köşede hazır beklemekle görevlendirilmişti. Artık Noemí'ye güvenilemezdi. Kimse durumu bu şekilde ifade etmiyordu ama Noemí kuzeninin yatağına yaklaşırken hizmetçi yavaş yavaş etraflarında dolanıyordu; dolaptaki kıyafetleri düzeltiyor, eline geçirdiği bir battaniyeyi katlıyordu. Gereksiz görevlerdi bunlar.

"Bunları daha sonra yapsan olur mu, lütfen?" diye rica etti Noemí, Mary'den.

"Başka zaman yok ki," diye karşılık verdi Mary ifadesiz bir sesle.

"Mary, lütfen."

"Boş ver onu," dedi Catalina. "Gel, otur."

"Ah, ben... Evet, boş vereyim," dedi Noemí duruma sinirlenmemeye çabalayarak. Catalina için hiç olmazsa iyimser görünmek istiyordu. Dahası, Florence, Catalina'yla yalnızca yarım saati olduğunu söylemişti, fazlası değil; bu yüzden vaktini en iyi şekilde geçirmek istiyordu. "Daha iyi görünüyorsun."

"Yalancı," dedi Catalina ama gülümsüyordu.

"Yastıklarını kabartayım mı? Hatta terliklerini getireyim ki bu gece Dans Eden On İki Prenses gibi dans edebilesin?"

"O kitaptaki çizimleri çok severdin," dedi Catalina yumuşacık bir sesle.

"Severdim. Ne yalan söyleyeyim, şimdi elimde olsa okurum yine."

Hizmetçi onlara sırtını dönüp perdelerle uğraşmaya koyulmuştu ki Catalina sabırsız bir bakış attı Noemí'ye. "Şiir oku o zaman bana? Şurada eski bir şiir kitabım olacaktı. Sor Juana'yı* nasıl da severim bilirsin."

Noemí komodinin üzerinde duran bu kitabı anımsıyordu. Peri masallarıyla dolu koca cilt gibi bu kitap da tanıdık bir hazineydi. "Hangisini okuyayım?" diye sordu Noemí.

"'Aptal Adam.'"

Noemí sayfaları karıştırdı. Yıpranmış sayfalarıyla tıpkı anımsadığı gibiydi kitap, derken şiiri buldu. Ve tanıdık gelmeyen bir başka şeyi. Sarı, katlanmış bir kâğıt parçası sayfaların arasına bırakılmıştı. Noemí kuzenine bir baktı. Catalina hiçbir şey demedi, dudakları mühürlüydü ama gözlerinden bariz bir korku okuyabiliyordu Noemí. Noemí, Mary'den tarafa baktı. Kadın halen perdelerle meşguldü. Noemí kâğıt parçasını cebine atıp okumaya başladı. Birkaç şiir daha okudu, sesini elinden geldiğince dengeli tutmaya çalıştı. Nihayetinde Florence elinde aynı takıma ait demlik, fincan ve içinde birkaç kurabiye bulunan porselen tabağı taşıdığı gümüş tepsiyle kapı eşiğinde belirdi.

"Catalina'nın istirahat vakti geldi," dedi Florence.

"Elbette."

Noemí elindeki kitabı çarparak kapadı ve söz dinler bir şekilde kuzenine veda etti. Odasına vardığında Florence'in önce buraya uğradığını fark etti. Catalina'ya getirilen gibi burada da üzerinde bir fincan çay ve biraz kurabiye bulunan bir tepsi duruyordu.

---

* Sor Juana Inés de la Cruz (1648-1695): Meksika'nın sömürge döneminde yaşamış Aziz Jerome Rahibesi, İspanyol Altın Çağı'nın en önemli şair, düşünür, bestekârlarından. *–yhn*

Noemí çayı görmezden gelip kapısını örttü. Hiç iştahı yoktu, üstelik ne vakittir sigara da çekmemişti canı. İçinde olduğu mevcut durum onu her şeyden alıkoyuyordu.

Kâğıt parçasını açmaya başladı. Hemen bir köşesinde Catalina'nın elyazısını tanıdı. "Bu, kanıt," demişti Catalina. Noemí yüzünü buruşturup bir yandan Catalina'nın ne yazdığını merak ederek kâğıdı bir kat daha açtı. Catalina'nın, babasına gönderdiği şu tuhaf mektubun bir yenisi miydi yoksa? Bütün bunları başlatan şu mektup.

Gelgelelim mektup, Noemí'nin düşündüğü gibi kuzenine ait değildi. Daha eskiydi, kâğıdı yıpranmıştı, üstelik bir defterden yırtılmışa benziyordu. Yazıda tarih yoktu gerçi ama bir günlükten koparılmışa benziyordu.

Bu fikirlerimi kâğıda geçiriyorum çünkü kararlarıma bağlı kalmanın tek yolu bu. Yarın cesaretimi yitirebilirim ancak bu kelimeler beni ezel ebed buraya, bu âna bağlayacak. Geçip giden şu âna. Her daim fısıldaşan sesler duyuyorum. Geceleri ortaya çıkıyorlar. Şüphesiz bu seslere hatta bu yere katlanılabilir, yeter ki o olmasın. Lordumuz ve efendimiz. İlahımız. Bir yumurta, kabuğu çatlamış ve içinden ağzı kocaman açılmış görkemli bir yılan peyda olmakta. Muazzam mirasımızın ete kemiğe bürünmüş hâli, kökleri çok derinlerde. İlahlar ölmez. Bize anlatılan, annemin inandığı şey buydu. Ama annem beni koruyamazdı, hiçbirimizi koruyamazdı. Her şey benim elimdeydi. Bu ister kutsala karşı bir küfür isterse alelade bir cinayet, hatta ikisi birden olsa da fark etmez. Benito'yu öğrenince beni dövdü, o zaman ettiğim yemin şimdi de geçerli, ne bu dünyaya bir çocuk getireceğim ne de onun arzusunu gerçekleştireceğim. Onun ölümünün bir günah sayılmayacağı kanaatindeyim. Bu benim kurtuluşum. R.

R, imza yerine tek bir harf. Ruth. Bu gerçekten de Ruth'un günlüğünden bir sayfa olabilir miydi? Her ne kadar düzensiz elyazısı rahatsız edici bir şekilde kuzenininkine benziyorsa da Noemí, Catalina'nın böyle bir konuda onu kandıracağını sanmıyordu. İyi ama Catalina bunu nereden bulmuştu? Ev eski ve kocamandı. Karanlık koridorlarda dolanan Catalina geldi gözünün önüne. Gevşek bir döşeme tahtası kaldırılıyor ve bu anlaşılması zor günlük sayfası zeminin altından beliriyordu.

Başını sayfaya eğip dudaklarını ısırdı. Okuyanı hayaletlere, lanetlere inandıracak kuvvetteki bu ürkütücü cümlelerle dolu kâğıt parçasını okudu tekrar. Elbette gecede dolanan şeyler olduğu fikrine asla itimat etmemişti. Fantazi ve hayalden ibaretti hepsi, Noemí kendini böyle ikna ediyordu. *Altın Dal*'ı okumuştu, kötülüklerin kovulması bölümüne katılıyordu, Tonga'da hayaletlerle hastalıklar arasında kurulan bağlantıyı inceleyen bir makaleyi merakla didik didik etmiş ve *Folklore* dergisi editörüne gönderilen, başsız bir ruhla karşılaşmaya dair ayrıntılı mektuba epey gülmüştü. Doğaüstüne inanmaya hiç meyli yoktu.

Bu, kanıt, demişti Catalina. Ama neyin kanıtı? Kâğıdı masanın üzerine koyup düzleştirdi. Sonra tekrar okudu.

Parçaları bir araya getirsene, aptal, dedi kendi kendine tırnağını kemirirken. Peki, başka ne vardı elinde? Kuzeni bu evde sesler de dahil birtakım varlıklar olduğunu iddia ediyordu. Ruth da seslerden bahsediyordu. Noemí ses falan duymamıştı ama kâbuslar görüyordu ve yıllar sonra yine uykusunda yürümeye başlamıştı.

Bunun üç aptal, sinirleri yıpranmış kadın vakası olduğu sonucuna varılabilirdi. Eski zaman doktorları bu durumu histeri olarak teşhis ederdi. Ama Noemí başka birçok şeyse de histerik değildi.

Eğer üçü de histerik değilse gerçekten de bu evde bir *şeyle* karşılaşmışlar demekti. Bu illa doğaüstü bir şey olmak zorunda mıydı peki? İlla bir lanet mi olmalıydı? Ya da bir haya-

let? Daha mantıklı bir açıklama mümkün müydü? Olmayan bir örüntü müydü bu gördüğü? Ne de olsa insan hep böyle yapardı: Bir örüntü arardı. Kurduğu örüntü alakasız üç ayrı hikâyeden meydana getirilmiş olabilirdi pekâlâ.

Bu konuyu bir başkasıyla konuşmak istiyordu, aksi hâlde ayakkabılarını giyip odasında volta atmaya koyulacaktı. Kâğıdı cebine koyup yağ lambasını aldı ve Francis'i bulmaya gitti. Francis son birkaç gündür ondan kaçıyordu –Noemí, Florence'in görevler ve sorumluluklarla ilgili konuşmanın aynısını ona da yaptığından emindi– ama Noemí eğer onun ayağına giderse Francis'in kapıyı yüzüne çarpmayacağına güveniyordu, en azından bu defa ondan bir iyilik istemeye gitmiyordu. Tek arzusu laflamaktı. Bu fikirlerle cesaretlenen Noemí yola düştü.

Francis kapısını açtı ve daha doğru dürüst bir selam bile veremeden Noemí lafını böldü. "İçeri gelebilir miyim? Seninle konuşacaklarım var."

"Şimdi mi?"

"Beş dakika. Lütfen?"

Francis tereddütle gözlerini kırpıştırdı, üzerine bir de boğazını temizledi. "Tabii. Olur elbette."

Odasının duvarları botanik numunelerin renkli çizim ve fotoğraflarıyla kaplıydı. Bir camekâna dizili bir düzine kadar kelebek ve altlarına küçük harflerle isimleri yazılı beş suluboya mantar çizimi hemen Noemí'nin dikkatini çekti. Deri ciltlerle doldurulmuş iki kitaplık ve yerde de düzenle istiflenmiş kitap yığınları vardı. Solgun sayfaların ve mürekkebin kokusu, egzotik çiçeklerden bir parfüm gibi odanın havasına işlemişti.

Virgil'in odasında bir oturma alanı mevcuttu ama Francis'inkinde bu yoktu. Noemí koyu yeşil bir örtünün altında kalan dar yatağı ve yapraklarla bezenmiş, merkezinde kuyruğunu yiyen yılan motifli yatak başlığını görebiliyordu. Aynı takımdan, yine kitaplarla kaplı bir masa da vardı. Masanın bir kenarında da boş bir bardakla tabak. Francis yemeğini burada yiyordu demek. Odanın ortasında duran diğer masayı pek kullanmıyordu.

O tarafa doğru birkaç adım atınca Noemí bunun sebebini anladı: Bu masanın üzeri kâğıtlar ve çizim aletleriyle kaplıydı. Noemí ucu açılmış kalemlere, hint mürekkebi şişelerine ve divitlere göz gezdirdi. Bir suluboya kutusu da vardı, fırçalar bir fincana konulmuştu. Birçoğu karakalem olan çizimler arasında boyalılar da vardı. Çoğunlukla botanik çizimleriydi.

"Gerçekten bir ressammışsın," dedi Noemí bir elinde yağ lambası, diğeriyle bir karahindiba çiziminin köşesine dokunurken.

"Sadece çizerim," dedi Francis utangaç bir sesle. "Korkarım sana ikram edecek bir şeyim yok. Çayı bitirdim."

"Burada demlediklerini çaydan saymıyorum. Rezalet," dedi Noemí bu defa bir yıldızçiçeği çizimine göz atarken. "Bir ara çizimde yeteneğimi denemiştim. Bunun kaderimde olduğunu düşünmüştüm, anlıyorsun ya? Babam boya işinde ne de olsa. Ama beceremedim. Dahası fotoğrafı daha çok sevmişimdir. Nesnelerin âna hapsedilmesini sağlıyorlar."

"Halbuki resim nesnenin sürekli bir teşhiridir. Nesnenin özünü yakalar."

"Şairane bir yanın da var."

Francis utanmış görünüyordu. "Hadi oturalım," dedi lambayı Noemí'nin elinden alıp önceden birkaç mum yerleştirdiği masanın köşesine bırakırken. Noemí'ninkine benzer ama daha büyük başka bir yağ lambası da komodinin üzerinde duruyordu. Bu lambanın camı sarıya çaldığından odayı sıcak bir amber tonuna boyuyordu.

Francis gül çelenkleri desenli bir döşeme kumaşıyla kaplı büyükçe bir sandalyeyi işaret etti, ardından atılıp burada bıraktığı birkaç kitabı sandalyenin üzerinden alıverdi. Çalışma masasının sandalyesini çekip Noemí'nin önüne oturdu ve ellerini önünde bağlayıp biraz öne eğilerek durdu.

"Aile işini devralmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Francis.

"Çocukken babamın ofisine gider, raporları daktilo ediyor-

muş, notlar alıyormuş gibi yapardım. Ama artık o kadar ilgilenmiyorum bununla."

"Bulaşmak istemiyor musun?"

"Abim seviyor işi. Ama ben, ailem boya işinde diye neden benim de bu işte olmam gerektiğini anlamıyorum. Daha da kötüsü: Sırf daha büyük bir şirkete sahip olalım diye başka bir boya şirketinin vârisiyle neden evlenmem gerektiğini. Belki ben farklı bir şey yapmak istiyorum. Belki açığa çıkmayı bekleyen inanılmaz bir gizli yeteneğim var. Şu anda karşında birinci sınıf bir antropologla oturuyor olabilirdin mesela."

"Profesyonel bir piyanistle değil yani?"

"Neden ikisi birden olmasın?" diye omuzlarını silkerek karşılık verdi Noemí.

"Elbette."

Sandalye hayli rahattı ve Noemí odayı sevmişti. Başını çevirip suluboya mantar çizimlerine baktı. "Bunlar da senin mi?"

"Evet. Birkaç yıl önce yapmıştım. Çok iyi sayılmazlar."

"Gayet güzeller."

"Öyle diyorsan," diye karşılık verdi Francis temkinli ama gülümseyerek.

Sade bir yüzü vardı hatta uyumsuz bile denebilirdi. Noemí, Hugo Duarte'den şirin bir oğlan olduğu için hoşlanıyordu; yeterince iyi giyinen ve cazibe oyununu oynamayı kabul eden herkeste bir yere kadar kaypaklığı takdir ederdi Noemí. Ama karşısındaki bu adamın tuhaflığını, kusurlarını, zamparalıktan yoksunluğuyla eşleşen o sade zekâsını sevmişti.

Francis'in üzerinde yine fitilli kadifeden ceketi vardı ama odasının mahremiyetinde buruş buruş, eski bir gömlekle ve çıplak ayakla dolanıyordu. Bu hâlinde sevecen ve samimi bir yan vardı.

Noemí bir anda uzanıp onu öpme arzusuyla dolup taştı; saman alevi gibi, yakıcı, ışıl ışıl ve coşkulu bir histi. Ama tereddütte kaldı. Bir şey ifade etmediğinde birini öpmek kolaydı

kolay olmasına ancak bir anlamı olduğunda çok daha zordu bunu yapmak.

İşleri daha da karmaşık hâle getirmek istemiyordu. Francis'in duygularıyla oynamak istemiyordu.

"Çizimlerime iltifat etmeye gelmedin herhalde," dedi Francis, onun tereddütünü hissetmiş gibi.

Bunun için gelmemişti, doğruydu. Alakası bile yoktu. Noemí boğazını temizleyip başını iki yana salladı. "Evinizin perili olabileceğini düşündün mü hiç?"

Francis'in yüzünde minik bir gülümseme belirdi. "Bunu demen biraz tuhaf oldu."

"Eminim öyledir. Ama sormamın bir sebebi var. Hadi söyle, düşündün mü?"

Kısa bir sessizlik oldu. Francis ellerini yavaşça ceplerine kaydırıp bakışlarını ayaklarının dibindeki kilime dikti. Sonra kaşları çatıldı.

"Hayalet gördüğünü söylersen sana gülecek değilim," diye ekledi Noemí.

"Hayalet diye bir şey yoktur."

"Ama ya varsa? Bunu merak ettin mi hiç? Çarşafa bürünmüş, eli ayağı prangalı hayaletlerden bahsetmiyorum. Tibet hakkında bir kitap okumuştum. Hani şu insanların hayaletler yaratabileceğini söyleyen kadının kitabıydı, Alexandra David-Neel. İnsanlar dileyerek onları var edebilir diyordu. Ne diyorlardı buna? Tulpa."

"Kulağa palavra gibi geliyor."

"Tabii ki. Ama bir de Duke Üniversitesi'nde parapsikoloji çalışan şu profesör var, J. B. Rhine. Telepati gibi şeylerin duyu dışı algılamanın bir türü olduğunu söylüyor."

"Tam olarak neden bahsediyorsun?" diye sordu Francis sözlerinde dehşet verici bir dikkat vurgusuyla.

"Diyorum ki belki de kuzenimin aklı gayet yerindedir. Belki de bu ev perilidir ve bunun mantıklı bir açıklaması olabilir. Nasıl olacağından şu an hiç emin değilim, belki de parapsiko-

lojiyle hiç alakası yoktur ama hani derler ya şapkacı kadar deli olmak diye, onu düşün."

"Hiçbir şey anlamadım."

"İnsanlar şapkacıların deliliğe meyli olduğunu söylermiş eskiden ama sebebi kullandıkları malzemeymiş aslında. Keçe şapka yaparken cıva buharı soluyorlarmış. Bu maddeyle uğraşırken hep dikkat etmek lazım. Küflenmeyi önlemek için boyaya cıva katarsın mesela ama doğru koşullar oluşursa bu karışım insanı hasta etmeye yetecek kadar cıva buharı çıkarır. Sadece boyayla odadaki herkesi delirtebilirsin."

Francis aniden ayağa dikilip Noemí'nin ellerini kavradı. "Tek kelime daha etme," dedi fısıltıya yakın bir sesle. İspanyolca konuşmuştu. Oysa Noemí buraya vardığından beri İngilizce anlaşıyorlardı; Noemí onun Doruk Mevki sınırlarında İspanyolca tek kelime ettiğini anımsamıyordu. Ne de ona temas ettiğini. Bunu yaptıysa bile bilinçli yapmamıştı. Oysa şimdi Francis'in elleri bileklerini sıkıca tutuyordu.

"Benim de o şapkacılar gibi delirdiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Noemí İspanyolca.

"Tanrı aşkına, hayır. Aklı başında ve gayet zeki olduğunu düşünüyorum. Hatta gereğinden fazla zekisin. Neden beni dinlemiyorsun? Gerçekten dinle. Hemen buradan ayrıl. Hemen, şu anda. Burası sana göre bir yer değil."

"Bana anlatmadığın ne biliyorsun?"

Francis gözlerini ona dikti, hâlâ bileklerinden tutuyordu Noemí'yi. "Noemí, burada hayalet olmaması sana musallat olmayacakları anlamına gelmez. Hayaletlerden korkmaman gerektiği anlamına da gelmiyor bu. Fazla korkusuzsun. Babam da tıpkı böyleydi ve bunun bedelini ödedi."

"Bir koyuğa düşmüştü hani," dedi Noemí. "Yoksa bundan fazlası mı var?"

"Kim söyledi sana bunu?"

"Önce ben sordum."

Noemí'nin yüreğine dehşetin soğuk dikeni batmıştı sanki.

Francis zorlanarak ondan uzaklaştı ama bu defa Noemí onun ellerini kavradı. Francis'i olduğu yere mıhladı.

"Bana anlatacak mısın?" diye ısrar etti. "Daha fazlası mı vardı?"

"Sarhoştu, boynu kırıldı ve koyuktan aşağı düştü. Bunu şu an konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet. Çünkü şimdiye kadar bana hiçbir şey anlatmamışsın anlaşılan."

"Bu doğru değil. Sana epey şey anlattım. Dinlemek istemedin," dedi ellerini Noemí'ninkilerden kurtarıp ciddi bir edayla onun omuzlarına yerleştirirken.

"Dinliyorum."

Francis itiraz etme niyetine iç çekmeye benzer bir ses çıkardı, Noemí onun anlatmaya başlayacağına yordu bunu ama o sırada koridordan gürültülü bir inleme duyuldu, derken bir yenisi geldi. Francis, Noemí'den uzaklaştı.

Bu evdeki akustik gerçekten çok tuhaftı. Noemí'yi seslerin nasıl olup da bu kadar iyi duyulduğuna kafa yormaya itiyordu.

"Howard Amca. Yine ağrısı tuttu," dedi Francis yüzünü ekşiterek, öyle bir ifadeye bürünüştü ki sanki ıstırap içinde olan kendisiydi. "Çok vakti kalmadı."

"Üzgünüm. Senin için zor olmalı."

"Bilemezsin. Ah, bir ölse."

Bu dile getirilmesi korkunç bir durumdu ama Noemí bu harap ve küf tutmuş evde yaşlı adam sinirlenmesin diye sürekli parmak uçlarında yaşamanın hiç de kolay olamayacağını düşündü. Francis'in gencecik yüreğine nasıl dargınlıklar hâkim olmuştu ki tüm şefkat ve sevgi silinip gitmişti? Çünkü Noemí burada Francis'i seven biri olduğunu sanmıyordu. Ne amcası ne annesi. Virgil ile Francis arasında arkadaşlık olmuş muydu hiç? Hiç durumdan bıkıp da birbirlerinin gözlerine bakarak hayal kırıklıklarını itiraf etmişler miydi? Virgil'in de kendi dertleriyle, dünyanın kalanına katılmakla ilgilendiği şüphesizdi tabii. Francis ise bu eve takılıp kalmıştı.

"Hey," diye seslendi Noemí elini uzatıp Francis'in koluna dokunarak.

"Hatırlıyorum da küçükken bastonuyla beni nasıl da döverdi," diye dalıp gitti Francis, sesi boğuk bir fısıltıya dönmüştü. "Bana 'güçlü olmayı öğretiyordu', buna öyle derdik. Ve bana kalırsa, yüce Tanrım, Ruth haklıydı. Haklıydı. Gel gör ki onun işini bitiremedi kız. Artık bunu denemenin lüzumu da yok gerçi ama kız haklıydı."

Francis sefil durumdaydı ve söyledikleri dehşet vericiydi belki ama Noemí ona karşı korkudan ziyade acıma duyuyordu içinde, ürkmemişti de, eli hâlâ adamın kolunda duruyordu. Başını başka yöne çeviren, ondan kaçınan Francis oldu.

"Howard Amca canavarın teki," dedi Francis. "Howard'a güvenme, Florence'e güvenme, Virgil'e güvenme. Şimdi gitmen gerek. Keşke seni bu kadar çabuk göndermek zorunda kalmasaydım ama bunu yapmalıyım."

İkisi de susuyordu. Francis başını eğip bakışlarını yere indirdi.

"Bir süre daha kalabilirim, tabii sen de istersen," diye önerdi Noemí.

Francis ona bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Seni burada bulursa annem kafayı yer, her an gelebilir. Howard böyle olduğunda annemin bize ihtiyacı oluyor. Git uyu, Noemí."

"Sanki uyumam mümkünmüş gibi," dedi Noemí iç çekerek. "Yine de koyun saymayı deneyebilirim elbette. Yardımı dokunur mu dersin?"

Oturduğu sandalyenin hemen yanındaki bir yığının en üstünde duran cilt üzerinde parmağını gezdirdi. Artık söyleyecek lafı kalmadığından, Francis çekincelerini aşar da hayaletler konusunda yahut Noemí'nin araştırmaya niyetlendiği musallat olma konusunda biraz daha konuşur umuduyla gidişini geciktirmeye çabalıyordu elinden geldiğince ama faydası yoktu.

Francis, Noemí'nin elini yakalayıp kitabın üzerinden aldı ve bakışlarını ona dikti.

"Noemí, lütfen," diye fısıldadı. "Uğrayıp beni de alacaklar derken yalan söylemiyordum."

Sonra Noemí'ye lambasını geri verip onun için kapıyı açtı. Noemí odadan çıktı. Koridorun köşesini dönmeden önce omzunun üzerinden geriye baktı. Francis biraz bulanık görünmekle beraber, odadaki lamba ve mumların ruhani bir aleve benzettiği sarı saçlarıyla halen eşikte duruyordu. Kırsalın uzak, tozlu köylerinde bir alev topuna dönüşüp havada uçabilen cadılar olduğunu söylerlerdi. Bataklık ışıklarını bu şekilde açıklıyorlardı. Noemí kafasını buna yordu, bir de rüyasındaki altın rengi saçlı kadına.

17

Noemí koyun sayma konusunda yalan söylemiyordu. Bütün bu musallat olmalar, bulmacalara cevap aramalarla, uyuşuk bir şekilde uyuklayamayacak kadar fazla enerji yüklenmişti. Hem oturduğu yerden uzanıp da Francis'in dudaklarına yapışma fikri halen öylesine tazeydi ki zihninde, coşkuyla dolup taşıyordu.

Noemí en iyisinin banyo yapmak olduğuna karar verdi.

Banyo epeyi eskiydi, seramikleri çatlak çatlaktı ve tavan çirkin küf izleriyle benek benekti ama yağ lambasının ışığında küvet sağlam ve kesinlikle temiz görünüyordu.

Noemí lambasını bir sandalyenin üstüne bırakıp bornozunu da sandalye sırtına astı ve musluğu açtı. Florence herkes için mecburi olduğu üzere ılık su kullanmasını tembihlemişti ama Noemí'nin soğuk suda uzanmaya niyeti yoktu hiç; ısıtıcıdaki sorun her ne olursa olsun sıcacık bir banyo yapmayı kafasına koymuştu, buhar odayı hızla dolduruyordu.

Evinde olsa hoş kokulu esans ve banyo tuzları saçardı suya ama burada hiçbir şeyi yoktu. Yine de küvete girip sırtını yasladı.

Doruk Mevki tam bir harabe değildi belki ama ters giden sayısız ufak tefek şey vardı burada. Bakımsız. Evet, doğru kelime buydu. Buram buram bakımsızlık kokuyordu burası.

Noemí eğer koşullar farklı olsa Catalina'nın burada işleri yoluna koymayı başarma ihtimalini düşündü. Bundan şüpheliydi. Çürüme buranın her yanına kök salmıştı bir kere.

Bu düşünceler keyfini kaçırdı. Gözlerini yumdu.

Musluk biraz da olsa damlatıyordu. Nefesini tutup başı tamamen suyun altında kalıncaya dek kendini bıraktı. En son ne zaman yüzmeye gitmişti? Bu yakınlarda Veracruz'a gitmeyi kendine hatırlattı. Daha da iyisi, Acapulco'ya. Doruk Mevki'ye daha zıt kaçacak bir yer düşünemiyordu doğrusu. Güneş, plajlar, kokteyller. Hugo Duarte'ye telefon edip vakti var mı bir sorardı.

Suyun altından çıkınca Noemí gözlerine düşen saçlarını âdeta sinirle topladı. Hugo Duarte. Kimi kandırıyordu ki? Bugünlerde aklına düşen o değildi. Francis'in odasında hedef olduğu arzu okuydu onu endişelendiren. Arzunun dört bucağına yaptığı diğer keşif seferlerinden çok farklı hissettirmişti. Onun konumundaki bir genç kadının arzu üzerine hiçbir şey bilmemesi icap ediyorsa da Noemí öpüşmelerin, sarılmaların ve birtakım okşamaların deneyimini yaşama fırsatını bulmuştu. Flört ettiği erkeklerden hiçbiriyle yatmamış olması da günaha girme korkusundan değil, erkeklerin bunu dedikodu malzemesi yapabilecekleri, daha da fenası onu kafesleyecekleri endişesindendi. Yüreğinin bir köşesinde her daim bir tutamcık olsun korku olmuştu, birçok şeyin korkusu ama Francis'leyken korkmayı dahi unutuyordu.

Bu ne duygusallık, dedi kendi kendine. *Yakışıklı bile sayılmaz.*

Eliyle imantahtasını aşağı yukarı ovaladı ve iç çekip başını çevirmeden evvel bir müddet tavandaki küf lekelerini inceledi.

İşte onu tam o zaman gördü. Eşikte duran şeyi. Noemí bir an için bunun bir optik illüzyon olduğunu düşünüp gözlerini kırpıştırdı. Yağ lambasını yanında getirmişti ve lamba yeterince ışık sağlıyordu ama bir elektrik ampulü kadar keskin parlaklık sunmuyordu.

Figür öne doğru bir adım atınca bunun çizgili, lacivert takımlı ve kravatlı Virgil olduğunu anladı, sanki kendi banyosuna girermişçesine rahat bir tavrı vardı Virgil'in.

"İşte buradasın, tatlı şey," dedi Virgil. "Konuşmanın da, bir şey yapmanın da anlamı yok."

Utanç, şaşkınlık ve öfke Noemí'nin bedenini ele geçirdiler. Ne yaptığını sanıyordu bu adam? Noemí ona bağıracaktı. Bağıracak ve bedenini örtecekti hemen, bağırmakla da yetinmeyecekti. Tokadı yapıştıracaktı suratına. Bornozunu giyer giymez tokadı geçirecekti.

Ama hiçbir şekilde hareket etmedi. Dudaklarından tek kelime olsun çıkmadı.

Virgil yüzünde hafif bir gülümsemeyle bir adım daha ilerledi.

Aklına çeşitli fikirler sokabilirler, diye fısıldadı bir ses. Noemí bu sesi daha önce duymuştu, bu evde bir yerlerde duymuştu. *Sana çeşitli şeyler yaptırabilirler.*

Noemí'nin sol eli küvetin kenarındaydı, muazzam bir çabayla küveti sıkıca kavramayı başarabildi. Ağzını biraz aralayabilmişti ama konuşamıyordu. Virgil'e çıkmasını söylemek istiyor ama bunu yapamıyordu ve bu da onu korkuyla titretiyordu.

"Uslu bir kız olacaksın, değil mi?" dedi Virgil.

Küvetin yanına ulaştı ve Noemí'ye yakından bakmak için diz çöküp gülümsedi. Mükemmel hatlara sahip bu yüzde kurnaz, çarpık bir gülümsemeydi bu ve öyle yakına gelmişti ki Noemí onun gözlerindeki altın benekleri görebiliyordu.

Virgil boynundaki kravatı çekiştirip çıkardı, ardından gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu.

Noemí şu eski masaldaki gafil avlanan karakter gibi taş kesilmişti. Gorgon kurbanı olmuştu.

"Ne kadar da uslu bir kız, biliyordum. Bana karşı uslu ol."

Aç gözlerini, dedi ses.

Ama Noemí'nin gözleri sonuna kadar açıktı zaten; Virgil parmaklarını Noemí'nin saçlarına geçirmiş, başını yukarı kal-

dırmıştı. Noemí'den talep ettiği nezaketten yoksun, hayli kaba bir hareketti bu. Noemí onu kendinden uzaklaştırmak istiyor ama hâlâ hareket edemiyordu; Virgil'in eli Noemí'nin saçlarını kavramıştı ve adam onu öpmek üzere yaklaşıyordu.

Noemí dudaklarında bir tatlılık hissetti. Şarap tadıydı belki de. Hoş bir tattı ve gergin bedenini bir nebze rahatlattı. Küvetin kenarını bıraktı, ona fısıldayan ses gitmişti artık. Banyodan yükselen duman, kendininkilere yapışmış olan adamın dudakları ve bedeninde dolanıp duran eller vardı sadece. Virgil öpücüklerini kesmeden Noemí'nin uzun boynundan aşağı kaydı, meme uçlarını dişlemek için biraz durakladı ki bu hareket Noemí'nin inlemesine neden oldu. Virgil'in sakalı tenine batıyordu.

Noemí'nin boynu geriye doğru kaydı. Demek ki bir şekilde hareket edebiliyordu.

Virgil'in yüzüne dokunmak, onu kendine çekmek üzere ellerini kaldırdı. Virgil bir saldırgan değildi. Düşman değildi. Ona bağırmak ya da tokat atmak için bir sebep yoktu, oysa ona dokunmak, daha çok dokunmak için türlü sebep vardı.

Virgil'in eli Noemí'nin karnından aşağı kayıp suyun altında kayboldu, kalçalarını okşadı. Noemí artık korkuyla titremiyordu. Onu ürperten şey tatlı ve yoğun arzuydu şimdi, bacaklarından tüm bedenine dağılan arzu; Virgil'in dokunuşları ağırdı, parmaklarının her hareketiyle Noemí'nin solukları aksıyordu. Virgil'in teni alev alevdi. Adamın parmaklarının yeni bir salınımıyla Noemí derin bir nefes aldı ama birden–

Aç gözlerini, diye tısladı ses onu sertçe dürterek; Noemí başını Virgil'den çevirerek bakışlarını tavana yöneltti. Tavan yok olup gitmişti.

Bir yumurta vardı, bir de ondan yükselen ince, beyaz bir sütun. Bir yılan. Ama hayır, bu sahneyi daha önce görmüştü. Birkaç saat önce Francis'in odasında. Duvarda. Altlarında isimleri yazan suluboya mantar çizimlerinde; bir tanesinde "peçe" yazılıydı. Evet. Tam olarak buydu. Yumurta kırılmış, koruyucu zar aşılmıştı, zeminden yükselen mantar aslında bir

yılandı. Mermer rengi, dolanıp düğümlenen, kendi kuyruğunu yutan bir yılan.

Derken her şey karardı. Lambanın ışığı sönüp gitmişti. Noemí artık küvette değildi. Hareket etmesine mâni olan kalın kumaşlı bir kıyafetin içindeydi ama bunu üzerinden çekip almayı başardı; kumaş omuzlarından daha önce gördüğü şu koruyucu zar tabakası gibi kayıp gitti.

Ahşap. Rutubetli toprağın ve ahşabın kokusunu alıyordu şimdi, elini kaldırdığında parmak boğumları sert bir yüzeye çarptı, kıymıklar tenini kesti.

Tabut. Bu bir tabuttu. O kumaş da kefen.

Ama Noemí ölmemişti. Hayır. Bağırmak üzere ağzını açtı, onlara ölü olmadığını, ölmediğini söyleyecekti.

O anda sanki milyon tane arıdan gelirmişçesine bir vızıltı yükseldi ve Noemí ellerini kulaklarına örttü. Kör edici, altın rengi bir ışık peyda oldu, ayak parmaklarından göğsüne, ta ki yüzüne varıp onu boğana dek üzerinde gezindi.

Aç gözlerini, dedi Ruth. Ellerinde, yüzünde, tırnak diplerine varana değin her yerinde kanla Ruth'tu bu ve arılar Noemí'nin kulaklarından girerek kafasının içini oyuyordu.

Noemí gözlerini tekrar hızla açtı. Sırtından, parmak uçlarından sular süzülüyordu, bornozunun önü bağlanmamıştı, tüm çıplaklığıyla ortadaydı bedeni. Aynı zamanda yalınayaktı.

İçinde dikildiği oda karanlıktı ama bu hâliyle bile kendi odası olmadığı belliydi. Kısık bir lamba ışıldadı, ateşböceği misali, çevik parmakların kontrolünde giderek güçlendi ışığı. Virgil Doyle'du bu, yatağında oturmuş, komodini üzerinde duran lambayı kaldırarak karşılıyordu Noemí'yi.

"Bu da nedir?" diye sordu Noemí bir elini boğazına bastırarak.

Konuşabiliyordu. Her ne kadar sesi hırıltılı çıkıyor ve tüm bedeni sarsılıyorsa da şükürler olsun, konuşabiliyordu.

"Sanırım uyurgezerliğin sırasında odama kadar gelmeyi başardın."

Noemí aşırı hızlı nefes alıp veriyordu. Âdeta buraya kadar koşmuş gibiydi ve bunu yapıp yapmadığını da Tanrı bilirdi açıkçası. Her şey mümkündü. Sakarca bir hareketle de olsa bornozunun önünü kapamayı başarabildi.

Virgil yorganını bir kenara itti. Sonra kadife sabahlığını üstüne geçirip Noemí'ye yanaştı. "Sırılsıklamsın sen," dedi.

"Banyo yapıyordum," diye mırıldandı Noemí. "Sen ne yapıyordun?"

"Uyuyordum," dedi şimdi yanına kadar gelmiş olan Virgil.

Noemí, Virgil'in ona dokunmaya niyetlendiğini düşünerek geriledi, az daha hemen yanındaki ahşap paneli devirecekti. Virgil bir eliyle paneli düzeltti.

"Sana havlu getireyim. Üşümüşsündür."

"O kadar da soğuk değil."

"Yalancının tekisin," dedi Virgil sadece ve dolabını araştırmaya yöneldi.

Noemí onun bir havlu bulup getirmesini beklemeyecekti. Doğruca odasına geri dönmek istiyordu ve gerekirse bunu karanlıkta da yapabilirdi. Ama gece onu yerine mıhlamıştı sanki, tek adım atmasına müsaade etmeyen bir huzursuzluğa sürüklenmişti. Tıpkı rüyasında olduğu gibi donup kalmıştı.

"İşte," dedi Virgil. Noemí havluyu bir an öylece tuttuktan sonra önce yüzünü, sonra da yavaşça saçlarını kuruladı. Küvette ne kadar vakit geçirdiğini, sonrasında da ne kadar süre koridorlarda dolandığını merak ediyordu.

Virgil karanlık bir köşede gözden kayboldu, Noemí bir şıngırdama sesi duymuştu ki Virgil elinde iki kadehle geri döndü.

"Otur da bir yudum şarap iç," dedi Virgil. "Isınırsın."

"Lambanı ödünç almama izin ver de gideyim."

"İç şu şarabı, Noemí."

Ardından Virgil son görüştüklerinde kullandığı sandalyeye oturdu ve kendi kadehini elinde tutarken lambasını ve Noemí'nin şarabını masaya bıraktı. Noemí havluyu elleri arasında büküp sandalyeye geçti. Ardından havluyu elinden yere

bırakıp kadehini aldı ve hızla bir yudum içti – tam da Virgil'in dediği gibi sadece bir yudum.

Uyanmış olmasına karşın halen bir rüyada süzülür gibi hissediyordu. Bütün zihni sislerin ardında kaybolup gitmişti ve odada onun için net olan tek şey dağınık saçları ve yakışıklı yüzüyle ona bakan Virgil'di. Virgil ondan konuşmasını bekliyordu kuşkusuz, Noemí de uygun sözcükleri bulmaya çabaladı.

"Rüyamda sen de vardın," dedi. Bunu Virgil'den ziyade kendine söylemişti aslında. Ne gördüğünü, başından ne geçtiğini anlamaya çalışıyordu.

"Umuyorum ki kötü bir rüya değildi," diye karşılık verdi Virgil. Ardından gülümsedi. Sinsi bir gülümsemeydi. Tıpkı Noemí'nin rüyasındaki gibiydi. Kötücül bir meyli vardı hafiften.

Kendinden memnun ve capcanlı bir şekilde yaşadığı o şevk şimdi midesinin derinliklerinde rahatsız edici bir hisse dönüyordu yavaşça ancak bu gülümseme Noemí'ye Virgil'in dokunuşları karşısında duyduğu kendi coşkusunu anımsatan başıboş bir kıvılcım gibiydi.

"Benim odamda mıydın?"

"Rüyanda olduğumu sanıyordum."

"Rüya gibi değildi ama."

"Ne gibiydi peki?"

"Saldırı gibiydi," dedi Noemí.

"Uyuyordum. Sen uyandırdın beni. Bu gecenin saldırganı sensin."

Noemí onun yatağından kalktığını, kadife sabahlığını giydiğini kendi gözleriyle görmüştü ama masum olduğunu halen düşünmüyordu. Ama bir karabasan gibi banyoya süzülmüş, Fuseli'nin tablolarına poz verirlermişçesine gelip Noemí'nin göğsüne çökmüş olamazdı. Irzına geçmek üzere Noemí'nin odasına sokulmuş olamazdı.

Noemí bilekliğindeki mavi beyaz boncukları hissetmek amacıyla bileğine dokundu. Bu bilekliği nazara karşı almıştı.

Bileği çıplaktı. İşin aslı bütün bedeni öyleydi, üzerinden su damlatır hâlde beyaz bornozuna sarınmış duruyordu.

Noemí ayağa kalktı.

"Şimdi odama geri döneceğim," diye açıkladı.

"Biliyorsundur, uyurgezerlikten uyandığında hemen ilk iş yatağa dönmemen gerekir," dedi Virgil. "Bana kalırsa biraz daha şarap içsen iyi gelir."

"Hayır. Felaket bir gece geçiriyorum ve bunu uzatmaya niyetim yok."

"Hımm. Ama yine de eğer lambamı ödünç almana izin vermezsem mecburen burada birkaç dakika daha kalırsın, değil mi? Tabii dönüş yolunu duvarlara dokunarak bulmak niyetinde değilsen. Bu ev epey karanlıktır."

"Evet. Eğer nazikçe bana eşlik etmeyeceksen planım tam olarak bu."

"Oysa ben zaten sana eşlik ettiğimi sanıyordum. Saçını kurulaman için sana havlu getirdim, oturman için sandalye sundum ve sakinleşmen için şarap içmeni önerdim."

"Ben gayet sakinim."

Virgil elinde kadehiyle ayağa kalkıp kuru bir neşeyle onu inceledi. "Bu geceki rüyanda ne gördün?"

Noemí onun karşısında kızarmayı hiç istemiyordu, ona karşı böylesine titiz bir düşmanlık sergileyen bir adamın karşısında utançtan kıpkırmızı kesilmeyi. Ama rüyasında olduğu gibi onun dudaklarını kendisininkiler üzerinde ve ellerini kalçalarında gezinirken düşünüyor, bu sırada da sırtından aşağıya bir elektriklenme yayılıyordu. O gece, o rüya arzu, skandal ve tehlike kokuyordu belki ama Noemí'nin bedeninin bütün gizleri, coşkun hâldeki zihni içten içe buna can atıyordu. Edepsizliğin ve Virgil'in uyandırdığı o muazzam heyecana.

En sonunda Noemí kızardı.

Virgil gülümsedi. Ve bunun imkânsız olduğu aşikârsa da Noemí onun bir şekilde Noemí'nin rüyasında ne gördüğünü tam olarak bildiğinden, Noemí'den en küçük türden olsa dahi

bir davet beklediğinden emindi. Zihnini saran sis dağılıyordu gerçi, kulağına fısıldanan o sözleri de anımsıyordu artık. Tek bir cümleden ibaretti: *Aç gözlerini.*

Noemí bir elini yumruk yapıp tırnaklarını avucuna geçirdi. Başını iki yana salladı. "Dehşet verici bir şey," dedi cevaben.

Virgil'in kafası karışmış gibiydi, ardından hayal kırıklığına büründü. Sırıtan yüzü çirkinleşti. "Belki de uykunda Francis'in odasına yürümeyi umuyordun, ha?" diye sordu.

Bu sözler Noemí'yi şok etmişti ama diğer yandan Virgil'in yüzüne rahatça bakmasına yetecek cesareti de sağlamıştı. Virgil buna nasıl cüret etmişti. Hem de arkadaş olabileceklerini söylemesinin hemen ardından. Noemí şimdi anlıyordu. Bu adam kusursuz bir yalancıydı, onunla oynuyor, kafasını karıştırmaya, dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. İşine geldiğinde bir anlığına kibarlaşıyor, ona samimiyet gösteriyor ve ardından hepsini geri alıyordu.

"Uykuna dön," dedi Noemí ama aklından geçen şey *siktir git* demekti, ses tonu da bariz bir şekilde buna işaret ediyordu. Lambayı kaptı ve Virgil'i karanlıkta bıraktı.

Odasına vardığında yağmurun başladığını fark etti. Hiç hafiflemeyen, sürekli bir şekilde cama vuran türden bir yağmur. Banyoya geçip küveti inceledi. Su soğumuş ve buhar dağılmıştı. Küvetin tıkacını çıkardı.

18

Noemí yeni bir uyurgezerlik macerasına girişeceği korkusuyla sürekli uyuyup uyandı. Nihayetinde uyuyakaldı.

Odasında bir kumaş hışırtısı geldi kulağına, yanında da tahta gıcırtısı; elleri yorganını sıkıca tutarken korku içinde başını kapıdan tarafa çevirdi.

Yine o resmi, koyu renk elbiselerinden birini giyip incilerini boynuna geçirmiş Florence'ti bu. Ellerinde gümüş tepsiyle Noemí'nin odasına öylece girivermişti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Noemí yatağında doğrularak. Ağzı kupkuruydu.

"Öğle yemeği saati," dedi Florence.

"Ne?"

Vakit bu kadar geç olamazdı, değil mi? Noemí yataktan kalkıp perdeyi araladı. Gün ışığı odaya doldu. Halen yağmur yağıyordu. Günün ilk saatleri o daha fark edemeden yitip gitmişti; yorgunluktan bitap düşmüş olacaktı.

Florence yemek tepsisini elinden bıraktı. Ardından Noemí için bir fincan çay doldurdu.

"Ah, hayır, teşekkür ederim," dedi Noemí başını iki yana sallayarak. "Yemekten önce Catalina'yı görmek istiyorum."

"O uyandı, şimdi ikinciye uyuyor," karşılığını verdi Florence elindeki çaydanlığı bırakırken. "İlacı çok uykusunu getiriyor."

"Eğer öyleyse doktorun ne zaman varacağını söyler misiniz? Bugün gelmesi gerekiyor, değil mi?"

"Doktor bugün gelemeyecek."

"Her hafta uğruyor sanıyordum."

"Yağmur devam ediyor," dedi Florence kayıtsız bir tavırla. "Bu yağmurda gelemez."

"Yarın da yağmurlu olabilir. Ne de olsa yağmur mevsimindeyiz, değil mi? O zaman ne olacak?"

"Kendimiz halldebiliriz, biz hep buradaydık."

Ne kadar da her duruma uyabilecek türden kıvrak ve hazır bir cevap. Nedense Florence her daim söylenecek doğru şeyi bir yerlere yazmış da oradan okuyormuş gibi geliyordu.

"Lütfen kuzenim uyandığında bana haber verin," diye diretti Noemí.

"Ben sizin hizmetçiniz değilim, Bayan Taboada," karşılığını verdi Florence. Ancak sesinde düşmanlık yoktu. Apaçık bir gerçekten bahsediyordu.

"Bunun gayet farkındayım ama haber vermeden Catalina'yı ziyaret etmememi istemiştiniz, böylece işleri benim için imkânsızlaştırıyorsunuz. Derdiniz ne sizin?" diye sordu Noemí. Aşırı derecede kabalaştığının farkındaydı ama Florence'in o sakin maskesinde bir çatlak açmayı umuyordu.

"Eğer bu durumla bir sorununuz varsa en iyisi Virgil'e söyleyin."

Virgil. Noemí'nin en son isteyeceği şey herhangi bir şekilde Virgil'le konuşmaktı. Kollarını kavuşturup karşısındaki kadına dikti gözlerini. Florence de aynı şekilde karşılık verdi, gözlerinde buz gibi bir ifade ve dudaklarının kenarında hafif bir horgörüyü belirten minik kıvrımla.

"Afiyet olsun," diye konuşmayı bitirdi Florence; gülümsemesinde tartışmayı kazandığını düşündüğünün göstergesi olan bir üstünlük vardı şimdi.

Noemí kaşığıyla çorbasını karıştırıp çayından bir yudum aldı. İkisinden de hızla vazgeçti. Başına saplanmak üzere olan

ağrıyı hissedebiliyordu. Bir şeyler yese iyi olacağını biliyordu ama inat bu ya evde dolanmaya karar verdi.

Hırkasını alıp alt kata geçti. Bir şeyler bulmayı mı umuyordu? Kapıların ardından dışarıyı gözleyen hayaletler mesela? Eğer bunlardan gerçekten vardıysa da Noemí'nin gözüne çarpmadılar.

Mobilyaları çarşafla örtülü odalar korkunçtu, solmuş bitkilerle dolu sera da öyle. Hafif bir depresyon hissi uyandırmanın ötesinde sundukları hiçbir şey yoktu. Noemí kendini bir umut kütüphaneye attı. Çekili perdeleri sonuna kadar açtı.

Buraya ilk ziyaretinde gözüne çarpan yılanlı yuvarlak kilimi inceleyerek yavaşça etrafında dolandı. Rüyasında bir yılan vardı. Bu yılan bir yumurtadan çıkıyordu. Hayır, bir mantar yumrusundan. Eğer rüyaların bir anlamı varsa bu rüya ona ne anlatıyordu?

En azından insanın rüyalarına cinsel içerik atfedilmesi için bir psikanaliste telefon etmesinin gereği olmadığının bilincindeydi. Tünelden geçen tren gibi harika bir metafor vardı bunun için –teşekkürler Bay Freud– ve belli ki topraktan baş veren fallik mantarlar da aynı amaca hizmet ediyordu.

Virgil Doyle da onu buna zorluyordu.

Bu bir metafor değildi, gayet barizdi.

Virgil'in, Noemí'nin saçları arasındaki elinin, dudakları üzerindeki dudaklarının hatırası Noemí'yi titretmeye yetiyordu. Ama bu hatırada hoş hiçbir şey yoktu. Soğuk ve rahatsız ediciydi; Noemí gözlerini raflara çevirip okuyacak bir kitap bulmak için hiddetle ciltleri taradı.

Gelişigüzel bir şekilde iki kitap seçip odasına döndü. Pencere kenarında durup tırnağını kemirerek dışarıyı izlerken çok gergin olduğuna ve bir sigara içme vaktinin geldiğine hükmetti. Sırasıyla sigarasını, çakmağını ve kül tablası niyetine kullandığı, yarı çıplak aşk tanrıçalarıyla bezeli fincanı buldu. İlk nefesinden sonra yatağına yerleşti.

Aldığı kitapların adını okumaya dahi zahmet etmemişti. Bi-

rinin adı, *Soy Kalıtımsallığı: Kanunları ve İnsanlığın Gelişimine Etkileri*'ydi. Yunan ve Roma mitolojisi üzerine olan diğer kitap daha ilgi çekiciydi.

Noemí ikinci kitabı açtığında ilk sayfada koyu küf lekelerine rastladı. Sayfaları dikkatle çevirerek devam etti. İlerleyen sayfalar genellikle sağlamdı, birkaçının kenarlarında cılız bazı lekeler vardı sadece. Ki bunlar Noemí'ye Mors alfabesini anımsattı. Doğa kâğıt ve deriye mesajını işlemişti.

Sigarasını sol eline alıp külünü komodine bıraktığı fincana silkeledi. Altın saçlı Persephone, diye anlatıyordu kitap, Hades tarafından yeraltı dünyasına kaçırılmıştır. Orada sonradan onu bu karanlık diyara mahkûm edecek olan birkaç nar tanesi yemiştir.

Kitap, Persephone'nin tanrı tarafından kaçırıldığı ânı betimleyen bir gravür içeriyordu. Persephone'nin saçları çiçeklerle bezeliydi, birkaç çiçek de yere düşmüştü; göğsü çıplaktı. Arkasından yaklaşan Hades onu kollarına alıp havaya kaldırmıştı. Bir elini göğe kaldırmış hâlde yarı baygın duran Persephone'nin ağzından bir çığlık kopuyordu. Dehşet içinde bir ifadesi vardı. Tanrı ise doğruca ileri bakıyordu.

Noemí kitabı sertçe kapatıp başını çevirdi. Bakışları odasının gül rengi duvar kâğıdının kara küf lekesiyle kaplanan köşesine dikildi. O izlerken küf *hareket etti*.

İsa aşkına, ne türden bir optik illüzyondu bu?

Bir elinde sigarası, diğeriyle nevresime sıkıca sarılarak yatağı üzerinde oturur pozisyona geçti. Yavaşça yerinden kalkıp gözünü ayırmaksızın duvara yanaştı. Hareket eden küf büyüleyici bir şeydi. Birbirinden farklı şekillere giriyor, bir kaleydoskop misali sürekli değişiyor, yenileniyordu. Sürekli bozulup derlenen, girdaplanıp düzelen bu baş döndürücü döngü ve değişimi yaratan şey aynalarla yansıtılan cam parçalarından oluşan bir düzenek değil de organik maddeydi bu defa.

Üstelik renkler de işe dahildi. İlk bakışta siyah ve griden ibaret görünse de Noemí küfe bakmaya devam ettiğinde bazı

kısımlarında altın rengi bir parıltının da olduğunu fark etti. Altın, sarı ve amber renkleri, şok edici simetrik güzellikler hâlinde farklı kombinasyonlarda yeni yeni şekiller kuruldukça bir solup bir yoğunlaşıyordu.

Noemí duvarın küfle lekelenmiş bu kısmına dokunmak üzere elini uzattı. Küf âdeta ürkmüşçesine hareket ederek elinden uzağa gitti. Derken fikrini değiştirmiş gibi durakladı. Baloncuklanan katran misali kıpırdandı ve Noemí'ye yaklaşmasını işaret eden ince bir parmak gibi eğilip büküldü.

Duvarın ardında milyon tane arı olmalıydı, Noemí sanki küfe bir öpücük konduracakmış gibi uyuşuk bir şekilde duvara yaslanırken seslerini duyabiliyordu. Ellerini altın rengi şekillerin üzerinden geçirdi, toprak gibi, çayır çimen gibi, yağmur gibi kokuyorlardı sanki, kimbilir ne sırlar fısıldayacaklardı.

Küf, Noemí'nin kalbiyle aynı ritimde atıyordu, bir olmuşlardı, derken Noemí'nin dudakları aralandı.

Hâlâ elinde duran unutulmuş sigara şimdi Noemí'nin tenini yakıyordu, bir çığlık koyuvererek sigarayı bıraktı. Hızla eğilip sigarayı yerden alarak sözde küllüğüne attı.

Dönüp tekrar küfe baktı. Küf tam bir hareketsizlik içinde duruyordu. Duvarda sadece eski, kararmış duvar kâğıdı vardı ve birazcık olsun değişmemişti.

Noemí hızla banyoya geçip kapıyı kapadı. Dengesini sağlamak için lavabonun kenarlarını sıkıca kavradı. Bacakları onu dinlemez olmuştu ve o panikle bayılmak üzere olduğunu düşündü.

Musluğu açıp yüzüne soğuk su çarptı, bu bütün gücüne mal olsa dahi kendinden geçmek istemiyordu hiç. Nefes almak, bir nefes daha almak, yoğunlaştığı tek şey buydu.

"Kahrolasıca," diye fısıldadı Noemí iki eliyle birden lavaboya sarılarak. Hâlsizliği geçiyordu. Ama oraya geri dönecek hâlde değildi. En azından bir süre daha. Ta ki emin olana değin... ama neyden emin olacaktı? Halüsinasyon görmesinin bittiğinden mi? Kafayı yemediğinden mi?

Bir elini incelerken diğeriyle ensesini ovaladı. İşaret ve ortaparmaklarında sigaranın dibine kadar yanıp yaktığı yerde yoğun, dinmek bilmez bir acı vardı. Buraya merhem sürmesi gerekti.

Yüzüne biraz daha su çarpıp parmakları dudaklarında, aynayı inceledi.

Kapının gürültüyle çalınması üzerine bir adım geriye sıçradı.

"İçeride misiniz?" diye sordu Florence. Sonra da daha Noemí cevap verecek vakit bulamadan kapıyı açtı.

"Bekleyin biraz," diye homurdandı Noemí.

"Neden yasak olduğu hâlde sigara içiyorsunuz?"

Noemí başını geri atıp bu saçma soruyla alay etmeye davrandı. "Öyle mi yapmışım? Bence bu lanet evde ne boklar olup bittiği gibi daha önemli bir soru var önümüzde." Bağırıyor sayılmazdı belki ama buna fazlasıyla yakındı.

"O nasıl söz öyle! Benimle nasıl konuştuğunuza dikkat edin, genç hanım."

Noemí başını iki yana sallayıp musluğu kapattı. "Catalina'yı görmek istiyorum, hemen."

"Bana emir vermeye cüret etmeyin sakın. Virgil şimdi burada olur, o zaman görürsün–"

Noemí, Florence'in kolunu kavradı. "Dinle–"

"Çek ellerini üzerimden!"

Florence kolunu kurtarmaya çabaladıkça Noemí parmaklarını daha da sıkılaştırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Virgil.

Eşikte dikilmiş, merakla onlara bakıyordu. Noemí'nin rüyasındaki aynı çizgili kumaştan ceketi üzerindeydi. Bu görüntü Noemí'yi sarstı. Bu ceketi daha öncesinde Virgil'in üzerinde görmüş olmalıydı, onu bu ceketle hayal etmesinin sebebi en başta buydu ama bu ayrıntıdan hiç hoşnut kalmamıştı. Bu ayrıntıyla gerçeklik ve fantazi birbirine karışıyordu. Bu görüntüyle o derece sarsılmıştı ki Florence'i elinden bıraktı.

"Kurallara karşı geliyor, her zamanki gibi," dedi Florence düzeltilmeye hiç ihtiyacı olmayan saçlarını dikkatle düzeltirken. Kısacık bozuşmaları güzelce şekillendirilmiş saçlarını bozmuştu sanki. "Tam bir karın ağrısı."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Noemí kollarını göğsünde bağlayarak.

"Bağırdın, ben de kötü bir şey mi var diye bakmaya geldim," diye açıkladı Virgil. "Sanıyorum ki Florence de aynı sebepten burada."

"Kesinlikle," diye cevap verdi Florence.

"Bağırmadım ben."

"İkimiz de seni duyduk," diye ısrar etti Florence.

Noemí kesinlikle bağırmamıştı. Bir ses vardı, evet ama arılardan çıkmıştı. Tabii ki ortada arı falan yoktu ama bu Noemí'nin bağırdığı anlamına gelmezdi. Bağırmış olsaydı hatırlardı kesinlikle. Sigara parmaklarını yakmıştı ama o kadar yüksek bir ses çıkarmamıştı, hem–

İkisi de Noemí'ye bakıyordu. "Kuzenimi görmek istiyorum. Hemen. Yemin ederim, ya onu görmeme izin verirsiniz ya da kapısını kırarım," diye diretti.

Virgil omuzlarını silkti. "Buna hiç gerek yok. Gel."

Noemí ikisinin peşine düştü. Bir ara Virgil omzu üzerinden ona bakıp gülümsedi. Noemí bileğini ovalayarak bakışlarını kaçırdı. Odasına vardıklarında Catalina'yı uyanık gördüğüne şaşırdı. Mary de oradaydı. Kalabalık bir buluşma olacağa benziyordu.

"Noemí, neler oluyor?" diye sordu Catalina, ellerinde bir kitap tutuyordu.

"Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Bildiğin gibi. Dinleniyorum işte. Uyuyan Güzel oldum anlaşılan."

Uyuyan Güzel, Pamuk Prenses. Şu an bunlar Noemí'nin hiç umurunda değildi. Catalina ise tıpkı eskilerde olduğu gibi

içten bir şekilde gülümsüyordu. "Yorgun görünüyorsun. Bir sorun mu var?"

Noemí tereddütle başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sana okuyayım ister misin?"

"Ben de bir fincan çay içeyim diyordum. Bana katılmak ister misin?"

"Yok."

Noemí ne bulmayı umduğundan emin değildi ama Catalina'yı böyle yüksek moralle bulmak olmadığı kesindi; hizmetçi seradan koparılmış sıska çiçekleri sessizce vazoya dizmekle meşguldü. Her ne kadar bu sahne Noemí'ye fazlasıyla yapmacık gelse de hatalı bir şey bulamıyordu. Yüzünde ufacık da olsa bir rahatsızlık emaresi bulma niyetiyle gözlerini kuzenine dikti.

"Cidden, Noemí. Biraz tuhafsın. Soğuk kapmadın, değil mi?" diye sordu Catalina.

"İyiyim. Seni rahat bırakayım da çayını iç," dedi Noemí diğerlerinin yanında daha fazla konuşmaya isteksiz. Ki onların da konuşmalarını merak eder bir hâli yoktu zaten.

Odadan çıktı. Ardından Virgil de dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Birbirlerine baktılar.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Virgil.

"Memnun oldum diyelim, şimdilik," diye yanıtladı onu Noemí kısa ve ters bir şekilde, odasına tek başına dönmek niyetindeydi ama Virgil de aynı tarafa gidiyordu ve görünen o ki tersliğine aldırmıyor, konuşmalarını sürdürmeyi planlıyordu.

"Ben de seni memnun etmek imkânsız sanıyordum."

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu Noemí.

"Etrafındaki hataları bulmayı kendine görev edinmişsin."

"Hatalar mı? Hayır. Cevapları. Hem şunu da söyleyeyim, son derece önemli cevaplar bunlar."

"Öyle mi?"

"Korkunç bir şey gördüm, hareket eden–"

"Dün gece mi yoksa bugün mü?"

"Bugün. Dün gece de görmüştüm," diye homurdandı Noemí bir elini alnına bastırırken.

O an fark etmişti ki odasına yalnız dönerse üzerinde o meşum kara lekeyle çirkin duvar kâğıdına bakıp kalmak zorundaydı. Bununla karşılaşmaya hazır değildi henüz. Noemí yönünü değiştirip merdivenlerden tarafa döndü. Oturma odasında saklanabilirdi. Bu evdeki en konforlu odaydı orası.

"Eğer kâbus görüyorsan bir dahaki ziyaretinde doktordan uyumana yardımcı olacak bir ilaç rica edebilirim," dedi Virgil.

Noemí onunla arasına olabildiğince mesafe koymak niyetiyle hızını artırdı. "Gördüklerim rüya olmadığı için bunun bir faydası olmaz."

"Dün gece rüya görmüyor muydun? Ama uykunda yürüyordun."

Noemí ardına döndü. Aralarında birkaç basamak, merdivende dikiliyorlardı.

"O başkaydı. Bugün uyanıktım. Bugün–"

"Bu çok kafa karıştırıcı geliyor kulağa," diye itiraz etti Virgil.

"Konuşmama fırsat vermediğindendir o."

"Çok yorgunsun," dedi Virgil umursamaz bir edayla, bir yandan da aradaki basamakları iniyordu.

Noemí aralarındaki mesafeyi korumak amacıyla üç basamak daha indi. "Ona da bunları mı söylüyorsun? Çok yorgunsun? Sana inanıyor mu?"

Bir an sonra Virgil, Noemí'ye ulaşmış ve onu ardında bırakarak zemin kata inmişti bile. Dönüp Noemí'ye baktı.

"Bence bunu şimdilik bir kenara bıraksak daha iyi olur. Şu an sinirlerin tepende."

"Bir kenara bırakmak falan istemiyorum," dedi Noemí.

"Öyle mi?"

Virgil tırabzanın alt başındaki direğe sıkıca tutunan nympha oymasının omzunu okşadı. Gözlerinde adi bir parıltı dolanıyordu. Yoksa bunu da mı Noemí hayal etmişti? Bu sıra-

dan "öyle mi" lafında, Virgil'in yüzüne yayılan o gülümsemede başka bir şey mi gizliydi?

Noemí gözlerinde ona meydan okur bir bakışla merdivenleri indi. Gelgelelim Virgil öne doğru eğildiğinde Noemí'nin bütün o özgüveni uçup gitti, Virgil'in elini *omzuna* koyacağını sanmıştı.

Dudaklarında çürümeye kaçmış meyvelerinki gibi tuhaf bir tat kalmıştı rüyasından; Virgil'in çizgili ceketi, Noemí'nin tepesinde dikilmesi, soyunması, küvete girip Noemí'yi kolları arasına alarak okşaması da vardı. Bu hatıra cinsel bir arzuyla doluydu ama bunun yanında rezil bir aşağılanmışlık da duruyordu.

Uslu bir kız olacaksın, değil mi? Virgil ona böyle demişti. Ve işte şimdi buradaydılar, uyanıklardı; Noemí, Virgil'in bu sözleri gerçek hayatta da söyleyebileceğini fark etti. Virgil'in bu ve benzeri küçümseyici sözleri hiç duraksamadan edebileceğini, güçlü ellerinin Noemí'yi gündüzü gecesi fark etmeksizin rahatça bulabileceğini.

Noemí, Virgil'in ona dokunmasından ve vereceği tepkiden ürküyordu. "Doruk Mevki'den ayrılmak istiyorum. Birine beni kasabaya bırakmasını söyleyebilir misin?" diye sordu hızla.

"Bugün epey başına buyruksun, Noemí," diye karşılık verdi Virgil. "Neden bizden ayrılıyorsun?"

"Bunun için bir sebebe ihtiyacım yok."

Geri gelecekti. Evet, burası doğruydu. Hem buradan gidemese dahi hiç olmazsa tren istasyonuna kadar gidip babasına bir mektup yazsa çok daha iyi olurdu her şey. Tüm dünyası çöküp gidiyor, içinden çıkılmaz bir kargaşa hâlini alıyor ve rüyaları uyanık hâline karışıyor gibiydi. Bir anlığına olsun bunun dışına çıkıp da başından geçen tuhaf deneyimleri Doktor Camarillo'ya anlatabilse biraz daha kendi gibi hissedebilirdi belki de. Camarillo neler olup bittiği ve ne yapılması gerektiği konusunda ona yardımcı olabilirdi. Hava. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

"Elbette yok. Ama bu yağmurda seni götüremeyiz. Söylemiştim, yollar çok güvensiz."

Noemí ikinci kat sahanlığının renkli camına vuran yağmur damlalarını görebiliyordu. "Öyleyse ben de yürürüm."

"Bavulu çamurda sürükleyerek mi götüreceksin? Belki de onu bot niyetine kullanır, içine binip kürek çekersin? Aptallık etme. Bugün yağmur kesilir, yarın sabah bir deneriz. Bu yeterli olur mu?"

Virgil onu kasabaya götürmeyi onayladığına göre Noemí biraz nefes alabilir, gerginlikten sıktığı ellerini gevşetebilirdi. Noemí başını sallayarak onayladı.

"Eğer yarın bizi gerçekten terk edeceksen son bir defa akşam yemeğine katılmalısın," dedi Virgil elini nymphadan çekip yemek odasına uzanan koridora bakarak.

"Pekâlâ. Ama Catalina'yla konuşmak da istiyorum."

"Elbette. Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Noemí. "Başka bir şey yok."

Söyledikleri yalan değildi ama yine de Noemí bakışlarını kaçırdı ve Virgil'in peşinden oturma odasına gelip gelmeyeceğinden kuşkulanarak bir an için hareketsiz kaldı. Ancak olduğu yerde durmanın ona bir faydası dokunmayacaktı.

Yürümeye koyuldu.

"Noemí?" diye seslendi Virgil.

Noemí yine durup ona baktı.

"Lütfen bir daha sigara içme. Bizi rahatsız ediyor."

"Merak etme," karşılığını verdi Noemí parmaklarındaki sigara yanığını anımsayıp eline bakarak. Kızıl, belirgin yara izi kaybolmuştu. Hiçbir iz kalmamıştı.

Noemí yanlış ele baktığını düşünerek diğer elini kaldırdı. Bunda da bir şey yoktu. Parmaklarını oynatıp oturma odasına doğru hızla harekete geçti, adımları sert ve gürültülüydü. Virgil'in kıkırdadığını duyar gibi olduysa da emin değildi. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

19

Noemí bir yandan kendini bir hain gibi düşünüp bir yandan da kararını eleştirerek yavaş yavaş bavullarını topladı. Evet. Hayır. Belki de en iyisi kalmaktı. Gerçekten de Catalina'yı yalnız bırakmak istemiyordu. Ama kasabaya gideceğini söylemişti bir defa, hem aklını boşaltması da hayati önemdeydi. Hemen Meksiko'ya dönmemeye karar vermişti. Bunun yerine Pachuca'ya gidip oradan babasına haber verecek ve Doruk Mevki'ye dönüşte yanında getireceği iyi bir doktor bulacaktı. Doyle'lar buna müsaade etmeye pek gönüllü olmayacaklardı kuşkusuz ama hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Eylem planıyla cesaretlenen Noemí toplanmasını bitirip akşam yemeğine indi. Hem Doruk Mevki'deki son gecesi olduğundan hem de onu bezgin ve yenik görmelerini istemediğinden bir parti elbisesi giymeye karar vermişti. Devetüyü rengi işlemeli tülü olan, metalik tonlu, altın rengi bir elbiseydi; bel kısmında sarı renk asetat kumaştan bir kuşağı vardı ve korsesi üzerine mükemmel oturuyordu. Genellikle giymeyi sevdiği etek kadar rahat değildi belki ama ona çok yakışıyordu ve yemek için de en uygun seçimdi.

Görünen o ki Doyle'lar da aynı şekilde düşünmüş ve yemeği ciddiye alarak âdeta bir kutlama havasına girmişlerdi. Beyaz ipekli masa örtüsü serilmiş, gümüş şamdan çıkarılmış

ve bir dolu mum yakılmıştı. Noemí'nin ayrılışı şerefine sohbet yasağı kaldırılmıştı, oysa Noemí bu akşam sessizliğin tadını çıkarmayı umuyordu. Gördüğü tuhaf halüsinasyonun ardından sinirleri halen gergindi. Noemí bu acayip olaya neyin sebep olduğunu merak ediyordu hâlâ.

Noemí'nin başı ağrımaya başlamıştı. Kabahati şaraba bulmuştu. Sert fakat tatlı şarap insanın damağına yapışıyordu resmen.

Masadakiler durumu daha da beter hâle getiriyordu. Belki biraz daha samimi bir tavır sergilemesi icap ederdi ama sabrının sınırlarını zorluyordu artık. Virgil Doyle tam bir zorbaydı ve Florence'in de ondan geri kalır yanı yoktu.

Noemí de Francis'ten yana döndü. Doyle ailesinin takdir ettiği bu yegâne üyesi hemen yanında oturuyordu. Zavallı Francis. Geçen akşamkine göre daha da sefil hâldeydi. Noemí onun yarın sabah kendisini kasabaya bırakıp bırakamayacağını düşündü. Bırakabilir hâlde olmasını umuyordu. Baş başa konuşmak için fırsatları olabilirdi böylece. Catalina'ya göz kulak olmada ona güvenebilir miydi? Mecburen yardımını isteyecekti.

Francis de ona baktı ama kısacık bir bakıştı bu. Tam da Noemí'ye bir şeyler fısıldamak üzere dudaklarını aralamıştı ki Virgil'in sesi onu susturdu. "Yemekten sonra üst kata bir uğrayacağız elbette."

Noemí dikkat kesildi. Doğruca Virgil'e baktı. "Anlayamadım?"

"Diyorum ki babam yemekten sonra hepimizi odasına bekliyor. Sana veda etmek için. Ona kısa bir ziyareti dert etmezsin, değil mi?"

"Veda etmeden ayrılmayı düşünmemiştim zaten," karşılığını verdi Noemí.

"Yine de daha birkaç saat önce kasabaya yürüyerek gitmek istediğini söylemiştin," dedi Virgil. Sözlerinde küçük bir iğneleme vardı.

Francis'ten ne kadar hoşlanıyorsa Virgil'den de o denli iğ-

rendiğini düşündü. Virgil ters ve kabaydı, üstelik o sefil nezaket maskesinin ardında ne kadar şeytani olabileceğini de biliyordu onun. Ama diğer her şey bir yana, en çok da o anda ona bakışından tiksiniyordu, bunu daha önce de yapmıştı Virgil; dudaklarında insanı ürperten küçük bir sırıtış ve gözlerinde Noemí'de yüzünü başka yöne dönme arzusu uyandıran bir bakış.

Rüyasında, küvetteyken de aynısını hissetmişti Noemí. Gelgelelim bedenini doldurup taşan başka bir his daha vardı. Tatmin edici bir histi bu ama berbat bir tarafı vardı, çürük dişini diliyle kurcalamak gibi bir şeydi.

Nefes kesici, uslanmaz ve hastalıklı bir biçimde şehvetli.

Karşısında Virgil olduğu hâlde yemek masasında düşünmek için kötü bir fikirdi bu, Noemí bakışlarını tabağına eğdi. İnsanın sırlarını bilen, en derindeki arzularını sezebilen bir adamdı Virgil. Ona bakmaması gerekti.

Hizmetçi gelip de tabaklarını kaldırırken uzun bir sessizlik oldu.

"Sabaha kasabaya gitmekte sıkıntı yaşayabilirsiniz," dedi Florence tatlı servis edilip de kadehler yeniden şarapla doldurulduğu zaman. "Yollar rezil hâlde."

"Evet, bunca yağmurun ardından," diyerek başını salladı Noemí. "Madeni de böyle mi kaybetmiştiniz?"

"Çok eskidendi," karşılığını verdi Florence bir elini genişçe sallayarak. "Virgil daha bebekti."

Virgil başıyla onayladı. "Taşkın olmuş. Sonuçta uğraşmaya değmez hâldeymiş. Devrim sürerken yeterince işçi bulunamazdı. Hepsi ya o ya bu taraf için savaşmakla meşguldü. Bizimki gibi bir madeni işletmek için sürekli bir işçi kaynağı gerekli."

"Devrim'in ardından insanları geri getirmek de imkânsızdı sanırım? Hepsi mi gitmiş?" diye sordu Noemí.

"Evet, hem dahası yeni işçiler almanın da yolu yoktu ve babam uzun süredir hastaydı, işlerle ilgilenemiyordu. Elbette yakında bu durum değişecek."

"Nasıl olacak o?"

"Catalina bahsetmedi mi? Madeni tekrar açmak niyetindeyiz."

"Ama çok uzun zamandır kapalı hâlde. Maddi durumunuz müsait değil sanıyordum," diye itiraz etti Noemí.

"Catalina bu işe yatırım yapmaya karar verdi."

"Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"Aklımdan çıkıp gitmiş."

Virgil öyle sıradan bir tonla konuşuyordu ki insanın inanası geliyordu. Ama Noemí, Virgil'in onda Catalina'nın semirmiş bir cüzdan muamelesi gördüğü fikrini uyandırmamak için çenesini bilinçli olarak kapalı tuttuğuna bahse girerdi.

Eğer bunu şimdi söylüyorsa sebebi onu sinirlendirmek istemesiydi; ustaca sergilediği o keskin gülümsemesini Noemí daha önce de görmüştü. Virgil onun yenilgisini keyifle seyretmek niyetindeydi. Artık Noemí buradan ayrıldığına göre bundan keyif almanın zıyanı yoktu onun için.

"Bu akıllıca olur mu?" diye sordu Noemí. "Eşin böyle bir durumdayken?"

"Bunu yapmak onu durumunu kötüleştirecek değil ya?"

"Ben bunun duygusuzca bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Doruk Mevki'de uzun zamandır hiçbir şey yaptığımız yok, Noemí. Çok uzun zamandır. Artık yeniden büyümenin vaktidir. Filizin ışığı bulması gibi biz de bu dünyadaki yerimizi bulmalıyız. Sen bunu duygusuzca bulabilirsin tabii. Bense gayet doğal olduğunu düşünüyorum. Hem nihayetinde daha geçen gün bana değişimden bahseden sendin, başkası değil."

Virgil'in bu projesini ona dayandırması ne kadar da sevimliydi. Noemí sandalyesini geri itti. "Sanırım babanıza şimdi iyi geceler dilesem daha iyi olur. Çok yoruldum."

Virgil kadehini sapından tutmuş hâlde ona bakıp tek kaşını kaldırdı. "Tatlıyı es geçeceğiz anlaşılan."

"Virgil, daha çok erken," diye itiraz etti Francis.

Akşam boyunca ettiği ilk laftı ama Hem Virgil hem de

Florence kafalarını çevirip sanki Francis yemek boyunca saldırgan bir şekilde konuşmuş gibi sertçe ondan yana baktılar. Noemí ondan beklenenin hiçbir şekilde fikir belirtmemesi olduğunu düşündü. Bu durum Noemí'yi şaşırtmamıştı.

"Bence tam da vaktidir," karşılığını verdi Virgil.

Masadan kalktılar. Florence bir sehpanın üzerinde duran yağ lambasını alıp öne geçti. O akşam ev hayli soğuktu, Noemí kollarını göğsünde bağlayıp Howard'ın konuşmayı uzatıp uzatmayacağını düşündü. İsa aşkına, uzatmamasını umuyordu. Yorganın altına girip bir an evvel uykuya dalmak istiyordu ki yarın sabah erkenden kalkıp lanet olasıca arabaya atladığı gibi buradan ayrılabilsin.

Florence, Howard'ın odasının kapısını açtı, Noemí de onun peşinden içeri girdi. Şöminenin ateşi yakılmış ve büyük yatağın etrafındaki perdeler sıkıca örtülmüştü. Havada kötü bir koku hâkimdi. Aşırı keskin bir kokuydu. Çürüyen meyvelerinki gibi. Noemí'nin kaşları çatıldı.

"Biz geldik," dedi Florence lambayı şömine rafına bırakarak. "Ziyaretçin de yanımızda."

Ardından yatağa yaklaşıp perdeleri açmaya koyuldu. Howard Doyle'u yorganı altına tıkışmış yattığını ya da yeşil geceliğiyle sırtını yastıklara yaslayıp uzanmış hâlde görmeyi bekleyen Noemí yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi.

Noemí adamı nevresimin üzerine çırılçıplak uzanmış hâlde görmeyi beklemiyordu. Adamın teni dehşet verici bir solgunluktaydı ve damarları bu beyaz zeminle groteske varan bir kontrast oluşturuyordu, çivit mavisi çizgiler bütün bedeni boyunca seçilebiliyordu. Yine de en kötüsü bu değildi. Bir bacağı fena hâlde şişmiş ve onlarca dev, koyu renkli çıbanla kaplanmıştı.

Noemí bunların ne olduğunu bilemiyordu. Tümör değillerdi, hayır, nabız gibi atıyorlardı çünkü; dolgunluklarıyla bedenin cılızlığına tezat oluşturuyorlardı, gemi gövdesine yapışan istiridyeler gibi kalın bir çıban katmanıyla kaplı bacak haricindeki kısımlarında deri kemiklere yapışmıştı.

Korkunçtu, öyle korkunçtu ki Noemí karşısındakinin çürümeye başlamış bir ceset olduğunu düşündü bir an ama Howard *yaşıyordu*. Göğsü yükselip alçalıyor, soluk alıp veriyordu.

"Daha yakına gitmelisin," diye fısıldadı Virgil kulağına, bir yandan Noemí'yi kolundan sıkıca tutarken.

Yaşadığı şok Noemí'yi hareketsiz bırakmıştı ama kolunda Virgil'in eli sıkılaşırken kendini kurtarıp odadan çıkmak üzere atıldı. Ancak Virgil kemiklerini kütürdeten bir kuvvetle onu geri çekince Noemí'nin soluğu kesildi; yine de karşı koymaya çalıştı.

"Gel de bana yardım et," dedi Virgil, Francis'e bakarak.

"Bırak beni!" diye bağırdı Noemí.

Francis yanlarına gelmedi ama Florence, Noemí'nin serbest kolunu tuttu ve Virgil'le beraber onu yatağın başucuna çekiştirdiler. Noemí kıvrandı ve komodini tekmeleyip üzerindeki porselen lazımlığı devirip parçalamayı başardı.

"Diz çök," diye emretti Virgil.

Noemí, "Hayır," diyerek direndi.

Onu zorla çökerttiler, Virgil'in parmakları tenini delip geçecek gibiydi, bir elini Noemí'nin ensesine yerleştirmişti.

Howard Doyle yastığında başını çevirip ona baktı. Dudakları da bacağı gibi şişmiş, siyah yaralarla kaplanmıştı, çenesinin kenarından dökülen kara bir sıvı çarşafı lekelemişti. Odadaki kötü kokunun kaynağı bu sıvıydı ve yakından kokusu o denli kötüydü ki Noemí kusacak gibi oldu.

Noemí, "Aman Tanrım," diyerek ayağa kalkıp kaçmayı denedi ancak Virgil'in eli ensesinde âdeta bir pranga gibiydi ve onu yaşlı adama doğru itiyordu.

Yaşlı adam da yatağında doğrularak elini uzatmış, Noemí'nin saçlarına gömdüğü parmaklarıyla yüzünü kendininkine çekiyordu.

Bu mide bulandırıcı yakınlıkta Noemí adamın gözlerinin rengini net biçimde seçebiliyordu. Mavi değillerdi. Erimiş altın zerreciklerini andıran parlak bir sarıyla karışıktı renkleri.

Howard Doyle siyah lekeli dişlerini göstererek gülümsedi, ardından dudaklarını Noemí'ninkilere bastırdı. Noemí ağzının içinde adamın dilini ve sonra da Virgil onu yerinde tutar, yaşlı adam ise kendine çekerken boğazını yakan salyasını hissetti.

Uzun ve çileli dakikaların ardından adam onu bırakınca Noemí derin bir nefes alarak başını çevirdi.

Gözlerini sıkıca yumdu.

Hafiflemiş hissediyordu, aklına üşüşen düşünceler dağılmıştı. Uyku bastırmıştı. *Tanrım*, dedi kendi kendine, *Tanrım, ayağa kalkmalı ve kaçmalıyım*. Defalarca tekrarladı bunu.

Etrafına bakınıp odaklanmayı denediğinde bir mağarada olduğunu gördü. Başka insanlar da vardı. Bir adam elinde bir kupa tutuyor, bundan bir şey içiyordu. Berbat sıvı boğazını yakıyora benziyordu, adam neredeyse bayılacaktı ama diğerleri kahkahalarla gülüp adamın omzuna dostça vurdular. *Buralara ilk geldiğinde, henüz bir yabancıyken böyle dost canlısı değillerdi oysa. Bariz bir şekilde ürkek davranmışlardı.*

Bu adam sarı saçlıydı ve gözleri maviydi. Howard'ı ve Virgil'i andırıyordu. Çenesinin ucuyla, burnuyla. Ama kıyafetleri, ayakkabıları, tüm nitelikleriyle bu adam ve mağaradaki diğer adamlar geçmiş günlere işaret ediyordu.

Hangi zamandayız? diye düşündü Noemí. Bir yandan da hâlsiz hissediyordu ve denizin sesi dikkatini dağıtıyordu. Bu mağara okyanusun yakınlarında mıydı? Mağara karanlıktı, adamlardan birinde fener vardı ama pek bir aydınlık sağlamıyordu. Diğer adamlar şakalaşmalarına devam ederken iki adam sarışın olanın ayağa kalkmasına yardım etti. Ayağa kalkan adam hafifçe sendeledi.

Adam pek kendinde değil gibiydi ama hata diğerlerinde değildi. Adam uzun zamandır hastaydı. Doktoru, bunun bir tedavisi olmadığını söylemişti. Hiç umut yoktu ama Doyle umut etmeyi sürdürüyordu.

Doyle. Evet, o bir Doyle'du. Noemí, Doyle'un yanındaydı.

Doyle ölüyordu ve depresyonu onu çaresizlerin çare aradığı bu yere getirmişti. Hac seyahatindense bu rezil mağaraya gelmişti.

Diğerleri onu pek sevmemişti ama buraların halkı fakirdi ve Doyle'un dolgun bir gümüş kesesi vardı. Elbette boğazını kesip gümüşünü çalacaklarından korkuyordu ama elinden başka ne gelirdi ki? Tek yapabileceği, eğer uzlaşabilirlerse daha fazla gümüşün geleceğine söz vermekti.

Her şey paradan ibaret değildi elbette. O kadarını Doyle da biliyordu. Onu doğal olarak kendilerinden yüksek görüyorlardı. Alışkanlıktan olduğunu varsayıyordu. Altı üstü birer yağmacı olsalar da dudaklarından, "Efendim," hitabı eksik olmuyordu.

Noemí mağaranın köşesinde duran bir kadını fark etti. Saçları tel tel olmuş, basit ve soluk yüzlüydü. Sıska eliyle omzundaki bir şalı tutuyor ve ilgiyle Doyle'u seyrediyordu. Bir de rahip vardı, tanrılarının sunağında eğilmiş duran yaşlı bir adam. Nihayetinde burası tuhaf cinsinden de olsa kutsal bir alandı. Mumlar yerine mağara duvarlarından sarkan parıltılı mantarlar kaba sunağı aydınlatıyordu. Sunağın üzerinde de bir kâse, bir kupa ve kemiklerden bir yığın duruyordu.

Eğer ölürse kemiklerinin bu yığına ekleneceğini düşündü Doyle. Ama korkmuyordu. Şimdiden yarı ölüydü nasıl olsa.

Noemí şakaklarını ovaladı. Kafasının içinde dayanılmaz bir ağrı gelişiyordu. Gözlerini kıstı ve mağara bir alev yalımı gibi dalgalandı. Odaklanacak bir şey bulmaya çalışıp gözlerini Doyle'a dikti.

Doyle. Noemí onu hastalıklı yüzüyle etrafta tökezlerken görmüştü ama şimdi adam öyle zinde görünüyordu ki Noemí onu bir başkasıyla karıştırdığını sandı. Adamın gücü öylesine yenilenmişti ki hemen eve döneceği sanılırdı. Yine de burada oyalanıyor, bir eliyle kadının çıplak sırtını okşuyordu. Kadının halkının usüllerine göre evlenmişlerdi. Noemí, kadına dokundukça Doyle'un duyduğu tiksintiyi hissedebiliyordu ama Doyle yine de gülümsemeye devam ediyordu. Belli ki hislerini gizlemeye mecburdu.

Doyle'un onlara ihtiyacı vardı. Kabullerine, bu kaba saba halktan biri olmaya. Ancak o zaman tüm sırlarını öğrenebilirdi. Ebedi hayat! Alsın diye orada duruyordu işte. Bu aptallarsa bunu anlamamıştı. Mantarı yaralarını iyileştirmek, sağlıklarını korumak için kullanıyorlardı ama daha fazlası olabilirdi. Doyle bunu görmüştü, kanıt körlemesine takip ettikleri rahipteydi, bunu gözleriyle görmediyse de emindi. Mümkündü!

Kadın, kadın bunu yapamazdı. Doyle bunu başından beri biliyordu. Ancak Doyle'un evde onun dönüşünü bekleyen iki kız kardeşi vardı ve işin numarası da buydu. Kanda, onun kanındaydı, rahip bunu zaten söylemişti. Ve eğer onun kanında varsa kız kardeşlerininkinde de olması muhtemeldi.

Noemí parmaklarını alnına bastırdı. Ağrısı kuvvetleniyor, görüşü gittikçe bulanıklaşıyordu.

Doyle. Fazlasıyla zekiydi. Hep öyle olmuştu, hatta bedeni onu yarı yolda bıraktığında dahi zekâsı keskinliğini korumuştu. Şimdi bedeni ayakta ve yaşam doluydu, coşkuyla ışıldıyordu.

Ondaki gücün farkında olan rahip onu cemaatlerinin geleceği olarak anıyordu, onun gibi bir adama ihtiyaçları vardı. Kutsal adam artık yaşlanmıştı ve gelecek için, mağaradaki küçük sürüsü için, bu ürkek topluluk için endişeleniyordu. Enkazları didikler, çamur içinde debelenirlerdi, hayatları bundan ibaretti. Buraya kaçmalarının sebebi güvenlik arayışıydı ve şimdiye değin hayatta kalmayı başarmışlardı ama dünya değişiyordu.

Kutsal adam haklıydı. Hatta fazla haklı. Doyle da büyük bir değişim planlıyordu.

Ciğerlerine dolan su rahibin sonunu getirmişti. Ne de basit bir ölüm!

Ve ardından kaos, şiddet ve toz duman gelecekti. Ateş, bir ateş yanıyordu. Mağara buradaki insanlar için bir sığınaktı. Med vaktinde karayla bağlantısı kesiliyor ve sadece kayıkla ulaşılabilen rahat ve güvenli bir yere dönüşüyordu. Pek bir şeyleri olmasa da buna sahiplerdi.

Doyle tek başınayken onlar üç düzineydiler fakat rahibi öl-

dürmekle Doyle onlar üzerinde hâkimiyet kurmuştu. Artık kutsaldı. Doyle onların sahip oldukları tek şeyi, kumaş yığınlarını ateşe verirken diğerleri diz çökmeye mecbur kalmıştı. Mağara dumanla doldu.

Bir kayık vardı. Doyle kadını kayığa çekiştirdi. Tepkisiz ve ürkmüş hâldeki kadın karşı çıkmadı. Doyle kürek çekerken onu izledi, Doyle ise bakışlarını kaçırdı.

Doyle kadını çekici bulmamıştı. Şimdi şişen karnı ve donuklaşan gözleriyle hepten çirkinleşmişti kadın. Ama ona lazımdı. Doyle'un işine yarayacaktı.

Derken birden Noemí bunca zaman gölgesi gibi bağlı olduğu Doyle'dan koptu. Artık başka biriyleydi, bir kadınla, sarı saçları omzundan serbestçe dökülen bu kadın başka bir kızla konuşuyordu.

"O değişti," diye fısıldadı genç kadın. "Görmüyor musun? Gözleri eskisi gibi değil."

Saçları örgülü olan diğer kız başını iki yana salladı.

Noemí de başını iki yana salladı. Abileri uzun bir yolculuktan dönmüştü ve ona soracakları bir sürü soru vardı ancak adam konuşmalarına müsaade etmedi. İlk kadın, adamın başına bir fenalık geldiğini, şeytanın ona musallat olduğunu düşünürken diğeri, abilerinin her zaman özünde böyle biri olduğunun farkındaydı.

Şeytandan öteden beri korkuyordum. Abimden korkuyordum.

Noemí'nin bakışları ellerine, fena hâlde kaşınan bileklerine kaydı. Ama daha kaşınmaya fırsat bulamadan bileğindeki çıbanlar patladı ve tüye benzeyen kırmızı filizler tenine yayıldı. Kadifemsi teni bir tohum gibi filizleniyordu. Etli, beyaz, yelpaze gibi yayvan filizler iliklerinin, kaslarının arasından fırlıyordu; ağzını açtığında altın ve kömür rengi bir sıvı, âdeta bir nehir gibi dökülerek yere saçıldı.

Omzunda bir el ve kulağında bir fısıltı hissetti.

"Aç gözlerini," dedi Noemí refleks olarak. Ağzı kanla dolmuştu, dişlerini tükürdü.

20

"Nefes al. Sadece nefes al," dedi bir adam.

Adam sadece sesten ibaretti. Noemí onu pek seçemiyordu çünkü acı görüşünü bulandırmıştı ve gözyaşlarının da hiç faydası dokunmuyordu. Noemí kusarken adam onun saçlarını geriye taradı ve ardından ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Gözlerini yumduğunda gözkapaklarının ardında kömür ve altın rengi zerrecikler uçuştu. Hayatında hiç bu kadar hasta hissetmemişti.

"Ölüyorum," diye sızlandı.

"Ölmeyeceksin," diye temin etti adam.

Daha ölmemiş miydi? Çoktan öldüğünü düşünüyordu oysa. Ağzında kan ve safra tadı vardı.

Gözlerini adama dikti. Onu tanıdığını düşünüyordu ama adını anımsayamıyordu. Düşünemiyor, anımsayamıyor, düşüncelerini birbirinden ayırt edemiyordu. Neyin anı, neyin gerçek olduğunu bilemiyordu. Kimdi o?

Doyle, o bir Doyle'du ve Doyle tüm o insanları öldürmüş, hepsini yakmıştı.

Yılan kendi kuyruğunu ısırıyordu.

Genç, cılız adam onu banyodan çıkarıp dudaklarına bir bardak su dayadı.

Noemí yatağa uzanıp başını çevirdi. Francis hemen yakı-

nındaki bir sandalyede oturuyor, Noemí'nin alnında biriken terleri siliyordu. Francis, evet. Ve o da Noemí Taboada idi, Doruk Mevki'deydi. Maruz kaldığı dehşeti, Howard Doyle'un çıbanla kaplı bedenini ve adamın onun ağzına dolan salyasını anımsadı.

Noemí irkildi. Francis aniden donup kaldı ama ardından tuttuğu mendili yavaşça ona uzattı. Noemí mendili sıkıca kavradı.

"Bana ne yaptınız?" diye sordu. Konuşmak canını yakıyordu. Boğazı kaşınıyordu. Ağzının içine dolan pisliği anımsayınca hemen banyoya koşmak ve midesinde ne kaldıysa boşaltmak geçti içinden.

"Kalkmak mı istiyorsun?" diye sordu Francis bir elini yardım etmek üzere uzatırken.

"Hayır," dedi Noemí, banyoya tek başına gidemeyeceğini biliyor ama Francis'in ona dokunmasını da istemiyordu.

Francis elini ceketinin ceplerine attı. Noemí'nin ona yakıştığını düşündüğü ceketti bu. Piç herif. Şimdi Noemí onun hakkında düşündüğü tüm güzel şeyler için pişmandı.

"Açıklamama izin ver," dedi Francis sakin bir sesle.

"Bunu nasıl açıklayacaksın ki?! Howard... o... sen... *nasıl*?"

İsa aşkına. Nasıl söyleyeceğini dahi bilemiyordu Noemí. Öylesine felaket bir şeydi. Ağzındaki o kara pislik ve gördüğü o görüntüler.

"Sana olup biteni anlatacağım, sonra istediğini sorabilirsin. Sanırım en kolay yolu bu," dedi Francis.

Noemí hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çabalasa dahi fazla konuşabileceğini sanmıyordu. En iyisi, her ne kadar onu yumruklamayı arzulasa da Francis'in konuşmasına izin vermekti. Çok yorgun ve hastaydı.

"Sanıyorumki artık bizim diğer insanlar gibi olmadığımızı, bu evin de diğer evlere benzemediğini fark etmişsindir. Çok uzun zaman önce Howard insan yaşamını bir süre için uzatan

bir mantar keşfetti. Bu mantar hastalıkları iyileştirebiliyor, insanı sağlıklı tutuyordu."

"Gördüm. Howard'ı gördüm," diye homurdandı Noemí.

"Öyle mi?" karşılığını verdi Francis. "Sanırım gölgeliğe girdin. Ne kadar derinine gittin?"

Noemí öylece baktı. Francis kafasını daha da karıştırmıştı sadece. Adam başını iki yana salladı.

"Mantar, bu evin altında uzanıyor, ta mezarlığa değin. Duvarların içinde. Devasa bir örümcek ağı misali. Bu ağda hatıraları, düşünceleri sanki gerçeğine yakalanmış sinekler gibi muhafaza edebiliyoruz. Düşüncelerimiz ve hatıralarımızdan oluşan bu depoya gölgelik deriz."

"Bu nasıl olabilir?"

"Bu mantar konakçı bitkilerle simbiyotik bir ilişkiye girebiliyor. Mycorrhiza. Ortaya çıktı ki bu ilişkiyi insanlarla da kurabiliyor. Karanlığı var eden şey bu evdeki mycorrhiza."

"Atalarımızın hatıralarına bu mantar sayesinde erişebiliyorsunuz."

"Evet. Ama bazıları tam değil; soluk, bozulmuş yansımalar da olabiliyor."

Tam çekmeyen bir radyo istasyonu gibi, diye düşündü Noemí. Siyah küf lekesinin olduğu köşeye baktı. "Rüyamda ve gerçekte çok tuhaf şeyler gördüm. Bana bunu evin yaptığını mı söylüyorsun? Duvarları içinde bir mantar kök saldığı için?"

"Evet."

"Bana bunu neden yaptı?"

"Maksatlı yapmadı. Doğası gereği olduğunu zannediyorum."

Noemí'nin gördüğü her bir hayal dehşet vericiydi. Bu şeyin doğası her nasılsa, Noemí'ye anlaşılır gelmiyordu bir türlü. Bir kâbus. Tam olarak buydu. Yaşanan, günahların ve rezil sırların birlikte kavrulduğu bir kâbus.

"Evinizin perili olduğu konusunda haklıydım öyleyse. Ve kuzenim deli değil, sadece bu karanlığı görüyor, o kadar."

Francis başıyla onaylayınca Noemí kıkırdadı. Catalina'nın tuhaf hareketlerinin mantıklı bir açıklaması olabileceğini önerdiğinde ya da hayaletlerden bahsettiğinde Francis'in o derece telaşlanmasına şaşmamak gerekti. Tabii Noemí bunlara mantarın sebep olduğunu bilmiyordu o zaman.

Başucundaki komodinde yanan lambaya bakınca ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmediğini fark etti. Ne zamandır gölgelikteydi? Saatler de olabilirdi, günler de. Artık yağmur damlalarının tıpırtısı duyulmuyordu.

"Howard bana ne yaptı?" diye sordu.

"Mantar evin içinde ve havasında. Fark etmiyorsun ama onu soluyorsun. Yavaş yavaş sende de etkisini gösteriyor. Başka şekilde karşılaşırsan bu etkisi hızlanır."

"Howard bana ne yaptı?" diye tekrar sordu Noemí.

"Mantarla ilişkiye geçen insanların çoğu ölür. Madendeki işçilere olan buydu. Onları öldürdü, bazılarını daha da hızlı bir şekilde. Ama elbette hepsi ölüp gitmedi. Bazı insanlar dirençli çıkıyor. Ama ölmeseler bile mantar zihinlerini etkiliyor."

"Catalina gibi?"

"Bazen Catalina'dan daha iyi, bazen de daha kötü. Zihnini yok edebilir. Fark etmişsindir, hizmetçilerimiz pek konuşkan değiller. Onlardan geriye çok az şey kaldı. Benlikleri kazınıp gitti âdeta."

"Bu mümkün değil."

Francis başını iki yana salladı. "Hiç alkolik birini tanıdın mı? Bu beyinlerini etkiler ve aynı buna benzer bir duruma yol açar."

"Catalina'ya da böyle olduğunu mu söylüyorsun? Bana?"

"Hayır!" dedi Francis pat diye. "Hayır, hayır. Onlarınki özel bir durum. Büyük amca Howard onlara ahiretliklerim der, madencilere de, onlar sadece gübreden ibaret. Ama sen mantarla simbiyotik bir ilişki kurabilirsin. Bunların hiçbiri senin başına gelmeyecek."

"Bana ne olacak?"

Francis elleri sıkıca ceplerinde duruyorsa da telaşlanmıştı. Noemí adamın parmaklarını sıkıp açtığını söyleyebilirdi görmese de. Francis doğruca yatağın örtüsüne eğmişti bakışlarını.

"Sana karanlığı anlattım ama kan bağından bahsetmedim. Biz özeliz. Mantar bizimle bağlaşık, bizi zehirlemiyor. Bizi neredyese ölümsüz kılabilir. Howard birçok ömür yaşadı, hepsi de başka başka bedenlerde. Bilincini karanlığa aktarıyor, oradan da sonraki yaşamına, çocuklarının bedenine."

"Çocuklarının bedenini mi ele geçiriyor?" diye sordu Noemí.

"Hayır... O... daha doğrusu onlar Howard oluyorlar... yeni birileri oluyorlar. Sadece çocukları, kan bağı üzerinden işliyor. Ve nesillerdir bu kan bağı özenle korundu, hepimizin mantarla etkileşime geçebilmesini garantilemek adına, simbiyotik ilişkimizi sürdürelim diye. Dışarıdan kimse alınmadı."

"Ensest. Howard kız kardeşlerle evlendi, Ruth'u da kuzeniyle evlendirecekti ve bunun öncesinde de... kendi kız kardeşleriyle evlenmiş olmalı," dedi Noemí aniden gördüklerini anımsayarak. İki genç kadın. "İki kız kardeşi vardı. Tanrım, onlardan çocuk yaptı."

"Evet."

Doyle bakışı. Tablolardaki bütün o yüzler. "Ne kadar geriye uzanıyor?" diye sordu Noemí. "Kaç yaşında o? Kaç nesil geçti?"

"Bilmiyorum. Üç yüz yıl, belki daha da fazla."

"Üç yüz yıl. Akrabalarıyla evlenip onlardan çocuk sahibi oldu ve benliğini bu çocuklardan birine aktardı. Tekrar ve tekrar. Ve siz hepiniz? Buna izin mi verdiniz?"

"Başka seçeneğimiz yok. O bir tanrı!"

"Tabii ki seçeneğiniz vardı! O hasta piç tanrı falan değil!"

Francis ona bakakalmıştı. Ellerini ceplerinden çıkarıp birbirine kenetledi. Yorgun görünüyordu. Bir elini yavaşça kaldırıp alnına götürdü, başını iki yana salladı.

"Bizim için öyle," dedi. "Ve senin de ailemizin bir parçası olmanı istiyor."

"O siyah çamuru boğazıma boşaltmasının sebibi buydu demek."

"Senin gideceğinden korkuyorlardı. Bunu yapmana izin veremezlerdi. Artık hiçbir yere gidemezsin."

"Kahrolası ailenizin parçası olmak istemiyorum, Francis. İnan bana evime döneceğim ve–"

"Gitmene izin vermez. Babam, sana onu anlatmadım sanırım, değil mi?"

Noemí duvardaki kara izlere, odanın köşesindeki küfe bakıyordu ama başını yavaşça çevirip Francis'e dikti bakışlarını. Francis cebinden küçük bir portre çıkarmıştı. Elinde tuttuğu buydu demek diye düşündü Noemí. Küçük resim ceketinin cebinde duruyordu başından beri.

"Richard," diye fısıldadı Francis siyah beyaz fotoğrafı ona vererek. "Adı Richard'dı."

Francis'in solgun yüzü şimdiye kadar Noemí'ye Virgil'i anımsatmıştı ama artık babasının izlerini görebiliyordu onda: sivri çene, geniş alın.

"Ruth birçok hasara sebep oldu. Sadece öldürdüğü insanlar değil, Howard'ı da epey incitti. Onun yaptığı gibi vurulduktan sonra hiçbir *normal* insan hayatta kalamazdı. Ama Howard kurtuldu. Yine de hâkimiyeti, gücü azaldı. Bütün işçilerimizi kaybetmemizin sebebi bu."

"Hepsi hipnotize mi edilmişti? Üç hizmetçiniz gibi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. O kadar insanı aynı anda manipüle etmesi mümkün değil. Daha incelikli bir mekanizma. Yine de onlarda işe yaramıştı. Ev, mantar, madencileri etkiliyordu. Howard'ın ihtiyacı olduğunda onların duyularını körelten bir sisti bu."

"Peki ya baban?" diye sordu Noemí fotoğrafı geri uzatarak; Francis onu alıp cebine yerleştirdi.

"Howard vurulduktan sonra yavaşça kendini sağaltmaya başladı. Son nesillerde ailenin yeni çocuklara sahip olması zorlaşmıştı. Annem yetişkin olduğunda Howard denedi...

ama çok yaşlanmıştı, ona çocuk veremeyecek ölçüde yaralıydı. Bir de diğer sorunlar vardı."

Yeğeni. Howard yeğeninden çocuk yapmayı denemiş, diye düşündü Noemí ve bu iğrenç düşüncenin hemen ardından Howard'ın çıplak hâlde kadının üzerindeki hâli, sıska bedenini Florence'inkine bastırması gözlerinin önüne gelince yerinden fırlayıp gitmek hissi uyandı içinde. Elindeki mendili ağzına bastırdı.

"Noemí?" diye seslendi Francis.

"Hangi diğer sorunlar?" diye karşılık verdi Noemí onu konuşturmak amacıyla.

"Para. Kalan işçiler, Howard'ın onların üzerindeki etkisi kesilince burayı terk ettiler, madene göz kulak olacak kimse kalmadı ve galeriler su doldu. Para kazanamıyorduk, Devrim de hane ekonomimizi çoktan mahvetmişti. Paraya ve çocuklara ihtiyaçları vardı. Aksi hâlde soyumuzun hâli ne olurdu? Annem babamı buldu ve onun bunu başarabileceğini düşündü. Babamın bir miktar parası vardı. Muazzam bir servet değildi ama bizi toparlamaya yeterdi ve en önemlisi de annem babamın onu hamile bırakabileceğini düşünüyordu. Babam yaşamını sürdürmek üzere buraya, Doruk Mevki'ye geldi. Beni dünyaya getirdiler. Bir erkektim ama fikir annemin daha fazla çocuk yapması, babamın ona kız çocukları vermesiydi.

"Gölgelik, babamı etkiledi. Babam delirdiğini sanıyordu. Ayrılmaya çalıştı ama başaramadı. Çok uzaklaşamadı. Nihayetinde kendini bir uçuruma attı. Eğer ona karşı koyarsan canını yakar. Daha da kötüleşir," diye uyardı Francis. "Ama eğer itaat edersen, onunla bağ kurarsan, ailenin parçası olmaya ikna olursan her şey güzel olur."

"Catalina ona karşı çıktı, değil mi?"

"Evet," diyerek itiraf etti Francis. "Ama bu durum bir yandan da... onun pek uyumlu olmamasından–"

Noemí başını iki yana salladı. "Benim ondan daha uyumlu olacağıma nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Sen uyumlusun. Virgil'in Catalina'yı seçmesi onun uyumlu olacağını düşünmesindendi ama buraya gelişinle senin buna daha uygun olduğun ortaya çıktı. Sanıyorum ki senin daha anlayışlı olacağını umdular."

"Ailenize katılmaktan mutlu olacağımı yani. Bunun neresi beni mutlu edecekmiş? Size paramı vermenin? Belki bir de çocuklarımı?"

"Evet. Evet, her ikisi de."

"Hepiniz canavarsınız. Ve sen! Sana güvenmiştim."

Francis titreyen dudaklarla ve tüm dikkatiyle ona bakıyordu. Noemí onun ağlayacağını sandı bir an. Bu düşünce onu daha da öfkelendirdi. İncinip de ağlaması gereken Francis miydi? *Sakın buna cüret etme*, diye geçirdi içinden.

"Çok üzgünüm."

"Üzgün mü! Orospu çocuğu!" diye bağırdı Noemí ve tüm bedeni dehşetli, uyuşturucu bir ağrı içinde olmasına karşın ayağa kalktı.

"Üzgünüm. Böyle olmasını ben istemedim," dedi Francis sandalyesini geri itip doğrulurken.

"Öyleyse bana yardım et! Beni buradan çıkar!"

"Yapamam."

Noemí ona bir tane çaktı. İyi bir yumruk değildi ve hemen ardından kendini yerde bulacağını düşünüyordu. Yumruk tüm kuvvetini götürmüş ve Noemí birden hiç kemiği yokmuş gibi hissetmişti kendini. Eğer Francis onu yakalamasaydı düşüp kafasını yarardı. Yine de Noemí onu uzaklaştırma çabasıyla çırpınmayı sürdürdü.

"Bırak beni," diye bağırdıysa da sesi Francis'in ceketinin katları arasında kaldı. Noemí başını geri çekemiyordu bir türlü.

"Dinlenmen gerek. Bir çözüm düşüneceğim ama sen dinlenmelisin," diye fısıldadı Francis.

"Cehenneme kadar yolun var!"

Francis onu dikkatle yatağına geri yatırıp yorganı üzerine çekti, Noemí ona cehenneme gitmesini yine söylemek niyetin-

deydi ama gözleri kapanıyordu ve odanın köşesinde küf yığını duvar kâğıdını hışırdatarak yayılıyor, kalp gibi atıyordu. Zemin döşemeleri de sallanıyor, yaşayan bir şeyin teniymişçesine kıpırdanıyordu.

Döşemelerin altından kara ve kaygan, muazzam bir yılan çıktı ve yorganın üzerinde ilerledi. Noemí bacaklarının üzerinde ilerleyen, soğuk bedeniyle ateşli tenine değen bu yılana bakıyordu; yılan başını geri çeker de onu ısırır korkusuyla hareket edemiyordu. Yılanın derisi üzerinde titreşip etrafa sporlar saçan binlerce minik şişlik, nabız noktası vardı.

Yine bir rüya, diye düşündü Noemí. *Gölgelikteyim, gölgelik gerçek değil.*

Ama bunu görmek istemiyordu, istemiyordu, üzerindeki bu şeyi kovalamak niyetiyle en sonunda bacaklarını oynatabilmeyi becerdi. Yılana dokunduğunda hayvanın derisi yarılıp açıldı, içi beyaz ve ölüydü, yılanın bedeni çürüyüp gitmişti. Beyaz bedenindeki yaşam yitip gitmiş ve her yanında küf bitmişti.

Et Verbum caro factum est, dedi yılan.

Noemí şimdi dizleri üzerinde duruyordu. Odası taştan ve soğuktu. Etraf karanlıktı, hiç pencere yoktu. Sunakta mumlar yansa da çok karanlıktı. Bu sunak, mağarada gördüğünden çok daha ayrıntılıydı. Üzerine kırmızı kadifeden bir örtü örtülmüş ve gümüş şamdan yerleştirilmişti. Buna rağmen etraf karanlık, nemli ve soğuktu.

Howard Doyle duvar halıları da asmıştı. Kırmızılı siyahlı halıların üzerinde ouroboros yılanı işliydi. Debdebe, Doyle debdebenin bu oyunun mühim bir parçası olduğunu anlamıştı. İşte oradaydı, kızıla bürünmüştü, Doyle. Hemen yanında, hasta görünen, hamileliğinin son aşmasında olan mağaradaki kadın duruyordu.

Et Verbum caro factum est, dedi yılan Noemí'nin kulağına sırlarını fısıldarken. Yılan ortada değildi ama Noemí onu halen duyuyordu. Tanıdık, kaba bir sesti bu ama Noemí ne dendiğini anlayamıyordu.

İki kadın, kürsüden inip sunağın dibine uzanmasına yardım etti. İki sarışın kadın. Noemí onları da görmüştü önceden. Kız kardeşler. Bu ritüeli de görmüştü. Mezarlıkta. Mezarlıkta doğum yapan kadın.

Doğum. Çocuk ağlamış ve Doyle çocuğu almıştı. Sonrasını da biliyordu artık.

Et Verbum caro factum est.

Önceki rüyalarında tam olarak görmediği şeyi biliyordu artık, bunu görmek istemiyordu ama işte, karşısındaydı. Bıçak ve çocuk. Noemí gözlerini yumdu ama gözkapaklarının ardından da görüyordu, kızıl ve kara, çocuk parçalanıyor ve onlar çocuğu yiyorlardı.

Tanrıların eti.

Ellerini uzattılar ve Doyle ellerine etle kemik parçaları bıraktı, bu solgun eti çiğnediler.

Bunu mağarada daha önce de yapmışlardı. Ama etlerini sunanlar artık ölü olan rahipler oluyordu o zamanlar. Doyle bu ritüeli mükemmelleştirmişti. Zeki Doyle iyi eğitim almış, birçok teoloji, biyoloji, tıp kitabı okuyup cevaplar aramış ve bunları bulmuştu.

Noemí'nin gözleri halen kapalıydı, kadınınki de öyleydi. Kadının yüzüne bir kumaş bastırdılar ve Noemí kadını da öldürüp etini yiyeceklerini düşündü. Ancak bu defa yanılıyordu. Kadını kumaşa sardılar. Sıkıca kundakladıkları kadını sunağın yanındaki çukura attılar ama kadın halen hayattaydı.

Ölü değil, dedi Noemí onlara. Ama hiçbir etkisi olmadı. Bu sadece bir anıydı.

Bu gerekliydi, hep olduğu gibi. Mantar kadının bedeninden fışkıracak, toprağın üstüne yükselecek ve duvarlara, evin temeline yayılacaktı. Karanlığın bir zihne ihtiyacı vardı. Kadına ihtiyacı vardı. Gölgelik yaşıyordu. Birden çok formda yaşıyordu; mantarın çürük kökünde uzuvları dağılmış, saçları kafatasından dökülmüş bir kadın cesedi vardı. Ve bu ceset çenesini aralamış

toprağın altından bağırıyordu, kuruyup gitmiş dudaklarından soluk renkli bu mantar püskürüyordu.

Rahipler kendilerini kurban ediyordu: Bedenin bir parçası yeniyor, kalanı gömülüyordu. Yaşam bu kalan kısımdan doğuyor ve cemaat ona bağlanıyordu. Doğruca tanrılarına bağlanıyorlardı. Ama Doyle kendini kurban edecek kadar aptal değildi.

Doyle onların gizemli, saçma kurallarına uymadan da tanrı olabilirdi.

Doyle bir tanrı olmuştu.

Doyle var olmuş ve bunu sürdürmüştü.

Doyle, her zaman Doyle'du.

Canavarlar. Ah, benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun, Noemí?

"Yeterince gördün mü, meraklı kız?" diye sordu Doyle.

Odanın köşesinde iskambil oynuyordu. Noemí onun kırışık ellerini, kartları kardıkça mumların ışığında parıldayan işaretparmağındaki amber yüzüğü izledi. Doyle ona bakmak üzere başını kaldırdı. Noemí de bakışıyla karşılık verdi. Şimdiki Doyle'du bu. Eğri omurgası, canhıraş nefesiyle Howard Doyle. Doyle üç kartı sehpaya bırakıp dikkatle her birini açtı. Kılıçlı bir şövalye ile sikke tutan bir oğlan. Noemí, ince gömleği ardından Howard'ın sırtındaki siyah çıbanları seçebiliyordu.

"Neden bana bunları izletiyorsun?" diye sordu Noemí.

"Bunu yapan ev. Ev seni sevdi. Konukseverliğimizden hoşnut musun? Benimle oynamak ister misin?"

"Hayır."

"Ne yazık," dedi Doyle üçüncü kartı açarken: Boş, tek bir kupa. "Sonunda her halükârda teslim olacaksın. Şimdiden bizim gibisin, ailedensin. Sadece bunun farkında değilsin."

"Rüyaların ve numaralarınla beni korkutamazsın, pislik herif. Gerçek değil bu ve beni burada tutamazsın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Doyle, sırtındaki çıbanlar kıpırdandı. Sırtından zemine siyah mürek-

kebe benzer koyu bir sıvı damladı. "Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim."

Uzun tırnağıyla elindeki çıbanlardan birini kesip –tıpkı önündeki kartta duran kupaya benzeyen– gümüş bir kupaya bastırarak patlattı ve kupayı bu pis sıvıyla doldurdu. "Bir şeyler iç," dedi Doyle. Tiksinti ve tedirginlik uzuvlarını kilitlemeden önce bir anlığına Noemí öne çıkıp bir yudum almaya ikna olmuş gibi hissetti kendini.

Doyle gülümsedi. Gücünü sergilemeye çalışıyordu, rüyada bile efendi oydu.

"Uyandığımda seni öldüreceğim. İlk fırsatta seni öldüreceğim," diye yemin etti Noemí.

Doyle'un üzerine atıldı ve parmaklarını etine geçirip adamın cılız boynunu büktü. Adamın teni Noemí'nin elleri arasında bir parça kâğıtmışçasına parçalanıp gitti, kas ve damarlar görünüyordu şimdi. Doyle, Virgil'in o zalim gülümseyişiyle sırıttı. Virgil'di bu. Noemí ellerini daha da sıktı, derken bir anda adam onu geri itti ve başparmağı Noemí'nin dudaklarında, dişlerinde dolanmaya başladı.

Francis gözleri acıyla kocaman açılmış hâlde ona bakarken elleri aşağı kaydı. Noemí ellerini gevşetip adamı bırakarak geriledi. Francis yalvarmak üzere ağzını açtığında boğazından yüzlerce kurtçuk dışarı akın etti.

Solucanlar, bitki sapları, çimendeki yılan yükseldi ve Noemí'nin boğazına dolandı.

Beğensen de beğenmesen de bizimsin. Bizimsin ve bizsin.

Noemí yılanı üzerinden atmaya çalıştı ama hayvan kendini ona sıkıca dolamış ve onu tek parça yutmaya hazır hâlde ağzını kocaman açmıştı. Noemí tırnaklarını yılana saplayınca yılan fısıldadı: *Et Verbum caro factum est.*

Ama aynı anda bir kadın sesi de geldi, şöyle diyordu: "Aç gözlerini."

Bunu hatırlamalıyım, diye düşündü Noemí. *Gözlerimi açmayı hatırlamalıyım.*

21

Gün ışığı. Böylesine sıradan bir manzara için daha önce hiç bu kadar şükran duymamıştı, ışık huzmeleri perdenin ardından geçip yüreğine işliyordu âdeta. Noemí perdeyi yana çekip avuçlarını cama dayadı. Ardından kapıyı yokladı. Tahmin ettiği üzere kilitliydi.

Ona yiyecek dolu bir tepsi bırakmışlardı. Çay soğumuştu ve Noemí içinde ne olduğundan emin olamıyor, içmekte tereddüt ediyordu. Ekmek bile onu şüphelendiriyordu. Sonunda ekmek diliminin kenarlarını kemirip banyo musluğundan su içti.

Eğer mantar havadaysa bunun ne anlamı olacaktı gerçi? Her koşulda onu soluyordu zaten. Dolap kapısı açıktı, bavulunu boşaltıp tüm kıyafetlerini askılara geri yerleştirdiklerini görebiliyordu.

İçerisi soğuktu, bu yüzden beyaz manşetleri peter pan yakasıyla eş, ekose kumaştan uzun kollu elbisesini giydi. Ekose kumaş pek favorisi olmasa da elbise onu yeterince sıcak tutuyordu. Bunu neden yanına aldığını dahi hatırlamıyor olsa da bunu yaptığına memnundu şimdi.

Saçlarını toplayıp ayakkabılarını giydikten sonra tekrardan pencereyi açmayı denedi ama pencere yerinden kımıldamadı. Ne de kapıyı açabildi. Yemeğin yanına bıraktıkları kaşığın da yardımı dokunmadı. Tam kaşığı kapıyı yerinden oynatmak-

ta kullanmayı düşünürken kilidin açıldığını duydu, Florence eşikte dikiliyordu. Her zamanki gibi Noemí'yi gördüğüne aşırı sinirlenmiş gibiydi. O günkü hisleri karşılıklıydı.

"Kendini aç bırakmaya mı niyetlisin?" diye sordu Florence kapının yanında duran ve Noemí'nin neredeyse hiç dokunmadığı tepsiye göz atarak.

"Olanların ardından pek iştahımın kaldığını söyleyemem," dedi Noemí düz bir sesle.

"Yemen lazım. Her neyse, Virgil seni görmek istiyor. Kütüphanede bekliyor. Gel benimle."

Noemí kadının peşinden koridorlardan geçip alt kata indi. Alt kata varana dek Florence onunla konuşmadı, Noemí de kadını iki adım geriden takip etti, burada Noemí ön kapıya doğru atıldı. Bunu da kilitlediklerinden korkmuştu ama kapı açıldı ve Noemí sisli sabah havasına attı kendini. Sis epey yoğunsa da umursamadan, körlemesine içine daldı.

Uzun çimenler tenine sürtünüyordu, elbisesi bir şeye takıldı. Kumaşın parçalandığını duydu ama eteğini çekiştirip yoluna evam etti. Yağmur yağıyor, hafif çise saçlarını ıslatıyordu. Ki fırtına kopuyor, şimşekler çakıyor olsa da onu durdurmaya yetmezdi.

Ama Noemí durmuştu. Aniden nefessiz kalmış ve hareketsiz durmasına, sakinleşip nefes almaya çabalamasına karşın bunu güçbela başarabilmişti. Sanki bir elin boğazını sıktığını hissetti, nefes almaya çabaladı, bir ağaca takıldı ve alçak dallar şakağını sıyırınca keskin bir inleme koyuverip elini başına götürdüğünde parmak uçlarında kan olduğunu hissetti.

Daha yavaş yürümeli, nereye gittiğini görmeliydi ama sis çok yoğundu ve nefessiz kalışı da yardımcı olmuyordu. Kayıp yere yuvarlandı ve ayakkabısının tekini kaybetti. Bir anda kaybolup gitmişti ayakkabı.

Noemí ayağa kalkmaya yeltendi ama boğazındaki amansız baskı buna gereken gücü toplamasını güçleştiriyordu. Ancak dizleri üzerinde doğrulmayı başarabildi. Körlemesine ayakka-

bısını aranmayı denedi ama sonra bundan vazgeçti. Ayakkabısını bulmak önemli değildi. Diğerini de ayağından çıkardı.

Yalınayak devam edecekti. Onda kalan ayakkabı tekini eline alıp düşünmeyi denedi. Sis her şeyi saklıyordu. Ağaçları, çalılıkları ve evi. Ne yöne gitmesi gerektiği hakkında fikri yoktu ama çimenlerin hışırtısını duyabiliyordu ve birinin ondan tarafa geldiğinden emindi.

Halen nefes alamıyordu, boğazı yanıyordu. Ciğerlerine zorla hava sokmaya çabalayarak yeniden nefes almayı denedi. Parmaklarını ıslak toprağa geçirip ayağa kalktı ve zar zor ilerledi. Dört, beş, altı adım derken yeniden tökezledi ve kendini dizleri üzerinde buldu.

Artık çok geçti. Sisin ardından uzun, karanlık bir şekil gelip yanında eğildi. Yakalanmamak için ellerini kaldırdı. Bir erkekti bu, eğildi ve onu bir bez bebekmişçesine rahatça ayağa kaldırdı; Noemí başını iki yana sallıyordu.

Noemí bir şey görmeksizin elini savurup ayakkabıyla adama vurunca adamdan sinirli bir homurtu yükseldi. Adam ellerini çekip onu çamura bıraktı. Noemí gerekirse emekleme maksadıyla öne atıldıysa da az önceki darbesiyle adamı pek incitememişti, adam onu tekrar yakalayıp kollarını etrafına sardı.

Onu eve geri götürüyordu, Noemí buna itiraz dahi edemiyordu; sanki mücadele sırasında boğazı tamamen düğümlenmiş gibiydi, güçbela nefes alabiliyordu. Daha da kötüsü evin ne kadar yakında olduğunu, yere çökmeden evvel zar zor ancak birkaç metre uzaklaşabildiğini fark etmişti şimdi.

Verandayı ve ön kapıyı gördü, ardından adama bakmak üzere başını çevirdi.

Virgil. Kapıyı açmıştı, şimdi merdivenlerden çıkıyorlardı. Sahanlığın tepesindeki yuvarlak, renkli camların kenarında incecik bir yılan işlemesi vardı. Noemí bunu daha önce fark etmemişti ama şimdi açık bir şekilde görebiliyordu: Kuyruğunu ısıran yılan.

Noemí'nin odasına girip banyoya geçtiler. Virgil onu dik-

katle küvete bıraktı, Noemí nefes almaya çabalarken musluğu açtı ve küvet dolmaya başladı.

"Şu kıyafetlerden kurtul ve temizlen," dedi Virgil.

Tıkanıklığı gitmişti. Tıpkı bir kilidin açılması gibi. Ama kalbi gümbür gümbürdü. Ağzı hafif açık, elleri küvetin kenarında, Virgil'e bakakalmıştı.

"Üşüteceksin," dedi Virgil düz bir sesle ve Noemí'nin elbisesinin düğmelerini açacakmış gibi elini ona uzattı.

Noemí bu ele vurup elbisesinin yakasını sıkıca kavradı. "Yapma!" diye bağırdı, konuşmak canını yakmış, bu tek kelime âdeta dilini parçalamıştı.

Keyiflenen Virgil kıkırdadı. "Bu senin hatan, Noemí. Yağmurda çamurda debelenmeye niyetlendin, şimdi temizlenmelisin. Ben seni soymaya başlamadan evvel çıkar şu üstündekileri." Sesinde tehdit yoktu, gayet ölçülü konuşuyordu ama yüzü alev alev bir garezle çalkalanıyordu.

Noemí sarsak ellerle düğmelerini açıp elbisesini çıkardı, tortop edip yere attı. İç çamaşırlarıyla kalmıştı. Bu aşağılamanın Virgil'e yeteceğini düşünmüştü ama Virgil duvara yaslanıp başını dikmiş onu izlemeye devam ediyordu.

"Eee? Pislik içindesin. Tamamen soyun da yıkan. Saçların berbat hâlde."

"Sen banyodan çıkar çıkmaz yapacağım."

Virgil üç ayaklı bir iskemle alıp oturdu, hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Senin önünde soyunmayacağım."

Virgil onunla bir sır paylaşacakmış gibi öne uzandı. "Seni soyunmaya *zorlayabilirim*. Bir dakika bile sürmez ama canını yakar. Ya da uslu bir kız olur ve onları kendin çıkarırsın."

Dediklerinde ciddiydi. Noemí halen sersemlemiş hissediyordu, su da yeterince sıcak değildi ama kalan çamaşırlarını da çıkarıp banyonun bir köşesine attı. Porselen tabakta duran sabun kalıbını alıp başını, kollarını ve ellerini sabunladı. Acele edip sabunu duruladı.

Virgil musluğu kapatıp sol dirseğini küvetin kenarına dayadı. En azından ona değil de yere bakıyor, zemindeki karoları takdir edermiş gibi duruyordu. Parmaklarıyla ağzını ovaladı.

"Ayakkabın dudağımı yardı," dedi Virgil.

Dudaklarında kan izi vardı, Noemí en azından bu kadarını başarabildiğine memnun oldu. "Bu yüzden mi bana işkence ediyorsun?"

"İşkence mi? Banyoda bayılıp kalmadığından emin oluyorum sadece. Küvette boğulman pek yazık olur."

"Nöbetini kapının önünde tutabilirsin, domuz herif," dedi Noemí ıslak bir bukleyi yüzünden çekerken.

"Evet. Ama bu hiç eğlenceli olmaz," karşılığını verdi Virgil. Eğer Noemí onu tanımıyor olsa, Noemí'yi bir partiye davet ederken yapmış olsa yüzündeki gülümseme çok çekici olabilirdi. Catalina'yı da bu gülümsemeyle kandırmıştı ama esasında bir avcının gülümseyişiydi bu. Noemí'nin ona yeniden vurmayı arzulamasına, onu kuzeni adına dövmeyi istemesine sebep olmuştu.

Musluk damlatıyordu. Şıp, şıp, şıp. Banyodaki tek sesti bu. Noemí elini kaldırıp Virgil'in ardını işaret etti.

"Sabahlığımı uzatabilirsin."

Virgil cevap vermedi.

"Dedim ki sabahlığımı–"

Virgil'in eli suya dalıp Noemí'nin bacağına konunca Noemí küvette çırpınıp kendini geriye iterek yere su sıçrattı. Aklına gelen ilk şey ayağa kalkıp küvetten çıkmak ve odadan dışarı kaçmaktı. Ama Virgil'in konumu, eğer bunu yaparsa önünü kesecek biçimde ayarlanmıştı. O da bunun bilincindeydi. Küvet ve su genç kadına bir kalkan gibi geliyordu şimdi, Noemí bacaklarını karnına çekti.

"Çık dışarı," dedi, sesine korkmuştan ziyade ciddi bir hava katmaya çalışarak.

"Ne? Birden utangaç mı kesildin başımıza?" diye sordu Virgil. "Buradaki son seferimizde hiç sorun olmamıştı."

"O bir rüyaydı," diye kekeledi Noemí.

"Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Noemí ona kuşkuyla bakıp itiraz etmek üzere dudaklarını araladı. Virgil öne uzanıp onu ensesinden tutunca ise irkilip onu itti ama Virgil onu saçından yakalamıştı ve başını kuvvetle geriye çekiyordu.

Bunu rüyada da yapmıştı. Noemí'nin başını geriye yaslayıp onu öpmüştü, sonrasında Noemí onu arzulamıştı.

Noemí başını çevirmeye çalıştı.

"Virgil," dedi Francis yüksek sesle. Yumrukları sıkılı hâlde banyo eşiğinde dikiliyordu.

Virgil başını kuzenine çevirdi. "Evet?" dedi sert bir sesle.

"Doktor Cummins geldi. Onu görmeye hazır."

Virgil iç çekip Noemí'ye omuz silkti ve onu serbest bıraktı. "Eh, muhabbetimize başka bir zaman devam edeceğiz gibi görünüyor," dedi ve banyodan çıktı.

Noemí, Virgil'in onu serbest bırakmasını beklemiyordu, rahatlaması öylesine derindi ki iki elini birden ağzına kaptıp öne eğildi ve nefesine hâkim olmaya çalıştı.

"Doktor Cummins seni kontrol etmek istiyor. Küvetten çıkmak için yardım ister misin?" diye sordu Francis. Son derece nazik konuşuyordu.

Noemí başını iki yana salladı, yüzü alev alevdi, utançtan kıpkırmızıydı.

Francis duvardaki raftan katlı bir havlu alıp tek kelime etmeden Noemí'ye uzattı. Noemí gözlerini onunkilerden ayırmadan uzanıp havluyu yakaladı.

"Odada olacağım," dedi Francis.

Banyodan çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Noemí kurulanıp sabahlığını giydi.

Odasına geçtiğinde Doktor Cummins'i yatağının yanında dikilmiş, ona oturmasını işaret eder hâlde buldu. Doktor, Noemí'nin nabzını ölçüp kalbini dinledi, ardından bir ispirto şişesi açıp bir topak pamuğu bu sıvıya buladı. Pamuğu

Noemí'nin şakağına bastırdı. Şakağındaki yarayı unutmuş olan Noemí irkildi.

"Durumu nasıl?" diye dordu Francis. Doktorun ardında gergin bir şekilde bekliyordu.

"İyi olacak. Sadece birkaç çizik. Bandajlamaya bile lüzum yok. Ama bunlar hiç gerçekleşmemeliydi. Durumu ona açıkladığınızı sanıyordum," dedi Doktor. "Eğer yüzüne zarar verirse Howard buna çok üzülür."

"Ona kızmayın, doktor. Francis, ensestle dünyaya gelmiş canavarlarla dolu bir evde olduğumu bana açıkladı," diye araya girdi Noemí.

Doktor Cummins bir an için hareketsiz kalıp suratını astı. "Peki. Büyüklerinizden bahsederken kullandığınız hoş kelimelerinizi kaybetmemişsiniz anlaşılan. Bir bardak su doldur, Francis," dedi Doktor bir yandan Noemí'nin şakağını ovalarken. "Kız susuz kalmış."

"Başımın çaresine bakarım," diye yanıtladı onu Noemí bir parça pamuk alıp şakağına bastırırken.

Doktor omuzlarını silkip steteskobunu çantasına yerleştirdi. "Francis'in sizinle konuşması gerekiyordu ama dün gece yeterince açık anlatamamış herhalde. Bu evden ayrılamazsınız, Bayan Taboada. Kimse ayrılamaz. Ev müsaade etmez. Eğer kaçmayı denerseniz başınıza gelen saldırıyı yeniden yaşarsınız o kadar."

"Bir ev bunu nasıl yapabilir?"

"Bu yapabiliyor, önemli olan tek şey bu."

Francis bir bardak suyla yatağa yanaştı ve bardağı Noemí'ye verdi. Noemí iki adamı da gözleyerek birkaç yudum aldı. Cummins'le bakışları karşılaştı; Noemí'nin daha önce farkına varmadığı ancak şimdi bariz olan ayrıntılar vardı.

"Onlarla akrabasın, değil mi? Sen de bir Doyle'sun."

"Uzaktan, bu yüzden kasabada yaşıyor ve ailenin işlerini takip ediyorum," diye yanıtladı doktor.

Uzaktan. Bu âdeta bir şaka gibi geliyordu kulağa. Doyle

aile ağacında herhangi bir mesafenin söz konusu olduğunu düşünmüyordu Noemí. Bu ağaç o kadar dala ayrılmıyordu. Virgil daha önce Doktor Cummins'in kızıyla evlendiğini söylemişti ki bu da bu "uzak" akrabalığı yakına çekmek istediklerini gösteriyordu.

Senin bu ailenin bir parçası olmanı istiyor, demişti Francis. Noemí bardağı iki eliyle birden kavradı.

"Kahvaltı etmelisiniz. Francis, tepsiyi getir," diye emretti doktor.

"İştahım yok."

"Aptallık etmeyin. Francis, tepsi."

"Çay sıcak mı? Kaynar çayı sevgili doktorun yüzüne atmak beni sevindirir," dedi Noemí sakince.

Doktor gözlüğünü çıkarıp bir mendille silmeye başladı, kaşları çatılmıştı. "Bugün zorluk çıkarmakta inat eder gibisiniz. Buna şaşırmamalıyım aslında. Kadınlar fena hâlde değişken davranabiliyor."

"*Kızınız* da zorluk çıkarır mıydı?" diye sordu Noemí. Doktor başını sertçe kaldırıp Noemí'ye baktığında Noemí onun damarına basmayı başardığını anladı. "Onlara kendi öz *kızınızı* verdiniz."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye söylendi doktor.

"Virgil onun kaçtığını söylemişti ama bu doğru değil. Kimse buradan ayrılamaz dediniz. Ev onun gitmesine asla izin vermemiştir. Kızınız öldü, değil mi? O mu öldürdü?"

Noemí ile doktor birbirlerine bakıyordu. Adam sertçe yerinden kalkıp bardağı Noemí'nin elinden alarak komodine bıraktı.

"Belki de bizi yalnız bırakıp konuşmamıza müsaade etmelisin," dedi Francis yaşlı adama.

Doktor Cummins, Francis'i kolundan yakalayıp gözlerini kısarak Noemí'ye baktı tekrar. "Evet. Onunla doğru düzgün konuşmalısın. Howard bu tür davranışlara müsaade etmez, sen de biliyorsun."

Odadan çıkmadan önce Doktor bir elinde çantasıyla yatağın ayakucunda durakladı ve Noemí'ye hitap etti. "Kızım doğum sırasında öldü, illa bilmen gerekiyorsa. Aileye, gerekli olan çocuğu veremedi. Howard, sen ve Catalina'nın daha dayanıklı olacağınızı düşünüyor. Farklı bir kandansınız. Göreceğiz."

Çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Francis gümüş tepsiyi alıp yatağa getirdi. Noemí iki eliyle birden yorganına tutunmuştu. "Gerçekten yemen gerekiyor," dedi Francis ona.

"Zehirli, değil mi?" diye sordu Noemí.

Francis eğilerek tepsiyi onun kucağına bırakırken İspanyolca fısıldadı. "Yemeğin ve çayın, içlerinde bir şey var, evet. Ama yumurtada bir şey yok, yemeye başla. Sana anlatacağım."

"Neyi–"

"İspanyolca," dedi Francis. "Duvarların ardından, evin diğer ucundan bizi duyabilir ama İspanyolca bilmiyor. Bizi anlayamaz. Sesini alçak tut ve ye, ciddiyim. Susuz kaldın ve dün gece çok istifra ettin."

Noemí ona bakakalmıştı. Yavaşça kaşığı alıp gözlerini ondan ayırmadan haşlanmış yumurtanın kabuğuna vurmaya başladı.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi Francis, "ama bu çok zor. Evin neler yapabileceğini gördün."

"İnsanı bırakmıyor, belli ki. Buradan ayrılamayacağım doğru mu?"

"Seni bir şeyleri yapmaya ya da yaptığını bırakmaya ikna edebilir."

"Zihnini mi kontrol ediyor?"

"Bir anlamda. Yaptığı çok daha ilkel bir şey. Belli güdüleri tetikliyor."

"Nefes alamamıştım."

"Biliyorum."

Noemí yavaş hareketlerle yumurtadan bir ısırık aldı. O lok-

masını yerken Francis başını sallayarak ekmeğe işaret etti ama reçeli işaret ederken başını iki yana salladı.

"Buradan çıkmanın bir yolu olmalı."

"Muhakkak." Francis cebinden küçük bir şişe çıkarıp ona gösterdi. "Bunu tanıdın mı?"

"Kuzenime verdiği ilaçtan. Onunla ne işin var senin?"

"Doktor Cummins olup bitenden sonra bundan kurtulmamı söyledi ama ben bunu yapmadım. Mantar havada ve annem senin yemeğinde de olduğuna emin oldu. Seni yavaş yavaş bu şekilde ele geçiriyor. Ama mantar belli şeylere karşı çok hassas. Işığı çok sevmiyor, belli aromaları da."

"Sigaralarım," dedi Noemí parmaklarını şıklatarak. "Evi rahatsız ediyor. Ve bu tentür, o da rahatsız ediyor olmalı."

Kasabadaki şifacı kadın bunu biliyor muydu? Yoksa tesadüfen mi olmuştu? Catalina tentürün evi etkilediğini fark etmişti, buna şüphe yoktu. Kuzeni tesadüfen ya da bilinçli olarak, her ne kadar kilidi açması önlense de anahtarı keşfetmişti.

"Bundan daha fazlası var," dedi Francis. "Onu engelliyor. Bu ilacı alırsan ev, mantar, senin üzerindeki hâkimiyetini kaybediyor."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Catalina. Kaçmaya çalıştı ama Virgil ile Arthur onu yakalayıp geri getirdiler. Onun aldığı ilacı da buldular ve evin kontrolünü etkilediğine yordular bunu, dolayısıyla el koydular. Ama bunun bir süredir devam ettiğini ve Catalina'nın kasabadaki birinden onun adına mektup göndermesini istediğini fark edemediler."

Catalina, akıllı kız. Bir güvenlik mekanızması geliştirmiş ve yardım çağırmıştı. Ne yazık ki kurtarıcı olarak gelen Noemí şimdi kendisi tuzağa düşmüştü.

Noemí şişeye uzandı ama Francis başını iki yana salladı. "Kuzenine neler olduğunu hatırlıyor musun? Tek seferde çok fazla içersen nöbet geçirirsin."

"Öyleyse bir işe yaramıyor."

"Hiç de değil. Her seferinde çok az içmelisin. Bak, Doktor Cummins'in burada olmasının bir sebebi var. Büyük Amca Howard ölüyor. Bunu önlemenin bir yolu yok. Mantar yaşamı uzatıyor ama seni sonsuza kadar götüremez. Virgil'in bedenini alacak. Bu gerçekleştiğinde, o öldüğünde herkesin bir süre dikkati dağılacak. Onların işleriyle meşgul olacaklar. Ev de zayıflamış olacak."

"Ne zaman olacak bu?"

"Çok sürmez," dedi Francis. "Howard'ın hâlini gördün."

Noemí gördüklerini hatırlamayı hiç istemiyordu. Elindeki yumurta parçasını bırakıp suratını astı.

"Senin bu ailenin parçası olmanı istiyor. Buna uygun davran, sabırlı ol, seni buradan çıkaracağım. Mezarlığa kadar uzanan tüneller var, oraya erzak depolayabilirim."

"'Uygun davran' tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Noemí çünkü Francis bunu söylerken gözlerini kaçırmıştı.

Elini uzatıp Francis'i çenesinden tutarak kendine bakmaya zorladı. Francis nefesini tutmuş, tam bir hareketsizlik içinde duruyordu.

"Senin benimle evlenmeni istiyor. Benden çocuk yapmanı istiyor. Bizden biri olmanı istiyor," dedi Francis nihayet.

"Peki ya hayır dersem? O zaman ne olur?"

"Kendine has yolları var."

"Hizmetçilere yaptığı gibi benliğimi mi kazır? Yoksa basitçe bana tecavüz mü eder?" diye sordu Noemí.

"Buna gerek kalmaz," diye mırıldandı Francis.

"Neden?"

"Çünkü insanları diğer yollardan kontrol etmeyi seviyor. Dediğin şekilde çok bayağı olurdu. Babamın yıllarca kasabaya gidip gelmesine izin verdi, Catalina'nın da kiliseye gitmesine izin verdi. Virgil'in ve annemin kasabanın da ötesine gidip eş bulmalarına dahi izin verdi. Ona itaat edecek, isteklerini yerine getirecek insanlara ihtiyacı olduğunu biliyor, bu insanlar ona şükran duymalı, aksi hâlde çok zorlayıcı olurdu."

"Ve onları sürekli kontrol edemiyor," diye araya girdi Noemí. "Ruth bir silah ele geçirebilmişti, Catalina da bana gerçeği anlatmayı deneyebildi."

"Doğru. Ve Howard ondan bu bilgiyi almak için çok uğraşsa da Catalina tentürü kimden aldığını gizlemeyi başardı."

Dahası, madenciler grev yapmayı da başarmıştı. Howard Doyle istediği kadar kendini bir tanrı olduğuna inandırsın, herkesi günün her saati ona itaat etmeye zorlayamıyordu. Gelgelelim, on yıllar gelip geçmişti, çok sayıda insanı manipüle etmeyi başarmış ve bu yeterli gelmediğinde de onları tıpkı Benito'ya yaptığı gibi öldürmüş ya da bir şekilde ortadan kaldırmıştı.

"Doğrudan bir başkaldırı işe yaramaz," dedi Francis.

Noemí kahvaltı bıçağını incelerken bunun doğru olduğuna ikna olmuştu. Ne yapabilirdi peki? O kadar debelenmiş ve olduğu yere gelebilmişti ancak, belki daha da kötü olacaktı. "Eğer bu rezalete uyacaksam Catalina'yı da çıkarmalısın."

Francis cevap vermedi ama Noemí onun somurtuşundan, iki kişiyi birden kaçırma fikrinden hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

"Onu geride bırakamam," dedi Francis'in şişeciği tutan elini kavrayarak. "Ona da ilaçten vermeli, onu da serbest bırakmalısın."

"Peki, tamam. Sesini alçalt."

Noemí onun elini bırakıp sesini alçalttı. "Hayatın üzerine söz ver."

"Söz veriyorum. Şimdi, deneyecek miyiz?" diye sordu Francis şişenin tıpasını açarak. "Biraz uykunu getirecek ama her halükârda dinlenmen gerek zaten."

"Virgil rüyalarımı görebiliyor," diye sızlandı Noemí parmak boğumlarını ağzına kapatarak. "Eğer rüyalarımda görürse öğrenmez mi? Ne düşündüğümü fark etmez mi?"

"Onlar gerçek rüyalar değil. Gölgelik. Ama oradayken dikkatli ol."

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum," dedi Noemí. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Francis binlerce küçük yönden kuzeninden farklıydı, ince elleriyle, zayıf dudaklarıyla, Virgil'in onca gücüne karşın cılız olmasıyla. Francis genç ve tükenmiş olsa da nezaket sahibiydi. Ama tüm bunların bir gösteriden ibaret olmadığını, onun da bu umursamaz gaddarlığa bulaşmadığını kim söyleyebilirdi? Ne de olsa bu yerde hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Sırlar içinde başka sırlar saklıydı.

Noemí ensesine, Virgil'in ellerini ensesine geçirdiği yere dokundu.

Francis elindeki cam tıpayı çeviriyordu. Tıpa perdelerin ardından gelen bir ışık huzmesine denk geldi; incecik bir gökkuşağı yatağın yan tarafına vurdu.

"Ağustosböceği mantarı diye bir tür var. *Massospora cicadina.* Görünüşünü betimleyen bir makale okuduğumu hatırlıyorum: Bu mantar ağustosböceğinin bedeni boyunca yayılır. Böceğin bedenini sarı renkli bir toz yığınına çevirir. Makalede mantarla ağır şekilde enfekte olmuş ağustosböceklerinin mantar bedenlerini yiyip bitirirken 'şarkılarına' devam ettiği yazıyordu. Şarkı söyleyip eş aramaya; yarı ölüyken bile. Düşünebiliyor musun?" dedi Francis. "Haklısın, bir şeçim yapmam gerekiyor. Hayatımı şarkı söyleyerek, her şey iyiymiş gibi yaparak geçirmeyeceğim."

Francis tıpayla oynamayı kesip doğruca ona baktı.

"Şimdiye kadar bunu yapmayı başardın."

Ciddi bir edayla birbirlerini izlediler. "Evet," dedi Francis. "Ama şimdi sen varsın ve buna devam edemem."

Francis kaşığa sıvıdan birkaç damla dökerken Noemí sessizce onu izledi. Ardından ilacı içti. Acı bir tadı vardı. Francis, Noemí'nin tabağı üzerinde duran peçeteyi alıp ona uzattı, Noemí de bunu alıp ağzını sildi.

"Şimdi, müsaadenle bunu götüreyim," dedi Francis şişeciği cebine atıp tepsiyi alarak. Noemí koluna dokununca durakladı.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," diye karşılık verdi Francis. "Daha önce konuşmam gerekirdi ama korkağın tekiyim."

Bunun ardından Noemí başını yastığına yasladı ve içini kaplamakta olan uykulu hâle bıraktı kendini. Daha sonra –ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu– bir kumaş hışırtısı duyunca doğruldu. Ruth Doyle yatağının ayakucunda oturmuş, yere bakıyordu.

Ruth değildi. Bir anı mı? Ya da hayalet? Hayalete benzemiyordu. Noemí gördüklerinin, ona seslenip gözlerini açmasını söyleyen sesin, halen gölgelikte, evin derinliklerinde ve küf kaplı duvarlarında varlığını sürdüren Ruth'un zihni olduğunu fark etti. Başka zihinler, kişilikler de saklı olmalıydı duvar kâğıdının ardında ama hiçbiri Ruth kadar somut ve tam değildi. Bir ihtimal, tam olarak tanımlayamadığı, insan diyemeyeceği o altın rengi ışıltı öyleydi. Bir insana benzemiyordu. Ruth gibi değildi.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Noemí. "Yoksa plak üzerindeki bir kayıt gibi mi işliyorsun?"

Noemí kızdan korkmuyordu. İstismara uğramış, terk edilmiş genç bir kadındı o sadece. Varlığı ne kötücül ne de insanı geren cinstendi.

"Pişman değilim," dedi Ruth.

"Adım Noemí. Seni daha önce de görmüştüm ama beni anladığından şüpheliyim."

"Pişman değilim."

Noemí kızın ona bu yetersiz kelimeler haricinde bir şey vereceğini düşünmüyordu ama Ruth aniden başını yerden kaldırıp ona baktı.

"Annem seni koruyamaz, korumayacak da. Kimse seni korumayacak."

Annen öldü, diye geçirdi Noemí içinden. *Onu sen öldürdün*. Ama uzun zaman önce ölüp de gömülmüş birine bu tarz hatırlatmalarda bulunmanın bir işe yarayacağından şüpheliydi.

Elini uzatıp kızın omzuna dokundu. Parmaklarının ucundaki gerçekliği hissedebiliyordu.

"Onu öldürmek zorundasın. Babam asla gitmene izin vermez. Benim hatam buydu. Düzgün yapamadım." Kız başını iki yana salladı.

"Bunu nasıl yapmam gerek?" diye sordu Noemí.

"Ben düzgün yapamadım. O bir tanrı! O bir tanrı!"

Kız ağlamaya başlayıp iki elini birden ağzının üstüne kapadı ve ileri geri sallanmaya koyuldu. Noemí onu kucaklamayı denediyse de Ruth kendini yere atıp orada kıvrıldı, elleri hâlâ ağzının üstündeydi. Noemí onun yanına diz çöktü.

"Ruth, ağlama," dedi ama o konuşurken Ruth'un bedeni kül rengini almaya, yüzüyle ellerinde küf tanecikleri oluşmaya başladı; kız ağladıkça yanaklarından siyah yaşlar, ağzından ve burnundan da safra geliyordu.

Ruth tırnaklarıyla kendini yaralamaya başlayıp kaba bir çığlık koyuverdi. Noemí kendini geri atınca sırtını yatağa çarptı. Ruth şimdi kıvranıyor, zemini tırmalıyor, tırnaklarıyla ahşabı kazıyıp avuçlarını kıymıkla dolduruyordu.

Noemí korkyla dişlerini sıkıp ağlamayı geçirdi aklından ama sonra sözleri, mantrayı anımsadı.

"Aç gözlerini," dedi Noemí.

Ve Noemí gözlerini açtı. Gözlerini açtığında oda karanlıktı. Yalnızdı. Yine yağmur yağıyordu. Yataktan kalkıp perdeleri açtı. Fırtınanın uzaktan gelen sesi tedirgin ediciydi. Bilekliği neredeydi? Kem göze karşı taşıdığı bileklik. Ama şimdi ona ne faydası olacaktı ki? Komodinin çekmecesinde sigara paketiyle çakmağını buldu, onlar hâlâ yerinde duruyordu.

Çakmağı yakıp alevi seyretti, ardından söndürüp çekmeceye geri kaldırdı.

22

Ertesi sabah Francis onu görmeye geldi ve yemesi güvenli şeyleri gösterip ona biraz daha ilaç verdi. Gece olduğunda yine yemek dolu bir tepsiyle gelip o yemeğini bitirdikten sonra Virgil'le konuşmaya gitmeleri gerektiğini, onları ofisinde beklediğini söyledi.

Francis'in elindeki kandile rağmen çok karanlıktı, kütüphaneye giden koridorun duvarında asılı portrelere bakamayacak denli karanlıktı, oysa Noemí durup Ruth'un resmini incelemek istiyordu. Meraktan ve sempatiden doğan bir güdüydü bu. Ruth da onun gibi burada hapsedilmişti.

Francis ofisin kapısını açar açmaz Noemí küflü kitapların rahatsız edici kokusunu aldı. Buna hemen alışıp da önceki seferlerde kokuyu zar zor alması tuhaftı doğrusu. Bunun tentürün işe yaradığına yorulacak bir şey olup olmadığını düşündü.

Virgil bir masanın ardında oturuyordu. Döşemeyle kaplı bu odadaki loş ışık ona Caravaggio resimlerine has bir hava veriyor ve yüzünü tek damla kanı kalmamış gibi gösteriyordu. Bedeninde bir durgunluk hâkimdi, kendini gizleyen bir vahşi hayvana benziyordu âdeta. Parmaklarını kenetlemiş oturuyordu ve onları görünce selamlamak için öne eğilip gülümsedi.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Virgil. Noemí onun önüne, Francis de Noemí'nin yanına oturdu, Noemí soruyu sessizce

bakarak cevapladı. "Seni buraya çağırdım çünkü açıklığa kavuşturmamız gereken bir iki nokta var. Francis senin durumu anladığını ve işbirliği yapmaya niyetli olduğunu söyledi," diye devam etti Virgil.

"Eğer bu korkunç evden ayrılamayacağımı anladığımı kastediyorsan, evet, bu ne yazık ki bariz bir şekilde ortada."

"Üzülme, Noemí – tanımaya başladıktan sonra gayet güzel bir evdir. Sorum şu, sorun çıkarmaya devam edecek misin, yoksa aileye kendi rızanla katılacak mısın?"

Duvarlarda üç geyik başının uzun gölgeleri görünüyordu. "Rızadan bahsetmekle ilginç bir noktaya değindin," dedi Noemí. "Bana başka seçenek sunuyor musunuz ki? Hiç sanmıyorum. Hayatta kalmaya kararlıyım, eğer sana cevap olacaksa. Hayatımın, o zavallı madenciler gibi bir çukurda son bulmasını istemiyorum."

"Onları bir çukura atmadık. Hepsi mezarlıkta gömülü. Ölmeleri gerekiyordu. Toprağı verimli tutmak gerek."

"İnsan bedenleriyle. *Gübre*, değil mi?"

"Her halükârda öleceklerdi. Yetersiz beslenen köylülerden, bitlilerden meydana gelmiş bir gürühtu."

"İlk karın da bitli bir köylü müydü? Onu da mı toprağı verimli tutmak için kullandın?" diye sordu Noemí. Bu kadının portresinin de dışarıdaki duvarda, diğer Doyle'larınkiyle beraber asılı olup olmadığını merak etti. Kameranın karşısında başını dik tutup gülümsemeye çalışan perişan bir kadın.

Virgil omuzlarını silkti. "Hayır. Ama onda da aynı yetersizlik vardı, onu özlediğimi söyleyemeyeceğim."

"Ne kadar da çekicisin."

"Beni bu şekilde üzemezsin, Noemí. Güçlüler hayatta kalır, zayıflar ise geride kalır. Senin epey güçlü olduğunu düşünüyorum. Hem ne de güzel bir yüzün var. Kara ten, kara gözler. Ne asalet."

Kara et, diye düşündü Noemí. Sadece et, kasabın inceleyip

mumlu kâğıda sardığı biftekten farkı yoktu. Kasıkları uyandırıp ağzı sulandıran egzotik bir parçadan ibaretti.

Virgil ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı ve arkalarına geçip ellerini sandalyelerinin sırtına koydu. "Ailem, bildiğin üzere, soyunu temiz tutmaya gayret ediyor. Seçici üreme metodumuz en arzulanır nitelikleri aktarmamıza olanak sağlıyor. Bu evdeki mantarla bağdaşabilmemiz de bunun bir sonucu. Ama tek ve küçük bir sorun mevcut."

Virgil etraflarında dolanıp yürümeye, masayı incelemeye ve bir kalemle oynamaya koyuldu. "Kestane ağaçlarının kendi başlarına kısır olduğunu biliyor muydun? Başka bir ağaçla çapraz döllenmeye ihtiyaçları vardır. Bizim durumumuzda da bu olmuşa benziyor. Annem, babama iki çocuk verdi, evet ama birçok da ölüdoğum geçti başından. Geçmişe bakınca da hep aynı hikâye. Ölü ve sakat doğumlar. Agnes'ten önce babamın iki eşi daha olmuştu, ikisinin de bir farkı yoktu.

"Arada bir karışıma yeni kan eklemek gerekiyor, tabiri caizse. Elbette babam bu tarz konularda her daim inatçı olmuş, ayaktakımıyla yakınlaşmamamız gerektiğinde diretmiştir."

"Üstün ve aşağı nitelikler meselesi," dedi Noemí hissiz bir sesle.

Virgil gülümsedi. "Aynen öyle. Babam koşullar anavatanımızdaki gibi olsun diye toprağı dahi İngiltere'den getirtti; niyeti köylüleri eğlendirmek değildi bunu yaparken. Ama işlerin gidişatı gereği bu durum bir mecburiyet hâlini aldı. Bir hayatta kalma meselesi."

"Richard bu yüzdendi," dedi Catalina. "Ve Catalina da."

"Evet. Eğer ondan önce seni görmüş olsaydım seni seçerdim. Sağlıklı ve gençsin, hem gölgelik de seni daha çok sevdi."

"Eminim param da hiç fena değildir."

"Eh, bunun bir önkoşul olduğu bariz. Aptal devriminiz bütün servetimizi çalıp gitti. Geri almamız gerek. Dediğim gibi, hayatta kalma meselesi bu."

"Cinayet desek daha uygun olur sanırım. Bütün o maden-

cilerin canına kıydınız. Onları hasta ettiniz, neler olduğunu söylemediniz ve doktorunuz da ölmelerini izledi sadece. Ruth'un âşığını da öldürmüş olmalısınız. Tabii size bunun bedelini ödetti o."

"Bu hiç hoş değil, Noemí," dedi Virgil onun gözlerinin içine bakarak. Sinirlenmişe benziyordu. Francis'e döndü. "Onunla mesafe katettiğinizi sanıyordum."

"Noemí bir daha kaçmaya çalışmayacak," dedi Francis elini Noemí'nin eline koyarak.

"Başlangıç olarak iyi. İkinci olarak, babana bir mektup yazıp Catalina'ya arkadaşlık etmek için Noel'e kadar burada kalacağını söylemelisin. Noel'de ise evlendiğini ve bizimle yaşamak istediğini yazacaksın."

"Babam buna pek sevinmeyecek."

"O zaman duygularını yatıştırmak için ona birkaç mektup daha yazarsın," dedi Virgil sakince. "Şimdi, neden ilk mektubunu yazmaya başlamıyorsun."

"Şimdi mi?"

"Evet. Gel," dedi Virgil masanın arkasında daha önce kendi oturduğu sandalyeye eliyle vurarak.

Noemí tereddüt etse de yerinden kalkıp önerilen sandalyeye geçti. Bir kâğıtla kalem hazır edilmişti çoktan. Noemí bu yazı gereçlerine baktı ama yazmaya girişmedi.

"Hadi," dedi Virgil.

"Ne yazacağımı bilmiyorum."

"İkna edici bir şeyler yaz. Babanın ziyaretimize gelip tuhaf bir hastalığa tutulmasını istemeyiz ne de olsa, ister miyiz?"

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı Noemí.

Virgil öne eğilip onun omzunu sıkıca tuttu. "Mozole de bol bol yerimiz var, hem senin de dediğin üzere doktorumuz hastalıkları tedavi etmede pek iyi değil."

Noemí ellerini masaya dayayıp yazmaya başladı. Virgil ise uzaklaştı.

Noemí yazdı da yazdı, son olarak da imzasını attı. İşi bitince Virgil yanına gelip yazdıklarını okudu ve başıyla onayladı.

"Mutlu musun?" diye sordu Francis. "Payına düşeni yaptı."

"O kadarına daha var," diye homurdandı Virgil. "Florence, Ruth'un eski gelinliğini bulmak için evin dört bir yanını araştırıyor. Kendimize bir düğün töreni yapmamız gerek."

"Neden?" diye sordu Noemí. Ağzı kupkuru kesilmişti.

"Howard böylesi detaylarda çok titizdir. Seremoniler. Böyle şeylere bayılır."

"Rahibi nereden bulacaksınız?"

"Babam bu görevi halledebilir, daha önce yapmışlığı var."

"Demek Kutsal Ensest Mantarı Kilisesi'nde evleneceğim?" dedi Noemí yapmacık bir sesle. "Bunun geçerli olacağından şüpheliyim."

"Endişelenme, elbet bir gün seni belediyeye sürükleriz."

"*Sürüklemek* çok uygun düştü."

Virgil mektubu birden masaya çarparak Noemí'yi ürküttü. Noemí tepeden tırnağa irkilmişti. Virgil'in ne kadar güçlü olduğunu anımsıyordu. Noemí sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi onu kucaklayıp eve kadar taşımıştı. Virgil'in masanın üzerinde duran elleri kocaman ve muazzam hasar vermeye muktedirdi.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkına varmalısın. Babama, Francis'in seni bu gece, öncesinde hiç oynaşmadan, doğruca yatağa bağlayıp sikebileceğini söyledim ama o bunun doğru olmadığını düşünüyor. Ne de olsa sen bir hanımefendisin. Gerçi ben buna katılmıyorum. Hanımefendi dediğin böyle iffetsiz olmaz, ikimiz de senin masum bir kuzucuk olmadığını biliyoruz."

"Bu konuda hiçbir fikrim–"

"Ah, bariz fikirlerin var."

Virgil'in parmakları Noemí'nin saçında dolandı. Bu hafif temas Noemí'nin tüm bedenini titretti, damarlarından şampanya gibi hemen özümsenen karanlık, tatlı bir his akıp geçti. Rüyalarındaki gibi olmuştu. Noemí'nin aklından dişlerini

Virgil'in omzuna geçirip sertçe ısırmak geçti. Arzu ve nefretin vahşi, şiddetli bir ifadesi.

Noemí sandalyeyi Virgil'le aralarına iterek ayaklandı. "Yapma!"

"Neyi yapmayayım?"

"Buna bir son ver," dedi Francis, Noemí'nin yanına koşarak. Onu elinden tutup yatıştırmaya çalıştı ki tek bir bakışıyla bir planları olduğunu ona hemen hatırlatmayı başardı; ardından Virgil'e dönüp resmi bir tonla konuştu. "O benim gelinim. Ona saygı göstermelisin."

Virgil kuzeninin bu sözlerinden mutlu olmuşa benzemiyordu; o zayıf, iğneleyici gülümsemesi genişledi ve âdeta bir hırlamaya evrildi. Noemí onun saldıracağından emindi ama Virgil aniden ellerini havaya kaldırıp teatral bir şekilde teslimiyetini ortaya koyarak onu şaşırttı.

"Pekâlâ, görüyorum ki hayatında ilk defa taşaklı biri gibi davranıyorsun. Tamam," dedi Virgil. "Kibar olacağım. Ama onun da sözlerine dikkat etmesi ve yerini bilmesi gerekiyor."

"Öyle olacak. Gel," dedi Francis bir elinde kandille onu ofisten dışarı çıkarırken; ışık kaynağının ani hareketleriyle duvarlarda gölgeler oynaştı.

Ofisten çıktıklarında Francis ona döndü. "İyi misin?" diye sordu İspanyolca fısıldayarak.

Noemí'den cevap gelmedi. Bunun yerine onu çekiştirip sandalye ve koltukların beyaz çarşaflarla örtüldüğü, kullanılmayan, tozlu odalardan birine soktu. Zeminden tavana dek uzanan devasa bir ayna duruyordu karşılarında, abartılı meyve ve çiçek oymalarıyla süslenmişti ve bu evin her yanında olduğu gibi aynanın her köşesinde yılanlar dolanıyordu. Noemí yılanları incelerken adımlarına ara verince ona çarpmaktan son anda kurtulan Francis fısıltıyla özrü diledi.

"Bizim için erzak depolayacağını söylemiştin," dedi gözleri aynayı çevreleyen süslemelerde, korkunç yılan oymasında dolaşan Noemí. "Peki ya silah?"

"Silah mı?"

"Evet. Tüfek ya da tabanca?"

"Ruth'un karıştığı olay sonrasında tüfekleri kaldırdılar. Amcam Howard'ın odasında sakladığı bir tabanca var ama ona ulaşmam mümkün olmaz."

"Bir şeyler vardır mutlaka!"

Sesindeki hiddetle kendisi de ürperdi. Aynadan yansıyan yüzünde gerginlik görüyordu, bu sahneden rahatsız olup başını çevirdi. Elleri titriyordu, sakinleşebilmek adına bir sandalyeye tutunmak zorunda kaldı.

"Noemí? Neyin var?"

"Güvende hissetmiyorum."

"Ben gerçek–"

"Bu bir oyun. Nasıl bir oyun oynadığını anlamıyorum ama Virgil etrafımdayken tamamen kendim olmadığımın farkındayım," dedi Noemí titreyen elleriyle yüzüne düşen saçlarını gergin bir edayla toparlarken. "Son zamanlarda olan bir şey de değil. Şeytan tüyü var. Catalina onu böyle anlatmıştı, eh, hiç şaşırmadım. Ama bu sadece cazibeden ibaret değil, öyle değil mi? Evin insanı bazı şeylere ikna edebileceğini söylemiştin..."

Noemí'nin sesi sönüp gitti. Virgil onun içindeki en kötüyü ortaya çıkarmıştı, Noemí ondan aşırı derecede rahatsız oluyordu ama nihayetinde içinde ahlaksız bir coşku da uyandırıyordu. Freud ölüm itkilerinden bahsederdi: İnsanı uçurumun kenarında durmaya ve bir hışımla oradan atlamaya sürükleyen bir çeşit dürtüydü bu. Bu temel prensibin devrede olduğuna şüphe yoktu, Virgil onu bilinçaltında var olan, görünmez bir sicimle kendine çekiyordu. Noemí ile oynuyordu.

Noemí durumunun Francis'in bahsettiği şu ağustosböceklerininki gibi olup olmadığını merak etti. İçlerinden canlı canlı yenmelerine rağmen çiftleşme şarkılarını söylüyor, organları toza dönerken sevişiyorlardı. Belki de ölümün gölgesi o küçük bedenlerinin içinde taşkın bir arzu uyandırır, onları

kendi yok oluşlarına doğru koştururken cıvıltıları normalden daha sesli çıkıyordu.

Virgil'in uyandırdıkları şiddet ve şehvetten ibaretti ama aynı zamanda insanın aklını başından alacak kadar hazla doluydu. Zalimliğin ve Noemí'nin daha önce ancak ucundan kıyısından tadına bakabildiği derin bir dekadanın keyfiydi bu. Noemí'nin gözünü hırs bürümüş, en ilkel özüydü.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye temin etti Francis kandilini beyazlara bürünmüş bir masaya bırakarak.

"Bunu bilemezsin."

"Ben yanındayken olmaz."

"Her zaman yanımda olamazsın. Banyoda bana dokunduğunda yanımda değildin," dedi Noemí.

Francis neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde çenesini sıktı, yüz hatlarından utanç ve öfke okunuyordu, yüzü kırmızıya kesmişti. Tüm yiğitliği boşunaydı. Noemí'nin şövalyesi olmak istemiş ancak bunu başaramamıştı. Noemí kollarını kavuşturup başını önüne eğdi.

"Bir yerlerde silah olmalı, lütfen Francis," dedi ısrarla.

"Usturam olur sanırım. Sana onu verebilirim. Eğer onunla kendini güvende hissedeceksen."

"Olur."

"Öyleyse onu getiririm," dedi Francis içten bir sesle.

Noemí bunun sorunlarını çözmekten uzak, küçük bir başarı olduğunun farkındaydı. Ruth'un tüfeği vardı ama bu onu kurtarmaya yetmemişti. Gerçek bir ölüm itkisiydi, bilincindeki bir kusur şimdi yankılanıyor, evin içinde dolanıyordu, hiçbir sıradan silah onu koruyamazdı. Yine de Francis'in ona yardım etmekteki istekliliğini takdir etti.

"Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil. Umuyorum ki sakallı erkeklerden tiksinmiyorsundur, ne de olsa usturam sende olduğundan tıraş olamayacağım," dedi Francis latife edip ortamı rahatlatma çabasıyla.

"Hafif bir sakalın kimseye zararı olmaz," diye aynı tonda karşılık verdi Noemí.

Francis gülümsedi, gülümsemesi de tıpkı sesi gibi içtendi. Doruk Mevki'deki her şey çarpık ve pis olmasına karşın Francis, yanlış tarhta açmış bir çiçek misali ışıl ışıl ve akıl doluydu.

"Gerçekten arkadaşımsın, değil mi?" dedi Noemí. Buna bir türlü inanamıyor, bir yanı bunda bir oyun aramasına karşın bulamıyordu.

"Bunun cevabını şimdiye kadar biliyor olman gerekirdi," diye yanıtladı Francis ama nezaketsiz bir tonda etmemişti bu lafları.

"Bu çok zor, bu evde neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlayabilmek."

"Bilirim."

Sessizlik içinde bakıştılar. Noemí ellerini örtülü mobilyalarda gezdirerek, ahşabın üzerine işlenmiş dekorasyonu parmaklarıyla yoklayarak, örtülerin üzerindeki tozu havalandırarak odanın içinde dolanmaya koyuldu. Başını kaldırdığında Francis'in ellerini cebine atmış, onu izlediğini gördü. Noemí çarşaflardan birini çekip altındaki mavi kapitoneli divanı günyüzüne çıkardı, ardından bağdaş kurup üzerine oturdu.

Francis de yanına yerleşti. Odanın tümüne hâkim olan ayna şimdi tam karşılarındaydı ama geçen yıllarla bulanıklaştığından yansımaları biraz bozuktu, âdeta birer hayalete benziyorlardı.

"İspanyolcayı kimden öğrendin?" diye sordu Noemí.

"Babamdan. Yeni şeyler, yeni diller öğrenmeyi severdi. Bana o ders verirdi, hatta biraz Virgil'e de verdi, gerçi onun böyle derslere pek ilgisi yoktu. Babamın ölümünden sonra Arthur'a belgeler ve diğer ayak işlerinde yardımcı oldum. O sürekli İspanyolca konuştuğundan pratik yapma şansım oldu. Hep Arthur'un yerine geçeceğimi düşünürdüm."

"Ailenin aracısı olarak kasabada çalışacaktın demek."

"Ancak bu kadarını umabiliyordum."

"Başka hiçbir arzun yok muydu? Ailene hizmet etmekten başka?"

"Küçükken uzaklara gitmeyi hayal ederdim. Ama ancak küçük bir çocuğun hayal edebileceği şekilde, sirke katılmak gibi mesela. Son zamanlara değin buna hiç önem vermemiştim. Beyhudeydi. Babamın ne hâle geldiğini gördükten sonra anladım bunu; benden çok daha kuvvetli bir kişiliği vardı onun, daha cesurdu ve buna rağmen tek yaptığı Doruk Mevki'nin emirlerini yerine getirmekti."

Francis konuşurken elini ceketinin cebine atıp Noemí'nin daha önceden gördüğü siyah beyaz fotoğrafı çıkardı. Noemí de eğilip ilk seferkinden daha büyük bir ilgiyle baktı fotoğrafa. Bir tarafı mavi renkte, vadinin altın sarısı zambaklarıyla süslenmiş emaye bir madolyonun içindeydi. Noemí tırnağının ucuyla bir çiçek işlemesini takip etti.

"Babanın gölgelikten haberi var mıydı?"

"Doruk Mevki'ye gelmesinden önce mi demek istiyorsun? Hayır. Annem onu evlenmelerinin ardından buraya getirdi ama belli ki ona bundan bahsetmemiş. Babam bir süre durumu öğrenmedi. Tüm gerçeği öğrendiğindeyse çok geç kalmış, nihayetinde burada kalmaya karar vermişti."

"Bana da bunun aynısı bir tuzak kuruldu sanırım. Ailenin parçası olmak için bir fırsat. Başka şeçeneği olmaması da var tabii."

"Annemi sevmişti sanırım. Beni sevmişti. Bilmiyorum."

Noemí madalyonu ona geri verince Francis bunu hemen cebine yerleştirdi. "Gerçekten bir düğün töreni olacak mı? Gelinlik falan?" diye sordu Noemí.

Tüm nesilleri zamana hapseden, koridordaki o resim sıralarını düşündü. Ve Howard'ın odasındaki gelin portrelerini. Ellerinden gelse Catalina'nın da aynı usulde bir tablosunu yaparlardı. Noemí'nin portresini de yaparlardı. İki tablo da şömine rafı üzerinde yan yana asılırdı. Aynı zamanda en güzel ipeklilerini, kadifelerini kuşanmış yeni evlilerin bir fotoğrafı da olurdu.

Ciddi yüzleriyle Neomí'yi de Francis'i de barındıran ayna Noemí'ye bu düğün fotoğrafının az çok neye benzeyeceğinin hayali bir yansımasını sunuyordu.

"Bu bir gelenek. Eski günlerde büyük bir ziyafet verilir, herkes gümüş hediye edermiş. Bizim işimiz her daim madencilik oldu, gümüş de her şeyin başlangıcıydı."

"İngiltere'deyken de mi?"

"Evet."

"Ve daha fazla gümüşün peşinde buraya kadar geldiniz."

"Oradakiler tükenmişti. Gümüş, kalay ve tabii şansımız. Bir de İngiltere'dekiler bizim tuhaf davranışlarımızdan şüphelenmişlerdi. Howard burada insanların daha az soru soracağını, dilediğini yapabileceğini düşündü. Yanılıyordu."

"Kaç işçi öldü?"

"Bunu bilmek imkânsız."

"Hiç merak ettin mi?"

"Evet," diye fısıldadı Francis sesinde utançla.

Bu ev kemiklerin üzerine inşa edilmişti. Bölük bölük insanlar eve, madenlere girmiş ve hiç çıkmamışken kimse bu vahşetin farkına varmamıştı. O bedenlerin ne yası tutulmuş ne de bulunabilmişlerdi. Yılan kendi kuyruğunu değil, asla bastırılamayan iştahıyla etrafındaki her şeyi yutuyordu.

Noemí aynanın etrafındaki ağızlarını kocaman açmış yılanları inceledi, ardından başını çevirip çenesini Francis'in omzuna dayadı. Ve bu hâlde uzun süre oturdular, Noemí koyu, Francis ise soluk tenliydi; evin karanlığının sınırlarını çizdiği bir vinyet misali, dört bir yanlarındaki kar beyazı çarşafların arasında tuhaf bir kontrast meydana getiriyorlardı.

23

Artık rol yapmaya hiç gerek kalmadığından Noemí'nin Catalina'yla, onlara casusluk edecek hizmetçiye gerek olmadan konuşmasına müsaade ediyorlardı. Şimdiki eşlikçileri Francis'ti. Noemí diğerlerinin onları birlik olarak gördüğünü düşünüyordu. Birbirine bağlanmış iki simbiyotik organizma. Ya da gardiyanla mahkûm. Akıllarındaki her ne olursa olsun, Noemí kuzeniyle konuşma fırsatı yakaladığına memnundu, Catalina'nın dinlenmekte olduğu yatağın kenarına bir sandalye çekti. Francis odanın öbür tarafında dikilmiş, pencereden dışarıyı izliyor ve örtük bir şekilde onlara fısıltıyla konuşabilecekleri kadar bir mahremiyet alanı bırakıyordu.

"Mektubunu okuduğumda sana inanmadığım için özür dilerim," dedi Noemí. "Bilmem gerekirdi."

"Nereden bilecektin," dedi Catalina.

"Yine de eğer onların şikâyetlerine hiç kulak asmadan seni alıp gitseydim şimdi burada olmazdık."

"Gitmene izin vermezlerdi. Noemí, burada olman bile yeter. Varlığın beni daha iyi yapıyor. Sana okuduğum şu hikâyelerdeki gibi, sanki gelip büyüyü bozmuşsun gibi."

Bu daha çok Francis'in verdiği tentürdendi ama Noemí kabullenerek başını salladı ve kuzeninin ellerine sarıldı. Bunun gerçek olmasını nasıl da dilerdi içten içe! Catalina'nın

ona anlattığı peri masalları hep mutlu sonlanırdı. Kötüler cezalandırılır, düzen sağlanırdı. Prens kuleye tırmanıp prensesi kaçırırdı. Kötü üvey kardeşlerin topuklarını kesmesi gibi karanlık ayrıntılar bile, Catalina'nın, "Onlar ermiş muradına," demesiyle unutulurdu.

Catalina bu sihirli sözcükleri –onlar ermiş muradına– söyleyememişti ama Noemí planladıkları kaçışın bir masaldan ibaret olmayacağını ummak zorundaydı. Tek sahip oldukları umuttu.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyor," dedi Catalina aniden, yavaşça gözlerini kırpıştırarak.

Bu sözler Noemí'nin keyfini kaçırdı. "Kim?"

Catalina dudaklarını sıkı sıkı bastırdı. Bu daha önce de olmuştu, Catalina yine aniden sessizliğe bürünmüş, ne dediğini bilemez hâle gelmişti. Catalina daha iyi olduğunu söylemeyi ne kadar çok isterse istesin henüz tam olarak kendinde değildi. Noemí, Catalina'nın yüzüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Catalina? Sorun ne?"

Catalina başını iki yana sallayıp yatağına uzandı ve Noemí'ye sırtını döndü. Noemí elini kuzeninin omzuna götürünce Catalina bu eli itti. Francis yatağın yanına gelmişti.

"Sanırım yoruldu," dedi Francis. "Senin odana dönmeliyiz. Annem senin şu elbiseyi denemeni istediğini söyledi."

Noemí'nin elbiseyi düşündüğü yoktu. Aklını kurcalayacak en son şeydi bu. Önyargısız biçimde her şey kabulüydü. Yine de yatağının üzerine serili hâlde görünce elbiseyi endişeyle incelemişti. Dokunmak dahi istemiyordu ona.

Elbise ipekli şifon ve satendendi, yüksek boyun kısmını gipür dantelden bir yaka süslüyor ve sırtı boyunca sedef düğmelerden bir sıra iniyordu. Elbise yıllar boyunca büyük, tozlu bir kutuda beklemişti, güvelerin bu güzelliği çoktan mideye indirmiş olması beklenirse de kumaşının birazcık sararması haricinde elbise sapasağlamdı.

Çirkin değildi. Noemí'yi iten bu olmamıştı. Ama başka bir kızın, şimdi ölü bir kızın gençlik hayallerinin bir simgesiymiş gibi gelmişti Noemí'ye. Belki de iki kızın. Virgil'in ilk eşi de bunu giymiş miydi?

Elbise ona terk edilmiş bir yılan derisini anımsatıyordu. Howard kendi teninden soyunup sıcak ete giren bir bıçak misali yeni bir bedene girmişti. Ouroboros.

"Dene de değişiklikleri yapılsın," dedi Florence.

"Benim de güzel elbiselerim var. Mor taftadan–"

Florence hafifçe yukarı bakan çenesi, göğsünün hemen altında kenetlediği elleriyle dümdüz dikiliyordu. "Yakanın dantellerini gördün mü? Bu daha eski bir elbiseden alınıp eklenmiş. Ve düğmeler, onlar da başka bir elbiseden. Çocukların bunu yeniden kullanacak. İşler böyle yürüyor."

Eğilip elbiseyi inceleyen Noemí bel kısmında bir yırtık, korsede de bir çift küçük delik olduğunu fark etti. Elbisenin mükemmelliği aldatıcıydı.

Elbiseyi alıp banyoya giderek üstünü değiştirdi, odaya döndüğünde Florence onu eleştirel bir bakışla süzdü. Ölçüler alındı, değişiklikler iğneyle işaretlendi; şuradan daralt, buradan genişlet. Florence, Mary'ye bir şeyler söylenince hizmetçi başka bir tozlu kutuyu açarak bir çift ayakkabı ile bir duvak çıkardı ortaya. Duvak, elbiseden çok daha beter hâldeydi. Fildişi rengine dönmüştü ve kenarlarındaki güzelim çiçek desenleri çirkin küf lekelerine bulanmıştı. Ayakkabılardan da umut yoktu, dahası numaraları fazla büyüktü.

"İş görür," dedi Florence. "Senin de göreceğin gibi," diye ekledi sonra alayla.

"Eğer beni yeterince hoş bulmuyorsan belki de amcandan bu evliliği durdurmasını rica etmelisin."

"Seni aptal şey. Onun bundan vazgeçeceğini mi sanıyorsun? İştahı tazelendi bir kere," dedi Florence, Noemí'nin buklesine dokunarak.

Virgil de onun saçına dokunmuştu ama o hareketin başka

bir anlamı vardı. Florence'in niyeti onu incelemekti. "Beden formu, der Howard. Germ hücreleri ve soy kalitesi." Noemí'nin saçını bırakıp ona sertçe baktı. "Her erkekteki sıradan şehvet işte. Sadece sana sahip olmak istiyor, koleksiyonundaki kelebeklerden biri gibi. Bir güzel kız daha."

Mary sessizce duvağı kaldırıp lekeli bir kumaş parçası değil de kıymetli bir hazineymişçesine özenle katlamakla meşguldü.

"Bedeninde hangi dejeneratif soyların dolandığını Tanrı bilir. Bir yabancı, uyumsuz ırktan biri," dedi Florence lekeli ayakkabıları yatağa fırlatırken. "Ama kabul etmemiz gerek bunu. O böyle dedi bir kere."

"*Et Verbum caro factum est*," dedi Noemí otomatik bir şekilde, deyişi anımsayarak. O efendi, rahip ve de babaydı, onlarsa onun çocukları ve yardımcıları olarak ona kör bir itaat gösteriyorlardı.

"Eh, en azından öğreniyorsun," dedi Florence yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Noemí karşılık vermedi. Bunun yerine kendini banyoya kapatıp elbiseden kurtuldu. Kendi kıyafetlerini üzerine geçirdi ve diğer iki kadın elbiseyi kutusuna kaldırıp da sessizce ayrılınca çok memnun hissetti.

Francis'in hediye ettiği kalın hırkayı giyip cebine sakladığı çakmağa ve ezilmiş sigara paketine dokundu. Bu nesnelere dokunmak biraz olsun güvende hissetiyor, ona yuvasını anımsatıyordu. Dışarıda manzarayı kapatan sisle Doruk Mevki duvarları arasına hapsolduğu bu durumda başka bir şehirden geldiğini ve orayı tekrar göreceğini unutmak işten değildi.

Biraz sonra Francis uğradı. Tepsiyle akşam yemeğini ve bir mendile sarılı hâlde usturasını getirmişti. Noemí bunun rezalet bir düğün hediyesi olduğunu söyledi şakayla, Francis kıkırdadı. Noemí tepsiyi kucağına alıp yemeğini yerken yan yana yerde oturdular, Noemí de Francis'in şakalarına güldü.

Uzak, çirkin bir inleme tüm neşelerini kaçırdı. Ses evin tamamına bir irkilme yayıyor gibiydi. Peşinden başka inlemeler

de geldi ve ardından sessizlik hâkim oldu. Noemí buna benzer inlemeleri daha önce de duymuştu ama bu defakiler daha şiddetliye benziyordu.

"Geçiş yakında gerçekleşecek," dedi Francis sanki Noemí'nin aklındaki soruyu onun gözlerinden okumuş gibi. "Bedeni tükeniyor. Ruth onu vurduğundan beri tam olarak iyileşemedi, hasar o derece korkunçtu."

"Neden daha önce başka bedene geçmedi? Vurulduğu zaman yani?"

"Geçemezdi. Yerleşebileceği yeni bir beden yoktu. Yetişkin bir erkeğe ihtiyacı var. Beyin belli bir noktaya kadar gelişmiş olmalı. Yirmi dört, yirmi beş yaşları, geçişin yapılabileceği yaşlar bunlar. Virgil bebekti. Florence de küçük bir kız; hem daha büyük olsa bile Howard asla bir kadının bedenine geçmezdi. Bu yüzden dayandı, bedeni de sağlıklı bir dış görünüm kazanıncaya kadar toparlandı."

"Ama yaşlı bir adam olarak kalmak yerine Virgil yirmi dört yirmi beşine geldiği andan itibaren geçiş yapabilirdi."

"Bunların hepsi bağlantılı. Ev, her yanına uzanan mantar ve insanlar. Aileyi incitirsen mantarı da incitirsin. Ruth bizim bütün varoluşumuza hasar verdi. Howard tek başına iyileşmedi, her şey birlikte iyileşti. Ama artık yeterince güçlendi, bedeni çiçeklenirken o yeni bir döngüye başlayacak."

Noemí evde bir yaranın geliştiğini, soluk alıp verdiğini, zemin döşemelerinin arasından kan sızdığını hayal etti. Bu ona duvarların kalp gibi attığı rüyasını anımsattı.

"Seninle gelmeyecek olmamın sebebi de bu," diye devam etti Francis tepsiyi alıp gitmeye hazır bir hâlde dururken parmakları arasında bir çatal döndürerek. "Hepimiz birbirimize bağlıyız. Eğer kaçarsam bunu öğrenirler hatta peşimize düşer, bizi rahatça bulurlar."

"Ama burada kalamazsın. Sana ne yaparlar?"

"Muhtemelen hiçbir şey. Yaparlarsa da bu artık senin sorunun olmaz." Ardından tepsiyi eline aldı. "Şunu alayım da–"

"Ciddi olamazsın," dedi Noemí tepsiyi onun elinden alıp yere koydu ve kenara iteledi.

Francis omuzlarını silkti. "Sizin için erzak topluyorum. Catalina kaçmaya çalıştı ama kötü hazırlanmıştı. İki yağ lambası, pusula, harita, kasabaya kadar donmadan yürüyebilesiniz diye bir çift kalın palto. Kendim için değil. Önemsemiyorum zaten. İşin aslı, bildiğim bütün dünya buradan ibaret."

"Ahşap, cam ve bir çatıdan ibaret dünya olmaz," diye karşı çıktı Noemí. "Sen serada büyüyen bir orkide değilsin. Burada kalmana göz yumamam. Çizimlerini, sevdiğin kitaplarını ya da dilediğin neyin varsa toparla, sen de bizimle geliyorsun."

"Siz buraya ait değilsiniz, Noemí. Ama ben öyleyim. Dışarıda ne yaparım?" diye sordu Francis.

"Ne istersen yaparsın."

"Ama bu aldatıcı bir fikir. Bir orkide gibi büyüdüğüm konusunda haklısın. Özenle üretildim, özenle yetiştirildim. Ben, evet bir orkide gibiyim. Belli bir iklime, belli bir gün ışığına ve ısıya alışığım. Tek bir mekâna uygunum. Balık suyun dışında nefes alamaz. Yerim ailenin yanı."

"Sen ne bir orkidesin ne de balık."

"Babam kaçmayı denedi, nasıl kötü gittiğini biliyorsun," diye itiraz etti Francis. "Annem ve Virgil de geri döndü."

Keyifsizce gülümsedi. Noemí onun geride kalacağına, omuzlarında biriken tozla kellesi koltuğunda bir şehit aziz heykeli gibi burada durup evin onu yavaşça, gıdım gıdım yutmasına izin vereceğine inanabilirdi o an.

"Benimle geleceksin."

"Ama–"

"Aması yok! Buradan ayrılmak istemez misin?" diye ısrar etti Noemí.

Francis'in omuzları düşmüştü, her an kapıdan fırlayıp kaçacak gibi bir hâli vardı ama derken zayıf bir nefes aldı.

"Tanrı aşkına, bu kadar kör olamazsın," dedi Francis alçak ve acılı bir sesle. "Nereye gidersen git peşinden gelmek

isterim. Kutuplara bile giderim, varsın parmaklarım donsun, kimin umrunda? Ama tentür seninle ev arasındaki bağı azaltabilir ancak, benimkini değil. Ben bu bağla fazla uzun yaşadım. Ruth başka bir yol bulmayı denedi, kaçmak için Howard'ı öldürmeyi denedi. Ama işe yaramadı. Babamın oynadığı kumar da öyle. Buna bir çare yok."

Söyledikleri korkunç biçimde mantıklı geliyordu. Yine de Noemí kabullenmemekte direndi. Bu evdeki herkes yakalanıp da bir panoya iliştirilmiş kelebek gibi olacak değildi ya.

"Dinle beni," dedi ona. "Peşimden gel. Beni fareli köyün kavalcısı gibi düşün."

"Kavalcının peşinden gidenlerin sonu pek iyi olmadı."

"Bunun hangi masalda olduğunu unuttum," dedi Noemí sinirlenerek. "Ama sen yine de peşimden gel."

"Noemí–"

Noemí elini kaldırıp Francis'in yüzüne dokundu, parmak uçlarıyla çenesini okşadı.

Francis sesini çıkarmadan ona bakıyordu, dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyordu, cesaret topluyor gibiydi. Noemí'ye uzandı ve nazikçe onu kendine çekti. Bir avucunu Noemí'nin sırtına yerleştirdi ve Noemí yanağını onunkine bastırdı.

Eve sessizlik çökmüştü, Noemí'nin hoşlanmadığı bir sessizlik; normalde hiç susmayan döşemeler gıcırdamayı kesmiş, duvar saati tiktaklarına ara vermiş hatta camlara vuran yağmur bile susmuştu. Sanki tepelerinde, üzerlerine atılmayı bekleyen bir hayvan bekliyordu.

"Bizi dinliyorlar, değil mi?" diye fısıldadı Noemí. İspanyolca konuştuklarından onları anlayamazlardı. Yine de bu durum Noemí'yi rahatsız ediyordu.

"Evet," dedi Francis.

O da ürkmüştü, Noemí bunu anlayabiliyordu. Sessizlikte Noemí onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir süre sonra Noemí başını kaldırıp Francis'e baktı, Francis işaretparmağını dudaklarına götürdü ve doğrulup Noemí'den uzaklaştı.

Noemí evin onları dinlemesinin yanında bir de gözleri olup olmadığını merak etti.

Karanlık bir örümcek ağı misali titreşerek bekliyor, onlarsa bu berrak ipliğin üzerinde hareketsiz oturuyorlardı. En ufak bir hareketlerinde varlıkları ifşa olacak ve örümcek üzerlerine atılacaktı. Her ne kadar dehşet verici bir düşünce olsa da Noemí bu soğuk, yabancı boşluğa bile isteye girmeyi tarttı kafasında ki bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Aklındaki fikir onu dehşete sürükledi.

Ama Ruth da bu karanlıktaydı ve Noemí onunla yine konuşmak istiyordu. Bunu nasıl başaracağından emin değildi. Francis gittikten sonra Noemí yatağına uzanıp kollarını açtı ve kendi nefesine kulak vererek resmindeki hâliyle genç kadını gözlerinin önüne getirmeye çabaladı.

Nihayetinde rüyaya daldı. Ruth'la beraber mezarlıkta, mezar taşları arasında yürüyorlardı. Etraflarını saran sis hayli yoğundu, Ruth'un elinde cılız, sarı ışık yayan bir fener vardı. Mozolenin girişinde durakladıklarında Agnes'in heykelini görebilmek için Ruth feneri kafaları hizasına kaldırdı. Fener yeterli aydınlık vermiyor ve heykel yarı karanlıkta kalıyordu.

"Bu bizim annemiz," dedi Ruth. "Uyuyor."

Senin annen değil, diye düşündü Noemí, Agnes de çocuğu gibi genç yaşta ölmüştü.

"Babamız geceleri gelip eve dadanan bir canavar. Ayak seslerini kapının hemen dışında duyabilirsin," dedi Ruth lambayı daha da kaldırırken; ışık, gölgelerin düzenini değiştirip heykelin elini, gövdesini karanlıkta bıraktı ama yüzünü açığa çıkardı. Donuk gözler ve sıkıca bastırılmış dudaklar.

"Baban artık seni incitemez," dedi Noemí. En azından bu kadar merhamet gösterilmeli diye düşünüyordu. Hayaletlere işkence edilemezdi.

Ancak kız yüzünü ekşitti. "O her zaman incitebilir bizi. Bizi incitmeyi asla bırakmaz. Asla durmayacak."

Ruth feneri Noemí'ye çevirip onu ellerini gözlerine siper

etmek zorunda bıraktı. "Asla ve asla. Seni daha önce görmüştüm. Sanırım seni tanıyorum."

Konuşmaları bölük pörçük olsa da Noemí'nin genç kızla daha önceki sohbetine nazaran daha uyumluydu. Aslında soluk bir karbon kopyadan ziyade gerçek bir insanla konuşma izlenimini edinmişti ilk defa. Ama karşısındaki tam olarak buydu zaten, değil mi? Uzun zaman önce yok olmuş bir el yazmasının soluk kopyası. Anlaşılmadığı, söylenip durduğu, fenerini bir indirip bir kaldırdığı için kimse Ruth'u suçlayamazdı.

"Evet, beni evde görmüştün," dedi Noemí koluna hafifçe dokunarak Ruth'u sakinleştirmeye çalışırken. "Sana bir soru sormam gerek, umarım cevabını biliyorsundur. Evle ailen arasındaki bağ ne kadar kuvvetli? Bir Doyle evi terk edip hiç dönmese olur mu?" diye sordu Noemí, Francis'in söyledikleri halen aklındaydı.

Ruth başını eğip Noemí'ye baktı. "Baba çok güçlüdür. Bir terslik olduğunu biliyordu, beni durdurması için annemi gönderdi... ve diğerlerini, diğerlerini de. Zihnimi temiz tutmaya çalıştım. Planımı yazıya geçirdim ve kelimelere yoğunlaştım."

Günlük sayfası. Hafızasını dinç tutması için miydi? Karanlığın anahtarı burada mıydı? Bu şekilde kandırılabilir miydi? Komutlara ve açıklamalara odaklanıp onlara göre hareket etmekle?

"Ruth, bir Doyle'un evi terk ettiği oldu mu hiç?"

Ruth onu dinlemeyi bırakmıştı, gözleri donuklaşmıştı kızın. Noemí onun tam karşısına geçti.

"Kaçışını planladın, değil mi? Benito'yla?"

Bu söz üzerine genç kadın gözlerini kırpıştırıp başıyla onayladı. "Evet, öyle yaptım," diye fısıldadı. "Belki sen de yapabilirsin. Ben yapabileceğimi düşündüm. Bu dayanılmaz bir şey. Kanımızda."

Francis'in bahsettiği ağustosböcekleri gibi. Ruth'un cevabı ona aradığı kesinliği sunmasa dahi Noemí'nin planı giderek

netleşiyordu, *Gerekirse Francis'i sürükleyeceğim*, diye düşündü. Francis'i Howard Doyle'un zulmünden ve zehirli evinden kurtarmak adına düşük de olsa bir ihtimal vardı.

"Burası çok karanlık, değil mi?" dedi Ruth göğe bakarak. Ne yıldız vardı ne de ay. Sadece sis ve gece. "Bunu al," dedi feneri Noemí'ye uzatarak.

Noemí feneri alıp parmaklarını sapına iyice sardı. Ruth ise heykelin ayakucuna oturdu ve dikkatle bakarak bu mermer ayaklara dokundu. Sonra sisten ve çimenden yapılma yatağında biraz kestirecekmiş gibi heykel kaidesinin yanına uzandı.

"Gözlerini açmayı unutma," dedi Noemí'ye.

"Aç gözlerini," diye fısıldadı Noemí.

Gözlerini açtığında başını pencereye doğru çevirdi ve güneşin doğduğunu gördü. Bugünün akşamında evlenecekti.

24

Bu sözde düğün, olağanın tersi biçimde gerçekleşti. Önce ziyafet, sonra tören.

Yemek odasında toplandılar, Francis ile Noemí yan yana oturdu, Florence ile Catalina gelinle damadın karşısına geçti, Virgil ise masanın başındaydı. Ne Howard ne de Doktor Cummins gelmişti.

Hizmetçiler birçok mum yakmıştı ve beyaz Şam ipeklisi masa örtüsünün üstüne pek çok yemek yığılmıştı. Uzun turkuvaz vazolar kırçiçekleri doluydu. O akşamki tabak ve kadehler gümüştü ve güzelce parlatılmış olsalar da çok eski, Noemí'nin daha önce parlattığı gümüşlerden de eski gibi görünüyorlardı. Bu gümüş takımları dört yüz yıldır ziyafetlerde kullanıyorlardı belli ki. Hatta daha da uzun süredir. Howard'ın paketleyip de yanında getirdiği kara toprak gibi, efendiler olarak hüküm sürdükleri dünyayı hatırlatsın diye derinlerden çıkarılıp dikkatle taşınan hazine parçalarıydı bunlar.

Noemí'nin sağında, iki sıra düğmeli, gri renk frak kesimli takım elbisesi, beyaz yeleği ve kurşuni boyun bağıyla Francis oturuyordu. Noemí bu kıyafetlerin Ruth'un damadına mı ait olduğunu yoksa başka bir akrabadan mı yadigâr kaldığını düşündü. Noemí için sandıklardan birinde uygun bir duvak

bulunmuştu mesela. Alnını kapatan beyaz tülden bir eşarptı bu, tokalar ve saç bağlarıyla başına tutturulmuştu.

Noemí bir şey yemiyor, sadece su içiyordu; ne o ne de diğerleri konuşuyordu. Sihirli sessizlik kuralı yeniden uygulamaya konmuştu ve tek istisna peçeteler üzerinde dolanan ellerin uğultusuydu. Noemí, Catalina ile bakıştı.

Bu sahne ona çocukken okuduğu masal kitaplarından bir çizimi anımsattı, çizimde düğün ziyafeti sırasında odada dolanan bir kötü peri vardı. Oradaki masanın da et ve turtalarla dolup taştığını, kadınların başlarında örtüler ve erkeklerin üzerinde devasa yakalı kalın paltolar olduğunu hatırladı. Gümüş kupasına dokunup yaşını merak etti tekrar; Howard'ın üç, dört, beş yüzyıl mı önce doğduğunu, kısa pantolon ve dar yelek modasına denk gelip gelmediğini. Onu bir rüyasında görmüştü ama belli belirsiz bir rüyaydı bu ve o günden bugüne giderek daha da silikleşmişti. Howard kaç kere ölüp de yeni bedene geçmişti? Gözleri Virgil'inkilerle buluşunca Virgil kadehini kaldırdı ve Noemí bakışlarını hemen tabağına indirdi.

Saat vakti duyurdu, işaretleri buydu. Kalktılar. Francis onun elinden tuttu ve birlikte üst kata yollandılar, cılız düğün alaylarının hedefi Howard'ın odasıydı. Noemí içgüdüsel olarak rotalarının bu olduğunu biliyordu ama yine de odanın girişinde gerileyip Francis'in elini öyle sert sıktı ki onun canını yaktı. Francis kulağına eğilip fısıldadı.

"Beraberiz," dedi ona.

İçeri girdiler. Hava bayat yemek kokusuyla yüklüydü ve Howard dudakları kararıp çıbanlarla kaplanmış hâlde yatağında uzanıyordu ancak bu defa yorganın altındaydı ve yanı başında Doktor Cummins dikiliyordu. Nasıl kilisede tütsü kokusu hâkimse burada da çürümeninki hâkimdi.

Howard, Noemí'nin bakışlarını yakalayınca gülümsedi. "Bugün ne güzel görünüyorsun, canım," dedi. "Görme şansına nail olduğum en güzel gelinlerimden biri."

Noemí bu gelinlerin sayısının tam olarak kaçı bulduğunu düşündü. Koleksiyonu için yeni bir güzel kız demişti Florence.

"Aileye sadakat ödüllendirilir ve saygısızlık cezalandırılır. Bunu her daim aklınızda tutun ki mutlu olasınız," diye devam etti yaşlı adam. "Şimdi, gelin de ikinizi evlendirelim. Hadi."

Cummins kenara çekildi, diğer ikisi yatağa yanaştılar. Howard konuşmasına Latince devam etti. Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu Noemí'nin, bir noktada Francis diz çökünce o da aynısını yaptı. Babaya yapılan bu koreografik reveransın derin anlamı vardı. *Yineleme,* diye düşündü Noemí. *Aynı yoldan tekrar ve tekrar geçmek. Daireler çizmek.*

Howard, Francis'e vernikli bir kutucuk uzattı ve genç adam bunu alıp açtı. Yumuşak kadifenin üzerinde iki minik, kurutulmuş sarı mantar parçası duruyordu.

"Yemelisiniz," dedi Howard.

Noemí minik mantar parçasını aldı, Francis de aynısını yaptı. Noemí'nin bunu yemeye hiç gönlü yoktu, sırf gizlice içmeye devam ettiği tentürün etkisini azaltması ya da engellemesi çekincesi bile yeterdi ama dahası, mantarın kaynağı onu rahatsız ediyordu. Evin yakınlarından mı toplanmıştı yoksa ceset dolu mezarlıktan mı? Yoksa Howard'ın bedeninde bitip de uzman ellerce mi toplanmıştı, koparıldıklarında saplarından kanamışlar mıydı?

Francis bileğine dokunup, Noemí'ye mantarı ona yedirmesini işaret etti, ardından Noemí'nin sırası geldi ve Francis mantarı Noemí'nin ağzına yerleştirdi. Komünyon ekmeğinin tuhaf bir parodisi gibi gelmişti Noemí'ye, bu fikirle neredeyse kıkırdayacaktı. Fazlasıyla gergindi.

Hemen yuttu. Mantarın bir tadı yoktu ama Francis'in ağzına dayadığı kupadan içtiği şarap aşırı tatlıydı, öyle ki zar zor küçük bir yudum alabildi. Esas kötü olanı, odayı istila eden hastalık ve çürüme kokusuyla karışıp da burun deliklerine saldıran kokusuydu.

Francis, "Seni öpebilir miyim?" diye sorunca Noemí başıyla izin verdi.

Francis öne eğildi ve tekrar doğrulup da ona ayağa kalkmasında yardımcı olmak üzere elini uzatmadan önce örümcek ağı misali, belli belirsiz, nazik bir öpücük kondurdu.

"Şimdi genç çifti bilgilendirelim de cömert olsunlar," dedi Howard.

Bütün tören boyunca ancak birkaç sözcük edilmişti ve tören bitmişe benziyordu. Virgil, Francis'e onu takip etmesini işaret ederken Florence de Noemí'yi alıp odadan çıkararak kendi odasına doğru götürdü. Noemí'nin yokluğunda hizmetçilerden biri burayı düzenlemişti. Yine uzun vazolara çiçekler konulmuş, yatağın üzerine eski bir kurdeleyle bağlı bir buket bırakılmış ve bir sürü uzun mum yakılmıştı. Bir romantizm parodisi gibiydi. Odada çiçekler ve balmumundan oluşan sahte bir bahar kokusu vardı.

"Ne bilgisinden bahsetti?" diye sordu Noemí.

"Doyle gelinleri iffetli, mütevazı ve düzgün kızlardır. Erkekle kadın arasında ne olduğu onlar için bir gizemdir."

Noemí konunun gerçekten bu olup olmadığında tereddütlüydü. Howard bir şehvet düşkünüydü, Virgil de öyle. Belki sakladıkları yanları vardı ama kendilerini tümden inkâr da edemezlerdi.

"Bedenin tüm parçalarını biliyorum," karşılığını verdi Noemí.

"O zaman idare edersin." Florence ellerini uzatıp duvağı çıkarmasında Noemí'ye yardıma yeltendi ama Noemí yardımın işe yarayabileceğinden tereddüt edip bir parça kararsızlıkla kadının elini geri itti.

"Ben halledebilirim. Sen gidebilirsin."

Florence ellerini göğsünün altında kavuşturup ona bir baktı ve ardından odadan çıktı.

Tanrı'ya şükür, diye geçirdi içinden Noemí.

Doğruca banyoya gidip aynaya bakarak toka ve iğneleri çı-

karıp tül parçasını bir köşeye attı. Tansiyon nihayet düşmüştü. Odaya dönüp sevdiği hırkasını üzerine geçirdi. Ellerini cebine attı, parmakları arasındaki çakmak katı ve soğuktu.

Biraz başının döndüğünü hissediyordu. Rahatsız edici bir şey değildi, Howard'ın odasında başına gelen gibi değildi. Çakırkeyifliğe benziyordu ama tören sırasında aldığı bir yudum haricinde şarap içmemişti.

Odanın köşesinde daha önce onu korkutan duvar kâğıdı lekesini gördü. Leke şimdi hareket etmiyordu ama kenarlarında minik altın zerrecikler oynaşıyordu. Noemí gözlerini yumduğunda bu altın zerrecikler gözkapaklarının içinde kaldılar, âdeta bir ampule bakar gibiydi.

Gözleri kapalı hâlde yatağa oturup Francis'in şimdi nerede olduğunu, ona ne söylediklerini ve onun da bedeninde küçük irkiltiler hissedip hissetmediğini düşündü.

Başka bir düğünün, incilerle sarılı başka bir gelinin belli belirsiz hayalini görmüştü daha önce. *Düğününün sabahında içinde kurdeleler, mücevherler, mercan kolyeler bulunan gümüşten bir mücevher kutusu hediye almıştı. Howard'ın amber yüzüklü eli kendi elinin üzerindeydi, dilediği bu değildi ama buna mecburdu...* Acaba bu... bu Agnes miydi yoksa Alice mi? Noemí emin olamıyordu. Alice'ti muhtemelen çünkü kızın aklında ablası vardı.

Ablası.

Bu kelime Noemí'nin aklına Catalina'yı getirdi ve gözlerini açıp tavana baktı. Onunla kısacık konuşmak istiyordu. İkisinin de sinirlerini yatıştıracak birkaç sözcük.

Elini ağzına götürdü. Odanın içi epey sıcaktı, oysa daha önce sabah ayazında gibiydi. Başını çevirince Virgil'in yatağın yanında dikilmekte olduğunu gördü.

Bir anlığına yanıldığını, bunun Francis olduğunu, yanlış gördüğünü, karanlığın onu yine yanılttığını sandı. Hem Virgil neden onun odasında olsundu ki? Ancak Virgil şimdi sırıtıyordu ve Francis ona asla bu şekilde sırıtmazdı. Bu kötü niyetli bir bakıştı.

Noemí kaçma niyetiyle ayağa fırladı ama ayağı takıldı ve Virgil iki hızlı hareketle onu kolundan yakaladı.

"Noemí, işte yine karşılaştık," dedi Virgil.

Virgil onu öyle sıkı tutuyordu ki Noemí yalnızca fiziksel güç kullanarak ona karşı koyamayacağını anladı. Soluklandı. "Francis nerede?"

"Azarlanmakla meşgul. Anlamayacağımızı mı sanıyordun?" diye sordu Virgil cebinden tentür şişeciğini çıkarıp göstererek. "Bir işe yaramazdı zaten. Nasıl hissediyorsun?"

"Sarhoş. Bizi zehirledin mi?"

Virgil şişeciği cebine geri koydu. "Hayır. Küçük bir düğün hediyesi, biraz afrodizyak. Francis'in bunun tadına bakamayacak olması çok yazık."

Noemí usturası olduğunu hatırladı. Yatağın altına saklamıştı. Bir işe yarayabilirdi. Eğer ulaşabilirse. Ama Virgil'in elleri demir kelepçe gibiydi, Noemí kurtulmaya çalıştığında ona izin vermedi.

"Ben Francis'le evlendim."

"Ama o burada değil."

"Ama baban–"

"O da burada değil. Hepsinin şu an meşgul olması ne tuhaf." Başını eğdi. "Francis deneyimsiz bir acemi oğlan ama ben ne yapacağımı bilirim. Ne istediğini biliyorum, Noemí."

"Hiçbir şey bildiğin yok," diye fısıldadı Noemí.

"Beni arzuluyorsun, rüyalarında beni görmeye geliyorsun. Hayat seni bunaltıyor, Noemí. Biraz tehlike hoşuna gidiyor ama yuvanda incinmeyesin diye seni pamuklara sarmışlar resmen. Ama sen incinmek istiyorsun, değil mi? İnsanlarla oynuyor, bir yandan da seninle oynayacak cesarete sahip birini istiyorsun."

Bunlar gerçek sorular değildi, Virgil'in bir cevap beklediği yoktu, dudaklarını Noemí'ninkilere bastırdı. Noemí onu ısırdı ancak onu vazgeçirecek bir hareket değildi bu, Virgil de bunun bilincindeydi. Noemí'nin oyun oynamayı sevdiği konu-

sunda haklıydı, flört etmekten, alay etmekten, danstan hoşlandığı konusunda da, bir Taboada olduğu için bir dediğinin iki edilmediğinde de; ve nadiren de olsa yüreğine bir karanlığın çöktüğü, Noemí'nin hırçın bir kedi gibi saldırıya geçmeyi arzuladığı konusunda da.

Ama bütün bunları kabul etse bile, bu yanının da onun bir parçası olduğunu bilse bile Noemí gerçekte bu olmadığının da bilincindeydi.

Noemí bunları farkında olmaksızın sesli söylediğini anladı birden, Virgil ona gülüyordu.

"Elbette sensin bu. Seni biraz sürüklemiş olabilirim ama aslında sen busun."

"Hayır."

"İstediğin, fantazilerini kurduğun kişi benim. Seninle ortak bir yanımız var, değil mi? Birbirimizi tanıyoruz, gerçekten tanıyoruz. Maskelerinin ardında yaptığın tek şey arzulamak."

Noemí onu tokatladı. Ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Kısacık bir ânın ardından Virgil ellerini Noemí'nin yüzüne sarıp başını yana döndürdü ve başparmağıyla boynundu okşadı. Yoğun, baş döndürücü bir şehvet duygusu, yıkıcı bir keyifle nefesini kesti Noemí'nin.

Odanın köşesindeki küf şimdi oynayıp yayılıyor ve Virgil parmaklarını sertçe Noemí'nin tenine batırıp onu sıkıca kendi bedenine bastırıyordu. Küfün üzerinde altın rengi damarlar belirmişti, Virgil ise Noemí'nin elbisesinin eteklerini toplamaya, onu yatağa atmaya ve bacaklarının arasını okşamaya çabalıyordu. Noemí panik içindeydi.

"Bekle!" dedi Virgil sabırsız ve laftan anlamaz bir şekilde üzerine abanırken.

"Beklemek yok, seni şakacı şey."

"Elbise!" Virgil'in kaşları çatıldı, öfkelendi ama Noemí zaman kazanmak ümidiyle devam etti. "Elbiseden kurtulmama yardım etsen daha iyi olur."

Bu sözler Virgil'in keyfini yerine getirmişe benziyordu,

yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Noemí güçlükle ayağa kalktı ve Virgil hırkasını üzerinden alıp yatağa fırlattıktan sonra ensesindeki saçları kenara attı; bu sırada Noemí bir çıkış yolu arıyordu–

Gözünün ucuna altın çizgili küfün bütün bütün duvara yayıldığı ve zemine akmaya başladığı takıldı. Üzerindeki şekiller kamaşıp değişiyor, üçgenler dörtgene ve ardından sarmallara dönüşüyordu. Noemí sanki devasa bir el yüzüne bastıyor ve onu yavaşça boğuyormuş gibi boynunu eğdi.

Asla bu evden dışarı çıkamayacaktı. Bunu düşünmek bile aptallıktı. Buradan ayrılmayı istemek bir hataydı. Şimdi bunun bir parçası olmayı, Doruk Mevki'nin damarlarından, kemik ve kaslarından oluşan sistemine katılmayı istiyordu. Virgil'le birleşmeyi istiyordu.

Arzu.

Virgil elbisenin sırtındaki üst düğmeleri açtı. Noemí çok önceden ayrılmalıydı buradan. Daha en başında, kaygının o ilk zerreleri içine düştüğünde gitmeliydi ama heyecan arıyordu, değil mi? Bir lanet, bir heyula. Bunu Francis'e anlatmak bile heyecan doluydu. Eve dadanan hayaletler, çözülmeyi bekleyen bir gizem.

Daha en başından bu hastalıklı çekim mevcuttu. Neden olmasındı? Neden?

Neden olmasın. Arzu.

Biraz önce üşüyen bedeni şimdi alev alevdi ve zemine dökülen küf duvarın köşesinde kara bir birikinti hâline gelmişti. Howard'ın onun boğazına boşalttığı siyah renkli pisliği anımsadı Noemí ve bu hatırayla midesi kalktı, ağzında safra acılığı duydu. Catalina'yı, Ruth'u, Agnes'i ve onlara yaptıkları korkunç şeyleri düşündü, şimdi bunları ona yapıyorlardı.

Başını parıldayıp değişen küften çevirip tüm kuvvetiyle Virgil'i itti. Ayağı yatağın ayakucundaki sandığa takılan Virgil yere düştü. Noemí hemen çömelip elini yatağın altına uzattı, titreyen parmaklarıyla oraya gizlediği usturayı buldu.

Elinde usturayla, yerde uzanan Virgil'e döndü. Virgil başını çarpmıştı, gözleri kapalıydı. Az da olsa şansı vardı şimdi Noemí'nin. Derin bir soluk alıp Virgil'in üzerine eğildi ve cebindeki tentüre uzandı. Şişeciği bulunca açıp küçük bir yudum içti, ardından elinin tersiyle ağzının kenarını sildi.

İlacın etkisi ani ve hissedilirdi. Bir bulantı duydu, elleri titredi ve şişe parmakları arasından kayıp yere çarparak parçalandı. Noemí yatak sayvanından destek alıp hızlı hızlı nefes almaya başladı. *Tanrım*. Bayılmak üzere olduğunu düşündü. Bilincini açık tutmak için sertçe elini ısırdı. Bu işe yaramıştı.

Zemine yayılan siyah küf birikintileri azaldıkça bilincindeki sis de çekiliyordu. Noemí hırkasını sırtına geçirip usturayı bir cebine, çakmağını ötekine attı.

Halen yerde yatmakta olan Virgil'e bakınıp bıçağını onun kafatasına geçirmeyi düşündü ama elleri yeniden titremeye başladı, buradan çıkıp ondan uzaklaşması gerekiyordu hemen. Catalina'yı kurtarmalıydı. Harcanacak vakit yoktu.

25

Noemí bir eliyle duvardan destek alarak karanlık koridorda koşturdu. Çalışan elektrik ampulleri başka bir dünyaya aitlermiş gibi, rezil bir loşluk yaratıyor, bir sönüp bir aydınlanıyorlardı ama Noemí yolu biliyordu.

Daha çabuk, daha çabuk, dedi kendine.

Kuzeninin kapısının kilitli olmasından korkuyordu ama kolu döndürdüğünde kapı hemen açıldı.

Beyaz geceliği içindeki Catalina yatağında oturuyordu. Yalnız değildi. Gözlerini yere dikmiş olan Mary ona eşlik ediyordu.

"Catalina, gidiyoruz," dedi Noemí bir eliyle usturayı tutarken boştakini kuzenine doğru uzatarak.

Catalina kıpırdamadı, Noemí'nin varlığından bihaber gibiydi, bakışları donuklaşmıştı.

"Catalina," diye tekrarladı Noemí. Genç kadından yine bir hareket gelmedi.

Dudaklarını ısıran Noemí bir köşede oturan hizmetçiyi kollayarak içeri girdi. "Tanrı aşkına, Catalina, kendine gel," dedi kuzenine.

Ama başını kaldıran hizmetçi oldu, altın rengi gözlerini Noemí'ye dikmişti. Derken üzerine atılarak Noemí'yi makyaj masasına itti. Mary ellerini Noemí'nin boğazına sardı. Çok

korkunç bir saldırıydı, kadının kuvveti onun yaşında birinden beklenmeyecek denli yüksekti. Noemí usturayı düşürdü. Makyaj masası üzerinde duran birkaç şey devirip yere yuvarlanmıştı: parfüm şişeleri, saç fırçası ve Catalina'nın gümüş bir çerçeve içindeki bir fotoğrafı.

Hizmetçi daha da bastırıyor, Noemí'yi gerilemeye zorluyordu, Noemí'nin boğazındaki baskı artaken ahşap zemin sırtına daha da batıyordu. Eline silah olarak kullanabileceği bir şey geçirmeyi denedi, parmaklarıyla arandıysa da uygun bir şey bulamadı; bir peçeteyi çekiştirdi, porselen bir sürahiyi devirip yere düşürerek parçaladı.

"Bizim," dedi hizmetçi. Kadının kendi sesine benzemiyordu ses. Tuhaf, paslı bir sesti. Birinin ya da bir şeyin yeniden oluşturulmaya çalışılan sesiydi bu, evin sesiydi.

Noemí boğazına yapışan parmakları aralamaya çabalıyordu ama birer pençe gibi sağlamlardı, elinden gelen tek şey nefes almaya çabalamak ve kadının saçını çekiştirmek oldu ki bu da hiçbir şeye yaramadı.

"Bizim," diye tekrarladı Mary dişlerini vahşi bir hayvan gibi sıkarak, artık Noemí zar zor görebiliyordu ve acısı dayanılmaz bir boyuttaydı. Gözleri yaşarmıştı, boğazı alevler içindeydi.

Birden kadın kenara savruldu ve Noemí nefes alabildi, bir eliyle şifoniyere tutunurken derin, tükenmiş nefeslerle çiğerlerini doldurdu.

Francis odaya girmiş ve hizmetçiyi Noemí'nin üzerinden çekmişti ama şimdi kadın korkunç çığlıklar atmak üzere ağzını kocaman açmış, pençelerini ona savuruyordu. Kadın Francis'i yere yatırıp ellerini boğazına geçirmiş, leşten bir parça koparmak üzere olan bir akbaba misali üzerine çöreklenmişti.

Noemí usturasını çekip onlara yaklaştı. "Dur!" diye bağırınca kadın ona dönüp ellerini boğazına geçirip kafasını koparmaya hazır bir vahşilikle cıyakladı.

Baş döndürücü, saf ve karşı konulamaz bir paniğe sürüklenen Noemí kadının boğazına saldırdı. Bir, iki, üç derken ustu-

ranın ağzı etle buluştu ve kadının sesi çıkmaz oldu. Hizmetçi sessizce yüzüstü yere yuvarlandı.

Noemí'nin parmaklarından kan damlıyordu, Francis yattığı yerden başını kaldırıp şaşkınlık içinde ona baktı. Ayağa kalkıp Noemí'nin yanına gitti. "Yaralandın mı?"

Noemí boştaki eliyle ensesini ovalarken yerde yatan ölü kadına bakıyordu. Ölmüştü. Noemí yüzüne bakmak üzere cesedi çevirmeye cesaret edemiyordu ama zeminde biriken kan gölcüğü buna yeterli kanıttı.

Noemí'nin kalbi dehşetengiz, çılgın bir hızla çarpıyor ve üzerinden süzülen kan epey eski elbisesini kızıla boyuyordu. Usturayı cebine atıp gözündeki yaşları sildi.

"Noemí?"

Francis şimdi tam önünde durmuş, Noemí'nin bütün görüşünü kapatıyordu, Noemí adamın kanı çekilmiş yüzüne bakabilmek için gözlerini yukarı çevirdi. "Neredeydin?" diye sordu parmaklarını adamın geniş yakalarında gezdirerek, yanında olmadığı, onu yalnız bıraktığı için Francis'e vurmak istiyordu.

"Odama kilitlenmiştim," dedi Francis. "Kapıyı kırıp seni aradım."

"Yalan söylemiyorsun, değil mi? Beni terk etmedin, değil mi?"

"Hayır! Lütfen söyle bana, yaralandın mı?"

Noemí gülümsedi. Bir tecavüzcünün elinden kaçtığı ve boğulmaktan zar zor kurtulduğu için berbat bir gülümsemeydi bu.

"Neomí," diye seslendi Francis.

Sesi endişeli geliyordu. Öyle olmalıydı. İkisi de fena hâlde endişelenmeliydi. Noemí onu bıraktı. "Buradan çıkmamız lazım."

Ardından Catalina'ya döndü. Kuzeni halen yatağında oturuyordu. Açık ağzının üzerine örttüğü eli haricinde hareket etmemişti. Bakışları hizmetçinin cansız bedeni üzerinde odaklanmıştı. Noemí yorganı bir kenara savurup kuzeninin elini tuttu.

"Hadi," dedi ve Catalina'nın kıpırdamaması üzerine takımı Noemí'nin kanlı parmak izlerine bulanmış olan Francis'e döndü. "Onun nesi var?"

"Onu yine uyuşturmuş olmalılar. Tentür olmadan–"

Noemí kuzeninin yüzünü elleri arasına alıp sert bir sesle konuştu. "Buradan gidiyoruz."

Catalina hiçbir tepki vermemişti. Doğruca Noemí'ye bakıyordu. Bakışları donuklaşmıştı. Noemí yatağın yanında gördüğü bir çift terliği alıp Catalina'nın ayaklarına geçirdi. Ardından onu kolundan tutup yataktan kaldırdı. Catalina uysalca onu takip etti.

Koridora daldılar. Beyaz geceliği içinde Catalina ikinci bir gelin gibiydi. *İki hayalet gelin*, diye düşündü Noemí.

Tepelerindeki karanlığın içinden hemen ileride bir gölge peyda oldu ve önlerine atılıp Noemí'yi korkuttu.

"Durun," dedi Florence. Yüzü allak bullaktı. Sesi o kadar da gergin çıkmıyordu. Sanki çok sıradan bir şey yapıyormuşçasına bir rahatlıkla bir tabanca tutuyordu elinde.

Kıpırdamadan durdular. Noemí'nin usturası vardı ama parmaklarını ahşap sapa geçirse dahi Florence doğruca ona nişan almışken pek bir şansı olmadığının bilincindeydi.

"Bırak onu elinden," dedi Florence.

Noemí'nin eli titriyordu, kan avcunu kayganlaştırıp usturayı tutmasını güçleştiriyordu ama bırakmadı. Hemen yanında Catalina da titriyordu.

"Bana bunu yaptıramazsın."

"Bırak şunu, dedim," diye tekrarladı Florence.

Olağandışı bir şekilde sakin olan sesinde hiç tereddüt yoktu, Noemí onun donuk bakışlarında vahşi bir cinayeti görebiliyordu ama yine de kadın Catalina'ya nişan alana değin Noemí silahını bırakmadı. Tehdidi gayet açıktı, üzerine konuşma gereği yoktu.

Noemí yutkunup usturayı bıraktı.

"Arkanızı dönün ve yürüyün," dedi Florence.

Öyle yaptılar. Howard'ın şömineli ve birbirinin eşi tablolu odasına varana kadar geldikleri yoldan geri yürüdüler. Yaşlı adam önceki seferdeki gibi süslü yatağında yatıyor, Doktor Cummins de yanında oturuyordu. Doktorun çantası açık bir şekilde komodinin üzerinde duruyordu. İçeri girdikleri sırada doktor çantadan bir bisturi çıkarıyordu; Howard'ın dudaklarını kaplayan çıbanlardan birine sapladı ve ince zarını boylu boyunca kesti.

Bu işlem acısını hafifletmiş olacaktı ki Howard inledi. Doktor Cummins bisturiyi çantanın yanına bırakıp elinin tersiyle alnını silerek homurdandı.

"İşte buradasınız," dedi yatağın etrafından dolaşarak. "Durumu kötüleşti. Düzgün nefes alamıyor. Başlamamız gerek."

"Onun yüzünden," dedi Florence. "Sebep olduğu dertler yüzünden. Mary öldü."

Howard epey fazla sayıda yastığa yaslanıyordu. Çarpıklaşmış elleriyle yorganını sıkı sıkı tutumuş, açık ağzından hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Teni balmumu rengine dönmüştü, bu donuk arkaplan üzerinde damarları çok koyu duruyordu, ağzının kenarından siyah bir sıvı akıyordu.

Doktor Cummins elini kaldırıp parmağıyla Francis'i işaret etti. "Buraya gel," dedi genç adam. "Virgil nerede?"

"Yaralı. Acısını hissettim," dedi Florence.

"Onu getirmeye vakit yok. Geçiş hemen gerçekleştirilmeli," diye söylendi doktor ellerini küçük bir leğene batırıp temizlerken. "Francis burada, önemli olan da bu."

"Onu alamazsınız," dedi Noemí başını iki yana sallayarak. "O olamaz."

"Elbette o olacak," dedi Florence. Yüzündeki ifade gayet sakin ve aklı başındayı.

Aniden her şeyi anladı Noemí. Howard neden kendi evladını, gözdesini cezalandırsındı ki? Pek önemsemediği, zihnini hiç pişmanlık duymadan yok edebileceği çocuğu seçmesi daha mantıklıydı. Planları başından beri bu muydu? Howard'ı ge-

cenin bir yarısı Francis'in bedenine nakletmek ve Noemí'nin yatağına sokmak mıydı? Kılık değiştirmiş bir sahtekâr. Noemí bunu ilk bakışta anlamayacaktı ve sonradan fark etmesinin de bir önemi olmadığını düşünmüşlerdi muhakkak. Francis kabuğunu beğendiği için memnun olacaktı.

"Ama yapamazsınız," diye geveledi Noemí.

Francis uysalca doktora doğru yürümekteydi. Noemí onu kolundan yakalamayı denedi ama Florence önünü kesip Noemí'yi siyah kadife kaplı sandalyeye çekiştirdi ve oturmaya zorladı. Kendinde olmayan Catalina odada dolanıyor, arada yatağın başına gidip tekrar dolanmaya başlamadan önce burada biraz duraklıyordu.

"Hepsi sessizce, sorunsuz bie şekilde halledilebilirdi," dedi Florence gözlerini Noemí'ye dikerek. "Odanda rahat rahat oturabilirdin ama bunun yerine yaygara çıkardın."

"Virgil bana tecavüz etmeye kalkıştı," dedi Noemí. "Bana tecavüz edecekti, onu öldürdüm."

"Kes sesini," diye karşılık verdi Florence, tiksinmiş gibi görünüyordu. Böyle şeyler Doruk Mevki'de asla dile getirilmezdi, şimdi bile.

Noemí ayağa kalkmaya davrandı ancak Florence hemen silahını ona çevirince geri oturup sandalye kolçaklarını tuttu sıkıca. Francis, Howard'ın yanına varmış, doktorla konuşuyordu, sesleri duyulmuyordu.

"O senin oğlun," diye fısıldadı Noemí.

"O bir beden," dedi Florence cevap olarak, sert bir ifadeyle.

Bir beden. Onlar için bundan ibarettiler. Mezarlıktaki madencilerin bedenleri, çocuklarını doğuran kadınların bedenleri ve o çocukların bedenleri yılan için yeni birer deriydi sadece. Tek önemli olan şu yatakta uzanan bedendi. Baba.

Doktor Cummins bir elini Francis'in omzuna koyup onu aşağı çekince Francis dizleri üzerine çöküp pişman olmuş ifadeyle ellerini birleştirdi.

"Başını öne eğ, dua edeceğiz," diye emretti Florence.

Noemí ilkin itaat etmeyince Florence onun başına sertçe vurdu. Kadının eli pek ağırdı. Darbenin acısı Noemí'nin gözlerinde siyah noktalar uçuşturdu. Ruth'u da böyle döverek itaat etmeye mi zorlamışlardı?

Noemí ellerini birbirine kenetledi.

Yatağın diğer tarafında Catalina sesi soluğu çıkmadan onları taklit ederek ellerini birleştirmişti. Kuzeni hiç de gergin görünmüyordu. Yüzü hareketsizdi.

"*Et Verbum caro factum est*," dedi Howard boğuk, alçak bir sesle, elini havaya kaldırdığı sırada amber yüzüğü parıldıyordu.

Sonra Noemí'nin anlamadığı bir dizi söz söyledi ezberinden, Noemí anlamanın önemli olmadığını fark etti. İtaat, biat, önemli ve gerekli olan bunlardı. Yaşlı adam için bu boyun eğişe şahitlik etmek keyifliydi.

Kendinden feragat et, rüyasında Howard'ın talebi buydu. Tek önemli olan buydu. Sürecin fiziksel bir boyutu vardı evet ama zihinsel bir boyutu da vardı. Teslimiyet şarttı. Belki de bu boyun eğişin kendisi de mutluluk veriyordu.

Kendinden feragat et.

Noemí başını kaldırıp baktı. Francis hafifçe oynayan dudaklarıyla fısıldıyordu. Doktor Cummins, Florence ve Howard da fısıldıyordu, hepsi birlik içinde konuşuyorlardı. Bu alçak sesli fısıltı ürkütücü bir şekilde tek bir sese aitmiş gibi geliyordu. Sanki hepsinin sesi tek bir ağızda birleşmişti ve bu ağız konuştukça ses bir dalga gibi giderek yükseliyordu.

Derken Noemí'nin daha önce duyduğu vızıltı duyulmaya başladı ve giderek arttı. Döşemenin ve duvarların ardında yüzlerce arı vardı sanki.

Howard, genç adamın kafasını tutacakmış gibi ellerini kaldırdı. Noemí yaşlı adamın ona verdiği öpücüğü hatırladı. Ama bu daha da kötü olmalıydı. Howard'ın bedeni çıbanlarla kaplanmıştı ve çürük kokuyordu, tohumunu saçıp ölecekti. Ölecek ve yeni bir bedene geçecekti, Francis ise yok olacaktı.

Delice bir döngü. Evlatlarını bebekken de, yetişkin olarak da yiyip bitiriyordu. Evlat değil yemek olarak. Bu zalim tanrının besiniydi onlar.

Catalina yavaşça, sessizce yatağın kenarına gelmişti. Hareketleri fark edilmiyordu bile. Bütün başlar, Noemí'ninki haricinde hepsi öne eğikti.

Derken Noemí gördü. Catalina, doktorun bisturisini almış, daha çok rüyada gibi, ellerindeki nesnenin ne olduğundan bihaber, uyuşturulmuş ve kararsız bir hâlde bakıyordu.

Ve birden yüzündeki ifade değişti. Ani bir bilinç şoku yaşadı ve ardından öfkenin kıvılcımı geldi. Noemí, Catalina'nın böylesi bir öfke duyacağını düşünmezdi hiç. Noemí'nin ağzını açık bırakan saf bir nefretti bu, Howard bir şeylerin ters gittiğini sezer gibi olup başını çevirdiğinde tek gördüğü yüzüne inen bisturi oldu.

Acımasız darbe doğruca gözüne indi.

Catalina kendinden geçmiş ve öfke dolu darbesi –bisturi kulağı ve boynu geçip omuza kadar inmişti– siyah bir irin ve koyu renkli kan nehrini yorgana saçmıştı. Howard bağırıp elektrik akımına tutulmuşçasına sarsılırken diğerleri de kıvranarak onu taklit ediyordu. Doktor, Florence, Francis, hepsi yere düşüp korkunç bir nöbete tutulmuştu.

Catalina geriledi, bisturiyi elinden düşürüp yavaşça kapıya yöneldi ve orada durup odayı incelemeye başladı.

Noemí yerinden fırlayıp Francis'in yanına gitti. Sadece gözünün akı görünen Francis'i omuzlarından kaldırıp oturtmaya çabaladı.

"Hadi gidelim!" dedi ona sert bir tokat atarak. "Hadi, gidelim!"

Sersemlemiş de olsa Francis ayağa kalkıp onun elini tutarak kapıya doğru yürümeye çalıştı. Ama Florence elini Noemí'nin ayağına atarak onun dengesini bozunca Francis de Noemí'yle beraber yere kapaklandı.

Noemí tekrar doğrulmayı denedi ancak Florence ayak bi-

leğini çok sıkı tutuyordu. Noemí silahın yerde durduğunu görüp ona ulaşmaya çabaladı. Bunu fark eden Florence vahşi bir hayvan gibi atıldı ve Noemí silahı kabzasından yakaladığı sırada Florence'in elleri de onunkilerin üzerine kapandı. Öyle kuvvetli bir şekilde sıktı ki Noemí bağırırken bir yandan da kemiklerinin çatırdadığını duydu.

Muazzam acıyla beraber gözleri yaşarırken Florence, Noemí'nin şimdi söz geçiremediği elinden silahı çekip aldı.

"Bizi asla terk edemezsin," dedi Florence. "Asla."

Florence silahı ona doğrulttuğunda kadının yüzündeki isteği, ağzındaki o şeytani gülümsemeyi gören Noemí söz konusu olanın yaralanmak değil, ölüm olduğunu anladı.

Sonrasında evi temizlerler, diye düşündü. Saçma bir düşünce olsa da aklından geçen tek şey buydu. Yerleri, çarşafları yıkayıp kanı temizleyecekler, onu da diğer birçoklarına yaptıkları gibi mezarlıkta haçsız bir çukura atacaklardı.

Noemí yaralı elini kalkan gibi kaldırdı ama boşunaydı. Bu mesafeden bir mermiyi durdurmanın yolu yoktu.

"Hayır!" diye bağırdı Francis.

Ardından annesine doğru atılınca birlikte az önce Noemí'nin oturduğu siyah kadife sandalyeye çarpıp devirdiler. Silah sesi duyuldu. Muazzam bir gürültüydü. Noemí ürküntüyle ellerini kulaklarına kapadı.

Nefesini tutmuş bekliyordu. Francis annesinin altında uzanıyordu. Noemí oturduğu yerden kimin vurulduğunu göremiyordu ama birden Francis, Florence'i üzerinden atıp ayağa kalktı, silah elindeydi. Francis'in gözleri yaşlarla dolmuş ve bedeni sarsılıyordu ama bu daha önceki gibi canavarca bir titreme değildi.

Yerde Florence'in bedeni hareketsiz yatıyordu.

Francis sarsak adımlarla Noemí'ye yaklaşırken çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Konuşmak, acısının büyüklüğünü açıklamak ister gibiydi ama bir inlemeyle ikisi de başlarını yatağa çevirdiler, Howard ellerini onlara doğru uzatmıştı. Bir

gözünü kaybetmiş ve yüzünde derin bir yara açılmıştı. Ancak diğer gözü altın rengi, canavarca bir bakışla onlara çevrilmişti. Kan ve kapkara renkli bir balgam tükürdü.

"Sen benimsin. Bedenin benim," dedi Howard.

Pençe gibi ellerini uzatıp Francis'e yatağa yaklaşmasını buyurdu. Francis ona doğru bir adım atınca Noemí, Howard'ın kontrolünün zayıflamadığını, Francis'in halen itaate mecbur olduğunu anladı. Görmezden gelinemeyecek bir etkisi vardı hâlâ. Noemí şimdiye kadar Ruth'un intihar ettiğini, yaptıklarından dehşete düşerek kendini vurduğunu farz etmişti.

Pişman değilim, demişti kız nihayetinde. Ama artık Noemí görüyordu ki kızı bunu yapmaya iten muhtemelen Howard'dı. Hayatta kalabilmek adına son ve umutsuz bir teşebbüsle Ruth'u silahı kendine çevirmeye bir şekilde ikna etmişti. Doyle'ların elinden böyle şeyler gelirdi. İnsanı kendi istedikleri yöne ittirebiliyorlardı, tıpkı Virgil'in Noemí'ye yaptığı gibi.

Ruth öldürüldü, diye geçirdi aklından.

Şimdi ise Francis ona yaklaştıkça Howard gülümsüyordu. "Gel buraya," dedi.

Tam zamanı, diye düşündü Noemí. *Ağaç olgunlaştı ve birileri meyveleri toplamalı.*

Tam da böyleydi, Howard amber yüzüğünü parmağından çıkarmış, alıp taksın diye Francis'e uzatıyordu. Bir sembol. Saygının, devralışın, biatın sembolü.

"Francis!" diye seslendi Noemí ama Francis ona dönüp bakmadı.

Doktor Cummins'in inlediği duyuldu. Her an o da ayağa kalkabilirdi. Ve Howard altın gözünü onlara dikmişti. Buradan gidebilmek için Noemí'nin Francis'e ihtiyacı vardı. Ona hemen şimdi ihtiyacı vardı çünkü etraflarındaki duvarlar yavaşça titreşerek canlanmış, kocaman bir canavarın soluması gibi inip kalkmaya başlamışlardı, arılar da dönmüştü.

Binlerce küçük kanadın insanı delirten vızıltısı.

Noemí ileri atılıp tırnaklarını Francis'in omuzlarına geçirdi.

Francis dönüp ona baktığında gözleri çırpınıyordu ve geriye devrilmeye başlamıştı.

"Francis!"

"Evlat!" diye bağırdı Howard. Sesinin bu kadar yüksek çıkamaması gerekirdi. Ses dört duvardan yankılanıp etraflarını sardı, tahtalar gıcırdayarak sesi tekrarladı ve arılar da karanlığın içinde kanatlarını çırparak cevap verdi.

Evlat, evlat, evlat.

Kanımızda, demişti Ruth – ama bir tümörü kesip çıkarabilirdin.

Francis'in parmakları kabzayı gevşekçe sarmıştı, Noemí silahı rahatça onun elinden çekip aldı. Daha önce yalnızca bir defa ateş etmişti hayatında. El Desierto de los Leones'e gittiklerinde, abisi küçük hedef tahtaları yapmış ve arkadaşları keskin nişancılığı için Noemí'yi alkışlamıştı. Sonra da hep beraber kahkahalarla gülüp at binmeye gitmişlerdi. Noemí talimatları gayet iyi anımsıyordu.

Silahı doğrultup Howard'ı iki defa vurdu. Birden kendine gelen Francis ağzı açık, gözlerini kırpıştırarak Noemí'ye baktı. Noemí bir el daha ateş etti ama artık mermisi tükenmişti.

Howard sarsılıp çığlık atmaya başladı. Bir keresinde ailece deniz kıyısına tatile gitmiş, orada güveç yemişlerdi, Noemí büyükannesinin akşam yemeği için büyük bir balığın kafasını bıçağın tek bir darbesiyle kopardığını anımsadı. Balık kıpır kıpırdı, başı kesildikten sonra bile kıvrılıp dönenerek kaçmaya çalışmıştı. Howard, Noemí'ye o balığı hatırlatıyordu; bedeni çılgınca sarsılıyordu, o kadar şiddetle sarsılıyordu ki yatak da sarsılmaya başlamıştı.

Noemí silahı bırakıp Francis'in elini tuttu ve onu odanın dışına çekti. Catalina koridorda durmuş, iki elini de ağzına kapamış hâlde gözlerini onlara dikti. Noemí'nin omzunun üzerinden, yatağın üzerinde debelenip çığlık atarak ölmekte olan şeye bakıyordu. Noemí dönüp de bakmaya cesaret edemedi.

26

Merdivenlerin başına geldiklerinde koşmayı bırakıp durdular. Evin diğer iki hizmetçisi Lizzie ve Charles birkaç basamak aşağıda dikilmiş, doğruca onlara bakıyordu. Başları yana eğik, elleri spazm hâlinde açılıp kapanarak, baştan ayağa sarsılıyorlardı ve keskin bir gülümseme hâlinde donup kalmışlardı. Zembereği boşalmış iki kurmalı oyuncağa benziyorlardı. Noemí olup bitenlerin ailenin tüm üyelerini etkileyeceğini sanmıştı. Ama karşılarındaki bu ikilinin gösterdiğine bakılırsa öyle olmamış, hepsini yok etmemişti.

"Nesi var bunların?" diye sordu fısıltıyla.

"Howard onların kontrolünü kaybetti. Son hâllerinde kaldılar. Şimdilik. Yanlarından geçip gitmeyi deneyebiliriz. Ama ön kapı kilitlidir. Anahtarlar annemde olmalı."

"Anahtarlar için geri dönmeyeceğiz," dedi Noemí. Ama bu ikisinin yanından geçmeyi denemek de istemiyordu, cesetlerin ceplerini aramak için Howard'ın odasına da dönmeyecekti.

Catalina, Noemí'nin yanına gelip hizmetçilere baktı ve başını iki yana salladı. Kuzeni de ana merdivenlerden aşağı inmeye istekli görünmüyordu.

"Başka bir yol daha var," dedi Francis. "Arka merdivenleri kullanabiliriz."

Sonra koridora geri koşturdu, kadınlar da peşinden gittiler. "Burası," dedi Francis bir kapıyı açarak.

Arka merdivenler daracıktı ve aydınlatması zayıftı, bütün yol sadece birkaçında ampul takılı apliklerle aydınlanıyordu. Noemí bir elini tırabzana dayayıp diğerini elini cebine attı ve çakmağını çıkardı.

Aşağı indikçe tırabzan giderek daha da kayganlaşıyor, parmaklarının altında bir yılanbalığı varmış gibi hissettiriyordu. Canlıydı, nefes alıyor, hareket ediyordu; Noemí çakmağını yaklaştırıp tırabzanı inceledi. Yaralı eli evle aynı tempoda zonkluyordu.

"Bu gerçek değil," dedi Francis.

"Sen de görebiliyor musun?" diye sordu Noemí.

"Bunu yapan gölgelik. Bizi bunların olduğuna inandırmak istiyor. Hadi, çabuk ol."

Noemí hızlanıp merdivenlerin dibine ulaştı. Catalina hemen ardındaydı, en sonda da nefessiz kalmışa benzeyen Francis geliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Noemí ona.

"Çok iyi olduğumu söyleyemem," dedi Francis. "Devam etmeliyiz. İleride bir kapı var; bir kiler ve onun içinde de bir dolap var. Sarıya boyalı. Kenara itilebiliyor."

Noemí kapıyı bulup kilere girdi. Zemin taştandı ve et asmak için kancalar vardı. Tavandan zincire bağlı çıplak bir ampul sarkıyordu. Noemí zincire asılınca küçük alan aydınlandı. Bütün raflar boştu. Duvarları baştan aşağı sarıp kileri işlevsiz hâle getiren küf yığınlarına bakılırsa burada yiyecek saklanmayalı uzun zaman geçmişti.

Noemí sarı dolabı da gördü. Tepesi eğimli dolabın iki sırlı cam kapısı ve alt tarafında da büyük çekmeceleri vardı; zemininde çizikler ve zedelenmeler görülüyordu. Dolabın içi de uyumlu olsun diye sarı kumaşla kaplanmıştı.

"Sola doğru itilmesi gerekiyor," dedi Francis. "Ve dolabın

içinde, en altında bir çanta var." Francis hâlâ nefesini düzeltememiş gibiydi.

Noemí eğilip dolabın en alt çekmecesini açtı. Kahverengi yelken bezinden bir çanta buldu. Catalina da çantanın fermuarını açtı. Çantanın içinde bir yağ lambası, bir pusula, iki de hırka vardı. Francis'in henüz tamamlayamadığı kaçış kitiydi bu. Ama işe yarardı.

"Sola mı itelim?" diye sordu Noemí pusulayı cebine atarken.

Francis başıyla onayladı. "Ama önce şu girişi kapatmamız gerek," dedi odaya girdikleri kapıyı işaret ederek.

"Şu kitaplığı kullanabiliriz," dedi Noemí de.

Catalina ile Francis çöktü çökecek kitaplığı çekiştirip kapıya götürdüler. Mükemmel bir barikat olmamıştı ama işlerini yeterince görürdü.

Odada güvenliği sağlayınca Noemí hırkaların birini Catalina'ya, diğerini ise Francis'e verdi; dışarıda havanın soğuk olduğuna şüphe yoktu. Ardından dolabın çekilmesinin zamanı geldi. Ağır gibi görünüyordu ama işe bakın ki kitaplıktan çok daha rahat bir şekilde kenara itmeyi başardılar. Koyu renkli eski bir kapı ortaya çıktı.

"Mozoleye gidiyor," dedi Francis. "Geriye sadece kasabaya yürümek kalıyor."

"Oraya gitmek istemiyorum," diye fısıldadı Catalina. Şimdiye değin hiç konuşmamıştı ve sesi Noemí'yi ürkütüyordu. Catalina kapıyı işaret etti. "Orada ölüler uyuyor. Gitmek istemiyorum. Dinleyin."

Noemí o zaman duydu, derinden, çok derinden gelen bir iniltiydi bu. Başlarının üzerindeki tavanı sarsıyordu, ampulün ışığı kırpışıyor ve kordonu az da olsa sallanıyordu. Noemí'nin bedenine bir üşüme geldi.

"Bu nedir?" diye sordu.

Francis tavana bakıp derin bir nefes aldı. "Howard, hâlâ yaşıyor."

"Onu vurduk," dedi Noemí. "Öldü–"

"Hayır." Francis başını iki yana salladı. "Sadece zayıfladı, şimdi acı içinde ve kızgın. Ölmedi. Bütün ev acı çekiyor."

"Korkuyorum," dedi Catalina ürkek bir sesle.

Noemí kuzenine dönüp ona sıkıca sarıldı. "Yakında buradan çıkacağız, duydun mu?"

"Umarım," diye mırıldandı Catalina.

Noemí çömelip yağ lambasını aldı. Eli yaralı olduğundan yakamadığı için çakmağı Francis'e uzattı ve Francis yardım etti.

Ardından Francis cam muhafazayı dikkatle lambanın üzerine geçirdi ve Noemí'nin şimdi göğsüne bastırdığı elini kontrol etti. "Lambayı benim taşımamı ister misin?" diye sordu ona.

"Ben hallederim," dedi Noemí, sadece sol elinin iki parmağı kırıktı, hepsi değil, hem lambayı tutmak onu daha güvende hissettiriyordu.

Lambayı alıp kuzenine döndü. Catalina başını sallayınca Noemí ona gülümsedi. Ardından Francis kapı kolunu çevirdi. Önlerinde uzun bir tünel uzanıyordu. Noemí madencilerin özensiz bir şekilde açtığı türden, ilkel bir tünel görmeyi bekliyordu.

Ama hiç de öyle değildi.

Duvarlar sarı karolarla döşenmiş, bunların üzerine de çiçek desenleri ve yeşil renkli asma kıvrımları işlenmişti. Duvarlarda yılan biçimli görkemli aplikler duruyordu. Bakımsızlıktan kararmış ve tozla kaplanmış olmasalar açık duran ağızlarında mumlar duruyor olurdu.

Noemí zeminde ve duvarlardaki çatlaklardan küçük, sarı renkli mantarların bittiğini fark etti. Tünel soğuk ve rutubetliydi, küçük öbekler hâlinde toplaşmalarına bakılırsa mantarların yeraltındaki bu ortamı davetkâr buldukları belliydi.

Noemí mantar öbekleri büyüdükçe değişen bir şey fark etti: Öbeklerin etrafında bir parıltı, belli belirsiz bir aydınlık vardı.

"Bunu hayal etmiyorum, değil mi?" diye sordu Francis'e. "Işıldıyorlar."

"Evet. Işıldıyorlar."

"Bu çok garip."

"Sıradışı bir durum değil. Bal mantarları ve acı istiridye mantarlarının ikisi de ışıldar. Tilkiateşi derler buna. Ama yeşil bir ışıltıdır bu."

"Bunlar onun mağarada bulduğu mantarlar," dedi Noemí tavana bakarken. Yıldızlara bakmak gibiydi. "Ölümsüzlük. İşte bunların içinde."

Francis destek almak için elini uzatıp gümüş apliklerden birine tutundu ve bakışlarını yere indirdi. Titreyen parmaklarını saçlarından geçirip zayıf bir nefes verdi.

"Sorun ne?" diye sordu Noemí.

"Ev. Kızgın ve acı içinde. Beni de etkiliyor."

"Devam edebilir misin?"

"Sanırım," dedi Francis. "Emin değilim. Eğer bayılır–"

"Biraz mola verebiliriz," diye önerdi Noemí.

"Hayır, sorun yok."

"Bana yaslan. Hadi."

"Yaralısın."

"Sen de öylesin."

Francis tereddüt etse de bir elini Noemí'nin omzuna koydu ve önlerinde Catalina ile hep birlikte devam ettiler. Mantarlar giderek çoğalıyor ve büyüyordu, artık tavan ve duvarlardan yumuşak bir aydınlık yayılıyordu.

Catalina aniden durdu. Noemí az daha ona çarpacaktı, lambaya daha sıkı sarıldı.

"Ne oldu?"

Catalina elini kaldırıp ileriyi işaret etti. Noemí şimdi kuzeninin adımlarını neden kestiğini görebiliyordu. Tünel genişleyerek çok koyu renkli ve çok kalın tahtadan devasa bir çift kanatlı kapıya varıyordu. Kapının üzerinde gümüşten, muhteşem bir daire çizerek kendi kuyruğunu yiyen yılan kakması vardı. Ve amber gözlü, birbirinin eşi iki yılan başının ağzından iki gümüş çember kapı kolu niyetine sarkıyordu.

"Mozolenin altındaki bir odaya açılıyor," dedi Francis. "Oraya girip yukarı çıkmamız gerek."

Francis kapılardan birinin kolunu çekti. Kapı epey ağırdı ama kuvvetle çekince direnemedi. Noemí lambasını yukarıda tutarak içeri girdi. Birkaç adım attıktan sonra lambayı indirdi. Hiç gereği yoktu, yolu aydınlatmaya gerek kalmamıştı.

Oda çeşitli boyutlarda mantarlarla bezeliydi; canlı, organik, zarif bir kumaşla kaplanmış gibiydi. Mantarlar, karaya çekilmiş eski bir gemi gövdesindeki istiridyeler misali yüksek duvarların her yanını sarmış ve odayı mum ya da fenerlerden daha güçlü, gidip gelmeyen bir aydınlıkla doldurmuşlardı. Ölmekte olan bir güneşin ışığı gibiydi.

Odanın sağ tarafındaki metal kapı üzerinde mantar yetişmemişti, kafalarının üzerindeki, sarmal hâlindeki metal yılanlarla süslü ve mumları kısacık kalmış avizede de mantar görünmüyordu. Taş zemin odadaki zengin mantar örtüsünden hemen hiç nasiplenmemişti, sadece şurada burada gevşemiş taşların arasından bitmiş birkaç mantar vardı; zemindeki dev mozaik bu sayede kolayca fark edilebiliyordu. Saldırgan biçimde kendi kuyruğunu ısıran parlak gözlü siyah bir yılandı bu, sürüngenin dört bir yanında çiçek ve asmalardan sarmal desenler uzanıyordu. Daha önce serada gördüğü ouroboros desenini anımsatıyordu. Bu daha büyük, daha ustalıklıydı ve mantarların ışığı mozaiğe meşum bir hava veriyordu.

Taş bir kaidenin üzerinde duran masa haricinde oda boştu. Masa sarı bir kumaşla örtülmüş ve üzerine gümüş bir kupa ile gümüş bir kutu yerleştirilmişti. Ardındaki yine sarı renkli ipekten uzun, dökümlü kumaş parçası fon işlevi görüyordu. Ardındaki eşiği gizlemek için yerleştirilmiş bir örtü olabilirdi.

"Kapı, mozoleye açılıyor," dedi Francis. "Oraya gitmeliyiz."

Noemí metal kapının ardındaki taş basamakları görmüştü ama kapıyı açmak yerine çatılı kaşlarla taş kaideye yaklaştı. Lambasını yere koyup masayı yokladı ve kutunun kapağını

kaldırdı. Kutunun içinde duran sapı mücevher kakmalı bıçağı eline aldı.

"Bunu görmüştüm," dedi, "rüyamda."

Francis ile Catalina ona bakarak yavaşça odaya girdiler. "Bununla çocukları öldürdü," diye devam etti Noemí.

"Birçok şey yaptı," karşılığını verdi Francis.

"Bu resmen yamyamlık."

"Bir komünyon. Çocuklarımız mantarla enfekte doğuyor, bedenlerini yemek, mantarı yemek demek. Mantar yemek bizi güçlendiriyor, karşılığında da gölgeliğe daha bağımlı hâle getiriyor. Bizi Howard'a bağlıyor."

Francis aniden irkilip öne eğildi. Noemí onun kusacağını düşünmüştü ama Francis kolları karnına sarılı hâlde hemen doğruldu. Noemí bıçağı masaya bırakıp kaideden inerek onun yanına döndü.

"Neyin var?"

"Canım yanıyor. O acı içinde."

"Kim?"

"Konuşuyor."

Noemí o anda sesin farkına vardı. Ses hep oradaydı ama Noemí dikkat etmemişti. Çok alçaktı, neredeyse duyulamaz düzeydeydi ve hayali olduğunu farz etmek çok kolaydı. Bir uğultuydu ama hiç de uğultu gibi değildi. Daha önce duyduğu vızıltıya benziyordu ama birazcık daha yüksek perdedendi.

Bakma.

Noemí arkasına döndü. Uğultu kaideden geliyor gibiydi, o tarafa gitti. Kaideye yaklaştıkça uğultu da yükseldi.

Sarı perdenin arkasından geliyordu. Noemí elini kaldırdı.

"Yapma," dedi Catalina. "Görmek istemezsin."

Noemí'nin parmakları perdeye dokunduğunda uğultu sanki binlerce böceğin bir cama çarpmasına benzer bir hâl aldı, kafasının içinde bir kovan var gibiydi, öyle yüksekti ki Noemí neredeyse havadaki titreşimi hissettiğini düşündü ve başını kaldırdı.

Bakma.

Arılar parmak uçlarında kanat çırpıyordu sanki, hava görünmeyen kanatlarla hareketlenmişti, gerileyip başka yöne dönerek gözlerini kapama güdüsü hissediyorsa da kumaşı tutup öyle bir kuvvetle yana çekti ki az daha yırtacaktı.

Noemí ölümün yüzüyle karşılaştı.

Ağzı çığlık atar gibi genişçe açılmış bir kadındı karşısındaki, zamanda bu şekilde donup kalmıştı. Ağzında birkaç dişi kalmış bir mumyaydı, teni sarıya dönmüştü. Birlikte gömüldüğü kıyafeti çoktan çözülüp toza dönmüş ama bunun yerine başka türden bir şıklığa bürünmüştü: Mantarlar, kadının çıplaklığını gizlemişti. Göğsünden, karnından, kollarından ve bacaklarından mantarlar bitmişti, kadının başının etrafını bir taç, altın parıltılı bir hale gibi çevirmişlerdi. Mantarlar kadını ayakta tutup duvara mıhlamıştı, miselyum kilisesindeki ürkütücü bir bakire heykeli gibiydi.

Ve uğultu sesini çıkaran, yıllar yıllar öncesinde ölüp gömülen bu şeydi. O korkunç sesi bu beden çıkarıyordu. Rüyalarında gördüğü altın rengi ışık, evin duvarlarının ardında yaşayan korkunç varlık buydu. Avucu açık şekilde elini uzatıyordu ve bu avuçta amber bir yüzük vardı. Noemí yüzüğü hemen tanıdı.

"Agnes," dedi.

Ve uğultu korkunç bir keskinlikle çoğalarak onu dizleri üzerine çökertti, görmesini, *bilmesini* sağladı.

Bak.

Yüzünün üstündeki kumaşın baskısı onu boğuyordu, derken bilincini kaybetti ve uyandığında bir tabuttaydı. Nefesi kesildi çünkü bunun için hazırlanmış olsa da, neler olduğunu biliyor olsa da çok korkmuştu. Ellerini tabutun kapağına dayayıp ittirdi, tekrar tekrar denedi, kıymıklar avucuna batarken çığlık attı, oradan çıkmaya çabaladı ama tabut bir türlü aman vermiyordu. Çığlık çığlığa bağırmasına rağmen kimse gelmiyordu. Kimse gelmemeliydi. Bu şekilde olması gerekiyordu.

Bak.

Ona, kadının zihnine ihtiyacı vardı. Mantarın kendi zihni yoktu. Gerçek düşüncelere, gerçek bir farkındalığa sahip değildi. Yalnızca solgun güllerin kokusuna benzeyen belli belirsiz izler vardı. Rahiplerin kalıntılarının yenmesi bile gerçek ölümsüzlüğü getirmiyordu; mantarların kudretini artıyor, hazırdaki insanların arasında kısıtlı bir bağ kuruyordu. Bir araya getiriyordu ancak bunu ebediyete değin koruyamıyordu ve mantarlar şifa verebiliyor ancak ölümsüzlük sunamıyorlardı.

Ama Doyle zekiydi, o kadar zekiydi ki bilime ve simyaya dair bildikleriyle, biyolojik sürece hâkimiyetiyle başka kimsenin kavrayamadığı ihtimalleri hızla anlamıştı.

Zihin.

Mantarın, hatıraları toplayıp tutacak, kontrolü sağlayacak bir araç olarak kullanmak için insan zihnine ihtiyacı vardı. Mantar ve uygun bir insan zihni birleştirildiğinde balmumu gibi şekil verilebilir oluyor ve Howard bir mühür misali kendini bu sayfaya, yeni bedenlere kopyalıyordu.

Bak.

Rahipler nesiller boyunca bazı ufak tefek anıları mantarla birbirlerine aktarmayı başarmışlardı ama bunlar son derece kaba saba ve rasgele aktarılıyordu. Doyle bu süreci sistematize etmişti. Ve bunun için tek ihtiyacı Agnes gibi insanlardı.

Karısı, akrabası olan insanlar.

Ama artık Agnes yoktu. Agnes gölgelikti ve gölgelik de Agnes'ti. Howard Doyle şu an ortadan kaybolsa dahi gölgelikte var olmayı sürdürecekti; balmumu, mühür ve yeni sayfalar mevcuttu.

Ve bu can yakıcı, acı doluydu. Gölgelik. Agnes. Mantarlar. Altında uzanan giden filizleri ve her türden ölü maddeyle beslenen duvarlarıyla çürüyüp gitmiş bu ev.

Howard yaralandı. Biz yaralandık. Bak, bak, bak, bak!

Uğultu birden daha da hızlandı, öyle gürültülüydü ki Noemí kulaklarını kapatıp çığlık atmaya başladı, kafasının içinde feryatlar kopuyordu.

Francis onu omuzlarından tutup döndürdü.

"Ona bakma. Ona asla bakmamalıyız."

Uğultu aniden kesildi, Noemí başını kaldırıp gözlerini yere indirmiş olan Catalina'ya baktı, sonra korku içinde Francis'e döndü.

Boğazına takılan hıçkırıkla konuştu. "Onu canlı canlı gömmüşler. Onu canlı canlı gömmüşler, ölmüş ve bedeninden mantar yetişmiş... Tanrı aşkına... bu artık bir insan zihni değil... Howard onu baştan yaratmış. Agnes'i baştan yaratmış."

Noemí nefes nefeseydi. Uğultu kesilmişti ama kadın hâlâ oradaydı. Noemí başını çevirip o korkunç kafatasına tekrar bakmaya yeltendi ama Francis onun çenesini yakaladı. "Hayır, hayır, bana bak. Benimle kal."

Noemí derin bir nefes aldı, yüzeye yeni çıkmış bir dalgıç gibi hissediyordu kendini. Sonra Francis'in gözlerine bakakaldı. "O, gölgeliğin ta kendisi. Bunu biliyor muydun?"

"Buraya sadece Howard ve Virgil gelirdi," dedi Francis. Tüm bedeni titriyordu.

"Ama biliyordun!"

Tüm o hayaletler Agnes'ti. Ya da hayaletlerin hepsi Agnes'in zihninde yaşıyordu. Hayır, bu da tam olarak doğru değildi. Bir zamanlar Agnes olan şey şimdi gölgeliğe dönüşmüştü ve gölgeliğin içinde hayaletler yaşıyordu. Çıldırtıcı bir şeydi bu. Musallat olma gibi değildi. Sanki şeytanın insanı ele geçirmesi gibiydi ama bu da değildi, Noemí'nin tanımlayamadığı bir durumdu. Yaşam sonrasında bir kadının etiyle, kemiğiyle, hücreleriyle var olmuş, sporlardan ve mantarlardan ibaret bir varlıktı.

"Ruth da biliyordu ve biz hiçbir şey yapamıyorduk. Bizi burada tutan o, Howard'ın bizi kontrol edebilmesi onun sayesinde. Buradan ayrılamayız. Bize asla müsaade etmezler."

Francis ter içinde kalmıştı, Noemí'nin kollarına tutunarak dizlerinin üzerine çöktü. "Neyin var? Ayağa kalkmalısın," dedi Noemí diz çöküp onun yüzüne dokunarak.

"O haklı, buradan ayrılamaz. Siz de ayrılamazsınız tabii."

Bunları söyleyen Virgil'di. Metal kapıyı aralamış, içeri girmek üzereydi. Hareketleri çok sakin, sıradandı. Belki de sadece bir halüsinasyondu. Belki gerçekten burada değildi. Noemí gözlerini ondan alamıyordu. *Bu mümkün değil*, diye geçirdi içinden.

"Ne?" dedi Virgil omuzlarını silkerek, ardından kapıyı bırakınca kapı gürültüyle kapandı. Buradaydı. Halüsinasyon değildi bu. Onları tünelde takip etmektense yukarıdan mezarlığa gitmiş ve mozoleden aşağı inmişti.

"Zavallı kız. Gerçekten afallamış gibisin. Beni gerçekten öldürdüğünü sanmıyordun, değil mi? O tentürü tesadüfen cebimde taşıdığımı da sanmıyorsundur herhalde? Onu almana ben izin verdim, kontrolümüzden bir anlığına çıkmana ben izin verdim. Bu kargaşaya sebep olmana ben izin verdim."

Noemí yutkundu. Hemen yanındaki Francis ise titriyordu. "Neden?"

"Aşikâr değil mi? Böylece babama zarar verebilecektin. Ben bunu yapamazdım. Francis de yapamazdı. Yaşlı adam hiçbirimizin ona el kaldıramayacağından emin olmuştu. Ruth'u intihar etmeye nasıl zorladığını sen de gördün. Francis'in ne yapmak üzere olduğunu öğrenince şöyle düşündüm: İşte fırsat. Bırakalım da kız elimizden kaçsın, bakalım henüz bizim kurallarımıza tabi olmayan, karşı koyabilen bir yabancı neler yapabiliyor. Ve şimdi Howard ölüyor. Hissedebiliyor musun? Hımm? Bedeni yavaşça çöküyor."

"Bu senin yararına olamaz," dedi Noemí. "Eğer onu incitirsen, karanlığı da incitmiş olursun, dahası bedenen ölse bile Howard karanlıkta hâlâ mevcut. Benliği–"

"Gücü zayıfladı. Gölgeliği şimdi ben kontrol ediyorum," dedi Virgil sinirlenerek. "Öldüğünde, ebediyen ölecek. Yeni bir bedene geçmesine müsaade etmeyeceğim. Değişim. İstediğin bu değil miydi? Meğer aynı şeyi istiyormuşuz."

Virgil, Catalina'nın yanına geçip yüzünde bir sırıtışla ona

baktı. "İşte buradasın, sevgili karıcığım. Bu akşamki eğlenceye katkıların için teşekkürler," dedi Catalina'nın kolunu alay edercesine sıkarak. Catalina irkildi ama hareket etmedi.

"Ona dokunma," dedi Noemí ayağa kalkıp gümüş kutudaki bıçağa uzanarak.

"Sen karışma. O benim karım."

Noemí bıçağı kabzasından tuttu. "Sakın ona–"

"Bıçağı bıraksan iyi edersin," diye karşılık verdi Virgil.

Asla, diye düşündü Noemí, buna karşın eli titriyordu ve baştan ayağa onu itaat etmeye iten bir dürtü hissediyordu.

"Tentürü içtim. Beni kontrol edemezsin."

"Bak şu işe," dedi Virgil, Catalina'yı serbest bırakıp Noemí'ye dönerek. "Kontrolümüzden çıkmıştın, doğru. Ama tentürün sonsuza kadar etkili olacağı yok, evde o kadar dolandın, bu odaya indin, yeniden gölgeliğin etkisine açık hâldesin. Şu an onu soluyorsun, tüm o minik, görünmez sporları. Evin kalbindesin. Üçünüz de öylesiniz."

"Gölgelik yaralı. Sen–"

"Bugün hepimiz darbe aldık," dedi Virgil. Noemí onun alnında ter damlaları biriktiğini, mavi gözlerinin onlara alev alev bakışlar attığını görebiliyordu. "Ama artık kontrol bende, ne istersem onu yapacaksınız."

Noemí'nin parmakları sızladı ve aniden elinin içinde kor kömürler tutuyormuş gibi oldu. Bıçak elinden düşüp gürültülü bir çınlamayla yere çarparken Noemí de çığlık attı.

"Sana demiştim," dedi Virgil dalga geçerek.

Noemí ayaklarının dibinde duran bıçağa baktı. Çok yakınındaydı ama yine de uzanıp alamıyordu. Kolları iğneler batıyormuş gibi seğiriyordu şimdi. Eli yaralıydı, kırık kemikleri korkunç, yakıcı bir acıyla sızlıyordu.

"Şu mekâna bir bak," dedi Virgil tepelerindeki avizeyi hoşnutsuzlukla seyrederek. "Howard geçmişte kalmıştı ama ben ileriye, geleceğe bakıyorum. Madeni yeniden açmamız, buraya yeni mobilyalar almamız ve doğru düzgün bir elektrik sis-

temi kurmamız gerek. Hizmetçilere de ihtiyaç var tabii, yeni otomobillere ve çocuklara da. Bana çocuk vermekte bir sorun yaşamayacağını umuyorum."

"Hayır," dedi Noemí ama sesi bir fısıltıdan ibaretti, Virgil'in kontrolünü hissedebiliyordu, omuzlarından bastıran görünmez bir el vardı sanki.

"Buraya gel," diye buyurdu Virgil. "Sen başından beri bana aitsin."

Duvarlardaki mantarlar canlıymış gibi kıpırdandı, denizin altındaki anemonlara benziyorlardı. Bir iç çekiş eşliğinde altın rengi bir toz bulutu salgılıyorlardı. Belki de iç çeken Noemí'nin kendisiydi, önceden bildiği tatlı ve karanlık bir duygu şimdi bir kez daha ele geçiriyordu onu, birden sersemlemişti. Sol elindeki çileli ağrı gitmiş, yok olmuştu.

Virgil kollarını ona doğru uzatırken Noemí bu kolları bedenine sarılmış olarak hayal etti, kendini onun arzusuna teslim etmek ne de güzel olurdu. İçinde bir yerde kendini parçalamak, utançla çığlık atmak istiyordu oysa, avucu ağzına kapanarak bu çığlığı bastırdı.

Mantarlar şimdi daha parlak bir ışık yayıyordu, Noemí belki daha sonra onlara dokunabileceğini, ellerini duvarda gezdirip yüzünü bu yumuşak örtüye teslim edebileceğini düşündü. Tenini mantarların kaygan gövdelerine yaslayıp dinlenmek ne güzel olurdu burada, belki o güzel mantarlar bedenini kaplar, ağzına, burnuna ve gözçukurlarına doluşup nefesini keser, karnında yuvalanıp kasıklarında çiçeklenirlerdi. Ve Virgil, o da Noemí'nin derinliklerine iner, dünya altın bir parıltıyla aydınlanırdı.

"Yapma," dedi Francis.

Noemí kaideden bir basamak aşağı inerken Francis ona yetişip yaralı parmaklarından onu tuttu. Bu temasın acısı Noemí'yi irkiltti, gözlerini kırpıştırarak ama hareketsiz biçimde Francis'e baktı.

"Yapma," diye fısıldadı Francis yine, Noemí onun içindeki korkuyu hissedebiliyordu. Yine de Francis sanki kendini ona kalkan etmek istermiş gibi basamakları onun önünden inmeye başladı. Sesi gergin ve her an parçalara ayrılacakmışçasına narindi. "Bırak gitsinler."

"Neden böyle bir şey yapayım?" diye masum bir edayla sordu Virgil.

"Bu yanlış. Yaptığımız her şey yanlış."

Virgil omzu üzerinden ardındaki tüneli işaret etti. "Bunu duydun mu? Bu ölmekte olan babam, vücudu tamamen çöktüğünde karanlık üzerinde mutlak hâkimiyete sahip olacağım. Bir müttefike ihtiyacım var. Ne de olsa akrabayız."

Noemí gerçekten de bir ses duyduğunu düşünüyordu, acıyla inleyip kan tüküren, nefes almaya çabaladıkça bedeninden kara bir sıvı sızan Howard Doyle'u duyduğunu.

"Bak, Francis, ben bencil biri değilim. Paylaşabiliriz," dedi Virgil içten bir şekilde. "Sen kızı istiyorsun, ben de istiyorum. Bu kavga edilecek bir şey değil, ne dersin? Hem Catalina da çok tatlıdır. Hadi, hadi ama, aptallık etme."

Francis, Noemí'nin düşürdüğü bıçağı alıp sıkıca kavramıştı. "Onları incitmene izin vermeyeceğim."

"Beni bıçaklamaya mı çalışacaksın? Seni temin ederim, beni öldürmek hayli zordur, kadın öldürmeye benzemez. Evet, Francis, anneni öldürdün. Hem de ne için? Bir kız. Ve şimdi de benim sıram mı?"

"Cehenneme kadar yolu var!"

Francis, Virgil'e doğru atıldı ama aniden durdu, bıçağı sıkıca tutmaya devam ediyorsa da eli havada donup kalmıştı. Noemí onun yüzünü göremese de hayal edebiliyordu. Francis de onun gibi olmalıydı, Noemí de Catalina da heykel gibi hareketsiz hâlde dikiliyorlardı.

Arılar hareketlendi, vızıldı yeniden başlamıştı. *Bak.*

"Bana kendini öldürtme," diye uyardı Virgil onu ve Francis'in titreyen elini kavradı. "Pes et."

Francis, Virgil'i kenara itip imkânsız bir kuvvetle duvara savurdu.

Noemí kısacık bir an için Virgil'in acısını duydu, adrenalin damarlarına hücum ediyordu, Virgil'in hiddeti ona da çöreklenmişti. *Francis, götü boklu çocuk seni.* Gölgelik onları bir anlığına bağladığı içindi bu; Noemí çılgınca bağırdı, neredeyse dilini ısıracaktı. Geriledi, ayakları yavaş da olsa ona itaat ediyordu şimdi. Bir adım, bir tane daha.

Virgil'in kaşları çatılmıştı. Öne çıkıp da ceketindeki küçük mantar parçaları ve tozu silkelerken gözleri altın rengine bürünmüştü.

Vızıltı coşkunlaştı, ilkin yavaş yavaş, ardından gürül gürül bir hâlde. Noemí ister istemez irkildi.

"Pes et."

Francis cevabını bir inlemeyle bir kez daha Virgil'in üstüne atılarak verdi. Kuzeni onu kolayca durdurdu. Virgil çok daha kuvvetliydi ve bu defa saldırıya hazırlıklıydı. Francis'in çaresizce savurduğu yumruğu yakalayıp kendi gaddar coşkusuyla karşılık verdi ve Francis'in kafasına vurdu. Francis tökezlese de hemen toparlanıp tekrar saldırıya geçti. Bu defa Virgil'in ağzını denk getirince Virgil kızgın ve ürkütücü bir ses çıkardı.

Ağzının kenarını silerken Virgil'in gözleri kısılmıştı.

"O dilini yedireceğim sana," dedi soğuk bir sesle.

Adamlar yer değiştirdikleri için Noemí, Francis'in yüzünü görebiliyordu, ağır ağır soluklanıp başını iki yana salladıkça Francis'in şakaklarından kan süzülüyordu. Noemí onun gözlerinin nasıl genişçe açıldığını, ellerinin nasıl sarsıldığını, ağzının hava almaya çalışan bir balık gibi nasıl açılıp kapandığını fark etti.

Tanrı aşkına, Virgil gerçekten de yaptıracaktı bunu ona. Francis'e kendi dilini yedirecekti.

Noemí ardında arıların şiddetlenen vızıltısını duydu.

Bak.

Arkasına dönünce Agnes'in yüzüne odaklandı bakışları,

kadının dudaksız kalmış ağzı ebedi bir acıyla açılmıştı. Noemí ellerini kulaklarına kapatıp öfkeyle bu sesin neden hiç kesilmediğini sorguladı. Neden hiç durmuyor, tekrar tekrar geliyordu bu ses?

Ve bir anda, başından beri önünde duran, gözden kaçırdığı gerçeği fark etti: Onları ağına düşüren ürkütücü ve sapkın gölgelik, bu kadına çektirilen çilelerin bir dışavurumuydu. Agnes. Deliliğe, öfkeye, umutsuzluğa sürüklenmişti ama buna karşın hâlâ o kadından bir parça mevcuttu ve bu parça da ıstırap içinde feryat ediyordu.

Kendi kuyruğunu ısıran yılandı o.

Şimdi toz olup giden gözlerini hiç açamadan ebedi bir kâbusa hapsedilmişti.

Vızıltı aslında onun sesiydi. Artık doğru düzgün iletişim kuramıyor, başına gelen dile getirilemez dehşeti ancak bağırabiliyordu. Bedenine bağlı bilinci sökülüp atıldıktan sonra bile bu dağlayıcı öfke kalmış, yanına yaklaşan bütün diğer bilinçleri yakmaya devam ediyordu. Agnes ne istiyordu?

Bu işkenceden kurtarılmayı.

Uyanmayı. Ama yapamıyordu. Bir daha asla uyanamayacaktı.

Vızıltı şiddetleniyor, Noemí'yi yine canını yakmakla, zihnini işgal etmekle tehdit ediyordu. Noemí eğilip hızla yağ lambasını aldı ve yapmak üzere olduğu şeyi hiç düşünmeksizin yalnızca Ruth'un söylediği sözleri geçirdi aklından. *Aç gözlerini, aç gözlerini...* sonra kararlı ve hızlı adımlarla devam etti, her basamakta fısıldıyordu. *Aç gözlerini.*

Derken Agnes'in tam karşısında dikiliyordu.

"Uyurgezer," diye fısıldadı. "Gözlerini açma vaktin geldi."

Lambayı cesetin yüzüne çarptı. Göz açıp kapayıncaya kadar Agnes'in kafası etrafındaki mantarlar yanmış ve bir alev halesi oluşturmuştu. Ardından alev yalımları hızla duvara yayıldı, belli ki duvardaki bu organik örtü mantarları karartıp patlatmak kadar alev almakta da başarılıydı.

Virgil'in çığlığı duyuldu. Kaba, dehşet verici bir çığlıktı bu. Bir an sonra Virgil yere çökmüş, taşları tırmalıyor, yeniden ayağa kalkmaya çabalıyordu. Francis de yere çökmüştü. Agnes gölgelikti ve gölgelik de onların birer parçasıydı; Agnes'e, mantar ağına indirilen ani darbe hepsinin nöronlarını uyarmış olmalıydı. Noemí'de bu, gölgeliğin onu uzaklaştırması ve tastamam bir farkındalığa geçmek şeklinde olmuştu.

Kaideden aşağı koşturup kuzeninin yanına gelerek elleriyle Catalina'nın yüzünü kavradı.

"Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Catalina kuvvetle başını sallayarak. "Evet."

Virgil de, Francis de yerde inliyordu. Virgil doğrulmayı, Noemí'ye ulaşmayı deneyince Noemí onun suratına bir tekme attı. Virgil onu ayağından yakalamaya çalıştı. Noemí geri çekilmeyi başarsa da Virgil elini uzatmış, onu tutmaya çalışıyor, yürüyememesine rağmen ilerlemeye çabalıyordu. Dişlerini gıcırdatarak Noemí'ye doğru süründü.

Noemí üzerine atılmasından çekinerek bir adım daha geriledi.

Catalina, Francis'in düşürdüğü bıçağı almış, kocasının tepesine geçmişti. Virgil ona bakmak üzere arkasına döndüğünde bıçağı adamın yüzüne indirip tıpkı Howard Doyle'a yaptığı gibi gözünü oydu.

Virgil boğuk bir iniltiyle yere kapaklanınca Catalina bıçağını daha da derine gömdü, dudaklarını sımsıkı kapamıştı, ne bir söz ne de bir hıçkırık kaçabilirdi. Virgil ağzı kocaman açık, nefes nefese tükürükler saçarak kıvranıyordu. Derken hareketsiz bir şekilde uzandı.

Kadınlar el ele tutuşup Virgil'e baktılar. Kanı şimdi yerdeki kara yılanın başına akıyor, onu kızıla boyuyordu. Noemí büyükannesinin balığın başını kesmesi gibi onun başını gövdesinden ayırabilmek adına büyük bir bıçağı olmasını diledi.

Elini sıkıca tutmakta olan Catalina'nın da aynı şeyi dilediğinden emindi.

Francis bir şeyler mırıldanınca Noemí çömelip onu ayağa kaldırmaya çalıştı. "Hadi gel," dedi ona, "kaçmamız lazım."

"Ölüyor, biz de ölüyoruz," dedi Francis.

"Evet, buradan hemen çıkmazsak biz de öleceğiz," diyerek onayladı Noemí. Bütün oda hızla alevlere kapılmıştı, mantarlar öbek öbek yanıp kavruluyordu. Noemí'nin çekip attığı perde de alev almıştı.

"Ben gidemem."

"Hayır, gidebilirsin," dedi Noemí onu ayağa kalkmaya razı etmek adına genişçe gülümseyerek. Çünkü onu kaldıramazdı.

"Catalina, yardım et!" diye seslendi kuzenine.

Francis'in kollarını alıp omuzlarına yerleştirdiler ve yarı sürükler yarı taşır bir şekilde metal kapıya götürdüler. Kapıyı açmak kolaydı ama yükselen basamakları görünce Noemí'nin aklında merdivenlerden çıkmayı nasıl becerecekleri sorusu belirdi. Ancak başka bir çıkış yoktu. Ardına baktığında Virgil'in üzerinde uçuşan kıvılcımlarla yerde uzandığını, tüm odanın alevlerle kaplı olduğunu gördü. Merdiven duvarlarında da bir dolu mantar vardı ve bunlar da aleve kapılmışlardı. Acele etmeleri gerekiyordu.

Ellerinden geldiğince hızla yukarı çıkarken Noemí, gözlerini açıp onlara yardım etmesi için Francis'i sarstı. Francis, son birkaç basamakta Noemí onu sürüklemeye mecbur kalmadan önce onların da yardımıyla epey basamak çıkmayı başarabildi. Bir ucundan diğerine lahitlerin dizili olduğu tozlu bir odaya girmişlerdi şimdi. Noemí etrafına bakıp gümüş isimlikleri, çürüyüp dökülen tabutları, bir zamanlar çiçeklerle doluyken şimdi boş kalmış vazoları ve çok az da olsa ışık veren birkaç mantarı inceledi.

Şükür ki mozoleye açılan kapı Virgil sayesinde kilitli değildi. Dışarı çıktıklarında sis ve gece onları sarıp sarmalamak için hazır bekliyordu.

"Mezarlık kapısı," diye söylendi Noemí, "kapıya giden yolu biliyor musun?"

"Çok karanlık ve sisli," dedi kuzeni.

Evet, esrarengiz altın rengi ışımasıyla sis, Agnes'ten gelen vızıltı gibi çok korkutuyordu Noemí'yi. Ama Agnes şimdi ayaklarının altında bir yerde alevler içinde kalmıştı ve buradan çıkış yolunu bulmaları gerekiyordu.

"Francis, bizi kapıya kadar götürmen lazım," dedi Noemí. Genç adam yarı kapalı gözleriyle Noemí'ye bakıp güçbela sol tarafı işaret etti başıyla. Francis'i aralarına alıp sık sık tökezleyerek o tarafa gittiler. Topraktan birer kırık diş gibi fırlayan mezar taşları arasında yürürlerken Francis homurdanıp başka bir yöne işaret etti. Nereye gittikleri hakkında Noemí'nin hiçbir fikri yoktu. Daireler çiziyor olabilirlerdi pekâlâ. Ve bu çok ironik olurdu doğrusu. Daireler.

Sis hiç fırsat vermese de en sonunda Noemí mezarlık kapısının önlerinde yükseldiğini, kuyruğunu yiyen yılanla onları karşıladığını görebildi. Catalina kapıyı iterek açtı ve eve giden patikaya geçtiler.

"Ev yanıyor," dedi Francis kapıların hemen dışında durmuş soluklanırlarken.

Noemí durumu ancak şimdi fark etmişti. Sisin arasından bile rahat görülebilen, uzaktan gelen bir ışıltı vardı. Doruk Mevki'yi göremiyor ancak hayalinde canlandırabiliyordu. Kütüphanedeki eski kitaplar hızla alev alıyordu, kâğıt ve deri çabucak yanardı, Maun mobilyalar, püsküllü kalın perdeler tütüyor, kıymetli gümüşlerle dolu cam vitrinler kırılıp dökülüyordu, tavandan ayağının ucuna parçalar düşerken merdiven sahanlığındaki nympha da alevlere bürünüyordu. Alevler merdivenlerden bir nehir gibi yükselip halen hareket edemez hâlde üst basamaklarda dikilen Doyle hizmetkârlarının ayakları altındaki ahşabı çatırdatıyordu.

Eski tablolar eriyor, soluk fotoğraflar hiçliğe dönüşüyor ve kapı eşikleri alevlerle çevriliyordu. Howard Doyle'un ve eşlerinin resimleri alevlere teslim olmuştu, şimdi yatak da alevler içindeydi ve Howard'ın çürümüş, kabarmış bedeni duman so-

luyordu. Doktoru zeminde hareketsiz yatarken alevler nevresime sıçrayıp Howard Doyle'u santim santim tüketmeye koyulmuştu. Yaşlı adam çığlıklar atıyordu ama kimse yardıma gelmeyecekti.

Tabloların, perdelerin, gümüşlerin ve camın ardında görünmeyen kaliteli ve tatlı miselyum da yanıp pıtırdıyor, alevleri besliyordu Noemí'nin hayalinde.

Ev biraz ötelerinde alevlere teslim olmuştu. Küle dönünceye kadar yanıp tükensindi.

"Hadi gidelim," diye mırıldandı Noemí.

27

Adam yorganı çenesine dek çekili hâlde uyuyordu. Bir sandalye ve şifoniyerin zar zor sığdığı küçük bir odaydı burası ve yatağın hemen yanındaki sandalyede Noemí oturmuştu. Şifoniyerin üzerinde küçük bir San Judas Tadeo figürü duruyordu ki Noemí birden çok defa kendini bu figürün önünde diz çöküp dua ederken bulmuş, adak niyetine ayağının ucuna sigaralar bırakmıştı. Kapı açılıp da Catalina içeri girdiğinde Noemí dudaklarında minik kıpırtılarla figüre bakıyordu. Catalina'nın üzerinde Doktor Camarillo'nun arkadaşlarından birine ait olan pamuklu bir gecelik ve kalın kumaşlı kahverengi bir şal vardı.

"Yatmadan önce bir ihtiyacın olup olmadığını sorayım dedim."

"Ben iyiyim."

"Sen de yatsan iyi olur," dedi kuzeni elini Noemí'nin omzuna koyarak. "Doğru düzgün dinlenemedin."

Noemí onun eline hafifçe vurdu. "Uyandığında yalnız olsun istemiyorum."

"İki gün oldu."

"Biliyorum," dedi Noemí. "Bize okuduğun peri masallarındaki gibi olmasını dilerdim. O kadar kolay olurdu ki: Tek yapman gereken prensesi öpmekti."

İkisi birden Francis'e döndüler; yüzü yastık yüzünden zor

ayırt edilecek kadar soluktu. Doktor Camarillo üçüyle birden ilgilenmişti. Yaralarına bakmış, temizlenip üstlerini değişmelerini sağlamış ve kalmaları için oda hazırlamıştı; Noemí sessizce isteyince de Marta'yı arayıp tentüründen getirmesini haber vermişti. Tentürü aldıktan sonra baş ağrısı ve bulantıları olmuştu ama hızla geçmişti. Francis hariç. Francis bir türlü uyanamadığı derin bir uykuya gömülmüştü.

"Kendini yormanın ona bir faydası olmaz," dedi Catalina.

Noemí kollarını kavuşturdu. "Biliyorum, biliyorum."

"Sana arkadaşlık etmemi ister misin?"

"Ben iyiyim. Yemin ederim, birazdan ben de yatacağım. Her ne kadar istemesem de. Hiç yorgun değilim."

Catalina başını yukarı aşağı salladı. İkisi de sessiz kaldılar. Francis'in göğsü hafifçe yükselip alçalıyordu. Eğer rüya görüyorsa bunun rahatsız edici olmadığı belliydi. Noemí onun uyanmasını istediği için neredeyse kendini suçlu hissedecekti.

İşin aslı, karanlıkta onu nasıl kâbusların beklediğini bilmediğinden yatmaya korkuyordu. Şahit oldukları dehşetlerin ardından başkası olsa ne yapardı? Normale dönmek, normal davranmak, devam etmek mümkün müydü? Sorunun sadece bu olduğunu düşünmek istiyordu ama uyuyunca bunun yanlış olduğunu keşfetmekten korkuyordu.

"Doktor, Pachuca'dan bölge yargıcı ve iki polisin yarın geleceğini, babanın da yakında burada olacağını söyledi." Catalina durup şalını düzeltti. "Onlara ne diyeceğiz? Bize inanacaklarını sanmıyorum."

Her yanları kan revan içindeki üçlü peşlerinde eşekleriyle bir çift çiftçiye rastlayana kadar hikâyeleri üzerine düşünmemişlerdi, çiftçiler de karşılaştıkları görüntü karşısında afallayınca pek bir şey soramamışlardı. Bunun yerine El Trifunda'ya kadar onları sessizce götürmüşlerdi. Daha sonra, Doktor Camarillo'nun evine vardıklarında bir hikâye kurmaları gerekmiş ve Noemí, Virgil'in delirip kız kardeşinin cinayetlerini tekrarlamaya kalkıştığını ve bu defa evi ateşe vererek

Doruk Mevki'deki herkesi öldürdüğünü anlatarak olayları özetlemişti.

Tabii bu özet Noemí'nin üzerinde neden eskiden kalma bir düğün elbisesi olduğunu ve Francis'in de aynı şekilde damatlığa benzer şeyler giydiğini aydınlatmıyor, üzerlerinde bu kadar çok kan lekesi olmasına hiçbir açıklama getirmiyordu.

Noemí, Camarillo'nun bu anlatılanlara inanmadığından ama inanmış gibi davrandığından hayli emindi. Doktorun yorgun gözlerinde üstü kapalı bir anlayış sezebiliyordu yine de.

"Babam işleri yoluna koymaya yardımcı olacaktır."

"Umarım," dedi Catalina. "Ya bizi suçlarlarsa? Bilirsin."

Noemí kimsenin onları burada kalmaya zorlayacağını sanmıyordu, El Triunfo'da cezaevi bile yoktu zaten. İlla bir şey olursa Pachuca'ya gönderilirlerdi ama böyle bir şey olacağını düşünmüyordu. İfadeler alınır, gelişigüzel bir rapor yazılırdı ama pek bir şey kanıtlanamazdı.

"Yarın buradan gideceğiz," dedi Noemí ciddiyetle.

Catalina gülümsedi, Noemí her ne kadar yorgun olsa da bu gülümsemeyi görmekten memnundu. Birlikte büyüdüğü güzel genç kadının gülümsemesiydi bu. Onun Catalina'sıydı karşısındaki.

"Eh, öyleyse git biraz uyu," dedi Catalina eğilip onu yanağından öperek. "Sabah erkenden burada olurlar."

Uzun uzun, sımsıkı kucaklaştılar, Noemí ağlamak istemiyordu. Şimdi vakti değildi. Ardından Catalina kuzeninin yüzüne düşen saçları geri tarayıp yeniden gülümsedi.

"İhtiyacın olursa koridorun biraz ilerisindeyim," dedi.

Catalina genç adama son defa baktıktan sonra çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Noemí elini hırkasının cebine atıp çakmağına dokundu. Şans tılsımı. Sonra önceki gün Doktor Camarillo'nun ona verdiği buruşmuş sigara paketini çıkardı.

Bir sigara yakıp ayaklandı, külünü boş bir kâseye silkeledi. Sırtı ağrıyordu. Uzun süredir bu rahatsız sandalyede oturu-

yordu ve ilkin Camarillo, ardından Catalina onu göndermeye çalıştığında reddetmişti. Sigarasından bir iki fırt almıştı ki Francis hareket edince kâseye attı, bunu da şifoniyerin üzerine bırakıp beklemeye başladı.

Francis daha önce de böyle hareketlenmiş, başını belli belirsiz oynatmıştı ama bu defa farklı bir beklenti içindeydi Noemí. Francis'in eline dokundu.

"Aç gözlerini," diye fısıldadı. Ruth aynı sözleri birçok defa korku ve dehşet içinde söylemişti ama Noemí'nin sesi yumuşaktı.

Beklentisinin ödülünü Francis'in gözlerini hafifçe kırpıştırması ve nihayetinde gözlerini açıp ona bakmasıyla aldı.

"Merhaba," dedi Noemí.

"Selam."

"Sana su getireyim."

Şifoniyerin üzerinde bir sürahi vardı. Bir bardak su doldurup içmesine yardım etti.

"Aç mısın?"

"Hiç değilim. Belki sonra. Berbat hissediyorum."

"Berbat görünüyorsun," karşılığını verdi Noemí.

Francis'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, ardından kıkırdadı. "Evet, eminim öyledir."

"İki gündür uyuyorsun. Boğazına elma kaçtığını düşünmeye başlamıştım, Uyuyan Güzel'in kötü bir uyarlamasındaymışım gibiydi."

"Pamuk Prenses."

"O da olur, epey solgun görünüyorsun."

Francis yine gülümsedi. Doğrulup yatak başlığına dayanmaya çabalarken gülümsemesi söndü. "Her şey bitti mi?" diye sordu endişeli, gergin bir fısıltıyla.

"Kasabadan birkaç kişi evden geriye ne kaldığına bakmak için dağa gitti. Bize dediklerine göre tüten bir harabeden başka bir şey kalmamış. Doruk Mevki gitti, mantar da onunla birlikte gitmiştir."

"Evet, bence de. Yine de... miselya yangına epey dayanıklıdır. Ve duyduğuma göre bazı mantar türleri... mesela kuzumantarı gibileri orman yangınlarının ardından çok daha kolayca etrafa yayılıyormuş."

"Ne mantar kuzumantarıydı ne de yangın orman yangını," dedi Noemí. "Geriye bir şey kaldıysa bulup yakarız."

"Bence de yapabiliriz."

Bu fikir onu rahatlatmışa benziyordu, deminden beri sıkıca kavradığı yorganı bırakıp nefes verdi, sonra da doğruca Noemí'ye baktı.

"Yarın ne olacak peki, baban geldiğinde?"

"Seni sinsi seni. Bunca zamandır bizi mi dinliyordun?"

Birazcık utanan Francis başını iki yana salladı. "Hayır. Beni senin uyandırdığını ya da yarı uyanık olduğumu düşünüyordum. Neyse, kuzeninin yarın babanın geleceğini söylediğini duydum."

"Bu doğru. Yakında burada olacak. Bence onu seveceksin. Meksiko'yu da seveceksin."

"Seninle mi geliyorum?"

"Seni burada bırakamayız. Dahası, seni dağdan aşağı sürükledim, güvenliğin benden sorulur bu durumda. Bunun hakkında bir yasa falan vardır kesin," dedi Noemí o cana yakın tonuyla. Bunu kullanmayalı epey vakit olmuştu. Bu derece kaygısız konuşmak damağında bayat bir tat bırakmış ve öyle zor olmuştu ki neredeyse dili acıyacaktı; yine de gülümsemeyi başarabildi, Francis memnun görünüyordu.

Pratik yapmasının gerektiğini düşündü. Kilit noktası pratikteydi. Endişelenmeden, korkulardan uzak, peşinde onu kovalayan karanlıklar olmadan yaşamayı öğrenmeliydi.

"Meksiko, demek," dedi Francis. "Çok büyük bir şehir."

"Alışırsın," karşılığını verdi Noemí yaralı eliyle esnemesini kapatarak.

Francis'in bakışları Noemí'nin sargılı parmaklarına takıldı. "Çok acıyor mu?" diye sordu alçak sesle.

"Birazcık. Bir süre sonat çalamayacağım. Belki birlikte çalarız, sol elde bana yardımcı olursun?"

"Ciddiyim ben, Noemí."

"Ciddi misin? Her yanım acıyor. İyileşecektir."

Belki iyileşmeyecekti, belki bir daha asla eskisi gibi piyano çalamayacaktı, belki başından geçenleri asla atlatamayacaktı ama bunları dile getirmek istemiyordu. Bunları söylemenin bir anlamı yoktu.

"Kuzeninin sana uyumanı söylediğini duydum. İyi bir fikir gibi geliyor kulağa."

"Peh. Uyumak çok sıkıcı," dedi Noemí ve sigara paketini kurcaladı.

"Kâbus görüyor musun?"

Noemí cevap vermek yerine omuzlarını silkip işaretparmağıyla sigara paketine vurdu.

"Ben annem hakkında kâbus görmedim mesela. Belki onu görürüm rüyamda," dedi Francis. "Ama evin kendini yeniden kurduğunu gördüm, ben de içindeydim ve bu defa hiç çıkış yolu yoktu. Evde yalnızdım, bütün kapılar kilitliydi."

Noemí sigara paketini yumruğu içinde sıktı. "Hepsi geçti. Dedim ya, hepsi bitti."

"Eskisinden daha büyüktü. Bakımsız kalmasından önceki hâlindeydi, rengârenkti ve serada çiçekler açıyordu. Ama evin içinde de çiçekler vardı, merdiven boşlukları ve odalarda mantar ormanları da vardı," dedi Francis son derece sakin bir sesle. "Ve yürüdüğümde ayaklarımı bastığım yerlerden mantarlar fışkırıyordu."

"Lütfen sus," dedi Noemí, onun cinayet, kan ve cesetler görmesini dilerdi. Bu gördükleri çok daha rahatsız ediciydi.

Sigara paketini yere düşürdü. İkisi de paketin düştüğü yere, sandalye ile yatağın arasında kalan zemine bakıyordu.

"Ya asla yok olup gitmezse? Ya benim içimdeyse?" diye sordu Francis pürüzlü bir sesle.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Noemí. Ellerinden geleni

yapmışlardı. Bütün mantarları yakmış, gölgeliği yok etmiş, Marta'nın tentüründen içmişlerdi. Bitmesi gerekirdi artık. Yine de bu şey *kandaydı*.

Francis ağır ağır soluyarak başını iki yana salladı. "Eğer benim içimdeyse buna bir son vermem gerekir, bana bu kadar yakın olmamalısın, yoksa–"

"Sadece bir rüyaydı."

"Noemí–"

"Dinlemiyorsun."

"Hayır! Bir rüyaydı. Rüyalar zarar veremez."

"Öyleyse neden gidip uyumuyorsun?"

"Yapmak istemiyorum, hem bununla bir alakası yok. Kâbuslar hiçbir anlama gelmez."

Francis itiraz etmeye niyetlenmişti ama Noemí onun yanına gidip önce yatağa oturdu, ardından da yorganın altına girip sarılarak onu sakinleştirdi. Francis'in elinin saçı üzerinde hafifçe dolandığını hissedebiliyordu, düzensizce atan kalbinin sakinleştiğini duyabiliyordu.

Başını kaldırıp Francis'e baktı. Genç adamın gözleri henüz akmaya başlamamış yaşlarla pırıl pırıldı.

"Onun gibi olmak istemiyorum," diye fısıldadı Francis. "Belki çok geçmeden ölürüm. Beni yaktırırsın."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Buna söz veremezsin."

"Birlikte olacağız," dedi Noemí ciddiyetle. "Birlikte olacağız ve hiç yalnız kalmayacaksın. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Nasıl böyle bir söz verebilirsin?

Noemí onun kulağına şehrin muhteşem ve parıl parıl olduğunu, daha önce boş arazilerden ibaret olan ve şimdi yepyeni binaların yükseldiği bölgelerin bulunduğunu, buralarda gizli kalmış tarihler olmadığını fısıldadı. Güneşin her yanı aydınlattığı, insanın yanaklarına renk getiren başka şehirler de vardı. Deniz kıyısında, kocaman pencerelerinde perde olmayan bir evde yaşayabilirlerdi mesela.

"Bana peri masalı anlatma," diye homurdandı Francis ama bu sırada onu sıkıca kucaklıyordu.

Masal anlatan asıl Catalina'ydı. Sürücüleri mücevherlere bezeli kara kısraklar, kulelerdeki prensesler ve Kubilay Kağan'ın elçileri. Francis'in bir masal dinlemeye, Noemí'nin de bir masal anlatmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden Francis anlatılanların gerçek mi uydurma mı olduğunu umursamayıncaya değin anlattı da anlattı.

Francis ona daha sıkı sarılıp yüzünü Noemí'nin boyun kıvrımına gömdü.

Nihayetinde Noemí rüyasız bir uykuya daldıp gitti. Yarı aydınlık sabah vaktinde uyandığında Francis yorgun yüzünü ona dönmüş, mavi gözleriyle onu seyrediyordu. Noemí bir gün dikkatle baktığında bu mavi gözlerde altın bir parıltı bulup bulmayacağını düşündü. Belki aynı parıltıyı kendi yansımasına bakarken fark edecekti. Dünyanın lanetli bir döngü içinde olması gayet muhtemeldi; yılan kendi kuyruğunu yiyordu ve bunun sonu gelmeyebilirdi pekâlâ, ebedi bir yıkımdan ve sonu gelmez açgözlülükten ibaretti.

"Senin rüya olduğunu sanmıştım," dedi Francis uykulu bir sesle.

"Gerçeğim," diye mırıldandı Noemí.

Sustular. Noemí, gerçek olduğunu kanıtlamak için yavaşça uzanıp onu dudaklarından öptü; iç çekip parmaklarını Noemí'ninkilere kenetleyen Francis gözlerini yumdu.

Gelecek, diye düşündü Noemí, öngörülemez ve dünyanın hâli kestirilemez. Diğer türlüsünü düşünmek absürd olurdu. Ama o sabah ikisi de gençti ve umuda sarılabilirlerdi. Dünyanın bu defa daha iyi ve daha güzel olarak yeni baştan kurulabileceği umuduna. Böylece Noemí şans getirsin diye onu ikinci defa öptü. Noemí'ye bakan Francis'in yüzünde öylesi muazzam bir hoşnutluk vardı ki Noemí onu üçüncüye, bu defa aşkı için öptü.

TEŞEKKÜRLER

Temsilcim Eddie Schneider'e, editörüm Tricia Narwani'ye ve Del Rey ekibine teşekkürler. Ayrıca çocukken korkunç filmler ve kitaplar okumama izin verdiği için anneme de minnettarım. Tabii her zaman olduğu gibi, yazdığım her kelimeyi okuyan eşime de teşekkür ediyorum.

YEŞİMİN VE GÖLGENİN TANRILARI

"Mitoloji ve tarihin eşsiz bir karışımı." —Publishers Weekly

SILVIA MORENO-GARCIA

ithaki

En İyi Korku Romanı | BRİTANYA FANTAZİ

***The New Yorker*, *Vanity Fair*, NPR, *The Washington Post*, Tor.com, *Marie Claire*, Vox ve Book Riot'a Göre Yayımlandığı Yılın En İyi Kitaplarından**

1950'lerin Meksika'sında sosyetenin genç gözdelerinden Noemí Taboada gönlünün istediği gibi yaşıyor, eğleniyordu. Ancak yeni evlenen kuzeninden gelen mektupta okudukları onu afallatacaktı. Eşinin onu zehirlediğini düşünen ve birinin ona yardım etmesi için yalvaran kuzeni Catalina'yı görmeye, kentten uzakta bir malikâne olan Doruk Mevki'ye doğru yola çıkan Noemí oraya vardığında ne bulacağından emin değildi. Kuzeninin eşini ve adamın varlıklı ailesini tanımıyordu, gideceği bölge hakkında da çok az bilgisi vardı.

Şık kıyafetleri ve kırmızı rujuyla kokteyl partilerine katılmaya daha çok alışkın olsa da önüne çıkan hiçbir zorluktan çekinmeyen Noemí, kuzenini kurtarmak için elinden geleni yapacak, Catalina'nın hem yakışıklı hem de korkutucu eşi Virgil de, ona fazlasıyla ilgi gösteren ailenin ihtiyar reisi Howard Doyle da gözünü korkutamayacaktı. Fakat duvarların ardında pek çok sır saklayan evin kendisinin, Doruk Mevki'nin Noemí'ye oynayacağı oyunlar yeni başlıyordu. Kan ile şiddet, rüya ve gerçek, delilik ve aklıselim birbirine girecek, yeraltına gömülü mazi öyle ya da böyle intikam için tekrar yüzeye çıkacaktı.

Yeşimin v **eno-Garcia'dan**

Meksi **s açısı sunan,**

Bir ustalık eseri... Kusursuz görkemli bir macera, korkutucu,

akıllı ve alaycı. Noemí Taboada gizem, skandal ve hayaletlerle dolu bu dünyada muhteşem bir kılavuz." **—VICTOR LAVALLE**

"*Meksika Gotiği* hem ödümü kopardı hem de aklımı aldı. Silvia Moreno-Garci bir kere daha türden türe atlayabilen bir büyücü olduğunu kanıtlıyor, günümüzü en heyec[illegible]arlarından." **—CHARLIE JANE ANDERS**

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 401035
/ithakiyayinlari
2. BASKI